

Giới thiệu Nữ Nhân Cổ Đại Thật Đáng Sợ

Đọc truyện Nữ Nhân Cổ Đại Thật Đáng Sợ của tác giả PhongVũ thuộc thể loại ngôn tình cổ đại nói về Mạnh Hiểu Dư: Đi mua nước tương mà cũng có thể xuyên không được, truyện về Thượng Đế, Phật Tổ mau hiện thân ra đi, chẳng lẽ ta thờ phụng mấy người không được tốt sao? Xuyên không thì thôi đi, sao lại cho ta gặp phải nhiều nữ nhân "đáng sợ" như vậy chứ hả? Mẹ ơi, những nữ nhân này thật đáng sợ, con muốn về nhà..... Vì đạo này có 1 số bạn đọc BHTT có vẻ yêu cầu cao và thanh niên nghiêm túc quá nên Wall mới viết cái note này để đề phòng những tranh cãi hộ tâm không đáng có về sau.

- Bộ này rất nặng và thể loại vô cùng đặc biệt, đó là nhất thụ đa công (1 thụ 5 công) và cũng khá nhiều cảnh H, 99% các bạn bao gồm luôn editor sẽ cảm thấy bộ này rất vô lý, ở hiện đại còn không có nói chi là văn cổ đại tư tưởng khắt khe truyền thống :)). Nhưng W đọc bhtt để giải trí, để mua vui chứ ko phải để phê phán hay nhận xét gì cả. Vì vậy nếu bạn nào cảm thấy nó quá Hư cấu, tào lao, xàm mĩa, kì cục hay gì đó thì vui lòng CLICK BACK vẫn còn kịp :D - Thêm vấn đề đó là những cmt hỏi chương như: mau ra chap đi, hay quá nhanh đi, sao chậm quá, v.v... W sẽ ko "care" nữa. Vì W edit vào lúc rảnh và tâm trạng phơi phới mới làm việc được nên các bạn càng hỏi thì càng phản tác dụng :)).

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân Cổ Đại Thật Đáng Sợ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Đôi Lời Của Editor

Vì đạo này có 1 số bạn đọc BHTT có vẻ yêu cầu cao và thanh niên nghiêm túc quá nên Wall mới viết cái note này để đề phòng những tranh cãi không đáng có về sau.

- Bộ này rất nặng và thể loại vô cùng đặc biệt, đó là nhất thụ đa công (1 thụ 5 công) và cũng khá nhiều cảnh H, 99% các bạn bao gồm luôn editor sẽ cảm thấy bộ này rất vô lý, ở hiện đại còn không có nói chi là văn cổ đại tư tưởng khắt khe truyền thống :)). Nhưng W đọc bhtt để giải trí, để mua vui chứ ko phải để phê phán hay nhận xét gì cả. Vì vậy nếu bạn nào cảm thấy nó quá Hư cấu, tào lao, xàm mĩa, kì cục hay gì đó thì vui lòng CLICK BACK vẫn còn kịp :D

- Thêm vấn đề đó là những cmt hỏi chương như: mau ra chap đi, hay quá nhanh đi, sao chậm quá, v.v... W sẽ ko "care" nữa. Vì W edit vào lúc rảnh và tâm trạng phơi phới mới làm việc được nên các bạn càng hỏi thì càng phản tác dụng :)).

- Rất hoan nghênh những cmt bàn luận về truyện nhưng các bạn vui lòng tránh chê bai tác giả, vì họ viết, ta đọc, ko thích thì thôi chứ đừng phán xét nó ko hay :D

- Mình là Editor, chỉ phụ trách dịch và sửa truyện cho trôi chảy chứ mình ko phải Tác giả nên các bạn đừng kêu mình là au hay author. Thanks :D

- Thêm nữa vì thể loại BHTT yêu thích của mình là Nữ cải nam trang, thể loại có có nhiều bạn dị ứng vì cảm thấy đọc giống Ngôn tình nên sau này nếu mình edit thể loại này cũng sẽ có 1 cái note như này kèm theo :))

Trích 1 confession trên #BGT của 1 bạn về thể loại nữ cải nam trang và cũng là lí do khiến W viết cái note này =))

"Mình là không thể cảm được sao nhiều người lại thích đọc nữ cải nam trang nhỉ, đọc có cảm giác đang nhai ngôn tình mà. Mà có nhiều bộ nữ cải nam trang còn np :)) nhiều thụ cưới thiếp, thật chẳng hiểu nổi tư tưởng của các bạn thụ nhỉ.

Chia sẻ cho mình chút lý do các bạn thấy gì hay ở thể loại ngụy trang ngôn tình này vậy nhỉ? Hay vì các bạn tưởng tượng quen nữ y chang nam thì đỡ phải có thai nhỉ"

Cảm ơn các bạn đã đọc ^^

Chào thân ái và quyết thắng :3

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân Cổ Đại Thật Đáng Sợ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Bi Kịch Khi Đi Mua Tương

"A

thật khổ a, mẹ cũng thật là, ngày hôm nay thật vất vả trường học mới được nghỉ, không cần dậy sớm đến trường, có thể ngủ nướng một phen. Cũng tại ba, mới sáng sớm ăn cái gì không ăn, lại muốn ăn cơm chiên tương, còn làm hại ta vì trong nhà hết tương bị mẹ kêu đi mua tương, ta buồn ngủ." Mạnh Hiểu Dư, vừa xách tương ra khỏi siêu thị vừa oán trách.

Ngay lúc ta vừa đi vừa than phiền ba mẹ thì chợt nghe một thanh âm không hài hòa vang lên, ăn cướp a, có người giật túi..... Ăn cướp??? Ta ngây ra một lúc, cái gì? Lập tức nhìn chung quanh, muốn nhìn một chút cái tên đầu bị cửa kẹp kia, to gan như vậy cứ nhiên dám ăn cướp gần trụ sở cảnh sát, đúng là ngại cuộc sống quá nhạt nhẽo sao? Quả nhiên không bao lâu, ta liền thấy hai tên nam nhân bộ dáng mười phần hèn hạ chạy về phía ta, một tên nam nhân trong đó mặc áo 3 lỗ màu trắng, quần đi biển màu xanh, tay trái cầm một cái túi xách màu đỏ, tay phải cầm một cây dao gọt trái cây, liều mạng chạy về phía trước. Mà tên bên cạnh hắn mặc đồ giống hắn nhưng màu sắc bất đồng, áo thun 3 lỗ đen, quần đi biển màu xanh, tay phải cầm một cây dao gọt trái cây, vừa chạy vừa quay đầu nhìn xung quanh. Mà phía sau bọn họ hơn mười mét là mấy người cảnh sát cầm côn, thối còi đuổi theo.

Oa, cảnh tượng cảnh - phi truy đuổi chiến a. Ngay lúc ta đang cảm thán cảnh tượng này, ngược lại không có chú ý tới hai tên nam nhân hèn hạ kia đã cách ta không được một mét.

Vì vậy ta thuận lý thành chương*, không phụ sự mong đợi của mọi người, thành con tin. (Editor: quý thần ơi :v)

*hợp lý, đúng logic

"Đừng tới đây đừng tới đây, tới nữa ta sẽ không khách khí." Đây là thanh âm của nam nhân áo đen.

"Bình tĩnh một chút, người đừng làm bậy, có chuyện gì từ từ thương lượng." Thanh âm của cảnh sát.

"Ta van người, mấy câu này quá cũ rồi." Thanh âm phi nhỏ từ đáy lòng của ta.

Lúc này tên nam nhân áo trắng kia không biết từ đâu lái ra một chiếc xe QQ cũ nát. Nói với nam nhân áo đen mau lên đây. Vì vậy ta rất bi ai bị bọn họ bắt, cùng nhau bỏ chạy.

"Hạng Tử, bây giờ chúng ta làm sao a?" Đây là thanh âm của nam nhân áo đen.

"Chúng ta chạy thẳng về phía tây, ra khỏi thành phố thì đi về phía nam, rẽ qua cầu xây dựng ở phía tây, đến đó chúng ta ở trong núi trốn một tháng sẽ không sao." Đây là thanh âm của nam nhân áo trắng.

"Ừm ừm ừm... ." Thanh âm của ta. Vì sao ta chỉ có thể ừm ừm đây? Thật ra là bởi vì lúc ta vừa lên xe bị bọn họ làm cho im miệng.

"Cô gái này làm sao?" Thanh âm của nam nhân áo đen.

"Còn có thể làm sao? Lên núi thả nài là được." Thanh âm của nam nhân áo trắng.

"Ừm ừm ừm..."

"A. Đúng rồi, trong túi xách kia có bao nhiêu tiền a?" Tiếng của nam nhân áo đen.

"Ta cũng không biết, bắt quả cũng không ít, chúng ta theo dõi nài nửa tháng rồi." Thanh âm của nam nhân áo trắng.

"Ừm... ừm..."

"Nài ừm cái gì chứ?" thanh âm của nam nhân áo đen.

"Ai biết?" thanh âm của nam nhân áo trắng.

"Có cần hỏi xem nài muốn làm gì không?" thanh âm của nam áo trắng.

"Ừ" nam áo đen lấy vải trong miệng ta ra.

"Người muốn nói gì thì nói đi." Nam áo đen nói.

"Ta muốn nói ---"

"Người yên tâm, chúng ta sẽ không làm thương tổn người" nam áo trắng quay đầu lại nói.

"Ta muốn nói... "

"A..... A..... Người đầu cứu mạng a..." Đây là thanh âm của ba người chúng ta.

Bởi vì lúc bọn họ đang nói chuyện thì đã cách cầu xây dựng không xa. Mà hơn một tuần trước đài truyền hình G thành đã từng phát một tin tức. Nội dung là: ngoại ô thành phố G, ở chỗ cầu xây dựng, bởi vì niên đại đã lâu, vì không đúng lúc sửa chữa mà sụp xuống. Mà lúc này ta nghe bọn họ nói đến cầu xây dựng thì đoán được có thể hai tên này không xem tin tức. Mà hai tên này vì nói chuyện mà không nhìn phía trước, tốc độ xe lại nhanh, vì vậy đã xảy ra thảm kịch vừa rồi.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân Cổ Đại Thật Đáng Sợ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Té Trúng Mỹ Nữ

Kiều quốc, ngoại ô Phú Vân Thành. Hai bạch y nữ tử đang ngồi trò chuyện dưới một cây đại thụ.

"Tiểu Sương Sương a, muội nói tại sao lần này lão đầu Triệu Thiên Du kia đột nhiên lại phát Anh Hùng Thiệp* đi khắp nơi mời dự Đại hội anh hùng đây?" Một trong hai vị xinh đẹp bạch y nữ tử nói với vị bạch y nữ tử bên cạnh. Nhưng nữ tử kia rõ ràng khá lạnh lùng, lời nói ra cũng tương đối lạnh. "Không biết."

*Thiệp mời tham dự đại hội thời xưa

"Ài...nói chuyện với muội thật không thú vị." Nữ tử xinh đẹp nói như vậy.

"....."

"Muội nói xem tốt xấu gì muội cũng là muội muội ruột của Hàn Như Băng ta, là nhị cung chủ của Hường Khuyết Cung, tại sao ưu điểm của ta muội một chút cũng không học được chứ? Lẽ nào chúng ta không phải cùng một nương sinh ra? Không đúng a, chúng ta chính là song sinh a" nữ tử xinh đẹp vẫn như lúc nãy tự nói chuyện một mình.

"....."

Lúc nữ tử xinh đẹp còn muốn nói, lại bị một thanh âm lạnh như băng cắt đứt "Chúng ta cần phải đi rồi" nữ tử lạnh lùng nói xong đứng dậy chuẩn bị đi.

A..... Người đầu cứu mạng a.....Kèm theo âm thanh từ trên trời còn có "Àm" một tiếng kèm theo, chấn động đến chim chóc cây cỏ.

Nói đến bạn nhỏ Mạnh Hiểu Dư của chúng ta, từ lúc té xuống cũng đã chuẩn bị tâm lý té thành bánh nhân thịt, mà bây giờ lại...

Ồ, tại sao không đau? Hơn nữa còn mềm mại? Lẽ nào thượng đế nghe được lời cầu nguyện của ta? Hay là kỳ thực ta đã chết, cho nên mới không có cảm giác đau đớn? Nhưng mà nếu như ta chết rồi làm sao còn có cảm giác đây? Quan tâm cảm giác gì làm chi, miễn là không chết, không chết là chuyện tốt. Nghĩ tới đây, bạn nhỏ Mạnh Hiểu Dư lại bắt đầu vui vẻ.

"Ngươi có thể đứng dậy chưa?" Ngay lúc Mạnh Hiểu Dư đang vui vẻ, một thanh âm lạnh như băng từ đỉnh đầu vang lên.

"A, có thể."

"Vậy sao ngươi vẫn chưa chịu dậy?" Thanh âm lạnh như băng lần nữa vang lên, chẳng qua là hình như còn lạnh hơn vừa rồi.

"Nha, ta lập tức đứng lên." Mạnh Hiểu Dư nói xong cũng không giữ nguyên tư thế nằm dài trên mặt đất, tuy rằng mới vừa rồi nàng không lập tức đứng dậy, ngoại trừ lo xác định mình chết hay chưa, cũng bởi vì đất này thật mềm, nằm lên rất thoải mái. Chống lên mặt đất mềm mại, đứng dậy.

Ồ? Đây là chỗ nào?

"Lấy tay của ngươi ra" lần này là âm thanh phần nộ.

Tay? Nghe được câu này, Mạnh Hiểu Dư cúi đầu nhìn lại trên tay của mình, không nhìn thì tốt, vừa nhìn liền giật mình. Thì ra này giờ mình ngồi trên người một nữ nhân, mà tay của mình vừa vịn đặt trên ngực của nàng. Nhìn lên thì vừa thấy một gương mặt đầy hắc khí.

"Quý a..." Kèm theo một tiếng quý a này, Mạnh Hiểu Dư của chúng ta liền vinh quang nằm úp xuống. Ài! Không có cách nào, ai bảo Mạnh Hiểu Dư sợ nhất là quý làm chi.

Nhìn xuống xúc động muốn một chương vỡ chết người đang nằm trên người mình, Hàn Như Sương một cước đá tên trên người mình xuống. Đỡ ngực đứng lên, hai mắt bắt đầu đánh giá người vừa bị nàng đá một cước nằm trên mặt đất, lúc này người nằm trên đất hai mắt nhắm nghiền. Hiện ra khuôn mặt nhỏ nhắn vừa phải, trắng nõn mà nhàn nhạt phấn hồng, hai mắt nhắm nghiền nhìn không ra lớn nhỏ, lông mi cong dài, mũi nhỏ mà cao, miệng nhỏ nhỏ, nhưng môi thật mỏng, cằm thật nhọn, vừa nhìn chính xác là khuôn mặt của một tiểu mỹ nhân đáng yêu, trên cao nhìn xuống, hàng mi xinh đẹp của Hàn Như Sương bắt đầu nhú lại. Cũng không phải vóc người Mạnh Hiểu Dư rất kém cỏi, ngược lại vóc người của Mạnh Hiểu Dư còn tốt vô cùng, nên lời thì lời, nên vênh thì vênh, tuy rằng không phải rất lớn nhưng là tuyệt đối cũng không phải sân bay hay gì đó. Nếu như vậy thì tại sao Hàn Như Sương lại nhú mấy chữ? Bởi vì y phục, không sai, lúc này bạn nhỏ Mạnh Hiểu Dư của chúng ta đang mặc trên người là y phục người hiện đại xem như hơi mát mẻ còn người cổ đại nhìn vào giống như là không có mặc gì, bại lộ tuyệt đối có thể đem ngâm lông heo, đó chính là quần short.

Sau khi quan sát xong người đang nằm, Hàn Như Sương cúi đầu trầm tư một chút, liền quay đầu dùng nhãn thần hỏi Hàn Như Băng bị cảnh tượng vừa rồi làm cho kinh sợ đến mức hóa đá, bây giờ nên làm gì? Rốt cục đến tính nhẫn nại của Hàn Như Sương hầu như gần cạn sạch, bạn nhỏ Hàn Như Băng mới phản ứng lại. Lập tức bạo phát ra tiếng trợn cười lớn, sau khi cười được một hồi, lúc muối muối của mình ném qua một phi đao thì ngừng lại. Hàn Như Băng một tay tiếp được phi đao muối muối ném tới, một tay che lại phần bụng cười đến đau nhức đi tới chỗ Mạnh Hiểu Dư đang nằm. Sau khi đi đến bên cạnh Mạnh Hiểu Dư, ngồi xuống, đưa tay phải ra vỗ vỗ trên mặt của Mạnh Hiểu Dư. Mà Mạnh Hiểu Dư của chúng ta cảm thấy trên mặt truyền đến cảm giác hơi đau, chậm rãi mở mắt, đập vào mắt không phải là khuôn mặt hết sức vụn vụn hơn nữa còn đầy hắc khí vừa đem mình dọa ngất. Mà là khuôn mặt xinh đẹp như tiên nữ, đẹp quá, ta lên thiên đường rồi sao? Tại sao có thể gặp được tiên nữ chứ? Sau đó lập tức ngồi dậy, ôm lấy tiên nữ trước mặt bắt đầu khóc lóc kể lể. "Hu hu

~~ tiên nữ tỷ tỷ van cầu người đừng mang ta lên thiên đường, ta còn rất trẻ, còn có rất nhiều món ngon ta chưa ăn qua, rất nhiều chuyện vui ta còn chưa chơi, rất nhiều phong cảnh xinh đẹp ta chưa ngắm, hơn nữa quan trọng nhất là ta còn chưa yêu đương a. Lại chết như vậy mà lên thiên đường, ta không cam lòng a. Hơn nữa ta không phải tự nguyện chết, ta bị mặt quỷ kinh khủng dọa cho chết a, tiên nữ tỷ tỷ người nói ta từ vực cao như vậy rơi xuống cũng chưa chết, kết quả bị khuôn mặt kinh khủng hù chết. Ta thật oan uổng a, tiên nữ tỷ tỷ người nhất định phải giải oan cho ta, người nhất định phải trả ta về nhân gian. Nếu như người trả ta về nhân gian, ta nhất định sớm muộn gì cũng thấp ba nén hương cảm tạ người....(phía dưới rút gọn 3 vụn chữ)"

Hàn Như Sương đen mặt nhìn người nhào vào trong lòng tỷ tỷ mình khóc lóc kể lể, khi nghe đến câu kia "Ta là bị mặt quỷ kinh khủng dọa chết a" vốn là khuôn mặt lạnh đông chết người, hiện tại càng phủ thêm một tầng sương đen. Mà Hàn Như Băng trong lúc bị Mạnh Hiểu Dư đột nhiên ôm lấy khóc lóc kể lể thì lại tiếp tục sững sờ.

Nửa giờ trôi qua, Mạnh Hiểu Dư vẫn còn đang khóc lóc kể lể, còn Hàn Như Sương bên cạnh mặt đen đã không thể đen hơn, rốt cục đến thời điểm không nhìn nổi nữa mà bạo phát. Chỉ thấy nàng bước nhanh đi tới, một tay lôi Mạnh Hiểu Dư trong lòng Hàn Như Băng lạnh lùng hỏi:

"Người khóc đủ chưa?" Mạnh Hiểu Dư vốn đang khóc lóc kể lể hăng say lại bị giọng nói lạnh lùng đông lạnh đến rùng mình một cái, ngẩng đầu nhìn lên chỉ thấy nữ tử mặt lạnh như băng đang căm tức nhìn nàng. Bị dọa đến im bất, sợ sệt nhìn nữ nhân trước mặt. Mà Hàn Như Băng lúc muối muối nàng kéo Mạnh Hiểu Dư từ trong lòng nàng ra cũng đã phản ứng lại. Nàng nhìn nữ hài bị mặt lạnh của muối muối mình hù đến không dám nói lời nào, lắc đầu, lại nhìn một chút khuôn mặt đen lại của muối muối nhà mình liền cảm thán một chút, có bao nhiêu lâu không thấy được muối muối nhà mình bị tức đến mức độ này? Nữ hài này xem ra cũng có bản lĩnh. Nhìn bộ dạng của muối muối mình thì biết chắc nàng sẽ không nói chuyện chứ đừng nói đến việc hỏi lại lịch của nữ hài này, xem ra chính mình phải ra tay.

"Người tên là gì? Nhà ở đâu? Vì sao người lại từ trên trời rơi xuống đây? Vì sao người ăn mặc kỳ quái như thế?" Hàn Như Băng nhìn nữ hài còn đang sợ hãi, cười hỏi liên tiếp mấy vấn đề. Lúc này Mạnh Hiểu Dư đang bị dọa đến, không biết làm sao bây giờ thì nghe được mấy câu hỏi liên tiếp liền ngẩn ra. Liền phát huy đức tính đứa bé ngoan, hỏi gì đáp nấy, mặc kệ người trước mặt là ai? Ngoan ngoãn trả lời các câu hỏi.

"Ta là Mạnh Hiểu Dư, nhà ở thành phố G, tiểu khu Phi Phượng, cao ốc Thiên Tường, tòa nhà C, lầu 26 phòng số 2608. Còn có, ta không phải từ trên trời rơi xuống, ta là bởi vì sáng sớm giúp mẹ đi mua tương, không cẩn thận bị cướp bắt, từ trên núi rơi xuống cùng mấy tên cướp. Mà y phục ta mặc là quần short trang phục hè, kì quái chỗ nào a?" Trả lời xong mấy vấn đề này, hậu tri hậu giác Mạnh Hiểu Dư rốt cục phát hiện, không đúng, tại sao ta phải nói cặn kẽ như vậy a? Còn nữa, đây là nơi nào? Rõ ràng ta bởi vì cầu xây dựng sụp mà từ trên núi té xuống, vậy tại sao lại ở chỗ này? Còn nữa còn nữa, hai nữ tử ăn mặc như đóng phim cổ trang là ai? Tại sao các nàng lại ở chỗ này?

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân Cổ Đại Thật Đáng Sợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Đồng Hành

"Những điều người vừa nói đều là thật sự?" Nghe Mạnh Hiểu Dư nói xong, Hàn Như Băng trầm tư một chút hỏi. Cũng không phải là nàng không tin, mà là thực sự quá mức không thể tưởng tượng nổi. Trước tiên không nói đến chỗ ở do nàng nói ra, chỉ cần nghĩ nàng từ núi cao trên rơi xuống. Cũng đủ lạ lùng rồi, bởi vì ở đây là vùng ngoại ô Phú Vân Thành, đừng nói là núi, ngay cả gò đất cao hơn một chút cũng không có. Nhưng khi nhìn bộ dáng của nàng, lại không giống như đang nói dối.

Mạnh Hiểu Dư đắm chìm trong tư tưởng của mình, nghe được câu hỏi thì trả lời ngay: "Đương nhiên là thật, và lại ta lừa các người làm gì? Cũng không kiếm ra tiền. Hơn nữa ta còn chưa hỏi các người đâu. Nơi này là nơi nào? Tại sao các người lại ở đây? Còn nữa, các người đang đóng phim sao? Tại sao lại ăn mặc như cổ trang đây?"

"Ta tên Hàn Như Băng, vị bên cạnh này chính là muối muối ta Hàn Như Sương. Nơi này là vùng ngoại ô Phú Vân Thành, ta cùng muối muối ở đây là bởi vì chúng ta muốn đi tham dự đại hội võ lâm hai tháng sau tổ chức, vì đi đường quá mệt mỏi nên ở đây nghỉ ngơi một lúc. Còn nữa, cái gì là đóng phim?"

Nghe xong Hàn Như Băng trả lời, Mạnh Hiểu Dư lại sững sờ "Tại sao lại như vậy? Lẽ nào ta xuyên không rồi?" Nghĩ tới đây, Mạnh Hiểu Dư lại gấp rút hỏi ra hai vấn đề: "Xin hỏi hiện tại là triều đại gì? Hiện nay hoàng đế là ai?"

"Triều đại? Ta chỉ biết nơi này Kiều quốc, bây giờ là năm Đức Thành thứ 24, Đường Kim Hoàng Đế là Trương Tôn Văn Đức."

"Kiều quốc? Trương Tôn Văn Đức? Nói như vậy ta không chỉ xuyên không mà còn còn xuyên đến triều đại không rõ. Thần linh ơi, ngài có cần phải làm

khô ta đến như thế không?" Nghe xong Hàn Như Băng nói, ta triệt để tan nát cõi lòng.

Hàn Như Sương nhìn thoáng qua người kia, từ sau khi nghe xong lời của tỷ tỷ thì bộ dáng giống như trời sập xuống. Không để ý tới nàng, xoay người nhìn Hàn Như Băng nói: "Thời gian không còn sớm, chúng ta cần phải đi."

Nghe xong lời của muội muội, Hàn Như Băng liếc nhìn Mạnh Hiểu Dư thương tâm ngồi chồm hổm trên mặt đất. Sau đó nhìn muội muội của mình nói: "Đúng là không còn sớm nha! Vậy chúng ta đi." Hàn Như Băng nói xong quay qua phía Mạnh Hiểu Dư còn đang thương tâm nói: "Tiểu muội muội gấp lại sau, chúng ta đi trước, hẹn ngày gặp lại a." Nói xong đi theo phía sau Hàn Như Sương.

"Này, các người đi như vậy sao? Vậy ta làm sao bây giờ a?" Mạnh Hiểu Dư vốn đang đắm chìm trong thương tâm, nghe thấy các nàng nói, ngẩng đầu lên hỏi hai câu này.

Nghe thấy câu hỏi của nàng, hai tỷ muội Hàn Như Băng xoay lại nhìn, người mới vừa rồi còn mang bộ dáng như trời sập xuống, hiện tại đang dửng dưng về nhìn kẻ bạc tình mà nhìn các nàng. Thật giống như mình làm chuyện thiên hạ cảm ghét gì với nàng ấy vậy.

"Nha! Vậy người nói, chúng ta phải làm thế nào?" Hàn Như Băng rất hứng thú hỏi một câu.

"Đương nhiên là mang ta đi cùng." Nghe xong câu hỏi của Hàn Như Băng, Mạnh Hiểu Dư lập tức dùng khuôn mặt tươi cười nịnh hót nói ra câu nói này. Tại sao? Thái độ của Mạnh Hiểu Dư trước sau lại khác biệt như vậy đây? Theo như lời của Mạnh Hiểu Dư của chúng ta nói chính là : đó là đương nhiên rồi. Nếu xuyên thì cũng đã xuyên rồi, thương tâm một chút là được, cuộc sống vẫn phải tiếp tục không phải sao? Hơn nữa người giống như ta, muốn cái gì cũng không có, lại không quen biết ai, đương nhiên phải tìm một cái đuôi để ôm. Nếu không thì ở cổ đại mạng người không đáng giá, không làm vậy thì chết như thế nào cũng không biết. Mà nơi đây lại là vùng ngoại ô hoang vu không người ở, ta lại mới vừa xuyên không đến, cuộc sống không quen , trời cũng sắp tối, ai biết buổi tối ở đây có sói hay gì đó không? Không theo các nàng thì theo ai đây? Hơn nữa nơi này lại chỉ có hai người bọn họ, cần bản không có lựa chọn khác a? Còn có hai vị này, vừa nhìn chính là cao thủ trong cao thủ a. Cái gì? Người nói ta làm sao biết? Cái này còn phải hỏi sao? Vừa nhìn y phục của hai người thì biết rồi, toàn thân bạch y tung bay, trong tay còn cầm bảo kiếm. Rõ ràng chính là loại trong tiểu thuyết võ hiệp, nữ hiệp hành tẩu giang hồ a. Vì vậy, nói tóm lại, hôm nay dù thế nào đi nữa, cũng phải ôm đuôi hai vị nữ hiệp này.

Hàn Như Băng nhìn thiếu nữ trước mặt, trở mặt so với thời thiết thay đổi còn nhanh hơn: "Vậy người nói một chút, tại sao chúng ta phải mang người theo đây?" Mà Hàn Như Sương ngược lại, vẫn mặt lạnh không lên tiếng.

"Nếu như ta nói, các người sẽ mang ta theo cùng sao?" Nghe xong Hàn Như Băng, vẻ mặt Mạnh Hiểu Dư đầy khát khao hy vọng nhìn hai tỷ muội Hàn Như Băng.

"Có thể suy nghĩ" Hàn Như Băng nhìn vẻ mặt đầy khao khát của Mạnh Hiểu Dư nói.

"Tại sao phải mang ta theo a, đương nhiên là bởi vì duyên phận nha." Mạnh Hiểu Dư mặt dày nói.

"Duyên phận?"

"Đúng vậy a, người xem ta còn nhớ rõ ràng, bởi vì ta bất ngờ từ trên núi cao rơi xuống. Theo lý thuyết mà nói, từ núi cao rơi xuống, coi như té không chết, cũng phải bị thương không phải sao? Các người xem đi, ta không chỉ không bị thương một chút nào, lại đến được thế giới này của các người. Lẽ nào đây không phải duyên phận sao? Lẽ nào đây không phải trời cao an bài sao? Còn nữa, vừa nhìn hai người các người thì biết chính là loại nữ hiệp giang hồ hành hiệp trượng nghĩa, gặp chuyện bất bình rút dao tương trợ a. Lẽ nào các người nhẫn tâm vứt bỏ một nữ tử yếu đuối hai tay trống gò không chặt như ta ở nơi hoang vu này sao?" Sau khi liền thoáng nói xong, Mạnh Hiểu Dư liền dùng ánh mắt như tiểu cầu đang thương nhìn hai người trước mặt.

"Người cũng đã nói như vậy rồi, nếu chúng ta không mang người theo thì đúng là có điểm không ổn. Người nói phải không, tiểu Sương Sương?" Nghe một đồng lý do loạn thất bát tao Mạnh Hiểu Dư vừa nói. Hàn Như Băng lộ ra một nụ cười không rõ ý tứ gì.

Nhìn tỷ tỷ nhà mình lộ ra nụ cười giống như hồ ly, Hàn Như Sương vẫn không nói chuyện xoay người bước đi. Chẳng qua là trong lúc xoay người, khoe miệng nhỏ bé cong thoáng lên một chút khó thể nhận ra, thoáng qua liền biến mất. Nhìn muội muội xoay người bước đi, Hàn Như Băng cũng xoay người bước đi, có điều trước khi đi còn kêu người nào đó còn đang giả bộ đáng thương, phải nhanh nhanh đuổi theo nha.

"Nha, các người chờ ta a" nghe Hàn Như Băng, Mạnh Hiểu Dư thu hồi vẻ mặt vô cùng đáng thương trên mặt, đổi lại khuôn mặt vô cùng vui vẻ đuổi theo hai người.

Lại nói hai tỷ muội Hàn Như Băng, vì sao lại mang Mạnh Hiểu Dư theo đây? Đúng là bởi vì một đồng lý do rách nát của Mạnh Hiểu Dư sao? Đương nhiên không phải, là bởi vì Hàn Như Băng cảm thấy chơi vui mà thôi. Bởi vì nàng rất hiếm khi thấy người thú vị như Mạnh Hiểu Dư, nếu như trên đường mang theo Mạnh Hiểu Dư chắc sẽ không tẻ nhạt đi. Hơn nữa nàng đối với lai lịch của Mạnh Hiểu Dư thật sự rất tò mò, vì những lý do này nên mang theo Mạnh Hiểu Dư đúng là bình thường. Mà Hàn Như Sương thì sao đây? Tại sao nàng không phản đối tỷ tỷ mình mang Mạnh Hiểu Dư theo đây? Hơn nữa từ lúc Mạnh Hiểu Dư xuất hiện, té lên trên người nàng, lại không thấy Mạnh Hiểu Dư làm gì cho nàng để nàng không tức giận nữa. Theo lý thuyết nàng nên kiên quyết phản đối tỷ tỷ mình mang theo Mạnh Hiểu Dư mới phải. Tại sao cái gì nàng cũng không nói đây? Ta chỉ có thể nói lòng dạ của băng son thì không nên suy đoán, bởi vì người đoán tới đoán lui cũng không hiểu. Cứ như vậy, bạn nhỏ Mạnh bắt đầu bước trên con đường giang hồ của nàng.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân Cổ Đại Thật Đáng Sợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 6: Trở Thành Gôi Ôm

Editor: Ami Ami

Beta: WallMap

"Mặt trời mọc lên cao,

Đóa hoa cười với ta.

Chim nhỏ chào buổi sáng, sớm sớm, tại sao trên lưng cậu có túi nhỏ?

Ta đến trường, ai ai cũng biết.

Ta chạy dọc theo đường đi, một tiếng ngân vang, giờ học đã bắt đầu...

Một mình ta đi trên đường nhỏ vùng ngoại ô, ta muốn mang điểm tâm cho bà ngoại ăn thử....." (Bài ca đến trường - "上学歌")

Ngày mùa hè sau giờ ngo, ánh dương chiếu khắp nơi. Trên đường nhỏ vùng ngoại ô Phú Vân thành, có ba người đang đi đường. Trong đó có hai người tưởng mạo như nhau, nhưng khí chất lại hoàn toàn bất đồng, bước chân bạch y mỹ nữ nhẹ nhàng đi ở phía trước. Mà đi theo sau lưng các nàng, lại là một nữ hài, mặc y phục màu tím, tóc cột đuôi ngựa đơn giản, đang cười một con lừa. Mà tiếng ca vừa rồi cũng là đến từ người này, nữ hài cười lừa cột tóc đuôi ngựa.

Không sai, người đang cười con lừa màu xám, tay phải cầm một cái ô màu hồng bằng giấy dầu, tay trái cầm một sợi dây buộc vào con lừa, vui vẻ hát nhạc thiếu nhi, không phải ai khác, chính là bạn nhỏ Mạnh Hiểu Dư vừa xuyên không của chúng ta.

Làm sao lại có cảnh tượng đây? Đây phải nói đến ba hôm trước. Ba hôm trước, sau khi Mạnh Hiểu Dư viện ra một đồng lý do nhằm nhú, bám vào hai tỷ muội Hàn Như Băng. Đi cùng các nàng, Mạnh Hiểu Dư vốn tưởng rằng đây là vùng ngoại ô Phú Vân thành, rất nhanh thì có thể đến. Nhưng thế nào nàng cũng không nghĩ tới, vùng ngoại ô này cũng quá lớn a! Lớn đến nỗi đi theo hai tỷ muội Hàn Như Băng một hai ngày đường cũng không thấy một bóng người. Từ nhỏ đến lớn chưa từng phải đi lâu như vậy, Mạnh Hiểu Dư thề chờ đến trần nhỏ mà lúc trước Như Băng tỷ tỷ nói tới, nàng nhất định phải đi mua một con vật cưỡi. Nếu không, xem chừng nàng còn chưa tới được Phú Vân thành thì đã một chết đi. Vì vậy lại đi thêm nửa ngày đường, rốt cục trước lúc mặt trời xuống núi thì tới trấn nhỏ Hàn Như Băng đã nói.

Trong trấn nhỏ, Hàn Như Băng các nàng tìm một cái khách điểm để ở. Mà Mạnh Hiểu Dư rốt cục cũng thấy được cái giường. Tuy rằng không thể tốt như trong tưởng tượng, thế nhưng đối với nàng mà nói đây là một thiên đường, tốt hơn nhiều so với ngủ một đêm ở đất hoang a.

Hàn Như Băng thấy bộ dạng kích động của Mạnh Hiểu Dư liền cười trêu ghẹo nàng: "Không phải chỉ là một chiếc giường thôi sao? Người cũng không cần kích động thế chứ."

"Sao có thể nói như vậy? Kể từ hôm qua phải ngủ ở đất hoang, ta mới phát hiện có giường để ngủ là một chuyện hạnh phúc cỡ nào."

"Vậy sao? Trước đây người chưa từng ngủ qua đất hoang sao?"

"Đúng vậy, trước đây lúc xem trên tivi thấy một số người phải tá túc nơi hoang dã, nhìn bọn họ nằm trên mặt đất ngắm sao trời, trò chuyện ta còn thật hâm mộ, cảm thấy lãng mạn lắm sao. Hiện tại ta mới biết được, kịch truyền hình cái gì, đều là gạt người. Nằm trên đất ngắm sao, lãng mạn chỗ nào? Mặt đất vừa cứng lại lạnh, lại nhiều muỗi."

"Kịch truyền hình? Là cái gì?"

"A? Kịch truyền hình a? Ai nha... ai nha...nói như thế nào đây a..." ngay lúc Mạnh Hiểu Dư đang nghĩ phải giải thích thế nào với Hàn Như Băng về kịch truyền hình thì bên ngoài truyền đến tiếng đập cửa...

Mạnh Hiểu Dư ngừng nói, nhìn về phía Hàn Như Băng đang đi mở cửa.

"Như Sương? Còn chưa ngủ?" Hàn Như Băng hỏi muội muội đang đứng ở cửa.

"...tỷ, ta muốn lấy ít đồ ở chỗ tỷ."

"Nga như vậy a, vậy muội muốn lấy cái gì đây? Tiểu Sương Sương."

Hàn Như Sương nhìn thoáng qua cái vẻ mặt tươi cười không có hảo ý của tỷ tỷ nhà mình. Không để ý tới nàng trực tiếp đi tới bên giường, cầm lấy bao y phục Hàn Như Băng đặt trên giường. Nàng mở ra lấy một kiện y phục cùng kiểu dáng đang mặc trên người, gần như đều là y phục màu trắng cùng với hai kiện tiểu y phục cũng là màu trắng.

Nếu như Mạnh Hiểu Dur không nhìn lầm, hai kiện tiểu y phục chắc chắn là áo yếm và tiét khô*. Thật đúng là thích màu trắng nha, ngay cả áo yếm ở trong cũng là màu trắng. Xem đến đây, trong lòng Mạnh Hiểu Dur không khỏi phỉ báng: "Hai tỷ muội nhà này thật đúng là thích màu trắng, ngay cả nội y cũng là màu trắng, thật không biết các nàng có y phục màu sắc khác hay không đây." Trong lòng phỉ báng mắt thẩm mỹ của hai tỷ muội về sự lựa chọn màu sắc y phục xong, Mạnh Hiểu Dur quay sang Hàn Như Băng lúc này đang ngồi uống trà nói: "Người không ngủ sao? Buổi tối uống trà rất dễ mất ngủ nga."

*quần lót

"Ta không mệt, người muốn ngủ thì đi ngủ trước đi, ta đi ra ngoài dạo một chút" Hàn Như Băng đặt chén trà xuống, nói với Mạnh Hiểu Dur đang mệt mỏi đến nỗi ngáp liên tục. Sau đó đứng dậy mở cửa đi ra ngoài.

Kỳ thực Hàn Như Băng cũng không phải không mệt, chỉ là từ khi nàng bắt đầu hiểu chuyện, không có cùng người khác ngủ chung, đến cả muội muội của mình cũng không có. Kỳ thực hai tỷ muội các nàng, tuy rằng tính cách khác biệt rất lớn, thế nhưng thói quen thì không khác nhau nhiều gì.

Lúc đi khách điểm thuê phòng, vốn là muốn thuê ba gian phòng, thế nhưng không ngờ tới Mạnh Hiểu Dur sống chết không chịu ngủ một mình. Nói cái gì, ngủ một mình ở nơi xa lạ, nàng sợ, còn nói nếu như ngủ một mình thì sẽ ngủ không được, cùng với nói một ít chuyện không đâu. Hơn nữa ông chủ khách điểm cũng nói, chỉ còn có hai gian phòng. Nhìn gương mặt của muội muội, nàng cũng chỉ có thể để tiểu nha đầu kia ở cùng phòng với mình.

Ở bên ngoài dạo một hồi, Hàn Như Băng cảm thấy thật sự rất mệt mỏi mới trở về phòng. Mở cửa đi tới bên giường, nhìn cả người tiểu nha đầu kia đều núp ở trong chăn, Hàn Như Băng hết ý kiến. Không phải nói không ai ngủ với nàng thì sẽ không ngủ được sao? Tên trước mặt đang ngủ còn hơn heo này là ai đây?

Đứng một hồi, Hàn Như Băng cời ngoại sam, mặc trung y vén chăn lên chuẩn bị lên giường ngủ. Mà lúc nàng vén chăn lên, Hàn Như Băng không bình tĩnh. Nàng nhìn thấy gì? Chỉ thấy Mạnh Hiểu Dur trước mặt đang ngủ say trên giường, toàn thân trần trụi. A, sai, trên người nàng còn mặc một cái quần lót in hình kitty màu hồng nhạt. Nhưng với Hàn Như Băng mà nói, so với không có mặc gì cũng như nhau a. Bất quá Hàn Như Băng rất nhanh bình tĩnh trở lại, sau khi bình tĩnh, Hàn Như Băng bắt đầu đánh giá đáng người của Mạnh Hiểu Dur. Không thể không nói vóc người của tiểu nha đầu này thật không tệ, da thịt trắng nõn, vùng bụng nhỏ tròn nhắn, vòng eo mảnh khảnh cùng với gò núi nhỏ ở trước ngực. Mỗi điểm trên người đều cho thấy chủ nhân của nó đang ở độ tuổi thanh xuân tươi đẹp.

Nhìn một chút, Hàn Như Băng cảm thấy người có chút nóng. Vì vậy nàng nhanh buông chăn xuống, đi tới trước cửa sổ, mở cửa hóng gió. Một lát sau, Hàn Như Băng cảm thấy không còn nóng như trước, liền trở lại bên giường nhanh chóng vén chăn lên nằm vào, tận lực không để cho mình nhìn người bên cạnh. Sau đó thả lỏng tâm tư, khiến mình cố gắng đi vào giấc ngủ. Chỉ là vừa mới nhắm mắt không được một phút, lại mở mắt ra. Nguyên nhân hả? Đơn giản là bình thường Mạnh Hiểu Dur ngủ đều thích ôm gấu Teddy cực lớn mẹ mua cho nàng lúc nhỏ. Tuy rằng vừa rồi Mạnh Hiểu Dur mệt chết đi, ngủ có chút trầm, thế nhưng lại ngủ không an ổn. Cho nên khi xoay người đụng tới Hàn Như Băng, do đang ngủ nàng còn tưởng rằng đó là gấu Teddy của nàng, cho nên liền nhắm mắt nhào tới trong lòng của Hàn Như Băng.

Hàn Như Băng nhìn người này, mắt nhắm nghiền nhưng lại chui vào trong lòng mình, lúc chui vào còn đang cọ loạn trước ngực mình khiến nàng đỏ khòc đỏ cười. Lại nhìn người này một chút, sau khi cọ trong lòng mình xong, rốt cục mới thành thật mà ngủ, thở dài suy nghĩ, quên đi, cứ để như vậy. Nghĩ xong cũng liền ôm Mạnh Hiểu Dur nhắm hai mắt lại.

Chỉ là Hàn Như Băng vốn tưởng rằng đêm qua sẽ ngủ không được, không ngờ nàng không chỉ ngủ, mà còn ngủ vô cùng vô cùng say.

Sáng sớm, ánh dương từ cửa sổ chiếu vào, Hàn Như Băng chậm rãi mở mắt ra, nàng có chút kinh ngạc nhìn người còn đang ngủ say trong lòng nàng.

Không ngờ tới ta lại ngủ trầm như vậy, lại nhìn một chút bên ngoài, trời đã không còn sớm. Hàn Như Băng cười cười nhìn đến cái gối ôm đã cải thiện chất lượng giấc ngủ của mình, trước đây nàng chưa từng ngủ được thoải mái như vậy. Nói như vậy, sau này ở khách điểm chỉ cần hai phòng là được rồi, từ đây về sau cũng sẽ không khó đi vào giấc ngủ nữa.

Ừ cứ làm như vậy đi, hơn nữa một mình tiểu nha đầu cũng ngủ không ngon không phải sao? Sau khi nghĩ xong, tâm tình Hàn Như Băng vui vẻ đẩy người trong lòng mình ra mà rời giường.

Chương này cảm ơn bạn Ani đã edit giúp mình :3

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân Cổ Đại Thật Đáng Sợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7: Hiệu Cầm Đồ

Sáng sớm khách điểm vô cùng náo nhiệt, đại sảnh dưới lầu hầu như không còn trống, mỗi bàn đều có vài người ngồi. Chỉ duy nhất chiếc bàn phía Đông gần cửa sổ có một bạch y nữ tử đang ngồi. Mà bạch y nữ tử cũng là nữ nhân duy nhất ở đây, xung quanh những cái bàn còn lại đều ngồi đầy người, toàn

bộ đều là nam nhân. Chỉ thấy bộ dạng của những nam nhân kia tuy là ngồi ở trên bàn ăn điểm tâm, nhưng ánh mắt lại liên tiếp liếc về phía bạch y nữ tử. Cũng không phải nhìn bữa sáng phong phú ngon miệng trên bàn của nàng, cũng không phải tướng mạo của nàng quá dị xấu xí. Mà ngược lại bởi vì nàng thật xinh đẹp, nguyệt mi tinh mục*, quỳnh tị* duyên dáng, đẹp như tranh vẽ, như tiên nữ xuất trần. Một nữ tử tuyệt sắc như vậy, chỉ sợ thế gian khó được mấy người. Đáng tiếc, nữ tử này tuy đẹp, nhưng cũng không phải những người như bọn họ có thể tới gần.

*Nguyệt mi tinh mục: Mày như trăng, mắt như sao. Miêu tả sự xinh đẹp có thể sánh với nhật nguyệt

*Quỳnh tị: Mũi quỳnh. Quỳnh: chỉ những thứ đẹp dễ tình xảo

Khi Hàn Như Băng từ lầu hai xuống tới, chỉ liếc mắt liền nhìn thấy muội muội nhà mình lúc này đang ngồi một mình, mà xung quanh nàng, bốn phía mặc dù ngồi đầy người, nhưng không người nào dám tới gần cái bàn kia. Nhìn nữa, thấy gương mặt có thể lạnh chết người kia của muội muội, Hàn Như Băng hiểu rõ cười cười, cất bước đi tới.

Hàn Như Băng ngồi vào chỗ của mình, nhìn muội muội mặt lạnh, lại nhìn nhìn bữa sáng trên bàn hầu như chưa động tới.

"Như thế nào không ăn? Thức ăn ở đây không hợp khẩu vị sao?" Hàn Như Băng hỏi. Nghe như là đang quan tâm muội muội, vì sao không ăn điểm tâm. Thế nhưng vẻ chế nhạo trên mặt kia lại làm cho người hoài nghi!

"Không có gì, tạm thời không muốn ăn mà thôi". Hàn Như Sương nhìn tỷ tỷ ngồi ở đối diện đang cười nhạo mình, mặt không thay đổi trả lời.

"Nga, như vậy a, một hồi bảo điểm tiểu nhị đem đến phòng ta ăn đi. Ta có chút việc phải đi ra ngoài một chút rồi trở về. Đến lúc đó chúng ta cùng nhau ăn, muội đến phòng ta chờ đi."

"Được" Hàn Như Sương trả lời xong, liền đứng dậy đi lên lầu hai.

"A, sau khi muội đến phòng ta, gọi tên tiểu tử còn đang ngủ kia dậy dùm ta". Hàn Như Băng nhìn muội muội đã đứng dậy đang hướng lầu hai đi tới, cười không có hảo ý nói.

Hàn Như Sương vẫn không quay đầu lại, chỉ là đáp ứng một tiếng liền tiếp tục đi lên lầu. Bởi vậy nàng cũng không thấy được vẻ mặt tươi cười không có hảo ý của Hàn Như Băng.

Đi đến gian phòng của Hàn Như Băng trên lầu hai, nàng mở cửa bước vào. Lướt qua bình phong nàng nhìn thấy gì? Hàn Như Sương kinh ngạc, nhưng rất nhanh khôi phục lại vẻ mặt thường ngày.

Nhìn thiếu nữ trần trụi trên giường, ôm chăn ngủ không có chút hình tượng nào. Khuôn mặt Hàn Như Sương hơi ửng đỏ một chút, không vì cái gì khác, chỉ vì da thịt mềm mại cùng với đường cong mê người của thiếu nữ đang lộ ra bên ngoài.

Mà Mạnh Hiểu Dư đang ngủ say, không biết có phải cảm giác được cái gì hay không, nhủ nhủ mày động dậy vài cái, lại ôm chăn trở mình tiếp tục cùng Chu công chơi cờ*. Hoàn toàn không biết tình huống khi mình đang ngủ, đã trước sau bị hai nữ nhân nhìn thấy hết. Có thể cho dù Mạnh Hiểu Dư biết, nhưng theo như tính cách của nàng cũng sẽ nói không sao cả. "Thấy hết thì thế nào? Dù sao tất cả mọi người đều là nữ, có thấy hết cũng không quan hệ gì".

*đánh cờ với Chu công: ngủ

Hàn Như Sương hơi nhủ mày, nghĩ thầm lẽ nào người này một chút ý thức nguy cơ cũng không có sao? Ngủ mà trên người cái gì cũng không mặc, lại còn ngủ say như vậy. Bị xem một hồi lâu như thế, nàng ta cũng không phát giác ra. Lỡ như có nam tử lăm xồng vào, trông thấy bộ dáng hiện tại này của nàng, thật không dám tưởng tượng chuyện gì sẽ xảy ra. Nghĩ tới đây trong lòng Hàn Như Sương dâng lên tức giận. Bởi vì con giận không rõ vì sao này, khuôn mặt Hàn Như Sương càng tăng thêm một tầng băng lãnh.

Ngay lúc Mạnh Hiểu Dư ngủ say, còn Hàn Như Sương thì không hiểu vì sao bức mình, thì Hàn Như Băng đẩy cửa tiến vào, thấy một màn trước mắt này liền tiếng hỏi: "Dì? Muội muội, sao còn chưa đánh thức nàng?" Bất quá nụ cười trên mặt Hàn Như Băng thật sự làm cho người ta không thoải mái.

"Tỷ, tỷ cố ý". Hàn Như Sương nhìn nụ cười trên mặt Hàn Như Băng, mặt lạnh nói.

"Ân? Tiểu Sương Sương nói cái gì đó? Tỷ tỷ thế nào nghe không hiểu đâu?" Hàn Như Băng vừa cười vừa nói.

"Nàng không mặc y phục." Hàn Như Sương mặt lạnh nói.

"Ta biết nàng không có mặc y phục a. Làm sao vậy?"

"Không có gì", nói xong Hàn Như Sương đi ra khỏi sau bình phong, ngồi trên ghế bên cạnh bàn, không thèm để ý tới Hàn Như Băng.

Nhìn muội muội đi ra ngoài, nàng cười cười đi tới bên giường. Cúi người, đưa tay đến lỗ tai của người đang ngủ say kia nhẹ nhàng nắm lấy, sau đó dùng sức nhéo.

"A ~ đau quá ~ nguoi vặn lỗ tai ta để làm chi a?" Bị đau nhức làm cho tỉnh ngủ, Mạnh Hiểu Dư ngồi dậy, bưng cái lỗ tai nước mắt lưng tròng chất vấn người trước mặt.

Hàn Như Băng nhìn người trước mặt, chu cái miệng nhỏ nhắn nước mắt lưng tròng chất vấn mình. Quả tim trong ngực lạc một nhịp, rất muốn đưa tay vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng. Bất quá cũng chỉ suy nghĩ trong lòng một chút mà thôi, không dám hành động. Chỉ là nở nụ cười nói: "Trời đã không còn sớm. Phải rời giường rồi, Tiểu Mạnh Mạnh".

"A? Đã rất muộn rồi sao?" Mạnh Hiểu Dư nghi hoặc hỏi một câu.

Nhìn một chút người vẫn còn đang mơ màng, Hàn Như Băng nở nụ cười gật đầu một cái nói: "Đúng vậy, mau dậy ăn điểm tâm thôi. Một hồi chúng ta còn phải tiếp tục lên đường."

Nghe xong Hàn Như Băng nói, Mạnh Hiểu Dư lập tức bò dậy. Mặc y phục từ tủ rồi đi rửa mặt, nhắc tới cổ đại thật đúng là bất tiện.

Chỉ lấy việc rửa mặt mà nói, ngay cả kem đánh răng, bàn chải đánh răng cái gì cũng không có, chỉ có thể dùng nước muối súc miệng. Chờ đến Phú Văn thành, nếu có thời gian nàng nhất định phải tự chế một cái bàn chải đánh răng. Nghĩ tới đây Mạnh Hiểu Dư gật đầu một cái, tiếp tục rửa mặt.

Rửa mặt xong, Mạnh Hiểu Dư đi tới bên cạnh bàn, nhìn bữa sáng vừa được điểm tiểu nhị đưa lên, ngồi ở bên cạnh Hàn Như Băng đưa tay cầm một cái bánh bao liền gặm lấy, hoàn toàn không có một chút hình tượng, hai tỷ muội Hàn Như Băng bắt đầu nhìn cái người ăn như sói đói kia. Vì sao vừa đến lúc ăn điểm tâm, nàng lại gấp gáp như vậy đây?

Kỳ thực điều này cũng không thể trách Mạnh Hiểu Dư, hoàn toàn là do trước đây tạo thành thói quen a. Lúc trước khi còn chưa có xuyên không, bạn nhỏ Mạnh Hiểu Dư đều dậy muộn, nếu như không nhanh lên ăn bữa sáng, đến trường nhất định sẽ bị trễ. Mà chủ nhiệm lớp của các nàng, đã từng định ra quy củ. Ai đến muộn ba lần, phạt khi tan học phải quét lớp một tuần cộng thêm giấy kiểm điểm hai nghìn chữ. Cho nên trong tình huống sáng sớm muốn ngủ nướng, lại không muốn bị muộn, cũng chỉ có thể tăng nhanh hơn tốc độ ăn bữa sáng. Cho nên lâu ngày, Mạnh Hiểu Dư trong tình huống như vậy rèn đúc ra, tốc độ ăn bữa sáng của nàng, hầu như không người nào có thể bì kịp. Ăn nhanh, hình tượng tự nhiên là như thế kia đi, mẹ Mạnh đã từng cùng đi nhà hàng xóm nói qua, Tiểu Dư nhà chúng ta khi ăn bữa sáng thì bị quý chết đói bám vào. Tốc độ kia đều có thể xin ghi vào kỷ lục Guinness.

Trong phút chốc giải quyết xong ba cái bánh bao cùng một chén cháo trắng, Mạnh Hiểu Dư thỏa mãn vỗ vỗ bụng, nhìn hai tỷ muội Hàn Như Băng còn đang chậm chậm ăn hỏi: "Khi nào chúng ta khởi hành?" Hàn Như Băng liếc mắt nhìn Mạnh Hiểu Dư nói: "Sau khi cơm nước xong liền lên đường. Thế nào? Ngươi có chuyện gì không?"

"Nga, như vậy a, các ngươi có thể chờ ta một lúc không? Ta muốn đi ra ngoài một chuyến".

"Có thể, bất quá phải đi nhanh về nhanh", Hàn Như Băng nhìn Mạnh Hiểu Dư nói.

"Không thành vấn đề, đảm bảo sẽ rất nhanh trở về". Mạnh Hiểu Dư nghe Hàn Như Băng nói xong liền vui vẻ, mang theo ba lô nhỏ của nàng chạy ra ngoài. Lại nói lúc sáng sớm Mạnh Hiểu Dư đi ra ngoài mua tương, tại sao phải mang theo ba lô nhỏ đây? Kỳ thực đây là sở thích cá nhân có chút kỳ quái của Mạnh Hiểu Dư. Bên trong balo đều là bảo bối của Mạnh Hiểu Dư, về phần là bảo bối gì sẽ không giải thích, sau này sẽ nói đến. Cho nên ngoại trừ Mạnh Hiểu Dư ở trong nhà, nếu không đều tùy thân mang theo. Cái ba lô nhỏ kia là nàng đi đến đâu thì mang theo đến đó, đối với điều này ba mẹ Mạnh Hiểu Dư biểu thị rất bất đắc dĩ.

Mạnh Hiểu Dư ra khách điểm, thì theo phương hướng điểm tiểu nhị chỉ cho nàng. Rất nhanh liền đến mục tiêu, cửa hiệu cầm đồ Đông Lai.

Lại nói vì sao Mạnh Hiểu Dư muốn đến hiệu cầm đồ? Chương trước cũng đã nói Mạnh Hiểu Dư vì lộ trình gian nan, đi đường mệt nhọc mà hạ quyết tâm muốn mua vật cưỡi khác. Thế nhưng lại không tiền, hiện tại vừa vặn ở trong thị trấn đương nhiên phải nghĩ cách kiếm tiền. Mà cửa hiệu cầm đồ là lựa chọn tốt nhất, chỉ cần là vật hiếm thấy có giá trị gì, đưa đến hiệu cầm đồ đều có thể đổi được tiền. Vì sao bạn nhỏ Mạnh có được loại tri thức này? Đây là nhờ Mạnh Hiểu Dư trước đây xem phim xuyên không.

Đi vào bên trong hiệu cầm đồ, học theo bộ dạng một nhân vật xuyên không trong phim, hô to một tiếng: "Chường quý có ở đây không? Ta muốn cầm vài thứ."

"Chường quý của chúng ta ở bên trong, ngài có cái gì muốn cầm sao? Ta đi gọi cho ngài?" Một người mặc trang phục hòa kếp* nghe Mạnh Hiểu Dư nói, vội vàng từ bên trong quầy đi ra nói chuyện cùng Mạnh Hiểu Dư.

*hòa kếp: tiểu nhị, hầu bàn, làm thuê

"Được, vậy mau gọi chường quý của các ngươi ra, nói cho hẳn biết có khách quý tới." Mạnh Hiểu Dư tiếp tục học diễn viên nào đó trên phim nói.

"Được rồi, ngài chờ, ta đây đi gọi cho ngài." Hòa kếp cười nói với Mạnh Hiểu Dư xong, chạy vào nội đường gọi chường quý ra.

Không bao lâu, Mạnh Hiểu Dư liền thấy một người nam nhân trung niên ăn mặc trường bào màu lam, mang chòm râu dê, trên đầu dùng dây cột tóc ghim thành một búi tóc tiểu lung bao. Đi ra, chấp tay chào hỏi Mạnh Hiểu Dư: "Vị khách nhân này muốn cầm thứ gì sao? Không biết là bảo vật gì? Là cầm chết hay cầm sống?"

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân Cổ Đại Thật Đáng Sợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8: Phát Tài

"Cầm chết? Cầm sống? Có ý gì?" Nghe xong chương quỹ, Mạnh Hiểu Dư nghi hoặc.

"Nga, khách nhân ngài có chỗ không biết, hiệu cầm đồ này có hai loại. Loại thứ nhất là cầm sống, chúng ta sẽ căn cứ vật của ngài tính ra giá tiền. Sau khi hai bên đều hài lòng thì giao tiền cho ngài đồng thời cũng sẽ đưa ngài một tờ biên lai cầm đồ. Hiệu cầm đồ kỳ hạn là một năm, trong vòng một năm ngài phải cầm phiếu này đến bản hiệu chuộc lại vật của ngài. Đương nhiên bản hiệu sẽ căn cứ vào thời gian ngài đến mà thu lãi tương ứng. Nếu hơn một năm chưa lấy, biên lai cầm đồ hết hiệu lực. Đồng thời vật ngài cầm sẽ được xem như cầm chết, vật sẽ thuộc về bản hiệu. Loại thứ hai chính là cầm chết, đồng dạng cũng sẽ đưa cho ngài số tiền ứng với giá trị vật. Khác với loại thứ nhất chính là lúc ta giao tiền cho ngài đồng thời sẽ giao cho ngài một tờ biên lai. Trên đó ghi rõ vật này ngài đã bán cho bản hiệu, không thể chuộc về." Chương quỹ tỉ mỉ nói với Mạnh Hiểu Dư sự khác nhau giữa cầm sống và cầm chết. Liền hỏi lại một lần: "Khách nhân ngài quyết định xong chưa? Cầm sống hay cầm chết?"

Nghe xong chương quỹ, Mạnh Hiểu Dư suy tư một chút liền nói: "Ta quyết định muốn cầm chết, dù sao hôm nay đi rồi không biết có còn quay về đây không còn chưa biết chừng?"

"Tốt, nếu như khách nhân ngài đã quyết định, xin mời người lấy đồ vật ra để lão phu nhìn xem, cũng dễ tính tiền cho ngài a."

"Được, ta lấy ra ngay" Nói xong Mạnh Hiểu Dư liền từ trong balô của mình móc ra một chồng áp phích, nói: "Ta muốn cầm mấy bức họa này, chương quỹ ngài nhìn xem cái này trị giá bao nhiêu tiền?"

"Đây là? Cái này... Cái này..." Chương quỹ kia tiếp nhận áp phích trong tay Mạnh Hiểu Dư xem xét, lập tức kinh ngạc không nói ra lời.

Mạnh Hiểu Dư nhìn thấy dáng vẻ chương quỹ với chòm râu dê, giống như gặp quỷ. Liền hỏi: "Chẳng lẽ mấy bức họa này vẽ có vấn đề gì sao? Hay là chỗ các người không cầm tranh?"

"Có thể cầm, có thể cầm, đương nhiên có thể cầm. Tranh này không chỉ có không có vấn đề mà lại tuyệt đối là một kiện tuyệt thế trân phẩm a. Không biết khách nhân từ đâu lấy được bức họa này? Không biết bức họa này là người phương nào vẽ? Lão phu chưa bao giờ thấy qua họa giống như thật như thế, nhân vật giống như là sống. Có thể xưng quý phu thần công a!" Chương quỹ vừa nhìn bức họa vừa tán thưởng.

Mạnh Hiểu Dư nghe chương quỹ ca ngợi đối với áp phích kia. Khóe miệng có chút run rẩy, nhưng trong lòng lại nghĩ "Ta có thể nói tuyệt thế trân phẩm trong miệng người, kỳ thật chính là trước khi ta xuyên qua, lúc ta mua đồ trên taobao* được người bán tặng sao? Ta có thể nói tác phẩm được người khen thành quý phu thần công, là rác rưởi ta dự định vứt đi, kết quả bởi vì ta ngoài ý muốn xuyên qua mà quên ném sao? Đáp án đương nhiên là không thể. Nếu như ta thật sự nói, các người không coi ta thành bệnh tâm thần mới là lạ?" Ở trong lòng phun tào* xong sau, Mạnh Hiểu Dư bắt đầu tròn tròn mắt nói dối.

*taobao: website bán hàng trực tuyến bên Trung giống ebay, amazon, v.v...

*phun tào: phì nhổ, chửi bậy, dẫu xanh rau má trong lòng :))

"Bức họa này là ai vẽ ta không biết, ta chỉ biết là bức họa này là tổ tiên ta truyền thừa. Nghe gia gia của ta nói, bức họa này là một vị đạo sĩ đưa cho tổ tiên nhà ta. Nghe nói vị kia đạo sĩ từng nói cho tổ tiên nhà ta, bảy vị mỹ nữ, người mặc thất sắc khải giáp, tay cầm bảo kiếm trên bức họa kia là nữ nhi của Ngọc Hoàng đại đế trên trời, tục xưng là Thất tiên nữ. Mà tên xấu xí đối diện các nàng là đại ma đầu từng khiến thiên giới đại loại, đại ma vương Cadic." Bởi vì Mạnh Hiểu Dư thật sự không nhớ nổi tên xấu xa trong bộ phim "Hoan thiên hi địa Thất tiên nữ" chiếu trên tivi kia là gì nên đành thuận miệng bịa ra tên trùm phản diện Cadic đại vương trong truyện Dragon Ball lúc nhỏ từng xem. Lúc này trong lòng Mạnh Hiểu Dư nghĩ, dù sao các người cũng không biết Cadic đại ma vương là ai. Ta nói như vậy cũng không sao. Mạnh Hiểu Dư nghĩ xong, ngẩng đầu nhìn chương quỹ nói: "Những gì cần nói ta đều nói rồi. Chương quỹ người nhìn bức họa này trị giá bao nhiêu tiền."

"Nghe khách nhân ngài nói như thế, bức họa này liền càng thêm trân quý. Ngài xác định muốn bán cho bản hiệu?" Nghe xong Mạnh Hiểu Dư, chương quỹ chòm râu dê có chút không dám tin tưởng hỏi.

"Ai

~" Mạnh Hiểu Dư nghe chương quỹ, thờ dài tiếp tục bịa chuyện: "Ta cũng không muốn bán a, chỉ là người nhà tiểu nữ từ đều không còn tại thế. Chỉ còn ta một tiểu nữ từ tay trái gà không chặt, ta cũng là cùng đường mặt lộ mới có thể bán truyền gia chi bảo." Mạnh Hiểu Dư vừa nói vừa giả bộ thương tâm. Kỳ thật trong lòng Mạnh Hiểu Dư nghĩ là "Ta cũng không tính là toàn nói dối đi. Người nhà của ta xác thực đều ở thế giới này. Cho nên Thượng Đế a, người nhất định phải tha thứ ta a."

"A! Nguyên lai là như vậy a." Chương quỹ chòm râu dê nghe xong Mạnh Hiểu Dư, gật đầu nhẹ nói: "Đã như vậy, khách nhân ngài muốn bán bức họa này bao nhiêu tiền."

"Ta muốn bán..." Mạnh Hiểu Dư nói xong đưa lên tám ngón tay.

"Tám vạn lượng?" Chương quỹ nhìn ngón tay Mạnh Hiểu Dư nói.

"Tám... Tám... Tám vạn lượng?" Nghe xong chương quỹ, Mạnh Hiểu Dư lấp ba lấp bắp hỏi.

"Tám mươi vạn lượng?" Chương quỹ chòm râu dê trông thấy Mạnh Hiểu Dư nghe xong giá tiền hần nói, nói chuyện đều lấp bắp. Cho là nàng rất không hài lòng giá tiền mình nói. Thế là lại nói tám mươi vạn lượng ra.

"Tám... Tám... Tám... mươi... mươi vạn lượng?" Mạnh Hiểu Dư cà lăm càng lợi hại.

Chương quỹ nhìn Mạnh Hiểu Dư cà lăm lợi hại hơn, cho là nàng vẫn còn bất mãn. Thế nên liền nói: "Vị khách nhân này, mặc dù bức họa này của ngài đúng là hiếm thấy trân phẩm. Nhưng là tám mươi vạn lượng đã rất cao, nếu cao hơn thì bạc trong bản hiệu cũng không đủ a. Ngài xem vậy có được không? Ta cho người thêm chút, tám mươi tám vạn lượng chẵn? Ngày đồng ý thì chúng ta một tay giao tiền, một tay giao hàng."

"Tám mươi tám vạn lượng?" Lần này Mạnh Hiểu Dư không cà lăm.

"Đúng" nhìn thấy Mạnh Hiểu Dư rốt cục hết cà lăm, chòm râu dê nhanh chóng nói, giống như là sợ Mạnh Hiểu Dư đổi ý.

"Thành giao, bức họa này thuộc về ngài." Mạnh Hiểu Dư nói càng nhanh, nàng thật không nghĩ tới. Nguyên lai ở trên thị trấn nhìn không lớn này, lại có hiệu cầm đồ có tiền như vậy. Nàng càng không có nghĩ tới chính là, một tấm áp phích rác rưởi nàng chuẩn bị vứt trước khi xuyên qua lại đáng tiền như vậy. Lúc này trong lòng Mạnh Hiểu Dư, cũng vui vẻ không biết phương hướng.

Nghe thấy Mạnh Hiểu Dư đồng ý, Chương quỹ chòm râu dê nhẹ nhàng thở ra. Hần thật sự sợ Mạnh Hiểu Dư còn chưa hài lòng, lại phải tăng thêm a. Thế là tranh thủ thời gian phân phó tiểu hòa kế bên cạnh đi lấy tiền. Chính hần thì một mực ôm lấy bức họa trân bảo hiếm thấy kia tiếp tục thưởng thức.

Không bao lâu, Mạnh Hiểu Dư nhìn thấy tiểu hòa kế chạy ôm lấy một cái hộp không tính là lớn đến đây. Chương quỹ chòm râu dê nhận lấy hộp gỗ trong tay tiểu hòa kế. Mở ra đưa cho Mạnh Hiểu Dư nói: "Tổng cộng là tám mươi tám vạn lượng ngân phiếu. Trong đó tám cái mươi vạn lượng, bảy cái một vạn lượng, còn lại một vạn lượng, ta đổi cho ngài thành một tờ năm ngàn lượng, bốn tờ một ngàn lượng, mười tờ một trăm lượng. Ngài đếm một chút, không sai liền ký tên vào biên lai đi."

Mạnh Hiểu Dư nghe chòm râu dê, đếm một lần. Không sai liền ký biên lai, sau đó từ những ngân phiếu kia cầm lấy một tờ một trăm lượng ra. Còn lại bỏ vào bên trong ba lô bảo bối của nàng. Làm xong hết thấy, Mạnh Hiểu Dư đổi chương quỹ gạt đầu một cái, nói tiếng cảm ơn, liền đi ra hiệu cầm đồ.

Mạnh Hiểu Dư ra hiệu cầm đồ, đi về một hướng khác. Không bao lâu, Mạnh Hiểu Dư đi tới cửa một hiệu may. Đi vào, không sai, Mạnh Hiểu Dư muốn mua y phục. Bởi vì lúc Mạnh Hiểu Dư xuyên qua, y phục mặc trên người căn bản không thể mặc ở cổ đại phong kiến này. Mà y phục lúc này nàng mặc trên người, là của hai tỷ muội Hàn Như Băng. Bởi vì Mạnh Hiểu Dư thấp nửa cái đầu so với Hàn Như Băng các nàng, y phục hai tỷ muội các nàng mặc trên người Mạnh Hiểu Dư thật sự là không hợp, Mạnh Hiểu Dư lại không quá ưa thích mặc y phục trắng. Cho nên mua y phục là chuyện đầu tiên Mạnh Hiểu Dư phải làm sau khi cầm được tiền.

Sau khi ở hiệu may chọn mấy kiểu dáng cùng màu sắc y phục mình thích, Mạnh Hiểu Dư cũng chọn lấy hai bộ y phục cho hai tỷ muội Hàn Như Băng. Mạnh Hiểu Dư đi theo hòa kế kết sổ, liền ra khỏi hiệu may. Lúc này Mạnh Hiểu Dư mặc trên người không còn là y phục trắng không vừa vặn, mà là một bộ y phục màu hồng phấn nàng vừa mua từ hiệu may. Sau đó Mạnh Hiểu Dư nhìn trời một chút, nghĩ đến cần phải trở về. Đi ra đã lâu, nếu còn không quay về, nếu như các nàng chờ đến không kiên nhẫn mà đi trước thì thảm rồi. Nghĩ tới đây, Mạnh Hiểu Dư bước nhanh đi về khách điểm, nhưng trên đường trở về, Mạnh Hiểu Dư lại mua một cái ô giấy dầu màu hồng nhạt. Theo như Mạnh Hiểu Dư, ô không chỉ là dùng để che mưa còn có thể dùng để che nắng, huống hồ cái ô này lại xinh đẹp như vậy.

Chương bộ này ngắn mà tác giả viết chằm chằm lộn xộn khó edit kinh :'(

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân Cổ Đại Thật Đáng Sợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Phúc Hắc

Tiểu Sương sương a, muội nói xem tiểu gia hỏa kia đi đâu đây? Cũng gần một canh giờ rồi mà còn chưa có trở lại đây?

- Không biết.

- Ai! Không phải tỷ nói muội, mỗi ngày trung ra khuôn mặt lạnh. Muội không cảm thấy buồn bức sao? Mỗi lần nói chuyện cùng muội đều cảm thấy thật nhàm chán.

- Lời này tỷ đã nói rất nhiều lần.

-

- Vẫn là tiểu gia hòa chơi vui a, mới một hồi không thấy mà ta đã có chút nhớ nằng.

-

Ta trở về, nương theo lấy tiếng la hét, cửa phòng cũng bị đẩy ra.

Thật đúng là nói người người đến a, Hàn Như Băng vừa nói vừa cười đánh giá Mạnh Hiểu Dur đứng ở cửa ra vào. Bởi vì nàng trông thấy, bạch y lúc Mạnh Hiểu Dur ra ngoài đã không còn nữa. Lúc này Mạnh Hiểu Dur mặc một thân y sam màu hồng phấn, bên hông là một đai lưng màu tím đậm hơn. Chân đạp một đôi giày ống ngắn cùng màu với đai lưng. Tóc dùng sợi dây buộc tóc màu tím buộc thành đuôi ngựa, tóc con không cách nào buộc lên tận mắt ở trên trán cùng hai bên mặt. Nổi bật khuôn mặt trái xoan không lớn của nàng càng thêm nhỏ hơn, nhưng đồng thời ngũ quan cũng càng thêm tinh xảo. Lúc này Mạnh Hiểu Dur nhìn tựa như một tinh linh xâm nhập hồng trần. Mỹ lệ nhưng không mất linh động, nhất là cặp mắt sạch sẽ không chút tỳ vết nào. Tô rõ cái chủ nhân của nó sạch sẽ cùng đơn thuần. Trong mắt không có những tia vẫn đục nào khác, cũng không có các loại tang thương sau khi trải qua sự tẩy rửa của thế tục. Có chỉ là như trẻ con mới sinh ra, hiếu kỳ cùng ngây thơ đối với thế giới này. Chỉ là không biết đôi mắt ngây thơ này có thể bảo trì bao lâu? Hàn Như Băng nghĩ đến về sau chủ nhân đôi mắt này một ngày nào đó biết đến một mặt bản thù của thế giới này. Có thể bởi vì dơ bẩn của thế giới này khiến cho đôi mắt kia không còn hoàn toàn thuần khiết. Mà là giống với những người khác, trong mắt tràn đầy những cảm xúc bản thù. Hàn Như Băng vừa nghĩ tới khả năng này, trong lòng liền giống bị thứ gì lấp kín, trở nên phi thường không thoải mái. Bất quá Hàn Như Băng nghĩ lại, tiểu gia hòa này hiện đang cùng mình một chỗ. Chỉ cần mình bảo vệ tốt, không cho tiểu gia hòa có cơ hội tiếp xúc một mặt bản thù của thế giới này, không được sao. Hàn Như Băng vừa nghĩ như vậy vừa ở trong lòng quyết định, nhất định phải giữ tiểu gia hòa này ở bên người hảo hảo mà bảo hộ.

Hàn Như Sương cũng đang đánh giá Mạnh Hiểu Dur lúc này đối một bộ y phục liền như là biến thành người khác. Trong lòng cũng kinh ngạc một chút, không giống với lúc mặc y phục rườm rà không vừa vặn của nàng và Hàn Như Băng. Lúc này Mạnh Hiểu Dur mặc một thân y phục màu tím vừa người, so với trước đó càng có tinh thần cũng càng thêm đáng yêu xinh đẹp.

- Bộ y phục này của ngươi là vừa ra ngoài mua? Ngươi lấy tiền ở đâu? Ta nhớ lúc ngươi vừa gặp chúng ta đã từng nói trong người không có đồng nào đi. Chẳng lẽ là gạt chúng ta? Hàn Như Băng nhìn thấy nàng đi vào phòng, lúc này đang loay hoay với những thứ nàng vừa mua, nghi ngờ đến hỏi. Nghe được Hàn Như Băng, Hàn Như Sương cũng nghiêng đầu nhìn về phía người lúc này đang ngồi ở trên giường, mắt cũng lộ ra nghi hoặc.

- A, lúc ta vừa gặp được các ngươi đúng là trong người không có đồng nào a. Những vật này là ta dùng tiền vừa mới có được ở hiệu cầm đồ mua về. Mạnh Hiểu Dur nghe được Hàn Như Băng tra hỏi, nói ra.

- Hiệu cầm đồ? Nghe thấy Mạnh Hiểu Dur nói, hai tỷ muội Hàn Như Băng nghi ngờ hơn.

- Đúng vậy a, hiệu cầm đồ. Mạnh Hiểu Dur nhìn thấy hai tỷ muội Hàn Như Băng nghi hoặc, thế là kể lại quá trình từ đầu tới đuôi mình ở hiệu cầm đồ cùng hai tỷ muội Hàn Như Băng.

- Tóm lại là ngươi cầm cố bức họa ngươi mang từ quê nhà tới? Mà bức họa này còn cầm được tám mươi tám vạn lượng bạc? Những vật này là ngươi dùng tiền đó mua? Hàn Như Băng nghe xong Mạnh Hiểu Dur, có chút không thể tin mà hỏi. Mặc dù tám mươi tám vạn lượng bạc, ở trong mắt một cung chủ như Hàn Như Băng mà nói cũng không phải là số lượng lớn. Nhưng ở trong mắt người bình thường là một con số vô cùng lớn, nhiều tiền như vậy cơ hồ là một nhà bình dân năm miệng ăn tiêu xài cả đời. Hơn nữa còn là loại bình dân gia cảnh tương đối tốt. Từ xưa đến nay kỳ trân dị bảo Hàn Như Băng cũng biết không ít, giá cả đạt tới mấy chục vạn cũng không ít, có một số đạt tới trăm vạn thậm chí ngàn vạn cũng có. Những thứ này nếu như không phải là tuyệt thế được phẩm thì cũng là trân bảo hiếm thấy. Nhưng mà dạng một bức họa như Mạnh Hiểu Dur nói, lại bán được đến tám mươi tám vạn lượng bạc. Hàn Như Băng có thể nói nàng còn chưa từng nghe qua. Vậy rốt cuộc là một bức họa như thế nào a.

- Đúng vậy a, chương quỹ kia còn nói cả đời hần còn chưa thấy qua bức họa thật như vậy. Đó không phải người đơn giản có thể họa ra, mà giống như là thần tiên chi thủ. Nói đến đây Mạnh Hiểu Dur dừng lại một chút mới nói tiếp. Kỳ thật hần nói một điểm cũng không sai. Bức họa kia xác thực không phải người họa ra, mà là máy móc in ra.

- Máy móc in ra? Có ý gì? Hàn Như Băng hỏi.

- Chính là... Chính là.... Chính là... Mạnh Hiểu Dur chính là nửa ngày cũng không biết nên giải thích máy móc in ra là có ý gì.

- Được rồi, được rồi, không giải thích được thì thôi, ta chỉ là hiếu kỳ mà thôi. Hàn Như Băng nhìn thấy Mạnh Hiểu Dur chính là nửa ngày, cũng nói không rõ ràng, còn gấp đến một đầu mồ hôi. Thế là cũng không hỏi nữa.

Nghe thấy Hàn Như Băng không hỏi, Mạnh Hiểu Dur cũng nhẹ nhàng thở ra. Sau đó nói: "A đúng rồi. Ta cho cũng mua y phục các ngươi, các ngươi nhìn xem thế nào?" Nói liền đi tới bên giường, lấy y phục cho Hàn Như Băng hai tỷ muội ra. Sau đó nàng đưa một kiện y phục màu xanh lam, một kiện y phục màu tím đậm cho Hàn Như Sương, thuận tiện nói ngươi mặc hai loại y phục màu này nhất định nhìn rất đẹp.

Sau đó nàng lại đưa một kiện y phục màu đỏ thắm, một kiện y phục màu tím nhạt cho Hàn Như Băng. Đồng thời nói, Như Băng tỷ tỷ mặc y phục hai màu này khẳng định cũng nhìn rất đẹp.

Hai tỷ muội Hàn Như Băng tiếp nhận y phục nhìn một chút, kiểu dáng bốn bộ y phục khác biệt không lớn, chỉ là màu sắc khác nhau thôi.

Nhìn thấy tiểu gia hòa mua y phục cho mình, Hàn Như Băng cười hỏi: "Tiểu gia hòa, vì cái gì mà ta mặc y phục màu đỏ thắm cùng màu tím nhạt thì đẹp còn Tiểu Sương Sương thì mặc xanh lam cùng tím đậm thì đẹp đây? Chúng ta chính là song bào nha, mà dáng dấp cũng giống vậy a." Hàn Như Sương nghe thấy tỷ tỷ tra hỏi, cũng nhìn về phía Mạnh Hiểu Dur.

- A, dáng dấp các ngươi rất giống. Nhưng tính cách và khí chất của các ngươi kém rất nhiều a. Tính cách Như Sương tỷ tỷ tương đối lạnh, cho nên ta

nghe nàng mặc màu xanh lam cùng màu tím đậm khẳng định sẽ càng hợp với khí chất của nàng. Mặc dù màu trắng cũng rất hợp, nhưng mà cứ luôn mặc đồ trắng cảm giác sẽ rất ngọt ngào. Mà còn khiến cho người ta có cảm giác giống như mỗi ngày đều không thay y phục vậy.

Nghe xong Mạnh Hiểu Dư, Hàn Như Sương không nói chuyện, chỉ có hơi nhếch khóe môi lên. Trong lòng suy nghĩ luôn mặc đồ trắng sẽ rất nặng nề ngọt ngào sao? Có lẽ là hẳn là phải đổi màu khác một chút, Mạnh Hiểu Dư chọn hai loại màu này cũng không tệ.

Hàn Như Băng thấy được muội muội nhà mình hơi cong khóe miệng, trên mặt lại lộ ra nụ cười của hồ ly. Sau đó lại hỏi: "Ta thì sao? Ta ở trong lòng tiểu gia hóa là tính cách và khí chất dạng gì nha?"

- Tính cách giống hồ ly cùng khí chất phúc hắc. Mạnh Hiểu Dư không hề nghĩ ngợi phản xạ có điều kiện liền nói ra lời nói thật, bất quá sau khi Mạnh Hiểu Dư nói xong liền hối hận không thể tát bản thân hai cái. Nhìn thấy Hàn Như Băng nghe xong lại cười như hồ ly, Mạnh Hiểu Dư vội vàng giải thích.

- Như Băng tỷ tỷ, tỷ đừng hiểu lầm, ta không phải mắng tỷ, cũng không phải nói tỷ là hồ ly.

- Người không nói ta là hồ ly, người nói giống mà thôi. Hàn Như Băng vẫn cười như hồ ly nói.

- Ta thật không phải ý tứ này, Như Băng tỷ tỷ. Mạnh Hiểu Dư nhìn thấy Hàn Như Băng cười, sắp khóc.

- A, vậy thì có ý gì? Hàn Như Băng vẫn còn cười.

- Là ý khen ngợi nha, ở quê hương của ta, hồ ly được công nhận là động vật thông minh ưu nhĩ. Cho nên ở quê ta, lúc khen một người thông minh xinh đẹp ưu nhĩ liền dùng hồ ly để hình dung. Mạnh Hiểu Dư vội vàng nói bừa.

- Thật sao? Vậy thì phúc hắc là có ý gì? Hàn Như Băng vẫn còn đang cười, bất quá không có khuôn bố như vậy.

- Phúc hắc cũng là khen người, Mạnh Hiểu Dư vội vàng nói.

- Thật sao? Ngữ khí Hàn Như Băng giống như cũng không thể nào tin được.

- Phải phải, ta thề. Mạnh Hiểu Dư vội vàng nói.

- Nhìn thấy dáng vẻ Mạnh Hiểu Dư bị dọa sợ đến nhấc tay thề, Hàn Như Băng lại cười. Trong lòng suy nghĩ tiểu gia hóa chơi thật vui, bất quá đùa nàng một chút mà thôi, nàng lại sợ thành như thế. Bất quá trừng phạt một chút vẫn cần phải có, dám nói nàng giống hồ ly, thật sự là thích ăn đòn. Ở trong lòng quyết định xong, Hàn Như Băng nói: "Được rồi, đừng lộn xộn, thời gian không còn sớm, chúng ta cũng nên thu dọn lên đường. Như vậy đi, ta cùng Như Sương đi xuống trước tìm chương quỹ trả phòng, người đây thu dọn y phục mang xuống lầu chờ chúng ta là được. Nói xong cũng cười với Mạnh Hiểu Dư, nói tiếp: "Không có vấn đề a?" Giống như đang hỏi ý kiến của Mạnh Hiểu Dư, nhưng nụ cười này lại cho người ta một loại cảm giác người dám có vấn đề thử xem?

- Không có vấn đề, không có vấn đề. Mạnh Hiểu Dư nghe Hàn Như Băng nói liền vội vàng trả lời, sợ chậm trễ thì Hàn Như Băng lại gia tăng lượng công việc cho mình.

- Đã không có vấn đề, vậy chúng ta xuống lầu trước, người phải nhanh lên một chút nha. Hàn Như Băng nói xong cũng kéo muội muội nhà mình ra ngoài.

- Nhìn Hàn Như Băng kéo Hàn Như Sương xuống lầu, Mạnh Hiểu Dư bĩu môi nói một câu: "Hàn Như Băng người chính là hồ ly lại thêm phúc hắc". Chỉ bất quá không dám nói lên tiếng mà thôi. Sau đó nhìn một đồng hồ vật trên giường mình vừa mua, thờ dài thu thập. Đợi đến Mạnh Hiểu Dư thu thập đóng gói tốt đồ vật của mình, lại bắt đầu sắp xếp y phục hôm qua để điểm tiêu nhị kêu người khác giặt. Thu dọn xong căn phòng, lại đến phòng của Hàn Như Sương thu dọn một chút. Lúc này mới xách theo mấy bao y phục, cùng một cái ô xuống lầu.

- Dưới lầu trong đại sảnh, hai tỷ muội Hàn Như Băng đã trả xong phòng đang đứng chờ Mạnh Hiểu Dư, nhìn thấy Mạnh Hiểu Dư xách theo mấy bao y phục, trong tay còn ôm một cái ô, bộ dáng có chút vất vả đi xuống lầu. Hàn Như Sương nhìn dáng vẻ Mạnh Hiểu Dư, có chút không đành lòng. Thế là sau khi Mạnh Hiểu Dư xuống tới, từ trong tay nàng nhận lấy hai bao y phục.

- Mạnh Hiểu Dư nhìn thấy Hàn Như Sương giúp mình cầm hai bao y phục, nhìn Hàn Như Sương trưng ra một nụ cười xán lạn nói ồ ồ ồ.

Đúng lúc này, điểm tiêu nhị thấy được Mạnh Hiểu Dư. Đi về phía Mạnh Hiểu Dư nói: "Khách quan, chuyện lúc trước ngài giao tiêu nhân đã làm xong, hiện tại vật kia đang ở trong chuồng ngựa hậu viện."

Nhìn vote chả muốn up chương mới tạo nào :))

Kỷ lục 3 ngày 29 vote

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân Cổ Đại Thật Đáng Sợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Tiểu Khôi

Oa nga thật tuyệt thật tuyệt "Tiểu Khôi" về sau tên của người là "Tiểu Khôi" có biết không?

Hậu viện khách điểm có một thiếu nữ cao hừng, ôm cổ một con lừa màu xám đen hưng phấn nói. Mà con lừa kia tựa như là nghe hiểu thiếu nữ, lại tựa như đáp lại thiếu nữ mà kêu hai tiếng.

Nghe được tiếng kêu của con lừa, thiếu nữ càng cao hừng hơn, bẹp một tiếng hôn lên đầu con lừa. Sau đó lại cao hừng tiếp tục ôm cổ con lừa vừa cọ vừa nói: "Người nghe hiểu ta nói chuyện à Tiểu Khôi, Tiểu Khôi người thật thông minh, người..."

Nhìn thấy thiếu nữ ôm một con lừa cao hừng, tự nói chuyện một mình khiến hai tỷ muội Hàn Như Băng đứng bên cạnh cùng điểm tiểu nhị dẫn các nàng tới đều đỏ mặt lạnh đầy đầu...

Không sai, lúc này đang ôm con lừa, cao hừng tự nói chuyện chính là bạn nhỏ Mạnh Hiểu Dư của chúng ta. Vì sao Mạnh Hiểu Dư lại cao hừng như vậy đây? Nguyên nhân là bạn nhỏ Mạnh Hiểu Dư sống mười bảy năm chưa thấy qua con lừa ngoài thực, mặc dù trên TV có thể nhìn thấy nhưng luôn cảm thấy không chân thực. Cho nên hiện tại có một con lừa sống sờ sờ đứng ở trước mặt mình, Mạnh Hiểu Dư có thể không cao hừng sao? Mà con lừa này lại là thú cười đầu tiên sau khi mình lọt vào thế giới này, đây chính là có ý nghĩa không giống bình thường. Từ trên tổng hợp lại người bảo Mạnh Hiểu Dư sao có thể không cao hừng?

Tiểu cô nương này không có sao chứ, ôm con lừa kia cao hừng cái quái chứ? Điểm tiểu nhị nhìn Mạnh Hiểu Dư ôm con lừa nghĩ.

Hàn Như Băng nhìn bộ dạng cao hừng của Mạnh Hiểu Dư, khẽ lắc đầu nghĩ thầm: một con lừa có cần vui thành như vậy không? Mặc dù hai ngày trước chỉ nghe thấy tiểu gia hòa la hét muốn mua một con thú cười. Bất quá, tại sao là lừa? Mà không phải là ngựa đây?

Hàn Như Sương vẫn như cũ mặt không biểu tình, bất quá trong lòng lại nghĩ: vừa rồi nàng hôn con lừa kia.

Chờ sau khi Mạnh Hiểu Dư cùng thú cười của nàng thân mật xong, mới xoay người nhìn về phía điểm tiểu nhị cười nói: "Cám ơn người a tiểu nhị ca ca, ta rất thích Tiểu Khôi."

Điểm tiểu nhị nghe thấy Mạnh Hiểu Dư gọi mình là tiểu nhị ca ca, hơn nữa đáng đáp còn xinh đẹp khá ái như vậy. Lập tức trong lòng cũng vui vẻ không biết trời đất, thế là vội vàng trả lời: "Đầu có đầu có, đây là tiểu nhân phải làm, khách quan ngài hài lòng là được."

"Àn ta rất hài lòng a, vậy những thứ khác tiểu nhị ca ca chuẩn bị tốt chưa? Nếu như tốt liền phiền phức tiểu nhị ca ca giúp ta lắp đặt cho Tiểu Khôi." Mạnh Hiểu Dư như cũ cười rất vui vẻ nói.

"Đương nhiên đương nhiên, tiểu nhân lập tức giúp ngài lắp đặt cho Tiểu Khôi" Điểm tiểu nhị nghe thấy Mạnh Hiểu Dư nói lập tức trả lời.

"Àn vậy thì cám ơn người tiểu nhị ca ca" Mạnh Hiểu Dư nhìn điểm tiểu nhị cầm những thứ nàng đặt mua lắp đặt lên người Tiểu Khôi, lại ngọt ngào nói tiếng cám ơn.

Không thể không cảm thán bạn nhỏ Mạnh thật sự là hài tử có lễ phép a, bất quá nàng lễ phép dường như chọc đến hai người kia a. Nhìn mặt Hàn Như Băng lại cười như hồ ly, mặt Hàn Như Sương trở nên lạnh hơn liền biết.

Tiểu gia hòa cười rất ngọt a, sao cho tới bây giờ không thấy người cười ngọt như vậy với ta? Xem ra vẫn là thích ăn đòn. Hàn Như Băng cười mặt như hồ ly nghĩ. (Tác giả: kỳ thật bạn nhỏ Mạnh lúc cười với người cũng rất ngọt nha, người đừng đổ tội loạn cho người ta...)

Nàng vậy mà hôn một con lừa, còn đối với một điểm tiểu nhị cười ngọt như vậy. Hàn Như Sương mặt lạnh khẽ nhủ mày nghĩ. (Tác giả: ko phải chỉ hôn một con lừa, cười với điểm tiểu nhị thôi sao. Người có cần phải như vậy xoắn xýt không???)

"Tiểu gia hòa, người vì cái gì để điểm tiểu nhị giúp người mua một con lừa? Mà không phải ngựa đây? Còn có, người kêu điểm tiểu nhị lắp cho Tiểu Khôi cái gì?" Hàn Như Băng cười hỏi.

Mạnh Hiểu Dư nghe thấy Hàn Như Băng tra hỏi liền trả lời: "A, bởi vì ta không biết cười ngựa, cho nên mới mua lừa a. Mà điểm tiểu nhị ca ca lắp cho Tiểu Khôi là đệm cùng dây thừng, còn có một ít trang bị nhỏ."

Bên này Mạnh Hiểu Dư vừa cùng Hàn Như Băng nói xong, bên kia điểm tiểu nhị liền nói với Mạnh Hiểu Dư: "Khách quan, đã làm xong, ngài nhìn xem có hài lòng hay không?"

Nghe lời của điểm tiểu nhị, Mạnh Hiểu Dư quay đầu nhìn về phía Tiểu Khôi, chỉ thấy trên lưng Tiểu Khôi có một khối thảm màu lam thêu hoa. Thảm có hai tầng, tầng bên trong tương đối ngắn, trong đó một tầng có hai đầu dây từ dưới bụng Tiểu Khôi xuyên qua thắt ở bên kia. Loại thảm này sẽ không di động vị trí. Tầng bên ngoài thì tương đối dài, phủ lên tầng bên trong một cùng xuyên qua dây lưng cố định trên bụng Tiểu Khôi. Trên cổ Tiểu Khôi thì mang theo một cái chuông đồng dùng dây đỏ cột vào, chỉ cần Tiểu Khôi đi lại hoặc là lắc đầu, chuông trên cổ đều sẽ phát ra tiếng vang lanh lảnh. Mà trên đuôi của nó thì được cột một cái trang sức màu đỏ thật to làm bằng tơ.

Nhìn Tiểu Khôi trang bị đầy đủ hết, nụ cười trên mặt Mạnh Hiểu Dư càng tăng thêm, nàng quay đầu nói với điểm tiểu nhị: "Ta rất hài lòng, cám ơn người"

tiểu nhị ca ca."

Nhìn Mạnh Hiểu Dư cười đến rất vui vẻ, điểm tiểu nhị trả lời ngay: "Ngài hài lòng liền tốt rồi, đây là tiểu nhân phải làm."

Thế là Mạnh Hiểu Dư trả tiền mua Tiểu Khôi tiền cùng trang bị cho điểm tiểu nhị, mặt khác còn cho điểm tiểu nhị mấy khối bạc vụn làm tiểu phí, sau đó liền cùng hai tỷ muội Hàn Như Băng lên đường.

Lại nói vì cái gì chỉ có Mạnh Hiểu Dư mua Tiểu Khôi làm thú cưỡi, mà hai tỷ muội Hàn Như Băng lại không có đây?

Kỳ thật lúc đầu Mạnh Hiểu Dư còn mua hai con lừa khác, chỉ là bị hai tỷ muội Hàn Như Băng cự tuyệt.

Ngươi nói vì sao?

Đương nhiên là hai tỷ muội Hàn Như Băng cảm thấy đường đường đại cung chủ cùng nhị cung chủ Triều Khuyết Cung cười lừa quá thấp kém, cho nên kiên quyết phản đối.

Ngươi hỏi Mạnh Hiểu Dư làm gì không mua ngựa?

Căn cứ câu trả lời chính thức bạn nhỏ Mạnh của chúng ta: "Ngựa? Đầu óc ngươi bị Tiểu Khôi nhà ta đá phải không. Không phải lúc trước ta đã nói a, ta không biết cưỡi ngựa. Mà nếu để cho hai người bọn họ cưỡi ngựa, ta cưỡi lừa, vậy không phải ta rất thấp kém sao? Mà tốc độ ngựa so với lừa nhanh hơn nhiều như vậy, nhà ta Tiểu Khôi làm sao đi cùng a, ngươi muốn một chết Tiểu Khôi nhà ta sao."

Cho nên cuối cùng vẫn là hai tỷ muội Hàn Như Băng vẫn đi bộ như trước, mà Mạnh Hiểu Dư thì cưỡi Tiểu Khôi theo ở phía sau.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân Cổ Đại Thật Đáng Sợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Huyền Vũ Tâm Kinh

"A thật nhàm chán! ! !

"Này...này...Như Băng tỷ tỷ, lúc nào chúng ta có thể tới Phú Vân Thành a, liên tục đi đường ta cũng sắp nhàm chán chết rồi."

Hàn Như Băng nghe Mạnh Hiểu Dư nói, quay đầu nhìn Mạnh Hiểu Dư cưỡi Tiểu Khôi đi theo sau lưng các nàng. Buồn cười nghĩ đến tiểu gia hòa lại sao đây? Không phải mới vừa rồi còn cưỡi Tiểu Khôi vừa cao hứng ca hát sao? Mặc dù giai điệu rất kỳ quái, nhưng nghe cũng không quá tệ, nghe nói là nhạc thiếu nhi ở quê nàng. Nghĩ tới đây Hàn Như Băng hỏi: "Sao nào? Mới vừa rồi còn thật cao hứng, sao giờ lại nhàm chán rồi?"

"Không sao cả a, chỉ là cảm giác rất nhàm chán." Mạnh Hiểu Dư miễn cưỡng hồi đáp.

"A vậy sao không tiếp tục ca hát đây? Mà tiểu gia hòa hát cũng không tệ lắm nha." Hàn Như Băng sau khi nghe Mạnh Hiểu Dư trả lời, hỏi.

"Đó là đương nhiên, đúng là ta hát rất tốt nha. Không phải ta khoe khoang, ta còn từng cầm qua giải quán quân của cuộc thi ca hát toàn thành phố đấy. Mà ta lại còn... (phía dưới rút gọn mấy ngàn chữ)" Mạnh Hiểu Dư nghe thấy Hàn Như Băng khen nàng hát êm tai, lập tức thay đổi bộ dáng lười biếng vừa rồi. Trở nên sôi nổi mười phần, bắt đầu cùng Hàn Như Băng khoe khoang trước kia bản thân tham gia các loại ca hát tranh tài đoạt được giải thưởng.

Hàn Như Băng thấy tiểu gia hòa nghe mình, bắt đầu trở nên có tinh thần. Lắc đầu cười cười, tiếp tục không ngừng bước đi về phía trước.

Rốt cục sau khi Mạnh Hiểu Dư nói liên miên không dừng, Hàn Như Băng tức thời nói tiếp: "Nói như vậy ngươi hát rất lợi hại đi? Hơn nữa còn biết hát rất nhiều bài? Vậy sao vừa rồi ngươi mới hát một hồi liền không hát nữa?"

"Vừa rồi lúc ta hát, tỷ cùng Như Sương tỷ tỷ chỉ cúi đầu đi đường không có chú ý đến ta. Cho nên ta nghĩ các tỷ không muốn nghe a." Mạnh Hiểu Dư nghe Hàn Như Băng tra hỏi, hồi đáp.

"Cho nên ngươi là bởi vì ta cùng Như Sương chỉ lo đi đường, không để ý tới ngươi. Cho nên ngươi mới cảm thấy nhàm chán?" Hàn Như Băng nghe Mạnh Hiểu Dư trả lời, buồn cười hỏi.

"Đúng vậy a, các tỷ đều không để ý ta. Ta một mình rất nhàm chán a." Mạnh Hiểu Dư lẩm bẩm nói xong, nghĩ lại lại hỏi: "Áy áy, Như Băng tỷ tỷ cùng Như Sương tỷ tỷ thích nghe ta hát sao?"

"Ừm cũng có thể a." Hàn Như Băng nhìn muội muội nhà mình hơi cong khóe miệng, hồi đáp.

"Vậy ta hát bài khác cho các tỷ nghe có được hay không?" Nghe thấy Hàn Như Băng trả lời, vui vẻ cười nói.

"Được, vậy tiểu gia hòa muốn hát bài gì đây?" Nghe thấy Mạnh Hiểu Dư, Hàn Như Băng hỏi.

"Bài gì a, ta ngâm lại đã." Nghe thấy Hàn Như Băng hỏi, Mạnh Hiểu Dư cúi đầu suy nghĩ một chút. Hát cái gì đây? Nơi này là cổ đại, Như Băng tỷ tỷ cùng Như Sương tỷ tỷ là người cổ đại, cũng không phải giống như mình xuyên không tới. Nếu như hát những bài tình ca hiện đại được yêu thích, khẳng định các nàng không tiếp thụ được. Vậy ta phải hát cái gì đây? Mạnh Hiểu Dư cau mày lại nghĩ một lát, bỗng nhiên mắt của nàng liếc tới kiếm trong tay Hàn Như Băng. Linh quang lóe lên, dường như nghĩ đến cái gì, sau đó vỗ đầu một cái. Ta thật là đần a, ngoại trừ những ca khúc được yêu thích kia, không phải còn có thật nhiều ca khúc bên trong game online sao? Những ca khúc kia hát ở nơi giang hồ cổ đại như này, không phải rất vừa vặn sao? Ta thật sự là quá ngu ngốc. Sau khi nghĩ xong, Mạnh Hiểu Dư cũng không nhiều lời trực tiếp hát ra.

Mưa gió xoay vần ai là ai anh hùng

Ý Thiên nâng cốc cười hời cao xanh

Huy kiếm lẫm không dấu rặng tung hoành xuân thu

Khi nào trời cao biển rộng

Mưa gió xoay vần giang hồ nhiệt huyết luận anh hùng

Ý Thiên nâng cốc cười ngắm trời xanh vạn dặm

Huy kiếm lẫm không tự do bay lượn giữa trời đất

Từ đó biển rộng trời cao

Trên đường nghĩa hiệp gặp gỡ cùng chung nhau một hồi anh dũng

Đốt cháy rục màn pháo hoa sinh mệnh

Bóng dáng nghĩa hiệp cỏ thơm lưu vết sinh tử cùng nhau

Ánh mắt giao thoa đượm ôn nhu

Kiểm ánh như cầu vòng rạch vỡ khung trời

Qua mưa gió hoa đỏ khắp trời

Đất trời già cõi vẫn bất diệt

Mưa gió xoay vần.....

Ý Thiên Kiếm Vũ - Đồng Trình (倚天劍雨 - 董貞)

Mạnh Hiểu Dư đứng sau cười Tiểu Khôi hát vô cùng cao hứng, hai tỷ muội Hàn Như Băng đi phía trước nghe thấy liền kinh ngạc. Không phải giọng ca của Mạnh Hiểu Dư không dễ nghe, cũng không phải ca từ bài hát này viết không được hay. Mà là kinh ngạc thiếu nữ chưa bao giờ bước vào qua giang hồ như Mạnh Hiểu Dư lại có thể hát ra bài hát có khí thế như vậy. Nghe thấy ca từ liền biết, nếu như không phải võ lâm tông sư thân mang tuyệt học. Hoặc thể ngoại cao nhân trong mắt thiên hạ thì rất khó hát ra hồn cùng khí phách của bài hát này. Thế nhưng lúc Mạnh Hiểu Dư hát bài hát này, lại hoàn toàn không có một chút cảm giác không hài hòa. Ngược lại cho người ta một loại cảm giác bài này vốn nên được Mạnh Hiểu Dư hát ra.

Tình cảm dạt dào hát xong bài "Ý Thiên Kiếm Vũ" này, Mạnh Hiểu Dư liền hỏi hai tỷ muội Hàn Như Băng, nàng hát có hay không?

Nghe được Mạnh Hiểu Dư tra hỏi, Hàn Như Băng trả lời: "Tiểu gia hòa hát không sai, rất êm tai."

Sau khi nghe được Hàn Như Băng khích lệ, Mạnh Hiểu Dư cười vui vẻ. Sau khi cười xong Mạnh Hiểu Dư lại nghĩ tới một việc, cái kia chính là mặc dù nàng biết hai tỷ muội Hàn Như Băng muốn đi Phú Vân Thành. Nhưng mà lại không biết muốn đi Phú Vân Thành làm gì? Thế liền hỏi: "Như Băng tỷ tỷ, chúng ta đi Phú Vân Thành làm gì a?"

Nghe Mạnh Hiểu Dư hỏi, Hàn Như Băng sững sốt một chút. Sau đó nghĩ lại, hình như mình cùng muội muội còn chưa nói cho nàng biết vì cái gì phải đi Phú Vân Thành đi. Nghĩ xong liền trả lời: "Ta cùng Như Sương đi Phú Vân Thành là vì tham gia đại hội anh hùng hai tháng sau tổ chức."

"Đại hội anh hùng? Giống với cái loại đại hội võ lâm sao?" Nghe Hàn Như Băng, Mạnh Hiểu Dư sững sốt một chút, sau đó vui vẻ mà hỏi.

"Ha ha đúng vậy a, lần này tổ chức Đại hội anh hùng chính là vì tuyển ra một người võ công cao cường đảm nhiệm Võ Lâm Minh Chủ."

"Võ Lâm Minh Chủ?"

"Ừ"

"Chẳng lẽ trước kia không có Võ Lâm Minh Chủ sao?"

"Có, bắt quá đã mất tích hơn mười năm."

"Vậy tại sao không sớm một chút tổ chức Đại hội anh hùng đây? Mà phải hơn mười năm sau mới tổ chức?"

"Ha ha, rất nhiều người đều muốn tổ chức sớm một chút, chỉ là tín vật đại biểu Võ Lâm Minh Chủ "Huyền Phong Lệnh" cũng cùng Võ Lâm Minh Chủ tiền nhiệm biến mất. Mãi đến hơn một tháng trước, trên giang hồ truyền ra Nhị trang chủ của "Linh Vũ sơn trang" ở trong nhà một nông hộ sơn thôn nhỏ xa xôi tìm được "Huyền Phong Lệnh" mà ta cùng mọi người thì không được mấy ngày sau đó liền nhận được anh hùng thiệp do trang chủ "Linh Vũ sơn trang" phát."

"A, thì ra là vậy, vậy có phải chỉ cần người có võ công đều có thể tham gia hay không?"

"Đúng vậy."

"Vậy cho dù là tà giáo cũng có thể sao?"

"Đúng vậy, cho nên mấy tháng này "Phú Vân Thành" sẽ tụ tập rất nhiều người trong võ lâm, trong đó đương nhiên cũng không thiếu người bên trong tà giáo."

"A, ra vậy, Võ Lâm Minh Chủ có tốt như vậy sao?"

"Ha ha Võ Lâm Minh Chủ chi vị, đương nhiên là có rất nhiều người muốn, bắt quá nhiều người muốn chính là "Huyền Phong Lệnh" đi!"

"Chẳng lẽ bên trong "Huyền Phong Lệnh" có tàng bảo đồ? Hay là bên trong có bí tịch võ công?"

"Tiểu gia hòa thật thông minh, không sai, bên trong "Huyền Phong Lệnh" có một bộ tâm pháp nội công tên là "Huyền Vũ Tâm Kinh".

"Huyền Vũ Tâm Kinh? Rất lợi hại sao?"

" "Huyền Vũ Tâm Kinh" là do một vị kỳ nhân hơn một trăm năm trước trên giang hồ sáng lập. Nghe nói người này kỳ tài ngút trời, là kỳ tài tập võ trăm năm khó gặp một lần. Năm gần mười sáu tuổi hắn liền tập được võ công Bách gia (trăm loại võ công), trong giang hồ ít có địch thủ. Đến hai mươi bốn tuổi tu vi võ công đã đạt đến cảnh giới siêu phàm, là tồn tại mà toàn bộ người trong giang hồ khó mà theo kịp."

"Nhưng mà khi hắn đã thành võ lâm thần thoại, lúc hai mươi lăm tuổi liền rời khỏi giang hồ ẩn cư sơn cốc."

"Oa, quả thực là "Độc cô cầu bại" thời đại này a!" Mạnh Hiểu Dư nghe xong Hàn Như Băng, cảm thán một chút lại hỏi: "Vậy "Huyền Vũ Tâm Kinh" thì sao?"

"Nghe nói "Huyền Vũ Tâm Kinh" là một loại tâm pháp nội công vị võ lâm tiền bối kia sau khi ẩn cư bỏ ra mười ba năm sáng lập."

"Vậy "Huyền Vũ Tâm Kinh" nhất định rất lợi hại đi. Nếu không làm sao lại có nhiều người đều muốn như vậy?"

"Cái này... Hắn là vậy đi, dù sao cũng là công pháp vị võ lâm thần thoại kia sáng lập."

"Hắn là? Chẳng lẽ các tỷ cũng không biết?"

"Đúng vậy a, dù sao chúng ta đều không có thực sự được gặp tâm pháp nội công kia."

"Ai.... Chẳng lẽ thật sự không ai thấy qua bộ nội công tâm pháp kia sao? Võ Lâm Minh Chủ trước kia cũng không biết sao? Mà các người cũng không biết "Huyền Vũ Tâm Kinh" kia có lợi hại hay không, làm gì còn muốn đi đoạt đây?"

"Cái này.... Nói thật theo ta được biết cũng không có người thực sự thấy qua bộ "Huyền Vũ Tâm Pháp" kia, hơn nữa coi như đánh bại quần hùng trở thành Võ Lâm Minh Chủ, đạt được "Huyền Phong Lệnh" cũng rất khó phá giải bí mật bên trong "Huyền Phong Lệnh". Theo ta được biết, lịch đại Võ Lâm Minh Chủ cũng không có ai có thể phá giải cơ quan bên trong "Huyền Phong Lệnh", mở ra "Huyền Phong Lệnh" lấy ra "Huyền Vũ Tâm Pháp" bên trong. Còn có chính là, "Huyền Vũ Tâm Kinh" nói thế nào đều là nội công tâm pháp do vị nhân vật trong truyền thuyết kia bỏ ra mười ba năm sáng lập ra. Coi như không có người thực sự được gặp uy lực của nó, chỉ dựa vào vị nhân vật thần thoại kia sáng lập ra liền có thể cho tất cả người trong võ lâm chạy theo như vịt .

"Ai! Vậy đại khái chính là "Hiệu ứng minh tinh" mọi người thường nói đi." Nghe Hàn Như Băng nói xong, Mạnh Hiểu Dư cảm thán một tiếng. Nhưng cùng lúc nàng cũng không nhìn được ở trong lòng đậu đen rau muống: "Rõ ràng cũng không biết "Huyền Vũ Tâm Kinh" kia đến cùng có phải võ công rất lợi hại hay không mà còn muốn đi đoạt "Huyền Phong Lệnh" kia, hơn nữa coi như cướp được cũng không nhất định có thể phá giải cơ quan bên trong đó. Dù sao vừa rồi cũng nghe Như Băng tỷ tỷ nói, từ trước đến giờ còn chưa có người có thể phá giải cơ quan bên trong đó. Còn có còn có coi như có bàn tay vàng, gặp vận may phá giải cơ quan bên trong đó. Mở ra "Huyền Phong Lệnh" lấy ra "Huyền Vũ Tâm Kinh" người làm sao có thể cam đoan, đây không phải là một cái bẫy đây? Không biết cái đó có phải là của võ lâm thần thoại, hay chỉ là một cái bẫy đây? Hoặc nàng có thể cố ý viết một võ công tâm pháp gì đó, lại cố ý tạo ra một cái gọi là "Huyền Phong Lệnh" ra giả võ công tâm pháp kia. Sau đó giả vờ không cẩn thận lọt vào trong giang hồ. Sau đó mấy tên đầu đất thiên tân vạn khổ đạt được võ công tâm pháp kia. Kết quả mở ra xem, thật là một bản bí tịch võ công phi thường phổ thông thì sao?"

Lại giả thiết bộ "Huyền Vũ Tâm Kinh" kia nó là nội công tâm pháp loại phi thường cao thâm, phi thường lợi hại. Không phải có rất nhiều tiểu thuyết võ hiệp đều viết sao, võ công càng cao thâm càng khó luyện mà cũng càng dễ dàng tẩu hỏa nhập ma. Lỡ không cẩn thận tẩu hỏa nhập ma, nhẹ thì biến thành Âu Dương Phong thứ hai. Nghiêm trọng liền trực tiếp lên gặp thượng đế. Sau đó lại giả thiết "Huyền Vũ Tâm Kinh" kia cũng không khó luyện mà lại cũng không dễ dàng tẩu hỏa nhập ma. Nhưng mà loại phi thường cao thâm lại phi thường lợi hại, hơn nữa còn không dễ dàng tẩu hỏa nhập ma, khẳng định có điều kiện kèm đi chứng gì kèm theo. Nói thí dụ như "Tịch tà kiếm phổ". Muốn luyện võ công này, điều kiện trước phải tự cung (thiền). Lại hoặc giống Đông Phương Bất Bại luyện "Quỳ hoa bảo điện", ngay cả tự cung đều miễn đi, trực tiếp biến thành yêu quái."

Cho nên từ trên tổng hợp lại, những tên kia ngay cả "Huyền Vũ Tâm Kinh" đến cùng là dạng nội công tâm pháp gì cũng không biết. Liền không đầu không đuôi đi đoạt người, không phải ăn no rủng mỡ không có chuyện làm, hay là đầu óc bị lừa dối.

Mỗi lần edit tới chỗ bạn Dur phun tào là muốn xiu...gi đầu mà dài kinh T_T

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân Cổ Đại Thật Đáng Sợ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 12: Chương 10

"Tiểu gia hỏa? Đang suy nghĩ gì đấy? Tại sao không nói chuyện?" Hàn Như Băng đi ở phía trước, chờ một hồi không có nghe thấy Mạnh Hiểu Dur liền quay đầu nhìn thoáng qua, Mạnh Hiểu Dur cười lừa đang cúi đầu không biết suy nghĩ cái gì, thế là liền hỏi.

Mà đang ở trong lòng đầu đen rau muống những tên muốn cướp "Huyền Vũ Tâm Kinh" kia, Mạnh Hiểu Dur nghe thấy Hàn Như Băng hỏi. Vội vàng ngẩng đầu lên "A? Không có a, ta không nghĩ cái gì." Nói xong còn cười một cái thật tươi, để bày tỏ độ tin cậy trong lời nói của nàng. Trong lòng lại đang nghĩ "Ta có thể nói cho tỷ, mới vừa rồi là ta ở trong lòng đầu đen rau muống những tên đàn ngay cả "Huyền Vũ Tâm Kinh" đến cùng cái gì đều không rõ ràng còn muốn đi đoạt sao? Đáp án là: không thể. Bởi vì ta cũng không có quên tỷ cùng Như Sương tỷ tỷ cũng là người muốn đi tham gia cái Đại hội anh hùng kia. Mặc dù không biết các tỷ có phải cũng muốn nội công tâm pháp kia hay không, cho nên những suy nghĩ kia ta cũng không thể cùng các tỷ nói ra.

Hàn Như Băng nhìn thấy khuôn mặt tươi cười có chút chột dạ của tiểu gia hỏa sau khi trả lời câu hỏi của nàng. Nở nụ cười cũng không hỏi nhiều, quay đầu tiếp tục đi.

Mạnh Hiểu Dur trông thấy Hàn Như Băng không có tiếp tục hỏi nàng vừa rồi đang nghĩ vấn đề gì. Cũng coi là Hàn Như Băng tin tưởng câu trả lời vừa rồi của nàng. Thế là hỏi Hàn Như Băng một vấn đề: "Này này Như Băng tỷ tỷ, tỷ cùng Như Sương tỷ tỷ là thuộc về môn phái nào a?"

"Môn phái? Vậy tiểu gia hỏa cho là chúng ta thuộc môn phái nào đây?" Nghe Mạnh Hiểu Dur hỏi, Hàn Như Băng không trả lời mà hỏi lại.

"Ta lại không biết ở chỗ các tỷ có môn phái gì! Ta làm sao đoán a!"

"Ồ đây a! Ở đây. . . " Nghe thấy Mạnh Hiểu Dur trả lời, Hàn Như Băng còn muốn đùa nàng một chút. Nhưng mà không ngờ rằng nàng vừa nói ra một chữ, liền bị muội muội nhà mình cắt ngang .

"Triều Nguyệt Cung" Hàn Như Sương lạnh lùng nói ra, mặc dù nàng cũng không biết tại sao phải cắt ngang lời của tỷ tỷ nói cho Mạnh Hiểu Dur.

"Triều Nguyệt Cung? Vậy cung chủ các tỷ tên gọi là gì a? Lợi hại không?" Nghe thấy Hàn Như Sương trả lời, mắt Mạnh Hiểu Dur lóe hình ngôi sao hỏi, mặc dù nàng chưa từng nghe qua "Triều Nguyệt Cung" nhưng nghe danh tự hẳn là một môn phái rất lợi hại đi.

"Đương nhiên lợi hại, nói thế nào hai vị cung chủ "Triều Nguyệt Cung" cũng là hai người song song đệ nhất trên bảng xếp hạng tân tú võ lâm " Nghe thấy Mạnh Hiểu Dur hỏi, Hàn Như Băng có chút khoe khoang nói.

"A, thật sao? Thật lợi hại" Mạnh Hiểu Dur vẫn như cũ mắt hình ngôi sao. Sau đó Mạnh Hiểu Dur lại hỏi: "Bất quá tỷ còn chưa có nói cho ta biết hai vị cung chủ bà bà kia tên là gì đâu? (Bà Bà lặn đó nga =))"

Hàn Như Băng nghe thấy Mạnh Hiểu Dur trước một câu tán dương, còn thật cao hứng. Nhưng nghe được một câu đằng sau của Mạnh Hiểu Dur, loạng choạng thiếu chút nữa ngã nhào trên đất. Vì vậy quay đầu, không dám tin hỏi: "Cung chủ bà bà?"

"Àn, tỷ còn chưa có nói cho ta biết, hai vị cung chủ bà bà tên gọi là gì đâu?" Mạnh Hiểu Dur may may không chú ý tới Hàn Như Băng không thích hợp, chỉ tưởng nàng không nghe rõ câu hỏi lúc nãy của mình nên lặp lại lần nữa.

Hàn Như Băng nghe thấy Mạnh Hiểu Dur lại lặp lại một lần lời nói mới vừa rồi. Vì vậy liền phi thường bất lực mà hỏi: "Làm sao ngươi biết, là cung chủ bà bà, mà không phải cung chủ tỷ tỷ đây?"

"Không phải tỷ nói sao?" Mạnh Hiểu Dur nghe thấy Hàn Như Băng hỏi, có chút không hiểu nói.

"Ta khi nào nói qua với người là hai vị cung chủ Triều Khuyết Cung là lão bà bà?" Hàn Như Băng nâng trán hỏi.

"Tỷ chưa nói qua, thế nhưng tỷ vừa mới nói võ công hai vị cung chủ đặt song song đệ nhất trên bảng xếp hạng võ lâm a. Nếu như võ công đệ nhất võ lâm nhất định là vô cùng vô cùng cao. Người có võ công cao như vậy nhất định đều là nhân vật cấp lão bà bà." Mạnh Hiểu Dư như đương nhiên nói ra.

"Ta nói chính là bảng xếp hạng võ lâm tân tú, chứ không phải bảng xếp hạng võ lâm. Mà xem như người võ công vô cùng vô cùng cao, cũng không nhất định là nhân vật cấp lão bà bà a!" Hàn Như Băng phi thường bất đắc dĩ nói.

"A, thì ra là vậy. Vậy đến cùng cung chủ "Triều Khuyết Cung" là ai a?"

"Xa tận chân trời, gần ngay trước mắt" Hàn Như Băng không có trực tiếp trả lời, mà là nói câu này.

Nghe Hàn Như Băng nói, Mạnh Hiểu Dư suy nghĩ một chút. Bỗng nhiên hiểu rõ, sau đó chỉ vào hai tỷ muội Hàn Như Băng lấp ba lấp bắp hỏi: "Tỷ. . . . tỷ. . . Các tỷ. . Không. . Sẽ không là...là. . . Đúng không?"

Nghe được Mạnh Hiểu Dư lấp bắp, lại không dám tin lời, Hàn Như Băng buồn cười nhẹ gật đầu.

Nhìn thấy Hàn Như Băng gật đầu, Mạnh Hiểu Dư ngây ngốc một chút sau đó liền dùng một loại ánh mắt hình ngôi sao phi thường sùng bái nhìn hai tỷ muội Hàn Như Băng.

Hai tỷ muội Hàn Như Băng đi ở phía trước, bị Mạnh Hiểu Dư nhìn chăm chăm đến có chút không được tự nhiên. Mặc dù Hàn Như Băng rất hưởng thụ ánh mắt sùng bái của tiểu gia hỏa. Nhưng lâu cũng sẽ cảm thấy không được tự nhiên. Vì vậy liền lập tức nói, nàng và muội muội cùng là hai vị cung chủ "Triều Khuyết Cung".

Thấy Mạnh Hiểu Dư vẫn dùng mắt ngôi sao nhìn chăm chăm các nàng, liền nói: "Tiểu gia hỏa nhìn đủ chưa? Nhìn đủ thì hát một bài cho chúng ta nghe đi!"

"A? Đủ. Như Băng tỷ tỷ muốn nghe cái gì?" Nhìn chăm chăm vào Hai tỷ muội Hàn Như Băng ngẩn người, sau khi Mạnh Hiểu Dư nghe thấy Hàn Như Băng nói, cảm thấy ngượng ngùng đỏ mặt lên. Liền hỏi Hàn Như Băng muốn nghe cái gì.

"Ân, cứ hát người thích đi."

Nghe Hàn Như Băng nói, Mạnh Hiểu Dư suy nghĩ một chút liền hát một bài Khai tâm tự hào*".

*vui vẻ là được rồi - 开心就好

Nhân ngoại hữu nhân, cật lực không tốt, núi xanh còn sợ gì không có củi đốt

Gặp chuyện bất bình, người đơn thế yếu, tìm được giúp đỡ lại rút đao

Đầu óc nhanh lẹ...

Đang khá hối hận khi edit tập bộ này trong thời gian sắp thi, vào HK mới, edit chung PJ BGT, beta 1 bộ khác :))

Tiến độ có lẽ sẽ chậm...mấy b thông cảm. Hoặc cứ add đề đó khi nào rảnh đọc 1 thể :))

Chắc tui chót (. _.)

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân Cổ Đại Thật Đáng Sợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Lão Đầu Râu Bạc

Trên đường nhỏ vùng ngoại ô "Phú Vân Thành". Hai vị bạch y nữ tử cầm trong tay bảo kiếm đi phía trước, một thiếu nữ tử y cười lừa đi theo ở phía sau. Mặt trời có chút ngã về tây, ngẫu nhiên có gió nhẹ thổi qua. Nương theo gió nhẹ lay động và tiếng lá cây sà sạt hai bên đường phát ra, là tiếng ca vui sướng thanh lệ của thiếu nữ tử y.

*mình biết mình edit màu sắc hơi loạn =.=! câu bỏ qua...

"Hào

hảo một câu khai tâm tựu hảo*

~ tiểu nha đầu không ngờ người còn nhỏ tuổi đã có thể nhìn thấu thế tục, không đơn giản a!"

*vui vẻ là tốt rồi

Vừa mới hát xong một câu cuối cùng, Mạnh Hiểu Dur bị một tiếng bất thình lình làm giật nảy mình. Lập tức nhìn chung quanh, nhưng cái gì cũng không thấy được. Nhưng mà vừa rồi Hai tỷ muội Hàn Như Băng đi ở phía trước đã rút kiếm ra để ngang ở trước ngực làm ra tư thái phòng ngự, cẩn thận tiếp cận nơi thanh âm vừa mới truyền đến.

"Không biết là vị tiền bối nào ở đây, mời hiện thân gặp mặt." Hàn Như Băng giờ kiếm trước ngực, lớn tiếng hỏi. Người này võ công tất nhiên rất cao, lại vượt qua nàng và muội muội rất nhiều. Nếu không vì sao các nàng lại một điểm phát hiện cũng không có? Nghĩ tới đây Hàn Như Băng nắm thật chặt Ngưng Băng Kiếm trong tay. Hàn Như Sương lúc này mặc dù vẫn như cũ mặt không biểu tình, nhưng từ nàng vùng chân mày đang cau lại kia liền có thể thấy được, chủ nhân của thanh âm kia tuyệt đối là một cao thủ vô cùng lợi hại.

"Hai tiểu nha đầu không cần khẩn trương như vậy, lão đầu tử cũng không có ác ý. Chỉ là nghe thấy tiểu oa nhi sau lưng các người hát một bài thật thú vị, lúc này mới lên tiếng khen một câu."

Mạnh Hiểu Dur lúc này đã ngây người, mới vừa rồi nàng nhìn thấy cái gì? Nàng nhìn thấy một lão đầu râu bạc ăn mặc rách rưới, từ trên một ngọn cây vô cùng cao phía trước bên trái các nàng bay xuống dưới. Cái này...cái này...cái này điều này chẳng lẽ chính là khinh công thường xuyên xuất hiện dưới ngòi bút Kim lão gia từ sao? Gia gia nói không sai a, trên đời này thật sự có khinh công tồn tại a. Nàng còn vẫn cho là khinh công chỉ là công pháp Kim lão gia từ nói bừa ra thôi! Sau khi nghĩ xong, Mạnh Hiểu Dur lập tức đổi lại biểu tình với ánh mắt sùng bái như thấy được thần tượng "Triệu Nhã Chi" nàng yêu thích nhất nhìn chằm chằm lão đầu râu bạc.

*TNC là diễn phim TVB

So sánh với bộ dáng sùng bái hoa si kia của Mạnh Hiểu Dur, hai tỷ muội Hàn Như Băng trấn tĩnh hơn nhiều. Chỉ thấy hai tỷ muội Hàn Như Băng đánh giá lão đầu râu bạc kia một hồi, liền lập tức thay đổi bộ mặt cung kính, đối với lão đầu râu bạc ôm quyền cúi đầu, nói: "'Triều Khuyết Cung" Hàn Như Băng, Hàn Như Sương, bái kiến Mễ lão tiền bối."

Lão đầu râu bạc kia nhìn hai tỷ muội Hàn Như Băng một chút liền cười nói: "Không cần đa lễ không cần đa lễ, chắc hẳn hai người các người chính là hai đồ tôn song bảo của "Mạc Vô Ưu" đi."

"Phải, tiền bối biết vân bối?" Nghe lão đầu râu bạc nói, Hàn Như Băng hơi nghi hoặc một chút hỏi. Bởi vì nàng và muội muội ở hai năm trước, tiếp nhận cung chủ chỉ vị mới bắt đầu đi lại trên giang hồ. Mặc dù hai năm này cũng coi như có chút danh khí, nhưng còn không đến mức có thể gây chú ý với vị lão tiền bối trước mặt này.

"A, không biết. Chỉ là năm ngoái gặp sư tổ "Mạc Vô Ưu" của các người, nghe nàng nhắc qua. Ta còn nhớ rõ lúc trước nàng còn khen các người một phen a. Lúc ấy ta còn tưởng rằng nàng cố ý khuếch đại, không nghĩ tới hôm nay gặp mặt quả nhiên phong thái bất phàm a."

"Tiền bối quá khen rồi, cùng tiền bối so sánh, đám tiểu bối ta thực là khó mà nhìn theo kịp." Nghe lão đầu râu bạc tán dương, Hàn Như Băng dường như hoàn hồn. Sau đó liền lại mở miệng hỏi: "Vân bối từng nghe sư tổ nói qua, tiền bối sớm đã ẩn lui giang hồ tiêu điều sơn thủy. Bây giờ ở đây gặp được, chắc là tiền bối có chuyện quan trọng muốn làm?"

"Ai! Cũng không có chuyện gì, chỉ là lão đầu tử ta mấy ngày trước đây truy mấy tên mao tặc. Mới vừa ở một thôn trấn đùa xong mấy tên mao tặc kia, liền nghe một số người giang hồ trên thị trấn nói việc Anh hùng đại hội. Lão già ta liền tới tham gia náo nhiệt, mà lại ta nghe nói a, "Linh Vũ Sơn Trang" kia có mấy chục vỏ rượu ngon ủ trên trăm năm, muốn ở ngày Anh hùng đại hội mở ra chiêu đãi vô làm hào kiệt. Rượu ngon như vậy, lão đầu tử ta có thể nào không đi ném thử đây?"

Hàn Như Băng nhìn thấy bộ dáng liên tục nuốt nước miếng của lão đầu râu bạc nói đến mấy chục vỏ rượu ngon. Trong lòng buồn cười nghĩ, tham gia náo nhiệt là giả, muốn uống rượu ngon là thật đi. Trên giang hồ người nào không biết, vị lão tiền bối "Mễ Cửu" này mê mỹ thực, càng mê rượu. Bất quá trong lòng nghĩ như vậy nhưng cũng không có nói ra.

Lão đầu râu bạc thấy hai tỷ muội Hàn Như Băng tựa hồ không còn nghi vấn gì, liền đưa mắt nhìn sang Mạnh Hiểu Dur còn cười lừa mà ngăn người. Vì vậy nói với hai tỷ muội Hàn Như Băng: "Tiểu oa nhi mặc từ y kia là đồng môn của các người?"

"Không phải, chỉ là nửa đường nhặt được tiểu gia hỏa mà thôi." Hàn Như Băng cười hồi đáp. Sau đó liền kể đầu đuôi như thế nào gặp phải Mạnh Hiểu Dur, Mạnh Hiểu Dur như thế nào chơi xấu ý lại vào các nàng đều nói ra.

Nghe Hàn Như Băng trả lời, lão đầu râu bạc cúi đầu suy tư một chút, sau đó tựa như phi thường tiếc hận nói: "A, thì ra là nhặt được, thật sự là vận khí tốt a. Vì sao ta không có vận khí tốt như vậy đây?" Sau đó giống như lại nghĩ đến cái gì, cười gian đi về phía Mạnh Hiểu Dur.

Lại nói Mạnh Hiểu Dur phát giác một hồi, sau khi lấy lại tinh thần liền nhìn thấy biết lão đầu râu bạc biết bay giờ phút này trên mặt đang treo một nụ cười vô cùng bí ối đi về phía mình. Trong lòng đột nhiên dâng lên dự cảm vô cùng không tốt, lão đầu râu bạc cách mình càng ngày càng gần, cái loại dự cảm xấu kia cũng càng ngày càng nặng.

Lại nói lão đầu râu bạc kia trên mặt cười gian đi đến bên cạnh Mạnh Hiểu Dur, đứng lại, cái gì cũng không nói chỉ mãnh liệt nhìn chằm chằm Mạnh Hiểu

Dư.

Mạnh Hiểu Dư nhìn thấy lão đầu râu bạc đứng ở trước mặt nàng cũng không nói lời nào, mãnh liệt nhìn chăm chăm mình. Cũng không biết nên làm cái gì, đành phải ngẩn người.

Nhiều khi edit màu sắc hay loạn các bạn thông cảm nha. Vì nếu bạch, tử, thanh, lam sắc...thì mình giữ được chứ những màu pha như đại hồng sắc, phấn tử sắc, đậm tử sắc, v...v rồi quá sợ các b ko hiểu mà mình cũng lười chú thích mỗi cái =)) thông cảm thông cảm :))

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân Cổ Đại Thật Đáng Sợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Bái Sư Phụ

"Tiểu nha đầu, làm đồ đệ của ta đi! Sau khi lão đầu râu bạc "Mễ Cửu" nhìn chăm chăm vào Mạnh Hiểu Dư một hồi liền nói ra câu này.

"A???" Mạnh Hiểu Dư lúc đầu bị Mễ Cửu nhìn chăm chăm toàn thân run rẩy, sau khi nghe Mễ Cửu nói thì trực tiếp ngốc tại chỗ. Đồng thời choáng váng không chỉ một mình Mạnh Hiểu Dư, hai tỷ muội Hàn Như Băng lúc nghe Mễ Cửu nói cũng đồng thời ngây ngẩn cả người.

"Ta nói, tiểu nha đầu làm đồ đệ của ta được không?" Mễ Cửu nhìn thấy Mạnh Hiểu Dư nghe hần nói liền ngốc tại chỗ, cho là nàng nghe không rõ nên lớn tiếng nói lại một lần.

Mạnh Hiểu Dư bị Mễ Cửu lớn giọng chấn từ đần độn hoàn hồn về, nhìn chăm chăm Mễ Cửu một hồi, quả quyết trả lời "Ta không cần."

Nghe được Mạnh Hiểu Dư nói, đến phiên Mễ Cửu choáng váng. Nhưng mà choáng váng một hồi liền lấy lại tinh thần, Mễ Cửu lấy lại tinh thần liền dùng giọng không thể tin được hỏi Mạnh Hiểu Dư: "Người nói không cần? Tiểu nha đầu người biết ta là ai không? Người biết có bao nhiêu người muốn bái lão đầu từ ta làm sư phụ không? Người lại còn nói không cần?"

Nghe được Mễ Cửu nói, nàng nói: "Ta làm sao biết người là ai? Ta lại không biết người. Còn có, người thật lợi hại sao?"

"A? Người cư nhiên không biết ta là ai?" Giọng Mễ Cửu lớn hơn, nhưng sau đó hần liền nghĩ tới việc của Mạnh Hiểu Dư mà Hàn Như Băng vừa mới nói với hần, liền tỉnh táo lại. Quay đầu nói với Hàn Như Băng: "Tiểu nha đầu người nói cho nàng biết ta là ai."

Còn chưa hoàn hồn từ lúc Mễ Cửu nói muốn thu Mạnh Hiểu Dư làm đồ đệ, sau khi Hàn Như Băng nghe Mễ Cửu nói, có chút suy nghĩ liền cười nói với Mạnh Hiểu Dư: "Tiểu gia hỏa, vị tiền bối trước mặt người là bang chủ Cái Bang tiền nhiệm."

Bang chủ Cái Bang? Nghe Hàn Như Băng nói, mắt Mạnh Hiểu Dư lập tức sáng lên. Sau đó lại hỏi: "Vậy có phải rất lợi hại hay không?"

Trông thấy mắt Mạnh Hiểu Dư sau khi nghe nàng nói lập tức sáng lên, buồn cười nói: "Thiên hạ hôm nay có thể cùng vị lão tiền bối này bất phân thắng bại không quá chín người."

Không quá chín người? Mắt Mạnh Hiểu Dư đã biến thành ngôi sao. Không quá chín người hơn nữa còn là ngang tay, vậy nếu người đánh thắng lão đầu người, không phải càng ít sao? Nghĩ tới đây Mạnh Hiểu Dư quay đầu mặt mũi tràn đầy sùng bái nhìn Mễ Cửu.

Mễ Cửu vừa nghe Hàn Như Băng nói thì thấy Mạnh Hiểu Dư dùng khuôn mặt sùng bái nhìn mình. Vô cùng cao hứng nói với Mạnh Hiểu Dư: "Thế nào? Nghĩ kỹ muốn bái ta làm sư phụ sao?" Biểu tình kia, giọng nói kia, vô cùng ghê tởm đáng ghét. Hai tỷ muội Hàn Như Băng đứng ở bên cạnh nhìn thấy, khóe miệng không ngừng run rẩy. Chỉ tiếc lúc này Mạnh Hiểu Dư đã bị câu nói "Thiên hạ hôm nay có thể cùng vị lão tiền bối này bất phân thắng bại không quá chín người" của Hàn Như Băng khiến cho vui đến mất phương hướng, hoàn toàn không nhìn thấy bộ dạng thiếu đánh của Mễ Cửu. Bằng không nàng cũng sẽ không nhanh chóng đáp ứng sau khi Mễ Cửu lại hỏi một lần có muốn bái hần làm sư phụ hay không. Cái gì? Người hỏi nàng vì sao vui đến mất phương hướng, đây không phải nói nhầm sao? Lão đầu là muốn thu bản thân làm đồ đệ. Có một sư phụ lợi hại như vậy không chừng ngày nào đó nàng cũng sẽ giống một số người xuyên không bên trong tiểu thuyết viết, học được một thân võ công tuyệt thế sau đó cầm kiếm thiên nhai. Nếu như có thể cưa được một tuyệt thế đại sư ca hoặc là tuyệt thế đại mỹ nữ, vậy thì càng đẹp. Hiện tại Mạnh Hiểu Dư phảng phất đã thấy chính nàng thân mang võ công tuyệt thế, cầm trong tay tuyệt thế bảo kiếm. Thần sắc ngạo nghễ đứng ở giữa một đám sát thủ hắc y, mà trong mắt đám sát thủ hắc y kia thì mang theo sợ hãi nhìn nàng. Bỗng nhiên chỉ nghe thấy đầu lĩnh của đám sát thủ hắc y kia hô lên một chữ, những sát thủ hắc y kia liền đều lùi mạng phóng đến. Mà nàng nhẹ nhàng nhấc lên một nụ cười tà, liền rút kiếm nghênh tiếp đám sát thủ hắc y kia. Chỉ thấy nàng võ công cao cường, nhẹ nhõm du tẩu ở giữa đám sát thủ không muốn sống kia. Mà bảo kiếm trong tay của nàng mỗi một lần huy động, đều sẽ kết thúc tính mệnh một tên sát thủ hắc y. Mà cách nàng không xa, một tuyệt sắc mỹ nam hoặc là tuyệt thế mỹ nữ, khoan chân ngồi trên đất. Hai tay thon dài trắng nõn thì nhẹ nhàng lay động cảm huyền* của cổ cầm đặt trên đùi. Tấu lên một khúc "Thập diện mai phục" rung động lòng người.

*dây đàn

Vừa nghĩ tới cảnh tượng đó, nước miếng Mạnh Hiểu Dư cũng sắp chảy ra.

Mạnh Hiểu Dư còn đang nghĩ ngợi về mỹ lệ nhân sinh sau khi nàng học được võ công tuyệt thế. Ba người kia đã ở một bên nhìn Mạnh Hiểu Dư vừa chảy nước miếng, thỉnh thoảng còn cười ngu ngốc một hai tiếng. Khóe miệng đều không hên mà cùng co giật, cuối cùng vẫn thực sự không chịu được bộ dáng ngớ ngẩn của Mạnh Hiểu Dư, Mễ Cửu cắt ngang tiếng cười của Mạnh Hiểu Dư hỏi: "Đồ đệ ngoan nghĩ cái gì đấy? Cười ngu ngốc như vậy?"

Bị Mễ Cửu cắt ngang huyên trường tốt đẹp, Mạnh Hiểu Dư mười phần khó chịu quay đầu nhìn Mễ Cửu nói: "Người mới ngớ ngẩn, còn có người kêu ai là đồ đệ? Ta còn chưa đáp ứng bài người làm sư đâu, đừng gọi thân thiết như vậy."

"Cái gì? Vừa rồi người rõ ràng đã đáp ứng bài ta làm sư, hiện tại cư nhiên quyết nợ. Sao người có thể đối với ta như vậy?" Mễ Cửu nghe Mạnh Hiểu Dư nói, dùng ngữ khí chỉ trích kẻ bạc tình nói với Mạnh Hiểu Dư. Nói xong còn bày ra khuôn mặt lả chã chọc khóc nhìn Mạnh Hiểu Dư. Bộ dáng kia rất giống tiểu tức phụ bị trượng phu khinh bỉ, vứt bỏ.

Bị ánh mắt u oán của Mễ Cửu nhìn, trong lòng Mạnh Hiểu Dư sợ hãi, vội vàng nói: "Ta đùa với người người đừng coi là thật a."

"Thật sao?" Mễ Cửu vẫn dùng bộ dáng tiểu tức phụ bị khinh bỉ hỏi.

"Thật, so với trần châu còn thật hơn." Mạnh Hiểu Dư vội vàng trả lời, nàng thật sự là chịu không nổi một lão đầu từ mấy chục tuổi dùng biểu lộ u oán nhìn kẻ bạc tình mà nhìn mình. Cảm giác kia thật sự là làm cho người ta không chịu nổi.

"Vậy người gọi ta một tiếng sư phụ nghe một chút." Mễ Cửu nhìn Mạnh Hiểu Dư trả lời khẳng định như vậy, lại đưa ra một yêu cầu.

"Sư phụ." Mạnh Hiểu Dư vội vàng kêu một tiếng sư phụ, sau đó liền nói: "Ta cũng đã gọi người là sư phụ, người cũng đừng dùng ánh mắt ấy nhìn ta nữa."

Lúc Mễ Cửu khi nghe thấy Mạnh Hiểu Dư gọi sư phụ, khuôn mặt đã biến thành tươi cười.

Mạnh Hiểu Dư nhìn thấy vẻ mặt cười vui của Mễ Cửu, trong lòng hối hận vừa rồi gọi hấn là sư phụ. Nhìn hấn trở mặt nhanh như vậy, vừa rồi khẳng định là giả bộ. Thế là nàng nắm lấy truyền thống nhà lão Mạnh các nàng tuyệt không thiệt thòi, Mạnh Hiểu Dư cười gian nói với Mễ Cửu: "A, sư phụ người chuẩn bị dạy ta võ công lợi hại gì a?"

Bị Mạnh Hiểu Dư gọi thêm một tiếng sư phụ, Mễ Cửu cao hứng đến choáng váng, lập tức khoe khoang: "Sư phụ người thập bát ban võ nghệ mọi thứ tinh thông. Người muốn học công phu gì, sư phụ ta đều dạy người."

Nghe Mễ Cửu nói, Mạnh Hiểu Dư lập tức cao hứng nói: "Thật sao a? Sư phụ người quá tốt rồi. Ta muốn học Cửu âm chân kinh, Lục Mạch Thần Kiếm, Lăng Ba Vi Bộ, Bắc Minh Thần Công, Nhất Dương Chỉ, Ngọc Tiêu kiếm pháp, Lạc Anh Thần Kiếm Chưởng, còn có Độc Cô Cửu Kiếm, Thiên Sơn chiết mai thủ, Âm Nghiên Tiêu Hồn Chưởng, còn có còn có Đả Cầu Bổng Pháp, Tiên Thiên Công, Hằng Long Thập Bát Chưởng, Bách Biến Thần Hành...(mi ko sợ tẩu hỏa nhập ma à =))) một mớ võ công Đoàn thị với cả Cái Bang hằm bà lằng :)))

Mạnh Hiểu Dư một bên bẻ ngón tay nói sung sướng, Mễ Cửu ở một bên nghe thì mặt mũi tràn đầy kinh ngạc cùng mồ hôi lạnh chảy ròng. Tiểu nha đầu kia nói những tên võ công kia hấn nghe cũng chưa từng nghe qua, nhưng nhìn dáng vẻ tiểu nha đầu, những võ công kia cũng không giống là nàng nói bừa ra.

Không chỉ Mễ Cửu mặt mũi tràn đầy kinh ngạc, ngay cả hai tỷ muội Hàn Như Băng cũng mặt mũi tràn đầy kinh ngạc nhìn Mạnh Hiểu Dư.

ngắn tèo mà edit hết 1 tiếng rưỡi :))

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân Cổ Đại Thật Đáng Sợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 15: Chương 13

"Sư phụ sư phụ, người dự định dạy cho ta loại nào trước đây?" Sau khi Mạnh Hiểu Dư hưng phấn đếm xong những võ công rất lợi hại nàng biết liền hào hứng nói với Mễ Cửu, nói xong Mạnh Hiểu Dư lại cúi đầu nghĩ một lát lại nói: "Nếu không sư phụ trước dạy ta Lăng Ba Vi Bộ cùng Bách Biến Thần Hành đi. Sư phụ nói được không?" Sau khi nói xong liền hưng phấn nhìn Mễ Cửu. Thầm nghĩ bộ dáng tiêu sái sau khi mình học xong hai loại khinh công, trong mắt hưng phấn cùng chờ mong càng tăng.

Mễ Cửu nhìn thấy lúc Mạnh Hiểu Dư nhìn hấn, trong mắt không che giấu được hưng phấn cùng chờ mong. Mồ hôi lạnh trên trán càng rơi nhiều hơn, không biết phải làm sao cùng Mạnh Hiểu Dư nói hấn căn bản chưa từng nghe qua những võ công kia. Vì vậy đành phải nói sang chuyện khác: "Đồ đệ ngoan a, người vừa mới nói những võ công kia là nghe ở đâu a?"

"A, ta đều xem trong sách của Kim gia gia." Mạnh Hiểu Dư vẫn còn trong trạng thái hưng phấn trả lời.

"Kim gia gia? Người có thể nói cho ta biết Kim gia gia trong miệng người tên là gì không?" Lời nói của Mạnh Hiểu Dư gợi lên lòng hiếu kỳ của Mễ Cửu, chẳng lẽ trên đời thật sự tồn tại cao thủ hán không biết sao?

"Kim gia gia chính là Kim Dung a, người không biết sao? Hơn nữa Kim Dung nổi danh như vậy người cư nhiên không biết? Không phải do tuổi người quá lớn dẫn đến chứng đãng trí đi." Mạnh Hiểu Dư nói xong liền dùng một loại ánh mắt phi thường thương hại nhìn Mễ Cửu. Nhưng trong lòng thì nghĩ đây chính là nỗi đau của người già a. Nhưng mà dương năng quên năng đã xuyên không, nơi này cũng không phải là thế giới năng đã từng sống. Cho nên không có Kim gia gia cũng rất bình thường, ngược lại nếu có nhiều người biết đến Kim gia gia mới là không bình thường a.

Chú ý tới Mạnh Hiểu Dư lúc này đang dùng một loại ánh mắt phi thường thương hại nhìn mình, khuôn mặt Mễ Cửu ㄟ không biết nên nói cái gì, hán đúng là không biết Kim Dung là vị cao nhân nào. Chẳng lẽ Kim Dung là một vị ẩn thế cao nhân không xuất thế? Nhưng cũng không đúng a, nghe ý tứ trong lời nói của tiểu nha đầu thì Kim Dung kia hẳn là một người rất nổi danh a. Thế nhưng nếu như là một vị phi thường nổi danh, mình không có lý do không biết a. Hay là mình thật sự như tiểu nha đầu nói, bởi vì tuổi tác quá lớn đến mức mắc chứng gì kia...à chứng đãng trí?

Hàn Như Băng nhìn hai người cách nàng không xa, một người mắt mang thương hại nhìn một người khác, mà người kia thì hai chân mày vờn cùng một chỗ không biết đang xoắn xuyết cái gì. Lúc hiện tượng này kéo dài hơn được một khắc, Hàn Như Băng mở miệng phá vỡ trầm mặc.

"Tiểu gia hòa, người nói Kim Dung kia là người ở quê hương người a?"

Nghe thấy Hàn Như Băng hỏi, Mạnh Hiểu Dư sừng sốt một hồi mới trả lời: "Đúng vậy a, thế nào?" Nhưng mà sau đó liền nghĩ tới là lạ ở chỗ nào, nghĩ một lát Mạnh Hiểu Dư bưng tỉnh đại ngộ vỗ trán một cái nói: "Sao ta không nghĩ tới chứ, Kim gia gia căn bản cũng không phải là người nơi này a. Lão đầu làm sao lại biết đây?" Nói xong liền từ trên người Tiểu Khôi nhảy xuống, đi đến bên cạnh lão đầu còn đang xoắn xuyết, vỗ vỗ lưng của hắn nói: "Sư phụ a, Kim gia gia là người ở quê hương ta, người không biết cũng rất bình thường, cho nên đừng xoắn xuyết ha."

"Thật sao?" Mễ Cửu nhìn Mạnh Hiểu Dư hỏi.

"Thật." Mạnh Hiểu Dư trả lời.

"Vậy có phải ta không già chút nào phải không?"

"Đúng vậy." Mạnh Hiểu Dư khẳng định trả lời. Trong lòng thì âm thầm gào thét, người vừa rồi xoắn xuyết nửa ngày cũng chỉ vì cái này?

"Hắc hắc ta đã nói rồi, ta còn còn trẻ như vậy, chính là niên kỷ như hoa như ngọc, làm sao lại già nha." S khi nghe Mạnh Hiểu Dư trả lời, Mễ Cửu lập tức dứt bỏ xoắn xuyết vừa rồi, bắt đầu tự luyện nói.

Mạnh Hiểu Dư nghe Mễ Cửu nói, trán phủ ba vạch hắc tuyến. Ở trong lòng gằm thét, thật không nhìn ra ngài trẻ chỗ nào, còn nữa người một lão đầu từ cư hiện dùng như hoa như ngọc để hình dung mình, không biết dùng thành ngữ thì đừng có dùng linh tính a.

Hai tỷ muội Hàn Như Băng đang nghe Mễ Cửu nói, đều là không hên mà cùng co giật khóe miệng. Quay đầu lại nhìn thấy dáng vẻ đầy mặt hắc tuyến của Mạnh Hiểu Dư, nhưng lại không hên mà cùng nhẹ nhàng nhếch miệng. (Tiểu Vũ: đây chính là tâm hữu linh tê* giữa song bào sao?) *tâm linh tương thông

"Sư phụ người chuẩn bị dạy ta võ công gì a?" Thực sự không chịu được Mễ Cửu tự luyện, nên Mạnh Hiểu Dư liền ra miệng cắt ngang hắn.

"A, đồ đệ kia người muốn học loại kia võ công gì trước a?" Nghe được Mạnh Hiểu Dư hỏi, lập tức nghiêm túc hỏi lại.

"Khinh công, ta muốn học khinh công." Mạnh Hiểu Dư khẳng định nói.

"Khinh công? Ta nói đồ đệ ngoan a! Sư phụ người nhiều võ công lợi hại như vậy người không học, làm gì nhất định phải học khinh công trước a?" Nghe Mạnh Hiểu Dư nói, Mễ Cửu nghi ngờ hỏi.

Hai tỷ muội Hàn Như Băng cũng đồng dạng nghi ngờ nhìn về phía Mạnh Hiểu Dư. Người khác bá sư đều hy vọng có thể trước học được võ công lợi hại nhất, vì cái gì nha đầu này càng muốn học khinh công không có một chút lực sát thương trước đây?

"Tại sao ta phải học khinh công trước? Đương nhiên là vì dùng để thoát thân a!" Mạnh Hiểu Dư đương nhiên mà trả lời.

Mễ Cửu nghe thấy Mạnh Hiểu Dư như đương nhiên nói ra học khinh công là vì dùng để thoát thân. Mặt đầy hắc tuyến nói: "Đồ đệ ngoan a! Ta nói người có thể có chút tiền đồ không. Nói thế nào sư phụ người cũng là "Tửu Tiên Đao Thần" danh tiếng vang dội trên giang hồ, người nói người không học tuyệt kỹ thành danh "Trảm Phong đao pháp" của ta trước còn chưa tính. Dù sao ta còn có tuyệt kỹ võ công khác rất lợi hại có thể dạy người, nhưng người nói một chút xem cái gì người không học? Hết lần này tới lần khác đòi học khinh công trước? Người học khinh công trước còn chưa tính, nhưng lý do người học khinh công trước lại là vì dùng để thoát thân. Người nói xem sao mệnh của lão đầu tử ta đáng như vậy a! Nghĩ lão đầu tử ta hành tẩu giang hồ cũng có mấy thập niên, chi thu một đồ đệ là người. Thế nhưng ta cư nhiên không nghĩ tới, người không có tiền đồ như thế a! Mệnh của ta làm sao lại đáng như vậy a..." . . Mễ Cửu vừa nói, vừa thỉnh thoảng dùng tay lau lau nước mắt căn bản không tồn tại.

Mặt Mạnh Hiểu Dư đen lại, nhìn Mễ Cửu còn đang thể hiện, nói: "Ta chỗ nào không có tiền đồ? Không phải ta chỉ muốn học khinh công trước thôi sao, làm sao lại không có tiền đồ?"

"Người còn dám nói người không phải không tiền đồ? Ta hỏi người, người học khinh công là làm gì?" Mễ Cửu nghe Mạnh Hiểu Dư nói, cũng không đùa nữa. Chỉ Mạnh Hiểu Dư hỏi.

"Dùng để thoát thân a, không phải vừa rồi đã nói với ngươi rồi sao?" Mạnh Hiểu Dur y nguyên như chuyện đương nhiên mà trả lời.

"Chẳng lẽ cái này còn không phải không có tiền đồ sao?" Mễ Cửu vẫn như cũ chỉ Mạnh Hiểu Dur nói.

"Dĩ nhiên không phải, lão đầu ta hỏi ngươi, tư chất tập võ của ngươi như thế nào? Là mấy tuổi tập võ? Tuyệt kỹ thành danh "Trảm Phong đao pháp" của ngươi luyện bao lâu mới thành? Tuyệt kỹ khác của ngươi luyện mấy năm mới biết? Loại võ công nhanh nhất ngươi luyện bỏ ra thời gian bao lâu?" Mạnh Hiểu Dur lao nhao không dứt hỏi một đồng lớn vấn đề.

"Hừ, lão đầu ta trời sinh thông minh, phản ứng linh mẫn, là bắt trạch bắt khẩu* thiên tài tập võ. Còn có lão đầu ta sáu tuổi bắt đầu tập võ, "Trảm Phong đao pháp" của ta chỉ tốn tám năm lẻ năm tháng đã luyện thành. Tuyệt kỹ nhanh nhất ta học được là "Cương Phong Thối* Pháp" chỉ dùng nửa năm liền học được. Nghe Mạnh Hiểu Dur hỏi, Mễ Cửu kiêu ngạo trả lời.

*bắt trạch bắt khẩu: nghĩa nôm na như chính xác trăm phần trăm, ko nói ngoa, ko thêm bớt.

*thối ở đây là chân, đùi.

"Tốt, vậy ta hỏi lại ngươi, tư chất tập võ của ta cùng ngươi so sánh thì như thế nào?" Mạnh Hiểu Dur lại hỏi.

"Ân, ngươi cốt cách kinh kỳ, tư duy cũng coi như linh hoạt, nhưng trọng yếu nhất chính là, trong cơ thể ngươi nửa điểm nội lực cũng không có, nhưng mà hai mạch nhâm - đốc* của ngươi lại đã thông. Thể chất như vậy tuyệt đối là kỳ tài luyện võ, so với lão già ta là chỉ có hơn chứ không kém a! Chỉ tiếc chính là ngươi bỏ qua tuổi tốt nhất để tập võ, nếu không sau này tạo nghệ của ngươi tuyệt đối có thể so sánh với vị "Võ lâm thần thoại" hơn một trăm năm trước kia, thậm chí còn có thể vượt qua năng. Nhưng mà, cho dù ngươi bỏ qua tuổi tập võ tốt nhất. Chỉ cần ngươi chịu bỏ thời gian học, lấy thể chất đặc biệt của ngươi so người khác cũng có thể bù đắp một khuyết điểm nho nhỏ kia." Mễ Cửu suy nghĩ một chút, thần sắc phi thường nghiêm túc nói.

*đọc giả muốn tìm hiểu hai mạch này xin mời google search :D

Tiểu Dur thông minh ghê ==)) học khinh công trc cho chắc :)) học xong mấy cái quỷ kia chắc già khụ ko thì bị giang hồ đim chết r ==))

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân Cổ Đại Thật Đáng Sợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16: Ngự Phong Bộ

Nghe Mễ Cửu nói, Mạnh Hiểu Dur sợ ngây người. Hiện tại là tình huống gì? Chẳng lẽ hiện tại là tình huống mình sắp mở bàn tay vàng sao? Hay là kỹ năng thiết yếu mà Đại Thần xuyên không tặng cho mỗi một người xuyên không? Phải biết tể bào vận động của Mạnh Hiểu Dur cũng không phải quá phát triển, ngoại trừ khi còn bé bởi vì thân thể không tốt bị gia gia nhà mình buộc học Thái Cực Quyền, Thái Cực Kiếm, còn có cái gì Tây Tuyền Dịch Cân Kinh của Thiếu Lâm Tự. Ngoại trừ những môn thể thao cường thân kiện thể chậm rì rì này. (Đối với Mạnh Hiểu Dur mà nói Thái Cực quyền, Thái Cực Kiếm, Tây Tuyền Dịch Cân Kinh chính là thể thao chậm rì rì. Hỏi nằng vì sao lại nghĩ như vậy? Đáp án rất đơn giản chính là gia gia nói.) Còn những môn thể thao khác thì Mạnh Hiểu Dur rồi tính rồi mù. Nhưng mà sau khi ngờ một hồi, Mạnh Hiểu Dur liền hoàn hồn. Lấy lại tinh thần, Mạnh Hiểu Dur vui vẻ đều sắp nhảy dựng lên, thầm nghĩ lại. Dựa theo cách nói của lão đầu, tư chất thân thể của mình phi thường thích hợp học võ. Vậy có phải đại biểu mình rất nhanh có thể trở thành võ lâm cao thủ hay không? Vừa nghĩ tới mình chẳng mấy chốc sẽ trở thành võ lâm cao, Mạnh Hiểu Dur không thể không hưng phấn.

Phía Mạnh Hiểu Dur thì vui không ngậm miệng được, còn phía hai tỷ muội Hàn Như Băng lại có hơi kinh ngạc. Vừa rồi lời nói của Mễ Cửu các nàng cũng nghe được, không nghĩ tới tiểu gia hỏa kia lại có tư chất tốt như vậy.

"A...a... hiện tại sư phụ có thể liền dạy ta khinh công không?" Mạnh Hiểu Dur mong đợi nhìn Mễ Cửu. Thế nhưng đợi lâu cũng không thấy Mễ Cửu đáp ứng. Mạnh Hiểu Dur lại nói: "A, sư phụ, từ nhỏ gia gia của ta đã nói cho ta biết, cho dù một bữa cơm ngươi ăn nhiều cỡ nào, cũng không thể nào lập tức liền có thể ăn thành mập mạp. Cho nên coi như võ công của sư phụ lợi hại hơn nữa, cho dù tư chất của ta tốt. Ngươi cũng không có khả năng lập tức liền dạy ta thành một võ lâm cao thủ đi! Giang hồ hiểm ác, sư phụ hành tẩu giang hồ nhiều năm như vậy hẳn là rất rõ ràng đi. Trên giang hồ người có võ công cao nhiều như vậy, vạn nhất ngày nào có người nhìn ta không vừa mắt, muốn giết ta mà ta ngay cả kỹ năng bảo mệnh cơ bản cũng không có, không khéo không đợi ta trở thành võ lâm cao thủ đã ngóm củ tỏi. Nếu như vậy, sư phụ muốn đi đâu tìm lại một đồ đệ tư chất tốt như ta a!" Nói xong những lời này, Mạnh Hiểu Dur nước mắt rưng rưng nhìn Mễ Cửu.

Nhìn ánh mắt tội nghiệp của Mạnh Hiểu Dur, suy nghĩ lại một chút lời nói vừa rồi của Mạnh Hiểu Dur liền cảm thấy Mạnh Hiểu Dur nói có đạo lý, giang hồ hiểm ác cao thủ lại nhiều, mà Mạnh Hiểu Dur xác thực cũng không có khả năng lập tức liền trở thành cao thủ. Mà coi như nàng có thể lập tức trở thành cao thủ nhưng thiên ngoại hữu thiên nhân ngoại hữu nhân*, ai có thể đảm bảo đồ đệ ngoan của hắn nhất định có thể đánh thắng những cao thủ võ lâm kia? Nghĩ đến đây Mễ Cửu quyết định, ngoại trừ "Trảm Phong đao pháp" hắn muốn giao cả khinh công "Ngự phong bộ" kiêu ngạo nhất của hắn cho đồ đệ ngoan. Kỳ thật tuyệt kỹ thành danh của Mễ Cửu ngoại trừ "Trảm Phong đao pháp" còn có hai tuyệt kỹ khác rất lợi hại, một trong đó chính là khinh công "Ngự phong bộ".

"Đồ đệ ngoan nói rất có lý, lão đầu tử ta sẽ dạy ngươi một tuyệt kỹ khác là "Ngự phong bộ"."

"Ngự phong bộ"? Là khinh công rất lợi hại sao?" Mạnh Hiểu Dư nhảy mắt hỏi.

"Đương nhiên, đây chính là một tuyệt kỹ khác rất lợi hại của lão đầu tử ta nha!" Mễ Cửu kiều ngao nói.

"Vậy đây cũng là một trong những tuyệt kỹ của ngươi, vậy sao lúc ta vừa mới hỏi, ngươi làm gì không dạy ta?" Mạnh Hiểu Dư tức giận mà hỏi.

"Đó không phải là bởi vì ngươi nói học khinh công chỉ là vì giữ mệnh sao a." Mễ Cửu có chút ngượng ngùng nói.

"Hiện tại nghĩ thông?" Mạnh Hiểu Dư chế nhạo hỏi.

"Ân, lão đầu tử ta nghĩ thông suốt, đánh không lại ta liền trốn. Nếu như đánh không lại còn trốn không thoát, đây không phải là càn ngang mất mặt?" Mễ Cửu đồng đặc nói. (quân tử báo thù mười năm chưa muộn nhĩ? =)))

"Ân, ân, sư phụ nói quá có đạo lý." Mạnh Hiểu Dư vội vàng phụ họa.

Hai tỷ muội Hàn Như Băng nhìn hai sư đồ bên kia một nói một phụ họa. Đầu im lặng lắc đầu, Hàn Như Băng nhìn sắc trời đã không còn sớm liền nói với Mễ Cửu: "Tiền bối nhìn sắc trời đã không còn sớm, chúng ta tiếp tục đi tiếp để đến trấn tiếp theo hay sao?"

"Ân, không cần, qua đêm ngay rừng cây bên đường đi!" Mễ Cửu nghĩ một lát liền nói ra. Sau đó liền quay đầu nói với Mạnh Hiểu Dư: "Đồ đệ ngoan, mặc dù tư chất ngươi rất tốt, nhưng lại thân không một chút nội lực. Muốn học thành cảnh giới tối cao của "Ngự phong bộ" là rất khó. Cho nên lão đầu tử ta quyết định đêm nay truyền cho ngươi một ít nội lực, ngày mai liền bắt đầu dạy ngươi "Ngự phong bộ", được không?"

"Thật sao a? Sư phụ quá tốt rồi, ta yêu ngươi chết mất, chết." Nghe Mễ Cửu nói, Mạnh Hiểu Dư cao hứng hoan hô một tiếng, sau đó ôm Mễ Cửu liền hôn một hồi, lại chạy qua một bên vui vẻ.

"Xú nha đầu, lại dám chiếm tiện nghi lão đầu tử? Lão đầu tử ta bao nhiêu tuổi rồi, ngươi cư nhiên còn chiếm ta tiện nghi....." Mễ Cửu bị Mạnh Hiểu Dư hôn một cái, tức hồng hèn oanh tạc Mạnh Hiểu Dư. Mà Mạnh Hiểu Dư thì tiếng có tiếng không trả lời.

===== ta là đường phân cách thời gian =====

Sáng sớm thời tiết hơi lạnh, mặt trời từ đông mới chậm rãi mọc lên. Chim chóc đứng ở trên nhánh cây, hót những khúc vui tai. Hết thấy đều tốt đẹp như thế, nhưng mà....

"Xú nha đầu, đã nói cho ngươi bao nhiêu lần? Một chiêu kiếm pháp kia là phải đâm nghiêng ra, không phải bỏ nghiêng ra. Tại sao ta lại thu đồ đệ đàn như ngươi a."

"Xú lão đầu, ta vừa mới nhìn thấy chính là ngươi bỏ nghiêng ra như vậy mà! Còn có ta đàn chỗ nào? Là ngươi không biết dạy đi, chẳng lẽ ngươi chưa nghe một câu nói sao? Đó chính là, không có đồ đệ không thể dạy, chỉ có sư phụ không biết dạy."

"A xú nha đầu ngươi còn cùng ta mạnh miệng đúng không? Phản rồi.."

Hai tỷ muội Hàn Như Băng im lặng nhìn hai sư đồ bên kia đấu võ mồm, đều không để ý tới. Bởi vì tiết mục dạng này đã diễn ra rất nhiều lần rồi. Một lát sau Hàn Như Băng đi tới bên cạnh Mạnh Hiểu Dư cùng Mễ Cửu còn đang đấu võ mồm, nói: "Tiểu gia hỏa, tiền bối đi qua ăn một chút gì rồi luyện tiếp."

Nghe được có ăn Mạnh Hiểu Dư lập tức ngừng đấu võ mồm cùng xú lão đầu, chạy tới bên cạnh Hàn Như Băng cầm lấy bánh bao thịt lúc sáng Hàn Như Băng đi đến tiểu trấn phía trước bắt đầu ăn từng ngum lớn. Một tháng qua, mỗi ngày trời còn chưa sáng nàng liền bị lão đầu tử thổi tha kia kéo dậy luyện công. Mỗi ngày đều bị xú lão đầu thao luyện gần chết, bởi vậy xưng hô Mạnh Hiểu Dư đối với Mễ Cửu bắt đầu từ sư phụ biến thành xú lão đầu. Hơn nữa còn mỗi lần đều cùng xú lão đầu mạnh miệng, Xú lão đầu tức giận đến đối xung hô từ đồ đệ ngoan biến thành xú nha đầu.

Mễ Cửu khinh bỉ nhìn thoáng qua Mạnh Hiểu Dư đang ngồi bên cạnh Hàn Như Băng ngum lớn ăn bánh bao, nói: "Xú nha đầu, hiện tại "Ngự phong bộ" ngươi đã học xong, mặc dù kiếm pháp vẫn mới tạm được, nhưng thường xuyên luyện tập không quá nửa năm hẳn là cũng không kém bao nhiêu. Còn có nội công tâm pháp phải thường xuyên luyện tập, không cho phép lười biếng biết không?" Vừa nói vừa từ trong ngực móc ra một bản sách ghi chép chương pháp ném cho Mạnh Hiểu Dư, nói: "Bản "Lăng Phong chương pháp" này chính ngươi dựa vào phương pháp trên đó mà luyện, nếu có chỗ nào không biết có thể hỏi hai tiểu nha đầu bên cạnh ngươi." Mễ Cửu nói chỉ chỉ hai tỷ muội Hàn Như Băng, sau đó còn nói: "Sư phụ ta đi trước đây."

"Xú lão đầu ngươi muốn đi đâu?" Mạnh Hiểu Dư nuốt xuống bánh bao trong miệng, cầm lấy bí tịch võ công Mễ Cửu ném vào trong ngực nàng, hỏi.

"Lão đầu tử ta có chuyện phải đi làm trước, ngươi tiếp tục cùng hai nha đầu kia đi Phú Vân Thành đi. Còn có kiếm pháp nhất định phải thường xuyên luyện, ta đưa cho ngươi quyển "Lăng Phong chương pháp" kia cũng phải luyện biết không? Lần sau nếu ta thấy võ công ngươi không có tiến bộ xem ta như thế nào thu thập ngươi. Được rồi, không nói với ngươi nữa, lão đầu ta đi trước đây." Nói xong liền thi triển khinh công bay mất.

Mạnh Hiểu Dư nhìn phương hướng xú lão đầu bay đi, nói với Hàn Như Băng: "Như Băng tỷ tỷ, lão đầu tử thổi tha kia đi làm gì a, sao đi vội vã như vậy?"

"Ta cũng không biết, có thể có chuyện trọng yếu đi." Hàn Như Băng nhìn Mạnh Hiểu Dư nói, trong mắt là nụ cười như có như không. Nàng nhìn tiểu gia hỏa trước mắt này, có chút muốn cười, suy nghĩ về buổi tối một tháng trước.

"Đồ đệ ngoan, hiện tại ta sẽ truyền một ít nội lực cho ngươi, ngươi ngồi xếp bằng, hai tay đặt trên gối, thả lỏng tinh thần, cái gì cũng không cần nghĩ." Mễ

Cửu nhìn Mạnh Hiểu Dư dựa theo hán nói mà làm tốt hết thấy liền khoanh chân ngồi sau lưng Mạnh Hiểu Dư, hai tay vận nội lực chống ở phía sau lưng Mạnh Hiểu Dư chậm rãi chuyển nội lực vào trong cơ thể nàng. Mà trong quá trình chuyển, trong lòng Mễ Cửu thì vô cùng kinh ngạc. Bởi vì hán phát hiện kinh mạch của Mạnh Hiểu Dư so với người bình thường thô hơn rất nhiều, mà hán cư nhiên còn phát hiện, nội lực hán chuyển cho Mạnh Hiểu Dư cũng không tụ ở đan điền. Mà là tản mạn khắp nơi ở kỳ kinh bát mạch, cái này khiến Mễ Cửu cảm thấy vô cùng kỳ quái. Nhưng kỳ quái thì kỳ quái, hán cũng không dừng việc truyền nội lực cho Mạnh Hiểu Dư, thế nhưng là càng gần cuối hán càng giật mình. Bởi vì hán đã chuyển gần hai mươi năm nội lực cho Mạnh Hiểu Dư, nhưng Mạnh Hiểu Dư thì một chút biểu hiện khó chịu cũng không có. Bình thường người giống Mạnh Hiểu Dư chưa tập qua bất luận võ công cùng nội lực gì mà nói, đột nhiên tiếp nhận nhiều nội lực như vậy thân thể khẳng định sẽ chịu thống khổ rất lớn. Nhưng Mạnh Hiểu Dư dường như ngược lại một chút cảm giác cũng không có, cái này làm sao không khiến cho người ta cảm thấy kỳ quái? Lại một lát sau, Mễ Cửu rút cục ngừng truyền nội lực cho Mạnh Hiểu Dư, xoa xoa mồ hôi trên trán. Mễ Cửu đứng dậy xem xét tình huống của Mạnh Hiểu Dư, trong lòng càng là ngạc nhiên. Hán đã cho Mạnh Hiểu Dư hơn ba mươi năm công lực. Nhưng thần sắc Mạnh Hiểu Dư vẫn như thường, một điểm biểu hiện khó chịu cũng không có. Mễ Cửu lại dò xét mạch tượng của Mạnh Hiểu Dư, lại phát hiện đan điền Mạnh Hiểu Dư vẫn rỗng tuếch như cũ, vì vậy hán vội vàng kêu Mạnh Hiểu Dư dựa theo phương pháp hán nói mà làm. Chẳng qua là sau khi hán trông thấy Mạnh Hiểu Dư dễ như trở bàn tay chém đứt một gốc tiêu thụ, đã kinh ngạc không biết nên nói cái gì cho phải. Rõ ràng nội lực đã vào trong cơ thể Mạnh Hiểu Dư, nhưng mà đan điền lại rỗng tuếch. Rõ ràng đã có ba mươi năm nội lực, nhưng lại không cảm giác được một tia nội lực nào tồn tại. Nhưng mà càng làm cho hán giật mình còn ở phía sau kia?

Khi bắt đầu dạy Mạnh Hiểu Dư học "Ngự phong bộ", hai tỷ muội Hàn Như Băng cũng kinh ngạc. Bởi vì Mạnh Hiểu Dư học rất nhanh, vèn vèn chỉ dùng bảy ngày ngắn ngủi liền hoàn toàn học xong "Ngự phong bộ".

"Ngự phong bộ" tổng cộng chia làm ba giai đoạn. Học được giai đoạn thứ nhất liền có thể vượt nóc bằng tường, lẳng không phi độ. Học được giai đoạn thứ hai tốc độ càng như gió, đập tuyết vô ngân. Học được giai đoạn cuối cùng, liền như tên chiều, không cần mượn lực cũng có thể phi hành trên không trung thời gian dài, tốc độ kia càng nhanh như ngự phong phi hành, lại có thể tùy ý biến hóa tốc độ nhanh chậm. Thiên hạ hiện nay người biết kinh công này chỉ đếm trên đầu ngón tay. Nhưng mà người luyện đến giai đoạn thứ ba càng là phượng mao lân giác*. Nhưng mà Mạnh Hiểu Dư cư nhiên chỉ dùng ngắn ngủi bảy ngày liền học được, hơn nữa còn dễ dàng học được giai đoạn thứ ba. Điều này có thể không khiến ba người kinh ngạc sao? Nhưng mà càng làm cho người ta giật mình là, Mạnh Hiểu Dư chỉ dùng bảy ngày liền học được tuyệt thế kinh công nhưng lại hơn nửa tháng cũng không học nổi một bộ kiếm pháp nhập môn vô cùng đơn giản, cái này khiến Mễ Cửu cùng hai tỷ muội Hàn Như Băng hết nói nổi.

*quý hiếm, ít ỏi.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: tuyên bố trước một chuyện, Tiểu Vũ cũng không dự định để Tiểu Mạnh trở thành võ lâm thần thoại gì...

Mấy bạn vào bachgiatrang.com chơi cho đông vui nha :)) sẵn tiện ủng hộ mấy bộ này mình up bên đó :D Ai ko đăng ký nick được cứ inbox wattpad cho mình hoặc inbox fanpage Bách Gia Trang trên facebook. Mình sẽ giúp tới nơi tới chốn :3

Các b vào đó "cường Thanks" mình cũng k phiền đâu ($\geq \nabla \leq$)/. Đang gom ngân lượng bên đó ($\geq \nabla \leq$)/

Đa tạ o($\geq \nabla \leq$ o)

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân Cổ Đại Thật Đáng Sợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Đến Phú Vân

"A a! Cuối cùng đã tới, Phú Vân Thành thân yêu, ta tới đây." Mạnh Hiểu Dư vẻ mặt kích động hưng phấn thét lên với cổ thành trước mắt. Lúc này trong lòng Mạnh Hiểu Dư phi thường kích động, nàng đã hơn một tháng không có ngủ giường. Từ khi hơn một tháng trước bá xú lão đầu vì sự, vẫn luôn ở trong tiêu thụ lân* cùng xú lão đầu học công phu. Mỗi ngày đều luyện gần chết, thẳng đến hai ngày trước xú lão đầu rời đi, nàng mới nghỉ ngơi một chút. Thế nhưng nghỉ ngơi ở dã ngoại luôn rất không thoải mái, mà hai ngày nay liên tục đi đường, thời gian nghỉ ngơi rất ít. Mặc dù vẫn luôn cười trên lưng Tiểu Khôi mà đi, nhưng vẫn rất mệt a. Hiện tại cuối cùng đến Phú Vân Thành, nàng có thể không cao hứng sao? Hiện tại ý nghĩ trong lòng Mạnh Hiểu Dư chính là tranh thủ thời gian vào thành, tìm khách điểm tốt ăn một bữa cơm no đủ, lại tắm nước nóng sau đó ngủ một giấc thật đã. Nghĩ tới đây Mạnh Hiểu Dư liền vỗ vỗ đầu Tiểu Khôi nói: "Tiểu Khôi, chúng ta tranh thủ thời gian vào thành tìm khách điểm, ăn một bữa cơm no đủ sau đó lại ngủ một giấc thật đã. Người cảm thấy thế nào?"

*rừng cây nhỏ

Tiểu Khôi dường như nghe hiểu Mạnh Hiểu Dư, cũng cao hứng kêu hai tiếng.

Hàn Như Băng nhìn Mạnh Hiểu Dư đang hưng phấn, buồn cười nghĩ đến, tiểu gia hóa thật cao hứng a! Xem ra trong khoảng thời gian này ngủ dã ngoại ngoài trời, lại thêm hai ngày đi đường, khiến tiểu gia hóa này rất mệt mỏi a!

Hàn Như Sương thì nhìn Mạnh Hiểu Dư còn đang hưng phấn một chút, liền nhắc chân đi vào trong thành.

"Chương quỹ, hai gian phòng trọ." Mạnh Hiểu Dư đi vào khách điểm lớn tiếng nói với chương quỹ còn đang tính toán sổ sách ở trên quầy.

Chương quỹ lúc này đang tính sổ, trông thấy Mạnh Hiểu Dư cùng hai tỷ muội Hàn Như Băng đứng trước quầy, cười nói x: "Thật xin lỗi a, ba vị khách quan. Khách phòng của tiểu điểm đã hết, ngược lại thượng phòng còn có mấy gian, không biết ba vị khách quan có muốn ở không?"

"Vây a! Vây cho hai gian thượng phòng đi." Nghe chương quỹ, Mạnh Hiểu Dư nói.

"Được, hai gian thượng phòng tổng cộng là năm trăm lượng. Cộng với tiền thế chấp là ba trăm lượng tổng cộng là tám trăm lượng, mời ba vị khách quan thanh toán tiền phòng trước." Chương quỹ nói xong cười híp mắt nhìn Mạnh Hiểu Dư.

"Tám trăm lượng? Đắt như thế? Giữ tiền a? Ngươi cho rằng chỗ của ngươi là khách điểm năm sao a? Còn nữa, phòng ở chỗ ngươi đều làm bằng vàng sao? Hôm nay nếu ngươi không cho ta một giải thích hợp lý, ngươi sẽ không xong với ta đâu." Vốn bởi vì gần đây luôn phải ngủ ngoài trời, cộng thêm đi liên tục hai ngày đường, Mạnh Hiểu Dư đã mệt đến nỗi muốn ghé vào trên quầy mà ngủ, sau khi nghe chương quỹ nói liền lập tức nhảy dựng lên. Cách quầy hàng nắm lấy cổ áo chương quỹ, gào lên.

Mặc dù Mạnh Hiểu Dư không biết giá trị tiền ở nơi này, nhưng mà nàng biết ở đây, hai văn tiền có thể mua một cái bánh bao thịt, nàng đã từng hỏi Hàn Như Băng, cho nên biết một lượng bạc tương đương một ngàn đồng tiền. Mà ở hiện đại thì một đồng hai xu mua được một cái bánh bao thịt, nói cách khác hai văn tiền thế giới này tương đương một đồng hai xu ở hiện đại. Vì vậy một lượng bạc nơi này tương đương sáu trăm đồng ở hiện đại a! Một trăm lượng thì là hơn sáu vạn đồng a! Tám trăm lượng liền hơn bốn mươi tám vạn a! Nhiều đó đủ nàng ăn biết bao nhiêu lần KFC a!

Mạnh Hiểu Dư ở một bên nắm lấy cổ áo chương quỹ gào thét, Hàn Như Băng ở một bên nhủ thầm. Nàng mặc dù biết bởi vì tổ chức Anh hùng đại hội, sẽ có rất nhiều người giang hồ đến Phú Văn Thành. Giá cả của khách điểm nơi này sẽ đắt hơn rất nhiều so với bình thường, nhưng nàng không nghĩ tới cư nhiên đắt đến tình trạng này, hẳn là đắt gấp bội so với bình thường.

"Vị khách quan này. . . ngươi lãnh. . . lãnh. . . tỉnh một chút, nghe. . . nghe tiểu nhân...nói hết lời. . . có được không?" Chương quỹ kia bị Mạnh Hiểu Dư nắm lấy cổ áo gào thét, thấy Mạnh Hiểu Dư sẽ không buông tay nếu như hắn không nói rõ ràng. Vì vậy lắp ba lắp bắp hỏi nói ra một câu.

Nghe chương quỹ nói Mạnh Hiểu Dư rốt cục buông lỏng tay đang nắm lấy cổ áo chương quỹ. Nhìn chằm chằm vào chương quỹ, tư thế giống như nếu như ngươi không nói rõ ràng ta liền không để yên cho ngươi.

Chương quỹ kia nhìn ánh mắt kinh khủng của Mạnh Hiểu Dư theo dõi hắn, không khỏi lấy tay áo xoa xoa mồ hôi trán. Sau đó liền nói: "Vị khách quan này, giá cả tiểu điểm của chúng ta đây chính là công đạo nhất rồi, hơn nữa a, hiện tại toàn bộ khách điểm Phú Văn Thành đều là giá này, cơ hồ chỗ nào cũng đầy người. Cũng chỉ còn tiểu điểm này của chúng ta còn mấy gian thượng phòng, ta xem chừng không đến mấy ngày tiểu điểm này của ta cũng sẽ đầy người ở.

"Nếu nói như vậy, vậy liền làm phiền chương quỹ mang bọn ta vào phòng đi! Đây là ngân phiếu tám trăm lượng." Hàn Như Băng thấy Mạnh Hiểu Dư còn muốn nói gì nữa, liền mở miệng ngăn trở Mạnh Hiểu Dư trước khi nàng muốn mở miệng nói. Từ trong ngực móc ra ngân phiếu tám trăm lượng đưa cho chương quỹ, để hắn dẫn các nàng lên phòng.

"Được rồi, ta sẽ lập tức dẫn ba vị khách quan lên phòng." Chương quỹ tiếp nhận ngân phiếu Hàn Như Băng đưa qua, cười hi hi nói.

Chương này ngắn do tác giả (ko phải mình) bị đi cả thăm=))) LOL :))

Lê: có bạn nào ở đây đọc Kéo mô lập dạng edit trên Bách Gia Trang ko? Hiện tại bộ đó đang bị một bạn xưng là dịch giả hoàn toàn về và chỉ sửa lại câu văn với chính tả cho khác rồi nhận là của mình (có capture bạn ấy nhận). Hiện fanpage Bách Gia Trang đang thảo luận (tranh cãi) vấn đề này với người ấy. Ai quan tâm có thể lên s:// .facebook.com/bachgiatrang.6969/ xem :))

Hiện editor KMLD rất tức giận và quyết định ngừng edit. Thật là tổn thất to lớn T_T

Quá buồn cho một thế hệ T_T

p/s: ko biết có ai là fan "con người ấy" ở đây k nữa :'(

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân Cổ Đại Thật Đáng Sợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18: Xuất Dục Dụ Hoặc

*sức hấp dẫn sau khi tắm xong

"Nhr Bng tỳ tỳ, vừa rồi tỳ làm gì ngất lờ ta a?" Trong phòng khách điểm, Mạnh Hiểu Dư hỏi Hàn Như Bng đang uống trà .

"Tiểu gia hóa kia, vừa rồi ngươi làm gì mà tức giận như vậy a?" Hàn Như Bng không trả lời mà hỏi lại.

"Cái này còn phải hỏi sao? Vừa rồi chừng quý kia, rõ ràng là lừa tiền a. Khách điểm rách nát mà ở một tháng đến tám trăm lạng bạc. Đây cũng quá đắt đi, hán cho đây là khách sạn năm sao a?" Nghe Hàn Như Bng hỏi Mạnh Hiểu Dư oán trách trả lời.

"Ha ha, đây cũng là chuyện không còn cách nào a! Chung quy cũng là vì Anh hùng đại hội, cho nên có rất nhiều người trong giang hồ đều tới Phú Vân Thành. Vì vậy khách điểm đều hết phòng, giá cả tăng lên cũng là rất bình thường a." Sau khi Hàn Như Bng nghe Mạnh Hiểu Dư phàn nàn, cười cười nói.

"Nói thì nói như vậy, không sai, thế nhưng mà cái giá này cũng quá cao đi." Mạnh Hiểu Dư vẫn như cũ lăm bầm nói.

"Được rồi, tiểu gia hóa, không phải lúc vừa vào thành ngươi liền la hét một mõi sao? Hiện tại cũng đừng suy nghĩ nhiều như vậy, chúng ta xuống lầu ăn một chút gì trước đi, sau đó gọi tiểu nhị nấu chút nước nóng. Ngươi vui vẻ tắm một cái, sau đó ngủ một giấc thật tốt đi!" Hàn Như Bng nhìn mặt Mạnh Hiểu Dư vẫn có chút không vui, sau đó an ủi nói.

"Ân, ta muốn tắm một cái thật đã sau đó lại ngủ một giấc thật ngon. Bù lại hết những lần mất ngủ trước đó." Nghe Hàn Như Bng nói xong, Mạnh Hiểu Dư lập tức vui vẻ đáp lại, hoàn toàn vứt bỏ khuôn mặt buồn bực vì giá phòng quá đắt.

===== đường phân cách khoái hoạt =====

La la lá là là lá là là la la lá

La la lá là là lá là là la la lá

.....

(Bài Hát Lúc Tắm - Mạc Văn Úy. Thử lờ ko dịch nổi mấy bài hát thiếu nhi T.T)

mp3.zing /video-clip/-Bai-Hat-Luc-Tam-Mac-Van-Uy/ZW6IIAW0.html

Ngay lúc Mạnh Hiểu Dư ngồi trong thùng tắm, vừa thoải mái tắm rửa vừa hát "Bài Hát Lúc Tắm", tiếng đập cửa vang lên. Mạnh Hiểu Dư hoài nghi nhìn về phía cửa, sau đó liền nghe được giọng của Hàn Như Bng từ ngoài cửa truyền đến.

"Tiểu gia hóa tắm xong chưa? Ta vào nha."

"A, là Như Bng tỳ tỳ a, Như Bng tỳ tỳ chờ một chút ta, lập tức tắm xong." Mạnh Hiểu Dư nghe thấy giọng Hàn Như Bng, hồi đáp. Sau đó liền nhanh chóng từ trong thùng tắm đi ra, cầm khăn mặt lau khô nước trên người. Sau đó để qua một bên, trước đó nàng nhờ tiểu nhị đi mua một khăn tắm lớn màu trắng, dùng nó quấn quanh người liền đi mở cửa.

Hàn Như Bng lúc này đang đứng ở ngoài cửa, chờ đợi Mạnh Hiểu Dư tắm xong ra mở cửa cho nàng. Lúc này tâm tình của nàng rất tốt, vừa rồi ở trong phòng muội muội ở kề bên, nàng liền nghe tiểu gia hóa hát bài hát thú vị kia, cho nên hiện tại tâm tình của nàng rất tốt . Chẳng qua là khi nàng nhìn thấy tiểu gia hóa chỉ bọc một khối khăn lông màu trắng thật lớn ra mở cửa cho nàng, hiện tại nàng không biết nên hình dung tâm tình của mình như thế nào.

"Nhr Bng tỳ tỳ, tỳ sao thế?" Mạnh Hiểu Dư nhìn thấy Hàn Như Bng từ lúc đi vào cửa liền thất thần, không khỏi tò mò hỏi.

"A, không có gì. Nghe thấy Mạnh Hiểu Dư hiếu kỳ hỏi, Hàn Như Bng lấy lại tinh thần vội trả lời." Sau khi trả lời vấn đề của Mạnh Hiểu Dư xong, Hàn Như Bng lại đánh giá Mạnh Hiểu Dư hiện tại. Mái tóc cô vẻ ngắn hơn so với nữ tử bình thường rồi tung ở sau lưng, tóc cắt ngang trên trán đã được cố ý tu bổ che khuất toàn bộ trán, phía dưới đôi mày liễu đen nhánh, lại dài mỏng. Dưới chân mày là một đôi mắt nỷ lệ mà linh động, có thể là bởi vì vừa mới tắm rửa qua, trong hai mắt tiểu gia hóa phủ một tầng hơi nước thật mỏng. Khiến cho đôi mắt vốn đã tràn ngập linh khí của tiểu gia hóa so với bình thường càng thêm câu người. Dưới cái mũi thẳng mà xinh xắn là đôi môi mỏng càng thêm ướt át đỏ tươi hơn ngày thường. Nhìn xuống chút nữa, Hàn Như Bng không thể không thừa nhận. Cổ cùng xương quai xanh của tiểu gia hóa vô cùng nỷ lệ cùng gợi cảm. Xuống chút nữa chính là tiểu sơn phong* bị cái khăn tắm màu trắng kia che khuất, phần eo thon gọn nhỏ nhắn cùng với son cốt thần bí ở giữa hai chân. Xuống chút nữa chính là hai chân thon dài mà trắng nõn trần trụi bên ngoài.

*gò núi nhỏ

Hàn Như Bng phát hiện Mạnh Hiểu Dư lúc này so bình thường thiếu đi một phần non nớt, tăng thêm một phần gợi cảm cùng dụ hoặc. Nhìn Mạnh Hiểu Dư như vậy, trong lòng Hàn Như Bng dâng lên một loại suy nghĩ muốn đè ép tiểu gia hóa dưới thân, hung hăng chà đạp. Nhưng ý nghĩ thế này chỉ vờn vện kéo dài hai giây, liền bị Hàn Như Bng hung hăng đè xuống . Đồng thời Hàn Như Bng cũng ở trong lòng hung hăng phi nhổ mình một phen, nàng đang nghĩ bậy bạ gì thế? Bản thân cùng tiểu gia hóa đều là nữ a! Sao mình có thể sinh ra loại ý ngán thù kia chứ?

Đang phân vân xem có nên chỉ up mấy chương H trên bachgiatrang ko? :D

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân Cổ Đại Thật Đáng Sợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19: Ánh Mắt Không Sai

"Tiểu gia hòa, vì sao không mặc y phục đây?" Hàn Như Băng hoàn hồn, sau khi ở trong lòng khiển trách mình một chút liền hỏi Mạnh Hiểu Dur.

"Bởi vì tắm rửa xong sẽ buồn ngủ a." Mạnh Hiểu Dur đương nhiên mà trả lời.

Nghe Mạnh Hiểu Dur trả lời, Hàn Như Băng bưng tỉnh đại ngộ, nàng suýt nữa quên mất tiểu gia hòa này không thích mặc y phục đi ngủ. Nghĩ tới đây Hàn Như Băng liền nói: "Vậy tiểu gia hòa mau đi ngủ đi, chắc hẳn ngươi đã rất buồn ngủ."

"Ân, vậy ta ngủ trước, Như Băng tỷ tỷ ngủ ngon." Mạnh Hiểu Dur dứt lời, liền xoa xoa đôi mắt không còn mở lên nổi. Đi về phía giường, sau đó xóc chăn bông lên nằm vào. Sau khi Mạnh Hiểu Dur nằm vào trong chăn, liền kéo cái khăn lông lớn đang đắp lên người ra, ném lên chiếc ghế bên cạnh. Sau đó liền ôm cái gối đầu dư thừa bên cạnh mình vào trong ngực, từ từ nhắm mắt lại ngủ.

Hàn Như Băng vẫn đứng ở bên cạnh, nhìn một loạt động tác liên tục trước khi ngủ của Mạnh Hiểu Dur. Có chút bất đắc dĩ cười cười, chỉ là trong nụ cười kia chứa rất nhiều sùng nịch chính nàng cũng không phát giác ra được.

Nhìn Mạnh Hiểu Dur ngủ, Hàn Như Băng lại rơi vào trầm tư. Bởi vì nàng phát hiện mình có tình cảm không bình thường đối với tiểu gia hòa kia, về phần rốt cuộc là dạng tình cảm gì, nàng còn chưa rõ ràng lắm. Không chỉ như vậy, nàng còn phát hiện muội muội nhà mình đối với tiểu gia hòa này cũng có tình cảm không bình thường. Mặc dù gương mặt của muội muội nhà mình luôn luôn lạnh lùng, bộ dáng nhìn như luôn luôn không quan tâm chuyện gì. Nhưng mà bởi vì tiểu gia hòa mà thay đổi một số thói quen, mặc dù không rõ ràng, nhưng thân là tỷ tỷ mình vẫn có thể cảm giác được.

Nghĩ tới đây, Hàn Như Băng lộ ra một nụ cười không rõ nghĩa, sau đó chân mày lại có chút nhăn nhó. Bởi vì nàng nhớ tới lai lịch của tiểu gia hòa, nàng nhớ rõ tiểu gia hòa nói qua quê hương của nàng, cùng việc nàng làm sao tới được nơi này. Mặc dù lời nói của tiểu gia hòa rất không thực tế, nhưng tiểu gia hòa đúng là từ trên trời rơi xuống. Hơn nữa, nếu như dựa theo lời nói của tiểu gia hòa. Nàng là bởi vì từ trên núi cao rơi xuống, mà tới chỗ này. Vậy có phải một ngày nào đó nàng sẽ từ chỗ nào đó rơi trở về hay không?

Nghĩ tới đây, chân mày Hàn Như Băng càng nhíu sâu hơn, đồng thời ở trong lòng Hàn Như Băng cũng đưa ra một quyết định. Đó chính là tuyệt đối không cho phép tiểu gia hòa đến chỗ nào có núi cao, hơn nữa còn phải khóa chặt tiểu gia hòa trong phạm vi tầm mắt của mình hoặc là muội muội nhà mình. Sau khi ở trong lòng đưa ra hai quyết định, Hàn Như Băng nhẹ gật đầu nghĩ, thứ gì của tỷ muội nhà mình nhất định phải để nhà mình giữ gìn thật kỹ. Sau khi nghĩ xong, Hàn Như Băng lại nhìn người nào đó đang ngủ rất ngon, liền đứng dậy gọi tiểu nhị đổ nước nóng, bắt đầu tắm rửa.

Đáng thương cho bạn nhỏ Mạnh của chúng ta còn chưa biết chính mình đã bị người nào đó xem là đồ vật của tỷ muội các nàng.

Sau khi tắm rửa xong, Hàn Như Băng đổi một thân trung y thuần trắng. Sau đó đi tới bên giường, xóc chăn lên, nằm bên cạnh Mạnh Hiểu Dur.

Nằm bên cạnh Mạnh Hiểu Dur, Hàn Như Băng mỉm cười nhìn tiểu gia hòa sau khi mình nằm xuống thì giống như cảm giác được, ném gối ở trong ngực ra, chui vào ngực mình. Nhìn tiểu gia hòa sau khi chui vào ngực mình liền đàng hoàng. Nụ cười trên miệng Hàn Như Băng càng chậm rãi mở rộng, nghiêng người, tay phải ôm lấy tiểu gia hòa, tay trái thì vuốt lên vuốt xuống trên phần eo bóng lóng non mịn của tiểu gia hòa.

Hàn Như Băng cảm thấy, cuộc sống hiện tại trở nên càng ngày càng tốt đẹp. Đồng thời còn không quên cảm thán một chút, da thịt trơn bóng non nớt của tiểu gia hòa sờ tới sờ lui thật vô cùng dễ chịu, phi thường trợ giúp giấc ngủ a.

===== ta là đường phân cách giấc ngủ =====

Khi Hàn Như Băng nghỉ ngơi xong, lúc mờ mắt ra đã sắp đến giữa trưa hôm sau.

"Ai!" Hàn Như Băng thở dài, nhìn tiểu gia hòa còn đang ngủ say trong lòng ngực của mình. Trong lòng nghĩ đến, thật đúng là mình càng lúc càng lười. Không ngờ ôm tiểu gia hòa ngủ lâu như vậy, nhìn mặt trời ngoài cửa sổ đã lên rất cao. Trong lòng lần nữa cảm thán năng lực trợ giấc ngủ của tiểu gia hòa, mắt nhìn tay trái của mình không biết lúc nào đặt ở trước ngực Mạnh Hiểu Dur. Hàn Như Băng phi thường không tự giác được mình chiếm tiện nghi tiểu gia hòa mà lấy tay ra, ngược lại dùng tay trái đặt ở trước ngực Mạnh Hiểu Dur nheo nheo mấy cái. Sau đó liền giống như tổng kết, nói một câu xúc cảm không tệ liền rời giường.

Mà bạn nhỏ Mạnh của chúng ta giờ phút này vẫn còn đang ngủ say, hoàn toàn không biết mình đã bị người nào đó chiếm hết tiện nghi, ăn hết đậu hũ. Vẫn ôm gối đầu Hàn Như Băng kín đáo đưa cho nàng, ngủ say.

Sau khi rời giường, Hàn Như Băng không giống thường ngày mặc một thân y phục màu trắng. Mà là đổi lại bộ y phục màu tím nhạt trong hai bộ Mạnh Hiểu Dư đã mua cho nàng. Sau khi thay đổi y phục, Hàn Như Băng cầm gương đồng trên bàn xem xét. Nhìn bản thân mặc y phục tím nhạt trong gương đồng, Hàn Như Băng cười cười, ở trong lòng khen một câu, ánh mắt của tiểu gia hỏa cũng thật không sai. Liền buông gương đồng xuống, mở cửa, đi về phía phòng muội muội nhà mình ở sát vách.

*chiếm tiện nghi, ăn đậu hủ: đều chỉ ý dè, lợi dụng.

Mình có ý định post H bên BGT vì nhiều lý do

1. Ko hiểu sao view bên đây tụt hẳn, ko như mong muốn.
2. Mình k search đc bộ này trên google hay công cụ tìm kiếm của wattpad luôn T_T
3. Một tgian sau chắc chắn bộ này sẽ bị các trang truyện auto nguyên văn 100% về nhưng up trên BGT thì ko bị T_T

P/s: câu hỏi đăng ký trên bachgiatrang.com là Nương tử của Trịnh Đại nhé. Viết y chang như mình viết :D

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân Cố Đại Thật Đáng Sợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20: Tuyệt Sắc Công Tử Nương Pháo Nam

Hàn Như Băng đi đến phòng của muội muội Hàn Như Sương, gõ cửa một cái, sau đó đứng ở ngoài chờ người mở cửa.

Quả nhiên chỉ chốc lát, cửa liền từ bên trong mở ra. Nhìn muội muội đứng ở trước cửa mặc một thân hồ lam y quần, Hàn Như Băng cười một tiếng, nói: "Không ngờ Tiểu Sương Sương cùng ta vẫn thực sự tâm hữu linh tê nha?"

Nghe được lời nói trêu chọc của tỷ tỷ nhà mình, Hàn Như Sương cũng không nói tiếp. Mà là mặc kệ Hàn Như Băng, ra khỏi phòng đi xuống lầu.

Thấy muội muội nhà mình cũng không nói tiếp, mà bỏ mặc mình tự đi xuống lầu. Hàn Như Băng lại không có chút nào tức giận, ngược lại bộ dáng như thật cao hứng. Sau đó giống như thờ dài lại như tiếc hận nói: "Muội muội nhà mình thật sự là càng ngày càng không dễ đùa." Sau đó lại cười nói một câu: "Vẫn là tiểu gia hỏa vừa dễ đùa vừa chơi vui." Sau khi nói xong liền đóng cửa phòng, cũng xoay người đi xuống lầu.

Khi Mạnh Hiểu Dư tỉnh lại, đã là vào giữa trưa. Trông thấy Hàn Như Băng cũng không có trong phòng liền nghĩ hẳn là đã rời giường xuống lầu ăn cơm. Nghĩ tới đây Mạnh Hiểu Dư sờ cái bụng đã đói đến sôi ục ục, sau đó liền dùng một loại tốc độ phi thường nhanh xử lý bản thân. Tiếp đó là mở cửa phóng xuống lầu, trong lòng hô to mỹ thực ta tới đây.

Lúc đến giữa trưa chính là thời điểm bận rộn nhất của lầu khách điểm, bàn dưới đại đường* đều chật ních người đang ăn cơm hoặc chuẩn bị ăn cơm

*đại sảnh

Mạnh Hiểu Dư xuống đến đại sảnh liền bắt đầu tìm kiếm hai tỷ muội Hàn Như Băng khắp nơi. Chỉ chốc lát liền thấy hai người đang uống trà ở một vị trí gần cửa sổ. Vì vậy Mạnh Hiểu Dư liền nhanh chóng đi tới bàn của hai tỷ muội Hàn Như Băng, sau đó kéo một cái ghế ngồi đối diện Hàn Như Băng.

Hàn Như Băng nhìn thấy sau khi tiểu gia hỏa ngồi đối diện mình liền một tay cầm chén liền tục rót mấy chén nước, mà tay kia thì liên tục xoa bụng của mình liền đoán được tiểu gia hỏa đói bụng, mà nếu như mình không có đoán sai thì hiện tại tám chín phần là nàng bị đói tính. Nghĩ tới đây Hàn Như Băng liền minh tri cố vấn*: "Tiểu gia hỏa đói rồi sao?"

*biết rõ còn hỏi

Nghe được Hàn Như Băng hỏi, Hàn Như Sương cũng nhìn về phía Mạnh Hiểu Dư.

Mạnh Hiểu Dư nghe Hàn Như Băng hỏi mình, ngẩng đầu, cái miệng nhỏ nhắn vểnh lên làm bộ đáng thương nhìn hai tỷ muội Hàn Như Băng, gật đầu ăn một tiếng xem như trả lời.

Mạnh Hiểu Dư vốn cho rằng hai tỷ muội Hàn Như Băng nhìn thấy ánh mắt giả vờ đáng thương của mình hẳn là sẽ lập tức gọi tiểu nhị tới gọi món ăn. Nhưng nàng lại không nghĩ rằng, hai tỷ muội Hàn Như Băng chỉ sững sờ nhìn mình. Vì vậy trong ánh mắt đáng thương của Mạnh Hiểu Dư càng tăng thêm một tia ủy khuất, một tia oán nhìn hai tỷ muội Hàn Như Băng.

Vốn là bởi vì bị ánh mắt giả vờ đáng thương vừa rồi của Mạnh Hiểu Dư đâm trúng manh điểm* mà khiến hai tỷ muội Hàn Như Băng sững sờ. Khi nhìn đến biểu tình càng thêm đáng thương cộng thêm mười phần ai oán của Mạnh Hiểu Dư, lại phối hợp với đôi mắt to ngập nước hiện ra một ít lệ quang của nàng. Càng trực tiếp bắn trúng hồng tâm manh điểm của hai tỷ muội Hàn Như Băng, bởi vậy hai người này càng thêm ngốc lảng tại chỗ.

*manh điểm ở đây là chỉ mỗi người đều có thứ yêu thích. Vd như bạn thích mèo thì khi nhìn thấy một con mèo dễ thương, hẳn là bạn sẽ hô lên: "Á, dễ thương quá." Hay "Kawaii" =)). Đại loại ở đây hai tỷ muội này chắc đang sung sướng trong tim lắm. Haha :3

Lúc này hai tỷ muội Hàn Như Băng bị hung hăng đâm trúng manh điểm, trong lòng đều toát ra một câu. Thật đáng yêu, rất muốn hảo hảo chà đạp một phen.

Chỉ là Hàn Như Băng là người nghĩ đến liền làm, vì vậy lúc ở trong lòng vừa mới toát ra ý nghĩ này, tay đã hành động, chờ lúc nàng lấy lại tinh thần đã nhìn thấy tay của mình đang véo lấy gương mặt mềm nhũn của Mạnh Hiểu Dư, mà Mạnh Hiểu Dư đang dùng ánh mắt nàng oán mang theo một loại cảm giác lên án hành vi của mình, hung hăng nhìn chằm chằm mình. Nhìn ánh mắt oán mang theo lên án của Mạnh Hiểu Dư, manh điểm của Hàn Như Băng lần nữa bị hung hăng đánh trúng. Tay chẳng những không từ trên mặt Mạnh Hiểu Dư lấy ra, ngược lại càng nghiêm trọng hơn, chà đạp khuôn mặt nhỏ nhắn ụy khuất của Mạnh Hiểu Dư.

Mà Hàn Như Sương đồng dạng bị hung hăng đâm trúng manh điểm thì tương đối tốt hơn nhiều. Mặc dù trong lòng vô cùng muốn hung hăng chà đạp khuôn mặt nhỏ nhắn ụy khuất của Mạnh Hiểu Dư một chút, nhưng mà nguyên nhân do tính cách của mình, mặc dù Hàn Như Sương rất muốn làm giống tỷ tỷ nhà mình, nhưng vẫn khắc chế rất tốt. Gương mặt vẫn lạnh lùng như cũ không có thay đổi gì nếu như bỏ qua bàn tay phải đang nắm chặt thành quyền đặt trên đùi của nàng.

Không giống với Hàn Như Băng chà đạp khuôn mặt của Mạnh Hiểu Dư đến vô cùng vui vẻ. Hàn Như Sương thì phải khắc chế tay phải nắm chặt thành quyền của mình, sợ không khắc chế được mình mà trên khuôn mặt nhỏ nhắn đáng thương của Mạnh Hiểu Dư sẽ xuất hiện thêm một An Lộc Sơn chi trào*, phá hủy hình tượng của bản thân.

*Móng vuốt An Lộc Sơn: An Lộc Sơn tư thông với Dương Quý Phi. Một hôm ALS để lại trên ngực Dương Quý Phi hai vết xước do tay cào trúng. Vì vậy DQP sợ vua Huyền Tông phát hiện nên mới làm một cái yếm để che ngực lại, từ đó cũng hình thành áo yếm cũng như thành ngữ "Lộc Sơn chi trào." (Nguồn: internet)

Lúc này trong lòng Mạnh Hiểu Dư đã chảy đầy nước mắt hối hận. Vì sao gọi là tự gây nghiệt thì không thể sống? Minh lúc này liền là ví dụ sống sờ sờ.

Không có việc gì lại giả vờ đáng thương, bán manh* cái gì chứ? Lần này tốt đi? Gặp phải báo ứng a? Bị chà đạp kia? Mạnh Hiểu Dư nhìn An Lộc Sơn chi trào của Hàn Như Băng còn đang chà đạp khuôn mặt mình, trong lòng lại một lần nữa hối hận, nước mắt giàn giụa.

*cũng như manh điểm giải thích trên

Ngay lúc Mạnh Hiểu Dư ở trong lòng hung hăng khiển trách mình, không nên tùy tiện giả vờ đáng thương, giả ngây thơ. Liền nghe thấy phía cổng đại đường của khách điểm truyền đến một trận rối loạn tung bùng, căn cứ tâm lý hiếu kỳ của bé ngoan, Mạnh Hiểu Dư quay đầu nhìn về cổng.

Nguyên lai gây nên bạo động là hai nam tử vừa bước vào đại đường khách điểm, bởi vì lúc này bọn họ đưa lưng về phía Mạnh Hiểu Dư. Cho nên Mạnh Hiểu Dư cũng không trông thấy tướng mạo hai tên nam tử. Ngay lúc Mạnh Hiểu Dư hiếu kỳ hình dạng hai tên nam tử kia thì thấy một tên mặc trường sam bạch sắc trong hai tên gây nên bạo động vừa quay đầu, Mạnh Hiểu Dư liền bị dung mạo của nam tử kia hấp dẫn qua. Trong lòng cảm thán: "Hảo một tuyệt sắc công tử, ôn nhuận như ngọc, hiển nhiên hà cử, mi mục như họa, anh anh ngọc lập, hà tư nguyệt vận."

Ngay thời điểm Mạnh Hiểu Dư hoa si*, một tên nam tử khác người mặc trường sam lam sắc cũng vừa quay đầu. Sau khi Mạnh Hiểu Dư nhìn nam tử trường sam lam sắc một chút, liền lại ở trong lòng cảm thán một câu: "Hảo một nương pháo nam*" nhu nhu nhược nhược, liễu nhược hoa kiều. . . .!"

*ôn nhuận như ngọc: khen ngợi nam tử gây cho người xung quanh cảm thấy họ tính tình ôn hòa, thái độ cử chỉ dịu dàng, gây cảm giác thân thiết.

*hiển nhiên hà cử: khen ngợi dáng vẻ cao ráo

*mi mục như họa: khuôn mặt đẹp như tranh vẽ

*anh anh ngọc lập: dáng vẻ tuấn mỹ

*hà tư nguyệt vận: thanh nhã, phong độ

*liễu nhược hoa kiều: khen người đáng người nữ tử thon thả xinh đẹp

*nương pháo nam: chỉ nam nhân dáng vẻ như nữ tử, tính cách nhu nhược ẻo lả, yếu đuối, ỷ lại...

*hoa si: mê trai, mê gái

Nếu ko post riêng H bên BGT thì chương H sẽ up sau BGT vài ngày nhé :)

Bạn nào muốn đọc trước thì qua BGT ^^

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân Cổ Đại Thật Đáng Sợ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Cùng Nhau Ăn Cơm

"Xin hỏi chúng ta có thể ngồi ở đây không?" Ngay lúc Mạnh Hiểu Dư cảm thấy sắc đẹp của nam tử bạch sam cùng nương pháo nam lam sam thì nghe thấy không biết lúc nào hai người kia đã đi tới bên cạnh bàn Mạnh Hiểu Dư ngồi. Đồng thời phi thường ôn nhu hữu lý hỏi, thái độ nho nhã hữu lý cùng giọng nói ôn nhu kia khiến độ thiện cảm trong lòng Mạnh Hiểu Dư đối với hắn trực tiếp tăng lên mấy trăm lần. Mạnh Hiểu Dư có chút hoa si nhìn tuyệt sắc công tử trước mặt mình, trong lòng nghĩ chẳng lẽ đây chính là loại nam nhân "Quân tử khiêm tốn, ôn nhuận như ngọc" thường xuyên được tiểu thuyết đã từng xem qua nhắc tới sao?

"Xin hỏi ta cùng xá đệ* có thể ngồi ở đây không?" Giọng nói ôn nhu lần thứ hai vang lên.

*em trai ruột thường gọi là gia đệ hoặc xá đệ

"A, có thể có thể, không sao đâu, cứ tùy tiện ngồi." Lấy lại tinh thần, Mạnh Hiểu Dư liền vội vàng nói. Bởi vì một mực hoa si mỹ mạo của bạch sam công tử, bởi vậy Mạnh Hiểu Dư cũng không chú ý tới nụ cười của Hàn Như Băng càng ngày càng xán lạn, cùng sắc mặt của Hàn Như Sương càng lạnh hơn gấp bội so với ngày thường. Nếu như Mạnh Hiểu Dư chú ý tới, nàng là vô luận như thế nào cũng sẽ không tự tiện chủ trương để hai tên nam tử kia ngồi ở bàn này.

Bất quá trên đời này không có nhiều nếu như vậy, cho nên Mạnh Hiểu Dư khổ cực cũng là việc không thể tránh khỏi.

Hàn Như Băng nhìn Mạnh Hiểu Dư ân cần chào hỏi hai tên nam tử vốn không quen biết kia nhập tọa. Nụ cười trên mặt càng rực rỡ, đồng thời trong lòng cũng đang tính toán, ban đêm phải làm sao thu thập tiểu gia hỏa này. Lá gan không nhỏ a, cư nhiên ở trước mặt nàng hồng hạnh xuất tường. Nếu không dạy bảo đàng hoàng một chút, về sau tiểu gia hỏa này còn không phải vô pháp vô thiên? Sau khi nghĩ kỹ đêm nay phải làm sao dạy dỗ tiểu gia hỏa kia, Hàn Như Băng quay đầu nhìn thoáng qua khuôn mặt gần như kết băng của muội muội nhà mình. Trong lòng suy nghĩ nên tìm thời gian cùng băng sơn muội muội của nàng nói chuyện, vật nhỏ nhà mình đều muốn ở trước mặt nàng hồng hạnh xuất tường. Sao chỉ có thể dùng gương mặt lạnh lùng ở bên cạnh nhìn mà mặc kệ đây?

*hồng hạnh xuất tường/trèo tường: ngoại tình

"Tạ ơn cô nương đồng ý cho tại hạ cùng xá đệ ngồi đây, tại hạ vô cùng cảm kích." Sau khi tuyệt sắc nam tử cảm ơn Mạnh Hiểu Dư liền xong liền cùng nương pháo nam kia ngồi xuống. Sau đó còn nói: "Tại hạ Nam Cung Vân Hân, vị này là xá đệ Nam Cung Vân Nhu, không biết tôn tính đại danh của các vị cô nương? Để cho tại hạ về sau có cơ hội báo đáp ân tình mấy vị cô nương đã nhường chỗ."

"Phốc. . ." Mạnh Hiểu Dư đang uống trà, lúc nghe nam tử bạch sam báo ra tên của nương pháo nam thì không có chút nào hình tượng phun ra một miệng trà, sau đó liền một tay ôm bụng một tay chỉ nam tử lam sam bên cạnh vừa cười vừa nói: "Không ngờ vóc người của người nương pháo thì thôi đi a, không nghĩ tới tên cũng nương pháo như vậy, ha ha ha cười chết ta rồi."

*nương pháo: ảo là

Ngay lúc Mạnh Hiểu Dư cười đến bụng đau, tính luôn cả hai tỷ muội Hàn Như Băng, bốn người đều dùng khuôn mặt kỳ quái nhìn nàng. Điều không rõ "Nương pháo" trong miệng Mạnh Hiểu Dư là có ý gì.

Sau khi cười Mạnh Hiểu Dư rốt cục phát hiện ánh mắt của bốn người. Mạnh Hiểu Dư bị ánh mắt của bốn người chăm chăm đến có chút ngượng ngùng, gãi gãi đầu có ý tốt cười khan hai tiếng, sau đó liền nâng chung trà lên, dáng vẻ giả bộ như cúi đầu uống trà, hi vọng mình có thể thành người trong suốt.

Nhưng mà hi vọng của Mạnh Hiểu Dư cũng không có trở thành sự thật, bởi vì nàng vừa uống một miệng trà còn chưa kịp nuốt xuống đã nghe nương pháo nam tên Nam Cung Vân Nhu kia té thanh té khi* mở miệng hỏi: "Không biết vị cô nương này vừa rồi cười ầm lên là vì chuyện gì? Còn có cô nương vừa rồi "Nương pháo" cô nương nói là có ý gì? Hửn là tên của Vân Nhu có gì không ổn? Cho nên dẫn tới cô nương cười không ngớt?"

*nói nhỏ nhẹ

Nghe nương pháo nam hỏi, Mạnh Hiểu Dư phi thường lúng túng cười, không biết nên nói cái gì cho phải.

Nhìn nụ cười lúng túng của Mạnh Hiểu Dư, nương pháo nam lại hỏi: "Nhìn thần sắc này của cô nương, chẳng lẽ tính danh của Vân Nhu thật sự không ổn?"

Nghe thấy nương pháo nam lại hỏi như thế, Mạnh Hiểu Dư vội vàng lắc đầu trả lời: "Tên của người không có gì không ổn, vừa rồi ta cười là bởi vì . . . Bởi vì . . . Ta muốn cười mà thôi. Đúng, cũng là bởi vì ta muốn cười mà thôi, tuyệt đối không có cười đáng người quá nương, tên cũng quá nương. Mà nương pháo có ý tứ là nói dung mạo người rất anh tuấn tiêu sái*, tuyệt đối không phải nói người nương nương khang*. Người tuyệt đối không nên suy nghĩ lung tung trong lòng a."

*nương: như đàn bà

*nương nương khang: eo lá

*anh tuấn tiêu sái: đẹp trai phóng khoáng

Nghe thấy Mạnh Hiểu Dư loạn thất bát tao giải thích một phen, bốn người kia đều đầy đầu hắc tuyến, khóe miệng co giật. Người nói hết ra, còn kêu người khác đừng nghĩ lung tung?

Sau khi Mạnh Hiểu Dư giải thích xong, phát hiện bốn người đều đầu đầy hắc tuyến, khóe miệng co giật nhìn mình. Vì vậy liền kỳ quái hỏi: "Các người làm sao rồi? Làm gì đều nhìn ta như vậy?"

"Không có việc gì, không phải tiểu gia hóa đối bụng sao? Người đi gọi tiểu nhị tới gọi món ăn đi." Hàn Như Băng nhìn đáng vẻ Mạnh Hiểu Dư như không biết chuyện gì xảy ra, vì vậy liền vuốt vuốt đầu của nàng nói.

Nghe Hàn Như Băng nói, Mạnh Hiểu Dư mới hậu tri hậu giác phát hiện. Bụng của mình còn bị đối nha, vì vậy liền đứng lên hấp tấp đi tìm điểm tiểu nhị gọi món ăn.

Sau khi nhìn Mạnh Hiểu Dư đi, lúc này Hàn Như Băng mới quay đầu nói với Nam Cung Vân Như: "Ngại quá, vừa rồi tiểu gia hóa nhà ta nói sai, ta thay tiểu gia hóa nhà ta xin lỗi các người, hi vọng hai vị có thể tha thứ. Còn có tại hạ là Hàn Như Băng, vị bên cạnh này là muội muội ta Hàn Như Sương."

"Nguyên lai hai vị đúng là hai vị cung chủ đại danh鼎鼎 của "Triều Nguyệt Cung", thật sự là cửu ngưỡng đại danh*." Sau khi Nam Cung Vân Hàn nghe tên hai tỷ muội Hàn Như Băng, liền đứng dậy ôm quyền nói. Sau đó lại hỏi: "Không biết vị cô nương vừa rồi là người phương nào? Chẳng lẽ là tiểu sư muội của hai vị cung chủ? Hay là đồ đệ?"

*cửu ngưỡng đại danh: ngưỡng mộ danh tính đã lâu

"Vậy cũng không phải." Hàn Như Băng cười trả lời.

"A, vậy hẳn là một người có quan hệ không cạn đi." Nam Cung Vân Hàn nói.

"Xem như thế đi!" Lần này Hàn Như Băng không có phủ nhận.

Sau khi Hàn Như Băng trả lời Nam Cung Vân Hàn thì không nói gì nữa. Mà Nam Cung Vân Hàn cũng không hỏi nữa, vì vậy bốn người liền lâm vào một trận trầm mặc.

Sau khi Mạnh Hiểu Dư gọi xong thức ăn, cao hứng bưng bưng trở lại ngồi cạnh Hàn Như Băng mới phát hiện có chút gì là lạ. Vì vậy liền hỏi: "Sao các người đều không nói lời nào a?"

"Không có gì, tiểu gia hóa gọi món gì đây?" Hàn Như Băng không trả lời Mạnh Hiểu Dư, mà là đổi chủ đề hỏi.

"A, ta gọi rất nhiều món nha, trong đó có rau xào măng Như Sương tỷ tỷ thích ăn cùng thịt kho đậu hũ Như Băng tỷ tỷ thích ăn nhất a, còn có canh cù từ sườn heo Như Sương tỷ tỷ và Như Băng tỷ tỷ thích uống nữa nha."

Mạnh Hiểu Dư vừa mới nói xong, liền thấy có hai điểm tiểu nhị trong tay bưng một cái khay đi tới. Sau khi đi đến bàn Mạnh Hiểu Dư các nàng liền đặt thức ăn trong khay một đĩa một đĩa để lên bàn. Sau khi dọn xong thức ăn, điểm tiểu nhị nói với Mạnh Hiểu Dư: "Thức ăn ngài gọi đã đủ, mời chậm dùng, nếu như ngài còn có gì cần thì gọi tiểu nhân một tiếng là được." Nói xong liền cầm khay rời đi.

Mà Mạnh Hiểu Dư thì sau khi thức ăn bưng lên bàn liền nhìn chăm chăm vào cái đùi gà không thèm dời mắt.

Hàn Như Băng nhìn thấy bộ dáng Mạnh Hiểu Dư nhìn chăm chăm đùi gà mà chảy nước miếng. Liền cười cầm đĩa gấp một cái đùi gà bỏ vào trong chén Mạnh Hiểu Dư, sau đó liền nói: "Được rồi, đừng thèm nữa, mau ăn đi." Sau đó liền nói với Nam Cung Vân Hàn cùng Nam Cung Vân Như: "Cùng nhau ăn đi. Tiểu gia hóa gọi nhiều thức ăn như vậy, cùng gọi luôn thức ăn cho hai vị rồi." Nói xong lại nhìn Mạnh Hiểu Dư một chút, Mạnh Hiểu Dư nghe được Hàn Như Băng nói, lại thấy Hàn Như Băng nhìn mình, vội vàng bỏ cái đùi gà đang gặm xuống nói: "Đúng vậy đúng vậy, ta gọi nhiều thức ăn như vậy, ngay cả phần của các người cũng gọi luôn, các người cũng không nên khách khí, ăn chung đi." Nói xong lại cầm lấy đùi gà gặm tiếp, nàng đang rất đói bụng nha.

Chương 22: Chương 20

Sau khi ăn cơm trưa, Mạnh Hiểu Dư bởi vì không có chuyện làm mà nhàm chán liền nghĩ tới nàng đã từng nói, muốn tự chế một cái bàn chải đánh răng phiên bản cổ đại. Cũng gần một tháng rồi, hiện tại rốt cục có thời gian. Lúc này không làm thì phải chờ khi nào? Mạnh Hiểu Dư nghĩ đến liền muốn làm cho bằng được, lập tức nói với hai tỷ muội Hàn Như Băng có việc muốn làm, sau đó rầm rầm chạy lên lầu. Trở lại phòng của nàng và Hàn Như Băng, tìm một xấp giấy Tuyên Thành*, lại từ ba lô nhỏ bảo bối của mình lấy ra một cây bút bi đã cùng theo nàng xuyên không. Sau đó nằm sấp trên bàn bắt đầu vẽ sơ đồ phác thảo luyện chế bàn chải đánh răng.

* Giấy Tuyên Thành (giấy Tuyên) được sản xuất ở Tuyên Châu - tỉnh An Huy. Giấy Tuyên Thành trắng mịn, chất giấy dai bền, khó rách, không bị mốc đục, hút nước đều và để được lâu.

Nhìn thấy Mạnh Hiểu Dư hấp tấp chạy về phòng, Hàn Như Sương đang bụng chén uống trà cũng buông chén xuống. Chào hỏi hai huynh đệ Nam Cung Vân Hàn cùng Nam Cung Vân Nhu vừa quen biết lúc trưa đang nói chuyện phiếm cùng Hàn Như Băng "Xin lỗi, không tiếp được." Sau đó quay người trở về phòng.

Thấy Mạnh Hiểu Dư cùng Hàn Như Sương tuân tự trở về phòng, Hàn Như Băng lại hàn huyên cùng Nam Cung Vân Hàn và Nam Cung Vân Nhu một hồi. Sau đó nói với bọn họ bản thân có chuyện quan trọng liền tạm biệt. Tiếp đến nàng đứng dậy lên lầu trở về phòng, nàng muốn đi khuyên bảo muội muội nhà mình một chút. Đã thích tiểu gia hỏa, cũng không cần luôn luôn dùng khuôn mặt lạnh lùng giấu tâm sự ở trong lòng. Cái gì cũng không nói cái gì cũng không làm, tiểu gia hỏa rất có thể sẽ bị cướp đi nha! Nữ tử Nam Cung Vân Hàn vừa quen hôm nay cũng thật không đơn giản. Từ sau khi ăn cơm xong, nàng tìm mình nói chuyện trên trời dưới đất. Thế nhưng ba câu không rồi tiểu gia hỏa a, mà lại ánh mắt nàng nhìn tiểu gia hỏa cũng không thích hợp! Biểu cảm như đối với tiểu gia hỏa cảm thấy rất hứng thú, thế nhưng như vậy cũng khiến bản thân nàng rất không thoải mái. Cũng không biết mình muội muội lạnh như băng của mình có phát hiện hay không? Nghĩ đến đây, cười lạnh một tiếng thì thầm một mình: Nam Cung Vân Hàn sao? Thật sự là không rõ vị y độc song tuyết người xưng vạn kim không cứu "Tuyệt tâm Y Tiên" này một mực ở "Tuyệt Tâm Nhai" vốn từ trước tới giờ không quản chuyện giang hồ không đảng hoàng ở Tuyệt Tâm Nhai của nàng nghiên cứu y thư độc kinh*, ngược lại nữ phần nam trang chạy đến nơi gần đây người trong giang hồ tụ tập như Phú Vân Thành làm gì? Chạy đến Phú Vân Thành còn chưa tính, dù sao ai không có chuyện của riêng mình? Thế nhưng nàng cư nhiên lộ ra biểu lộ cảm thấy hứng thú đối với tiểu gia hỏa nhà mình, cái này cũng không phải chuyện đáng vui về gì. Bất quá Hàn Như Băng ta cũng không phải ăn chay*, muốn có ý đồ với tiểu gia hỏa nhà ta. Không thông qua đồng ý của ta sao được? Nghĩ tới đây Hàn Như Băng lại lộ ra nụ cười hồ ly đặc trưng của nàng.

*y độc song tuyết: vừa giỏi về y vừa giỏi về độc

*y thư: sách thuốc *độc kinh: sách về độc được

Bởi vì trong lòng đang suy nghĩ, bất tri bất giác đã đi tới cửa phòng của Hàn Như Sương. Hàn Như Băng cũng không có gõ cửa, mà là đẩy cửa trước, kết quả lại phát hiện muội muội nhà mình cũng không có khóa cửa.

Đẩy cửa đi vào, lại phát hiện muội muội mình cũng không giống thường ngày ngồi luyện công. Mà là ngồi ở bên giường không nhúc nhích, không biết suy nghĩ cái gì.

"Đang nghĩ đến tiểu gia hỏa sao?"

Hàn Như Sương bị tiếng động đột nhiên xuất hiện cắt ngang suy nghĩ, nhìn thoáng qua tỷ tỷ đứng ở trước mặt mình cười mà không phải cười. Cũng không trả lời Hàn Như Băng, mà là lạnh giọng nói: "Tên kia là Tuyệt tâm Y Tiên?"

"Ai nha, muội cũng nhìn ra a!" Nghe lời của muội muội, đây ý cười hỏi lại.

"Nàng muốn làm gì?" Hàn Như Sương vẫn như cũ giần ngôn ý hỏi.

*ngắn gọn súc tích

"Không biết! Bất quá dường như nàng cảm thấy rất hứng thú với tiểu gia hỏa a!" Hàn Như Băng vừa nói vừa quan sát phản ứng muội muội nhà mình. Quả nhiên nhìn thấy lúc nàng nghe đến Nam Cung Vân Hàn cảm thấy rất hứng thú với tiểu gia hỏa, lông mày có chút nhíu lại. Nhìn thấy loại phản ứng này của muội muội nhà mình, Hàn Như Băng nở nụ cười, thầm nghĩ tiểu gia hỏa quả nhiên khiến người khác ưa thích. Ngay cả muội muội lạnh như băng không dính khói lửa nhân gian cũng động phàm tâm với nàng a! Xem ra mình cùng muội muội từ nhỏ đến lớn đều có thói quen dùng chung đồ vật, sắp kéo đến thích trên người sao? Bất quá dường như mình cũng không chán ghét a! Dù sao cũng là muội muội song bào của mình nha! Thích cùng một người, đại khái cũng không phải là không có nguyên nhân. Cũng không biết muội muội nhà mình có chấp nhận hay không đây? Nếu như không tiếp thụ được vậy thật đúng là khó a! Nghĩ tới đây Hàn Như Băng có chút khổ não, nhíu mày một cái. Bất quá cũng chỉ vờn vờn một chút mà thôi, bởi vì nàng sẽ nghĩ biện pháp để muội muội nhà mình tiếp nhận. Bởi vì nàng không muốn mất đi tiểu gia hỏa a, nhưng nàng cũng không hy vọng nhìn thấy muội muội nhà mình khó chịu. Cho nên biện pháp tốt nhất là để muội muội tiếp nhận, hai tỷ muội các nàng đều có được tiểu gia hỏa. Nhưng cũng chỉ hai tỷ muội các

nàng mà thôi, người khác nghĩ cùng đừng nghĩ.

bachgiaitrang.com

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân Cổ Đại Thật Đáng Sợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23: Quyết Định

"Sương Nhi, muội thích tiểu gia hòa đúng không?" Hàn Như Băng một mặt nghiêm túc, hỏi Hàn Như Sương.

". . ."

Hàn Như Băng thấy muội muội chỉ nhìn mình, cũng không trả lời. Vì vậy tiếp tục nói ra: "Kỳ thật Sương Nhi thích tiểu gia hòa đúng không?"

". . ."

Thấy muội muội vẫn không nói chuyện, Hàn Như Băng tiếp tục nói: "Sương Nhi có từng nghĩ tới, muội cùng tiểu gia hòa đều là nữ tử nha! Vạn nhất tiểu gia hòa có người thích thì sao? Nhìn người mình thích, nũng nịu vui đùa trong lòng người khác. Sương Nhi có để ý không?"

"..."

Nhìn muội muội vẫn như cũ không nói chuyện, nhưng chân mày lại nhíu thật sâu. Hàn Như Băng lại tiếp tục nói: "Người đơn thuần như giống tiểu gia hòa rất dễ dàng bị người khác lừa gạt nha! Vạn nhất ngày nào đó không cẩn thận bị ai có ý đồ xấu xa bắt cóc đồng thời bị lừa đi thân thể thì làm cái gì bây giờ? Thật lo lắng cho tiểu gia hòa đơn thuần kìa a!" Sau khi Hàn Như Băng nói xong, còn làm ra bộ dáng thực vì tiểu gia hòa đơn thuần mà lo lắng. (Tiểu Vũ: kỳ thật người mới chính là người có ý đồ xấu xa đi! Editor: Đồng ý!)

"Tỷ tỷ đến cùng muốn nói cái gì đây?" Nhìn thấy Hàn Như Băng càng nói càng không đáng tin cậy, Hàn Như Sương mặt lạnh hỏi.

"Cũng không có gì, chỉ là muốn hỏi rốt cuộc Sương Nhi có thích tiểu gia hòa hay không mà thôi." Nghe được giọng nói lạnh lùng của muội muội nhà mình, Hàn Như Băng ngược lại cười như hồ ly.

"Thích thì sao? Không thích thì sao?" Hàn Như Sương vẫn như cũ lạnh giọng nói.

"Ha ha ha, thích thì đi nói cho tiểu gia hòa sau đó hỏi rõ ràng tâm tư của nàng. Nếu như tiểu gia hòa tiếp nhận thì phải bảo vệ nàng bên người cho thật tốt, không để cho người có ý đồ xấu tìm được cơ hội bắt mất tiểu gia hòa. Sau đó cùng tiểu gia hòa trải qua cuộc sống mình muốn."

"Nếu như không thích, vậy càng đơn giản hơn. Duy trì hiện trạng đợi đến có một ngày tiểu gia hòa gặp được người thích, mà người kia cũng thích tiểu gia hòa, sau đó giao tiểu gia hòa cho người kia, để cho bọn họ cùng một chỗ, chân trời góc biển song túc song phi*, sống cuộc sống bọn họ mong muốn."

*song túc song phi: yêu đương thắm thiết không phân ly, tương đương "như hình với bóng"

Hàn Như Sương nghe tỷ tỷ nói xong, liền trực tiếp đứng dậy đi ra cửa.

Nhìn muội muội nhà mình nghe xong liền đứng dậy đi ra cửa. Không thèm để ý mình. Vì vậy vội vàng lên tiếng hỏi: "Sương Nhi muốn đi đâu?"

"Phòng của tỷ." Nghe thấy tỷ tỷ hỏi, Hàn Như Sương dừng lại một chút, sau đó lại chuẩn bị đi ra cửa.

"Chờ một chút, ta còn có lời chưa nói hết." Nhìn Hàn Như Sương nhấc chân lại muốn đi, Hàn Như Băng vội vàng lên tiếng gọi muội muội nhà mình lại. Nhìn thấy Hàn Như Sương dùng ánh mắt nghi hoặc nhìn mình. Hàn Như Băng ở trong lòng nở nụ cười nghĩ: Mặc dù bên ngoài muội muội nhà mình nhìn rất lạnh, nhưng nội tâm thật đúng là đơn thuần xúc động đến đáng yêu a!

Nhìn tỷ tỷ sau khi gọi mình thì một thân một mình ở nơi đó nở nụ cười. Nghi ngờ hỏi: "Tỷ còn có lời gì chưa nói hết sao?"

Nghe muội muội nhà mình hỏi, Hàn Như Băng lập tức thu hồi khuôn mặt đang cười, thần sắc có chút nghiêm túc nói với muội muội nhà mình: "Sương Nhi, tỷ tỷ cũng thích tiểu gia hòa. Cho nên Sương Nhi có thể tiếp nhận tỷ tỷ sao?"

". . ."

Nhìn muội muội mang theo ánh mắt khó hiểu, Hàn Như Băng giải thích: "Ý của tỷ tỷ là muốn cùng muội thích tiểu gia hòa, giống chúng ta trước kia cùng sở hữu chung đồ vật mình thích. Tỷ tỷ muốn cùng muội đều có được tiểu gia hòa, muội có. . . tiếp nhận được không?" Nói đến phần sau Hàn Như Băng có chút thận trọng hỏi.

"Cùng có tiểu gia hòa..."

Thấy muội muội sau khi lập lại câu nói đó liền rơi vào trầm tư, Hàn Như Băng cũng không nói chuyện, chỉ đứng ở bên cạnh chờ đáp án của muội muội nhà mình.

Sau khi trầm tư một chút, Hàn Như Sương nhìn tỷ tỷ sau đó nói: "Tỷ tỷ muốn cùng với ta đi tìm Dư Nhi không?"

Nghe lời của muội muội, Hàn Như Băng lộ ra một nụ cười phi thường mỹ lệ, sau đó liền trả lời: "Đương nhiên."

Sau khi nghe tỷ tỷ trả lời, Hàn Như Sương cũng không nói chuyện mà tiếp tục đi ra cửa chuẩn bị đi tìm tiểu gia hòa. Hàn Như Băng nhìn thấy muội muội nhà mình đã đi ra khỏi cửa, cũng không nói gì liền đi theo.

Đang ôm âm mưu edit một bộ cổ đại, sủng, ngọt, hài, sư đồ luyện, âm mưu vs phản mưu mà ôm bộ này hơn 140 chương ngắn quá =))

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân Cổ Đại Thật Đáng Sợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Thổ Lộ

Hiện tại là tình huống như thế nào? Mạnh Hiểu Dư nhìn hai người từ lúc vào phòng liền nhìn chăm chăm vào mình, không nói lời nào. Trên đầu treo đầy dấu chấm hỏi. Thế nhưng trông thấy hai người nhìn mình chăm chăm, một người nhăn hai bên mi thật chặt, môi hơi há ra, giống như muốn nói gì. Sau đó giống như không biết bởi vì nguyên nhân gì mà không nói nên lời, lại nghiêm túc há môi, chỉ một mực nhìn mình chăm chăm. Mà một người khác thì là đôi môi có chút nhếch lên, khuôn mặt cười vui vẻ nhìn mình chăm chăm, cũng là một câu cũng không nói. Nhìn dáng vẻ hai người này, mặc dù Mạnh Hiểu Dư rất ngạc nhiên, nhưng mà cũng không dám hỏi ra miệng, chỉ là giương mắt đối mặt hai người này.

Rốt cục sau một lát, Mạnh Hiểu Dư không kiên trì nổi. Nàng thật sự là không chịu nổi ánh mắt ấy hai tỷ muội Hàn Như Băng nhìn chăm chăm mình. Vì vậy thua trận, dự định mở miệng hỏi hai người này làm gì từ khi vào cửa liền một mực nhìn chăm chăm mình mà một câu cũng không nói.

Ngay thời điểm Mạnh Hiểu Dư dự định mở miệng hỏi, lại không nghĩ rằng Hàn Như Sương mới vừa cùng Hàn Như Băng nhìn mình chăm chăm lại trước một bước đi đến trước mặt Mạnh Hiểu Dư. Sau đó một tay đặt ở trên vai Mạnh Hiểu Dư, một cái tay khác thì nhẹ nhàng xoa má trái Mạnh Hiểu Dư. Ánh mắt ôn nhu nhìn nàng, sau đó từ từ cúi đầu xuống hôn lên đôi môi mọng phần nộn* của nàng. Hai môi kề nhau, Hàn Như Sương lập tức liền bị đôi môi mềm mại cùng hương vị thơm ngọt trên môi của nàng hấp dẫn, có chút vờn đầu lưỡi ra, ở trên môi Mạnh Hiểu Dư nhẹ nhàng liếm láp. Sau đó dường như lại không vừa lòng, cạy mở khớp hàm của Mạnh Hiểu Dư, xông vào trong miệng nàng, ở bên trong tùy ý càn quét. Sau khi đầu lưỡi của Hàn Như Sương xông vào trong miệng Mạnh Hiểu Dư, đầu tiên là đảo qua hàm trên, sau đó lại quét từng tát trong miệng Mạnh Hiểu Dư, cuối cùng cuốn cái lưỡi của nàng, liều mạng dây dưa quấn lấy. Thẳng đến Mạnh Hiểu Dư bị hôn đến choáng đầu hoa mắt, một tiếng ngậm khê tràn ra ngoài, lúc này Hàn Như Sương mới buông đôi môi Mạnh Hiểu Dư ra. Sau đó kéo Mạnh Hiểu Dư đã mềm nhũn ngã vào lòng mình ra ngoài, hai tay đặt ở hai vai Mạnh Hiểu Dư, hai mắt chăm chú nhìn chăm chăm người lúc này hai mắt đang có chút mê ly, sau đó hết sức nghiêm túc nói: "Dư Nhi, ta cùng tỷ tỷ rất thích nàng, chúng ta muốn cùng với nàng cả đời, nàng... Nguyên ý không?"

*phần nộn: đầy đặn

Sau khi Hàn Như Sương nói xong, liền khăn trương nhìn chăm chăm Mạnh Hiểu Dư, chờ đợi Mạnh Hiểu Dư trả lời. Không chỉ Hàn Như Sương khăn trương, ngay cả Hàn Như Băng mới vừa hoàn hồn từ màn hôn của muội muội nhà mình, lúc này cũng có chút khăn trương nhìn chăm chăm Mạnh Hiểu Dư, chờ mong đáp án của nàng.

Mà từ lúc tay Hàn Như Sương vuốt ve trên gương mặt mình, Mạnh Hiểu Dư đã ngây dại. Về sau lại bị Hàn Như Sương hôn, choáng đầu hoa mắt, không phân rõ phương hướng. Ngay cả vừa rồi Hàn Như Sương hỏi mình "Nguyên ý cùng với các nàng một chỗ cả một đời không?" Mạnh Hiểu Dư cũng không nghe rõ, chỉ nghe được ba chữ "Nguyên ý không?".

Mặc dù Mạnh Hiểu Dư không biết Hàn Như Sương hỏi nàng nguyên ý cái gì? Nhưng mà, nàng biết Hàn Như Sương sẽ không hại mình. Cho nên Mạnh Hiểu Dư cũng không có hỏi rõ ràng rốt cuộc Hàn Như Sương vừa nói cái gì liền gật đầu một cái.

Hàn Như Sương một mực khăn trương nhìn chăm chăm Mạnh Hiểu Dư, sau khi nhìn thấy nàng gật đầu một cái, cao hứng kéo Mạnh Hiểu Dư còn choáng váng ôm vào trong ngực. Khuôn mặt lâu năm không có biểu tình gì lúc này cũng phóng ra một nụ cười đẹp đến lóa mắt.

Hàn Như Băng cũng một mực khăn trương nhìn chăm chăm Mạnh Hiểu Dư lúc này cũng nở một nụ cười xinh đẹp đến lóa mắt. Sau đó nàng đi về phía Mạnh Hiểu Dư lúc này đang bị muội muội nhà mình ôm lấy, cầm đặt ở trên vai muội muội nhà mình. Vươn tay nắm lấy cằm của Mạnh Hiểu Dư, nhẹ nhàng nâng lên, sau đó ở trên môi Mạnh Hiểu Dư đặt xuống một nụ hôn dịu dàng. Sau nói với Mạnh Hiểu Dư vẫn còn chưa hoàn hồn: "Nếu tiểu gia hòa đã đồng ý, vậy thì không thể đổi ý nha! Đương nhiên, ta cũng sẽ không để nàng có cơ hội đổi ý. Ta còn có chút việc muốn làm, nàng ở trong phòng chơi với Sương Nhi đi! Còn có, lúc ta đi ra sẽ thuận tiện nói cho tiểu nhị đứng giờ đưa cơm tối đến."

Nói xong, Hàn Như Băng liền xoay người đi ra khỏi phòng. Còn thuận tiện quan tâm giúp muội muội nhà mình cùng tiểu gia hòa đồng cửa lại.

Đăng nhằm chương 23 trước @@ cứ ngỡ là đã up rồi cơ....:)) Cảm ơn mấy b đã nhắc :D

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân Cổ Đại Thật Đáng Sợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 25: Kém Chút Đã Đầy Ngã

"Ai! Đây rốt cuộc là vì cái gì đây?" Đây không biết đã là lần thứ mấy Mạnh Hiểu Dư thở dài.

Lúc này Mạnh Hiểu Dư phi thường buồn bức ngồi trong thùng tắm, vừa ngâm mình vừa thở dài. Nàng thực sự không hiểu rõ tại sao mọi chuyện lại biến thành thế này? Nghĩ tới đây, Mạnh Hiểu Dư lại nghĩ về buổi chiều hôm nay.

Sau khi Hàn Như Băng đi khỏi, Hàn Như Sương liền chặn ngang ôm lấy Mạnh Hiểu Dư còn chưa hoàn hồn đi đến vị trí gần cửa sổ, kéo một cái ghế ngồi xuống. Sau đó để Mạnh Hiểu Dư ngồi lên đùi của mình. Cứ như vậy Hàn Như Sương hai tay ôm lấy Mạnh Hiểu Dư lúc này dựa lưng vào mình, ngồi ở trên chân của mình. Bắt đầu ở bên cửa sổ ngắm cảnh, mặc dù bên ngoài cũng không có phong cảnh gì để nhìn. Mặc dù phong cảnh phía ngoài không ra sao, nhưng không ngăn nổi tâm trạng tốt của người đang ngắm cảnh. Chỉ là nhìn khóe miệng có chút nhếch lên liền có thể đoán ra lúc này chủ nhân của nó có tâm trạng rất tốt.

Lúc này Hàn Như Sương vô cùng thích loại thời gian yên tĩnh này. Trong ngực ôm người mình thích, cảm đặt trên vai người kia ngắm phong cảnh ngoài cửa sổ. Thỉnh thoảng nghiêng qua một chút, hôn hôn gương mặt non mềm của người trong ngực. Hai tay khóa chặt vòng eo thon thả, sau khi thỉnh thoảng dời về phía trên nhẹ nhàng chạm lấy hai khóa mềm mại trước ngực, ở phía trên lưu luyến một chút liền lập tức thành thành thật thật dời xuống eo. Lặp lại như thế mấy lần, sau khi cũng không có cảm giác được người trong ngực kháng cự. Hàn Như Sương tựa hồ muốn càng nhiều, vì vậy quay đầu há miệng ngậm chặt vành tai nhỏ nhắn của Mạnh Hiểu Dư, nhẹ nhàng cắn lấy. Một tay cũng to gan chuyển đến hai khóa mềm mại trước ngực, nhẹ nhàng xoa lấy.

Mạnh Hiểu Dư chính là bị cảm giác tê dại trước ngực cùng vành tai truyền đến khiến cho kinh hãi hoàn hồn. Bởi vì vừa mới hoàn hồn, còn không làm rõ là chuyện gì xảy ra liền bị từng đợt cảm giác tê dại trong thân thể bức ra một tiếng rên rỉ yếu ớt.

Mạnh Hiểu Dư bị một tiếng rên rỉ của mình triệt để chấn hoàn hồn. Ban đầu, nàng cũng không rõ vì sao mình lại phát ra loại thanh âm khiến cho người ta thẹn thùng này. Nhưng khi nàng phát hiện lúc này bản thân chẳng những ngồi ở trên đùi người nào đó, bị người nào đó ôm trong ngực, hiện tại còn đang bị người nào đó ăn đậu hũ.

Nghiêng đầu nhìn thoáng qua người nào đó lúc này đã buông tai vành tai của mình, đang hôn giữa cổ mình. Mạnh Hiểu Dư có chút không xác định kêu một tiếng: "Như Sương tỷ tỷ?"

"Ân."

Thấy nữ tử đang hôn cổ mình sau khi nghe mình gọi nàng một tiếng liền ngẩng đầu nhìn mình một chút, sau đó liền lại cúi đầu chôn giữa cổ của mình. Mạnh Hiểu Dư vô cùng phiền muộn, vì vậy nàng lại giả tăng âm lượng kêu một tiếng: "Như Sương tỷ tỷ"

Sau khi nghe được Mạnh Hiểu Dư lần nữa gọi mình, mà lại âm lượng còn lớn hơn so với vừa rồi. Hàn Như Sương lần nữa ngẩng đầu lên, nhìn người trong ngực, trên mặt đều là mờ mịt cùng không hiểu, hơn nữa còn ngậm một chút ủy khuất cùng lên án. Giống như đang chỉ trích Mạnh Hiểu Dư làm gì cắt ngang nàng, không cho nàng hôn!

Nhìn thấy Hàn Như Sương biểu lộ mờ mịt không hiểu hơn nữa còn ngậm ủy khuất cùng lên án ở, Mạnh Hiểu Dư triệt để ở trong lòng phát điên.

Tỷ đó là biểu lộ gì? Tỷ đó là biểu lộ gì? Bị ăn đậu hũ rõ ràng là ta có được hay không a! Người ủy khuất lên án cái quái gì a? Hơn nữa biểu cảm đồng chết người bình thường của tỷ đi đâu rồi? Còn có, tỷ có thể thu hồi biểu lộ ngốc manh kia của mình có được hay không? Không hợp với thân phận của tỷ chút nào! Còn có còn có, giả vô tội, giả bộ đáng thương, trước giờ là độc quyền của ta a! Tỷ như hiện tại là xâm phạm bản quyền a! ! ! ! ! !

Sau khi ở trong lòng gầm thét nửa ngày, Mạnh Hiểu Dư nhìn thoáng qua Hàn Như Sương còn đang dùng loại biểu lộ kia nhìn mình. Sau khi ở trong lòng thở dài, liền bày ra một khuôn mặt tươi cười. Sau đó nói một câu, chính nàng đều muốn đánh chết mình.

"Kỳ thật ta gọi tỷ cũng không có việc gì, chỉ là vừa rồi tỷ làm ta đau." Vừa nói xong câu đó, Mạnh Hiểu Dư liền ở trong đánh mình một trăm nghìn lần. Vừa đánh vừa hỏi: Cái gì gọi là làm ta đau chứ? Mạnh Hiểu Dư ngu ngốc này, sao người có thể nói ra loại lời nói phi thường có nghĩa khác này a?

Ngay lúc Mạnh Hiểu Dư ở trong lòng mạnh mẽ lên án bản thân sao có thể nói ra một câu có nghĩa khác như thế. Hàn Như Sương lại trả lời câu nói kia của nàng, khiến Mạnh Hiểu Dư triệt để rơi nước mắt.

"Thật sao? Vậy ta nhẹ một chút." Sau khi nói xong lại chôn đầu ở cổ Mạnh Hiểu Dư, nhẹ nhàng gặm cắn. Nàng rất thích phần cổ dài nhỏ ưu nhã, mà lại

lại phi thường kêu gọi của Mạnh Hiểu Dư, thật giống như thiên nga mỹ lệ.

Nghe Hàn Như Sương nói ra một câu càng ám muội kia. Giờ phút này Mạnh Hiểu Dư đã có một loại xúc động phi thường muốn đậu đen rau muống. Nhưng mà cảm giác tê dại từ trước ngực cùng cổ truyền đến lại khiến cho tất cả xúc động đậu đen rau muống của Mạnh Hiểu Dư đều biến mất hầu như không còn. Nhìn xuống tiếng rên rỉ kém chút thốt ra, Mạnh Hiểu Dư nghiêng đầu nhìn thoáng qua Hàn Như Sương chôn giữa cổ mình găm cắn. Lại cúi đầu nhìn thoáng qua tay phải không biết lúc nào đã phóng tới trước ngực mình làm loạn của Hàn Như Sương. Mạnh Hiểu Dư lại một lần rơi nước mắt, trong lòng nghĩ "Như Sương tỷ tỷ, sao tỷ có thể như vậy?" Sau đó lại là một trận cảm giác tê dại truyền đến, bất quá lần này Mạnh Hiểu Dư không nhận được, một tiếng rên rỉ nhẹ nhàng từ trong miệng tràn ra. Nghe thấy mình lại phát ra loại thanh âm xấu hổ này, cả khuôn mặt Mạnh Hiểu Dư đều đỏ thắm.

Mà lúc Hàn Như Sương đang nghe được tiếng rên rỉ nhẹ này, hô hấp cũng nặng thêm mấy phần, đồng thời bỏ qua cái cổ của Mạnh Hiểu Dư, ngược lại tìm được môi của Mạnh Hiểu Dư, hung hăng hôn lên. Duỗi lưỡi ra, cạy mở hàm răng Mạnh Hiểu Dư, xông vào trong miệng nàng, tìm được lưỡi của nàng, liêu mạng quấn lấy. Tay phải đặt ở trước ngực Mạnh Hiểu Dư cũng vào lúc này tăng thêm khí lực. Tay trái ôm eo Mạnh Hiểu Dư cũng đồng dạng tăng thêm khí lực, thật chặt kéo Mạnh Hiểu Dư vào trong ngực của mình.

Lúc này bầu không khí vừa vặn, thời gian cũng đúng lúc, mặt trời đã xuống núi một hồi lâu. Mặt trăng cũng đã treo ở trên trời, từng thứ từng thứ xuất hiện. Đêm khuya gió lớn như thế này chính là thời điểm tốt để làm một số việc không thể lộ ra ngoài như giết người phóng hỏa a! ("Người nói cái gì?" Hàn Như Sương, tay phải cầm kiếm một mặt sát khí nhìn Vũ mỗ) Khụ khụ khụ ta nói sai, hẳn là một đêm trăng tròn đoàn viên như thế, lương thần mỹ cảnh*, chính là thời điểm tốt làm một số việc yêu đương a! (Vũ mỗ sợ hãi, nhìn chằm chằm thanh bảo kiếm sắc bén chiếu sáng nói.)

Nhưng mà đúng vào lúc này, một trận tiếng đập cửa không thức thời truyền vào. Cắt ngang Hàn Như Sương chuẩn bị tiến thêm một bước.

Bị đánh gãy chuyện tốt, Hàn Như Sương phi thường khó chịu nhìn về phía cửa. Sau đó lạnh lùng phun ra một chữ "Cút." tràn ngập sát khí.

Điểm tiểu nhị ngoài cửa bị một tiếng tràn ngập sát khí dọa sợ, toàn thân khẽ run rẩy. Kém chút ném khay com tới trên tay xuống đất. Mặc dù bị chữ "cút" kia khiến hai chân như nhún ra, nhưng mà nghĩ đến vị mỹ lệ nữ tử mặc y phục tử sắc lúc chiều trước khi đi giao phó, điểm tiểu nhị lại kiên trì gõ cửa một cái. Sau đó còn nói: "Khách quan, ta là điểm tiểu nhị. Ta tới đưa bữa tối cho hai vị khách quan."

Sau khi Hàn Như Sương nhìn cửa phun ra một chữ "cút" tràn ngập sát khí lại cúi đầu hôn lên môi Mạnh Hiểu Dư. Nhưng mà nàng không nghĩ tới chính là, người ngoài cửa kia cư nhiên không sợ chết, lại bắt đầu gõ cửa. Sau đó liền nghe được giọng nói hằn là điểm tiểu nhị, đến đưa bữa tối. Thế nhưng lúc này Hàn Như Sương làm sao còn quan tâm là ai, lại tới làm gì? Vì vậy liền lạnh lùng nói về phía cửa: "Mang đi đi, không cần." Nói xong lại cúi đầu, chuẩn bị hôn nữa hôn lên môi mỏng của người trong ngực. Ai ngờ, lại bị nàng tránh né. Hàn Như Sương không hiểu nhìn lại, chỉ thấy khuôn mặt ủy khuất của Mạnh Hiểu Dư, yếu ớt nói với mình: "Ta đói, ta muốn ăn cơm"

Hàn Như Sương nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn theo ủy khuất, mang theo nũng nịu của Mạnh Hiểu Dư. Hôn một cái lên cái miệng nhỏ nhắn có chút cong lên của Mạnh Hiểu Dư, sau đó liền ôm Mạnh Hiểu Dư từ trên đùi của mình xuống. Đứng người đi ra cửa, nói với điểm tiểu nhị đã đi đến cầu thang: "Chờ một chút, bụng bữa tối vào đi." Sau khi nói xong lại quay người vào phòng, ngồi bên cạnh Mạnh Hiểu Dư, bụng chén trà uống. Nhìn thấy điểm tiểu nhị bụng khay cúi đầu khom lưng đi vào. Chỉ là lạnh lùng nhìn một chút, sau đó lại cúi đầu uống trà của mình. Nàng vô cùng ngứa mắt đối với điểm tiểu nhị quấy rầy nàng này.

Không giống với Hàn Như Sương lãnh đạm, lúc này Mạnh Hiểu Dư rất nhiệt tình kêu gọi điểm tiểu nhị, hơn nữa còn giúp điểm tiểu nhị bày bát đĩa a! Lúc này nàng ngược lại phi thường cảm tạ vị điểm tiểu nhị này, lúc đầu nàng còn cho là qua đêm nay mình phải từ thiếu nữ lột xác thành nữ nhân nha! Mặc dù nàng cũng không ghét Hàn Như Sương hôn mình còn giờ trò đùa với mình. Tương phản, nàng còn có chút thích Hàn Như Sương như thế đối với mình. Nhưng cái này cũng không đại biểu nàng không sợ a! Bất kể là ai, lúc đối mặt với loại chuyện như vậy đều sẽ sợ mà phải không? Cho nên ngay lúc ở trong lòng Mạnh Hiểu Dư phi thường mâu thuẫn, không biết nên làm cái gì. Là tiếng đập cửa của điểm tiểu nhị cứu vớt nàng. Cho nên Mạnh Hiểu Dư lúc này nhìn thế nào cũng thấy điểm tiểu nhị này thuận mắt. Lúc nhìn điểm tiểu nhị, Mạnh Hiểu Dư vẫn luôn cười híp mắt.

Kịch ngắn:

(Diễn viên: Hàn Như Sương, Vũ mỗ)

Hàn Như Sương (mặt lạnh lùng): người có ý.

Vũ mỗ (mặt giả vô tội): Cái gì? Sao ta nghe không hiểu lời của người nói đây?

Hàn Như Sương (mặt lạnh lùng): điểm tiểu nhị

Vũ mỗ (mặt giả vô tội): điểm tiểu nhị thì sao?

(Trong lòng Vũ mỗ: cho người cảm kiếm đe dọa ta, ta chính là có ý, sao? Ta chính là muốn để người thấy được, sờ được, liền để người ăn không được. Hừ, cho người cảm kiếm uy hiếp ta, ta chính là có ý để điểm tiểu nhị đi đưa bữa tối. Ta chính là muốn quấy chuyện tốt của người, nhìn người về sau còn dám cảm kiếm uy hiếp ta hay không.)

Vũ mỗ (nhìn Hàn Như Sương cả người bốc lên hắc khí): người. . người...muốn gì?

Hàn Như Sương (sắc mặt lạnh tới cực điểm): người vừa nói hết ra.

Vũ mỗ (một mặt kỳ quái): Cái gì? Vừa rồi ta có nói cái gì sao?

Hàn Như Sương (sắc mặt lạnh tới cực điểm): ngơoi vừa nói ra hết những điều trong lòng ngơoi nghĩ.

Vũ mỗ (một phen nước mũi một phen nước mắt): nữ hiệp, ngơoi hãy tha cho ta đi! Ta về sau cũng không làm như vậy nữa.

Chân trời một đạo lưu tinh xẹt qua

Hàn Như Sương (y nguyên mặt lạnh): nhìn ngơoi lần sau còn dám đề điểm tiểu nhị tới quấy rầy chuyện tốt của ta hay không.

Mạnh Hiểu Dur (đứng trước cửa sổ, một mặt kính hi chỉ lưu tinh bay qua trên trời): Có lưu tinh a! Mau cầu nguyện trước.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân Cổ Đại Thật Đáng Sợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Thái Cực

Thấy Mạnh Hiểu Dur lộ ra nụ cười xán lạn với điểm tiểu nhị. Nhiệt độ xung quanh Hàn Như Sương trong nháy mắt giảm xuống mấy độ so với vừa rồi. Đồng thời ánh mắt nhìn điểm tiểu nhị cũng càng rét lạnh.

Điểm tiểu nhị cảm giác được xung quanh trở nên càng lạnh hơn. Lại nhìn thấy ánh mắt lạnh Như Băng của Hàn Như Sương, trong lòng không khỏi run một cái. Hắn làm sao cũng nghĩ không thông, rốt cuộc là lúc nào mình đắc tội qua vị khách quan kia.

Sau khi nghĩ tới đây, điểm tiểu nhị liếc mắt nhìn Mạnh Hiểu Dur. Trong lòng nghĩ, vẫn là vị cô nương mặc y phục tử sắc tướng mạo vừa xinh đẹp vừa đáng yêu này tốt! Chẳng những cười với mình, hơn nữa còn rất tốt bụng giúp mình bày đồ ăn.

Điểm tiểu nhị không bao lâu liền dọn đồ ăn xong, thu thập khay. Điểm tiểu nhị vốn định nói với Mạnh Hiểu Dur cùng Hàn Như Sương, đồ ăn đã bày xong, hai vị khách quan các ngài chậm dùng. Nhưng mà hắn vừa mới ngẩng đầu, liền bị nụ cười xinh đẹp đáng yêu của Mạnh Hiểu Dur làm cho ngây dại. Lời nói chuẩn bị ra miệng, lúc này cũng kẹt ở trong cổ họng, không kịp nói ra. Chỉ là ngơ ngác đứng tại chỗ, nhìn chằm chằm nụ cười của Mạnh Hiểu Dur.

"Ra ngoài!" Hàn Như Sương thấy điểm tiểu nhị nhìn Mạnh Hiểu Dur ngẩn ngơ, lạnh lùng phun ra hai chữ.

Điểm tiểu nhị bị hai chữ "Ra ngoài" tràn ngập sát khí của Hàn Như Sương làm sợ đến hoàn hồn. Vội vàng khom lưng nói xin lỗi Hàn Như Sương cùng Mạnh Hiểu Dur, cúi đầu, liền lập tức ra khỏi phòng.

Thấy điểm tiểu nhị ra ngoài, đồng thời khép cửa lại. Hàn Như Sương một tay kéo lấy Mạnh Hiểu Dur còn đang nhìn đồ ăn bằng hai mắt phát sáng. Sau khi ôm nàng vào trong ngực của mình, liền cúi đầu hôn lên môi Mạnh Hiểu Dur. Cạy mở hàm răng nàng, sau khi tìm tới cái lưỡi thơm ngọt mềm mại, liền liều mạng quấn lấy. Thẳng đến Mạnh Hiểu Dur sắp thở không nổi, mới buông tha.

"Về sau không cho phép cười với ai ngoại trừ ta cùng tỷ tỷ." Hàn Như Sương nhìn Mạnh Hiểu Dur mềm nhũn trong ngực mình, có chút thờ hồ hển, không nói lý do ra. Khi nhìn thấy người trong ngực gắt đầu liền nhu hòa ôm Mạnh Hiểu Dur ngồi ở trên đùi của mình. Sau đó cầm lấy đôi đũa trên bàn, gấp một miếng cá nhỏ, sau khi lấy xương ra thì đưa tới bên miệng Mạnh Hiểu Dur. Sau khi chờ nàng há miệng ăn cá xong, lại gấp cho mình một ít rau nướ vào, sau đó lại gấp một đĩa rau đưa tới bên miệng Mạnh Hiểu Dur. Thẳng đến Mạnh Hiểu Dur há miệng ăn hết, mới lấy đĩa ra, sau đó gấp cho mình một hơi đồ ăn ăn hết.

Lúc này, trong lòng Mạnh Hiểu Dur phi thường phiền muộn không hiểu. Nàng không rõ vì cái gì Như Sương tỷ tỷ luôn luôn lạnh Như Băng đột nhiên biến thành như vậy chứ? Từ xé chiều mình mơ hồ đáp ứng cùng Như Băng tỷ tỷ còn có Như Sương tỷ tỷ cùng một chỗ. Như Sương tỷ tỷ thật giống như lập tức biến thành người khác, chẳng những một mực mỉm cười hơn nữa còn rất nhiệt tình. Hiện tại còn ôm mình, để mình ngồi ở trên đùi của nàng. Hơn nữa còn cho ăn mình ăn cơm, phi thường bá đạo ôm mình vào trong ngực. Không để cho mình rời đi, ngay cả khi đồ ăn dứt tới bên miệng mình, nếu như mình không há miệng ăn hết, nàng vẫn giữ tay không chịu buông xuống.

Kỳ thật Mạnh Hiểu Dur vừa mới kịp phản ứng, trong lúc mình choáng váng đã đáp ứng cùng một chỗ với hai tỷ muội Hàn Như Băng. Trong lòng Mạnh Hiểu Dur giật nảy mình, nhưng mà sau đó liền bình thường trở lại. Trong lòng nghĩ đến: "Ngược bản thân cũng thích cùng một chỗ với Như Băng tỷ tỷ còn có Như Sương tỷ tỷ, như vậy cùng một chỗ sống hết đời, cũng không có cái gì không tốt. Căn cứ vào tính cách thô lỗ của Mạnh Hiểu Dur. Nàng rất nhanh liền tiếp nhận sự thật mình phải qua cả đời cùng hai nữ nhân.

Nhưng mà để cho nàng cảm thấy phiền muộn không hiểu là, vì cái gì, Như Sương tỷ tỷ băng sơn của nàng đã không thấy tăm hơi?

Mà người ôm mình thật chặt vào trong ngực, cùng mình dùng chung một đôi đũa, khéo miệng mỉm cười nuốt mình ăn cơm thật là Như Sương tỷ tỷ sao của nàng sao?

Nghĩ tới đây, Mạnh Hiểu Dur há mồm một hơi nuốt mất tôm bóc vỏ Hàn Như Sương đưa đến bên miệng nàng. Sau đó vừa nhai vừa ở trong lòng tiếp tục phiền muộn không hiểu.

Loại tâm tình này một mực tiếp tục đến khi Mạnh Hiểu Dur cơm nước xong xuôi, tắm rửa qua. Cuối cùng nằm ở trên giường, chôn trong lòng Hàn Như Sương ngủ mới kết thúc.

===== đường phân cách =====

Sáng sớm, trời mới vừa tờ mờ sáng. Mạnh Hiểu Dur liền mở mắt, mặc dù không rõ vì sao hôm nay mình lại tỉnh sớm như vậy.

Nhưng mà sau khi tỉnh, Mạnh Hiểu Dur cũng không ngủ lại được. Vì vậy Mạnh Hiểu Dur lẩn lộn vài vòng ở trên giường mới bò dậy. Sau khi rửa mặt, mặc y phục tử tế, Mạnh Hiểu Dur liền cầm lấy "Thanh Nguyệt Kiếm" sư phụ xú lão đầu cho nàng đi ra khỏi phòng.

Mạnh Hiểu Dur dự định đi ra tiểu đình viện phía sau khách điểm luyện kiếm.

“A a a dạy ta kiếm pháp chết tiệt gì đây a! Luyện thế nào cũng cảm thấy không thích hợp, hơn nữa lại khó luyện muốn chết. Kiếm pháp khó luyện như vậy, lão già thối tha kia còn nói với ta đây là kiếm pháp nhập môn sơ cấp nhất gì đó. Loại kiếm pháp tư thế khó coi mà lại khó luyện này thật sự là quá đáng ghét, ta không muốn luyện.”

Luyện nửa ngày kiếm pháp nhập môn xú lão đầu dạy, Mạnh Hiểu Dur luôn cảm thấy dường như có chỗ nào không đúng, dứt khoát không luyện, mà là đứng ở đó phàn nàn kiếm pháp xú lão đầu dạy cho nàng khó luyện, mà tư thế lại không dễ xem.

Sau khi oán trách, dường như Mạnh Hiểu Dur nghĩ tới điều gì. Ánh mắt sáng lên, sau đó vỗ tay một cái nói: "Ta thật là đàn a! Ta làm gì nhất định phải luyện kiếm pháp xú lão đầu dạy cho ta đây? Ta có thể luyện Thái Cực Kiếm gia gia dạy ta a! Mặc dù Thái Cực Kiếm Pháp, nhìn chậm rãi, lại yếu đuối, hơn nữa một chút lực công kích cũng không có. Nhưng mà có thể cường thân kiện thể a! Hơn nữa chiêu thức Thái Cực Kiếm Pháp cũng đẹp mắt hơn nhiều. Trọng yếu nhất chính là "Thái Cực Kiếm Pháp" là từ lúc nàng bảy tuổi đã cùng gia gia bắt đầu luyện. Một mực luyện đến đêm trước khi mình xuyên không, mình còn cùng gia gia trong tiểu khu ở công viên đối luyện nửa ngày nha?"

Nghĩ đến gia gia, Mạnh Hiểu Dur lại bắt đầu nhớ nhà. Mình xuyên không đến thế giới này đã sắp ba tháng rồi. Không biết, ba ba, mẹ mẹ*, gia gia*, nãi nãi* thế nào. Bọn họ không tìm được mình, có thể thương tâm hay không? Nghĩ đến ba ba ôn nhu, mẹ mẹ hay câu nhàu, gia gia nãi nãi hiền hòa. Nước mắt Mạnh Hiểu Dur liền không chịu khống chế rơi xuống. Nàng thật nhớ nhà, cũng rất nhớ người nhà của mình.

*gia gia: ông nội

*mẹ mẹ: mẹ

*nãi nãi: bà nội

Sau khi khóc, Mạnh Hiểu Dur liền tỉnh lại. Nàng xoa xoa nước mắt, vỗ vỗ mặt mình tự nhủ: "Mạnh Hiểu Dur, người phải tỉnh lại. Không thể khóc suốt mướt, nếu như bộ dạng này của người bị ba ba mẹ mẹ còn có gia gia nãi nãi biết, bọn họ khẳng định sẽ càng thương tâm hơn, cho nên người phải tỉnh táo lại, không thể khóc. Hơn nữa không phải người còn muốn luyện "Thái Cực Kiếm Pháp" gia gia dạy cho người sao? Gia gia cũng đã có nói, trong lúc "Luyện Thái Cực Kiếm Pháp, tâm tình nhất định phải bình tĩnh, không thể có suy nghĩ riêng gì.”

Sau khi nghĩ tới đây, Mạnh Hiểu Dur liền điều chỉnh suy nghĩ. Bình tĩnh tâm tình, cũng may thần kinh Mạnh Hiểu Dur rất thô, thương cảm đến nhanh, đi cũng nhanh. Cho nên nàng rất nhanh liền điều chỉnh tốt tâm tình của mình.

Bình ổn tâm tình, tâm tư ổn định. Mạnh Hiểu Dur cầm "Thanh Nguyệt Kiếm", bắt đầu luyện Thái Cực Kiếm Pháp.

Bởi vì lúc Mạnh Hiểu Dur bảy tuổi đã bắt đầu đi theo gia gia luyện tập Thái Cực Kiếm Pháp. Cho nên những chiêu thức bên trong Thái Cực Kiếm Pháp đã sớm khắc vào trong lòng Mạnh Hiểu Dur, trở thành một loại bản năng. Vì vậy sau khi ra chiêu thứ nhất, chiêu thứ hai rất tự nhiên xuất ra. Ngay sau đó là chiêu thứ ba, chiêu thứ tư, chiêu chiêu đan xen, liên miên bất tuyệt.

Căn bản không cần giống như luyện kiếm pháp xú lão đầu dạy cho nàng, luyện qua chiêu thứ nhất, trong đầu còn phải nghĩ đến chiêu thứ hai luyện như thế nào.

Rất nhanh Mạnh Hiểu Dur liền hoàn chỉnh luyện ra trọn vẹn Thái Cực Kiếm Pháp. Động tác mây trời nước chảy*, một mạch mà thành, trong lúc luyện hoàn toàn không có một chút ngắt quãng.

*lưu loát

Luyện qua Thái Cực Kiếm Pháp, Mạnh Hiểu Dur cảm thấy cũng không tệ lắm. Vì vậy ngay sau đó lại đánh Thái Cực Quyền. Bởi vì tâm tình bình tĩnh, Mạnh Hiểu Dur rất nhanh liền rơi vào trạng thái. Đồng thời nàng cũng phát hiện một ít chuyện.

Đó chính là mặc kệ là vừa rồi luyện Thái Cực Kiếm hay là hiện tại đánh Thái Cực Quyền, nàng đều cảm thấy có một dòng nước ấm chậm rãi lưu động khắp toàn thân mình. Loại cảm giác này thật thoải mái, thật giống như cả người đều ngâm vào trong suối nước nóng, dễ chịu.

Đây là cảm giác chưa từng có trước kia khi Mạnh Hiểu Dur cùng gia gia luyện Thái Cực.

Đồng thời, lúc này Mạnh Hiểu Dur còn cảm thấy mình thật giống như cùng thiên địa vạn vật hòa thành một thể. Bên tai của nàng dường như cũng nghe được tiếng gió thổi qua lá cây, dòng nước qua suối nhỏ, sóng biển va vào bờ, ong mật bay múa hút mật trong bụi hoa, còn có chim chóc đứng ở trên

nhánh cây ca hát. Cùng rất nhiều rất nhiều âm thanh thiên nhiên nàng từng nghe qua, nhưng lại chưa bao giờ để ý.

Nhiều âm thanh như vậy tiến vào trong tai Mạnh Hiểu Dư. Lại không hề biến thành tạp âm ảm ỹ, ngược lại giống như là một bài đại hợp xướng giai điệu mỹ diệu. Mà người biểu diễn, chính là toàn bộ thiên địa, toàn bộ thiên nhiên.

Mà Mạnh Hiểu Dư thì dần dần mê trong bản đại hợp xướng này. Cả người đều tiến nhập một loại cảnh giới vong ngã*.

*quên mình

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân Cổ Đại Thật Đáng Sợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 28: Cầm Thú, Mau Buông Cô Nương Kia Ra!

Hàn Như Băng lúc này đã kinh ngạc không biết nên nói cái gì cho phải. Nhìn lúc này tiểu gia hỏa đang đánh bộ quyền pháp kia, Hàn Như Băng đơn giản không dám tin vào hai mắt của mình. Quay đầu nhìn muội muội bên cạnh mình cũng đang kinh ngạc. Hiên nhiên nàng cũng không quá tin tưởng, tiểu gia hỏa có thể đánh ra quyền pháp tinh diệu như thế.

Đem qua bởi vì Hàn Như Băng xử lý một số việc trong Cung, nên cũng không về khách điểm. Cho nên sau khi nàng xử lý xong mọi chuyện cần thiết, cũng bàn giao việc cần làm cho một số nội thất đệ tử trong Cung. Trời đã có chút có chút sáng lên, trên đường về khách điểm, Hàn Như Băng gặp Hàn Như Sương tìm nàng. Hàn Như Băng đơn giản nói nguyên nhân một đêm mình không về khách điểm lần cùng muội muội nhà mình. Hai người liền cùng nhau đi về phía khách điểm đang ở. Khi hai nàng trở lại phòng ở khách điểm, cũng không nhìn thấy Mạnh Hiểu Dư bình thường trong thời gian này hẳn là còn ở ôm chăn mềm, nằm ngáy o o.

Hai người cảm thấy vô cùng kỳ quái, sớm như vậy, tiểu gia hỏa sẽ đi đâu đây? Vì vậy Hàn Như Băng tìm điểm tiểu nhị hỏi thăm. Khi điểm tiểu nhị nói với mình cùng muội muội tiểu gia hỏa đi ra đình viện phía sau khách điểm, lúc này hai người cũng đi ra đình viện phía sau khách điểm. Khi đi tới đình viện, lúc nhìn thấy tiểu gia hỏa đang luyện kiếm, Hàn Như Băng cùng muội muội nhà mình Hàn Như Sương, cũng không đi đến quấy rầy, mà là đứng ở một bên xa xa nhìn xem.

Trong lúc các nàng trông thấy tiểu gia hỏa phi thường vụng về luyện kiếm pháp nhập môn sơ cấp, hai người đều không hèn mà cùng cong cong khoe miệng. Khi Hàn Như Băng nhìn thấy muội muội nhà mình không còn lạnh mặt, ngược lại có chút tươi cười, nụ cười khoe miệng Hàn Như Băng cũng trở nên rực rỡ hơn. Đồng thời, trong lòng cũng nghĩ: "Tiểu gia hỏa thật đúng là rất lợi hại a! Cứ nhiên có thể hòa tan khuôn mặt băng sơn vạn năm không đổi của muội muội nhà mình.

Ngay lúc Hàn Như Băng còn đang suy nghĩ tiểu gia hỏa cứ nhiên có thể hòa tan băng sơn muội muội nhà mình, lơ đãng giương mắt, liền thấy tiểu gia hỏa không biết lúc nào đã ngừng luyện kiếm. Ngược lại đứng ở nơi đó, mặt lộ vẻ ghét bỏ, cái miệng nhỏ chu lên không biết đến đang lăm bầm lẫu bầu cái gì. Bất quá coi như cách có chút xa, không nghe rõ tiểu gia hỏa lăm bầm cái gì. Nhìn dáng vẻ tiểu gia hỏa chu miệng, mặt ghét bỏ, Hàn Như Băng đại khái cũng có thể đoán được, khẳng định tiểu gia hỏa lại đang oán giận kiếm pháp nhập môn lão tiền bối "Mê Cửu" dạy nàng, khó luyện không nói, hơn nữa tư thế lại còn rất khó coi.

Thấy sau khi Mạnh Hiểu Dư oán trách một lúc, tựa như bỗng nhiên nghĩ tới điều gì, ánh mắt sáng lên vỗ tay một cái, lại bắt đầu hưng phấn nói một mình, thế nhưng không bao lâu lại thấy được tiểu gia hỏa giống như nghĩ tới chuyện thương tâm gì mà rơi nước mắt.

Trong nháy mắt nhìn thấy quanh thân tiểu gia hỏa đều bị cảm xúc bị thương bao phủ. Lại nhìn khuôn mặt nhỏ của nàng che kín nước mắt, Hàn Như Băng cảm thấy trong lòng của mình hưng hăng đau đớn một chút. Nàng rất muốn lập tức đến trước mặt tiểu gia hỏa, ôm tiểu gia hỏa vào trong ngực an ủi một phen. Thế nhưng nàng lại lập tức ngăn trở ý nghĩ xúc động của mình, đồng thời cũng đưa tay kéo Hàn Như Sương đã nhấc chân chuẩn bị đi về phía tiểu gia hỏa lại. Thấy muội muội nhìn mình bằng ánh mắt nghi vấn, Hàn Như Băng cũng không trả lời gì, chỉ là nhẹ nhàng lắc đầu. Sau đó lại chuyển hướng ánh mắt về phía tiểu gia hỏa lúc này đang khóc thút thít.

Hàn Như Sương nhìn tỷ tỷ giữ chặt mình, cái gì cũng không nói, chỉ lắc đầu. Vì vậy lại chuyển dời ánh mắt đến trên người Dư Nhi đang khóc thút thít. Mặc dù có chút không hiểu, nhưng không có động nữa. Chỉ là cùng tỷ tỷ nhà mình chuyển ánh mắt đến trên người Mạnh Hiểu Dư đang khóc thút thít.

Nhìn thấy Mạnh Hiểu Dư rơi lệ, trong lòng của hai người đều rất không thoải mái. Hai tay để ở bên người đều thật chặt nắm thành quyền đầu.

Cũng may Mạnh Hiểu Dư khóc một hồi, lại giống như nghĩ tới điều gì. Sau khi lăm bầm hai tiếng liền lấy tay lau khô nước mắt. Sau đó nhắm mắt lại, không biết suy nghĩ cái gì. Sau đó lúc mở mắt lần nữa, cảm xúc bị thương lúc trước đã không thấy bóng dáng, đổi lại thần thái phi thường bình thản.

Thay đổi nhanh chóng như vậy kém chút khiến hai tỷ muội Hàn Như Băng xa xa đứng ở một bên phản ứng không kịp. Nhưng mà càng làm cho hai tỷ muội Hàn Như Băng giật mình là, sau khi Mạnh Hiểu Dư thay đổi cảm xúc. Liền bắt đầu múa một bộ kiếm pháp tinh diệu các nàng chưa từng thấy qua, sau khi Mạnh Hiểu Dư múa xong bộ kiếm pháp tinh diệu kia. Các nàng lại trông thấy Mạnh Hiểu Dư buông kiếm, bắt đầu đánh một bộ quyền pháp tinh diệu phi thường giống bộ kiếm pháp kia.

Sau khi Mạnh Hiếu Dư quên mình, đánh xong trọn vẹn Thái Cực Quyền. Liên cảm giác được bụng có chút đói. Vì vậy liền quay người chuẩn bị đi về đại đường khách điểm, chuẩn bị đi ăn điểm tâm.

Mạnh Hiếu Dư vừa xoay người, liền nhìn thấy hai tỷ muội Hàn Như Băng ngu ngu đứng một bên. Vì vậy liền hưng phấn hô các nàng một tiếng, sau đó bước nhanh về phía các nàng.

Hai tỷ muội Hàn Như Băng bị một tiếng "Như Băng tỷ tỷ, Như Sương tỷ tỷ" của Mạnh Hiếu Dư hô tỉnh táo lại. Vì vậy hai người đồng thời lộ ra một nụ cười thân nhiên về phía Mạnh Hiếu Dư đang đi về phía các nàng.

Hàn Như Băng đưa tay nheo nheo mắt Mạnh Hiếu Dư. Sau đó nói: "Tiểu gia hỏa đói bụng không? Chúng ta đi ăn điểm tâm đi!"

"Àn, có chút đói bụng". Mạnh Hiếu Dư nhẹ gật đầu, đáp lời Hàn Như Băng. Sau đó lại tựa như nghĩ tới điều gì, hỏi hai tỷ muội Hàn Như Băng: "Như Băng tỷ tỷ, tỷ cùng Như Sương tỷ tỷ tới lúc nào a?"

"Được một lúc." Hàn Như Băng cười đáp.

"Ai...thật sao? Vậy tại sao trước đó ta không phát hiện các tỷ nha?" Mạnh Hiếu Dư có chút kinh ngạc hỏi.

"Có thể là Dư Nhi không có chú ý đi!" Thấy vẻ mặt đáng yêu kia của Mạnh Hiếu Dư, Hàn Như Sương trả lời. Sau đó nàng suy nghĩ một chút, lại hỏi: "Tiểu gia hỏa, bộ quyền pháp vừa rồi nàng đánh, còn có bộ kiếm pháp trước đó. Vì cái gì lúc trước ta không thấy nàng luyện qua đây? Mà võ công tinh diệu lợi hại như vậy, là ai dạy nàng?" Hàn Như Băng đặc biệt hiếu kỳ, tiểu gia hỏa này ngay cả một bộ kiếm pháp nhập môn, luyện rất lâu cũng không biết luyện. Vì cái gì lại có thể vô cùng thuần thục múa ra một bộ kiếm pháp tinh diệu như vậy. Hơn nữa sau đó còn đánh ra một bộ quyền pháp cũng tinh diệu như vậy.

"Tỷ nói là Thái Cực Quyền cùng Thái Cực Kiếm sao?" Nghe Hàn Như Băng hỏi, Mạnh Hiếu Dư có chút không xác định hỏi lại. Bởi vì trong nhận thức của Mạnh Hiếu Dư, Thái Cực Quyền cùng Thái Cực Kiếm chỉ là một loại thể thao có thể cường thân kiện thể mà thôi. Hoàn toàn chẳng liên quan đến mấy thứ võ lâm tuyệt học dùng để giết người đánh nhau kiếm luôn PK* gì hết? Vì vậy lúc nghe Hàn Như Băng nói kiếm pháp cùng quyền pháp vô cùng tinh diệu, không thể không hỏi trước xem nó có phải là Thái Cực Quyền cùng Thái Cực Kiếm hay không.

"Nguyên lai hai bộ võ công kia gọi là Thái Cực Quyền cùng Thái Cực Kiếm a! Không biết võ công tinh diệu tuyệt luân như thế là tiểu gia hỏa học từ đâu nha?"

"Ha ha ha Như Băng tỷ tỷ khẳng định sai lầm, Thái Cực Quyền cùng Thái Cực Kiếm này chỉ là thể thao gia gia dạy cho ta, dùng để rèn luyện thân thể thôi. Võ công tinh diệu tuyệt luân theo như tỷ tỷ nói thì căn bản kém cách xa vạn dặm mà!" Sau khi Mạnh Hiếu Dư xác thực Hàn Như Băng nói chính là Thái Cực Quyền cùng Thái Cực Kiếm, liền cười cùng Hàn Như Băng giải thích.

"A, vậy sao?" Sau khi nghe Mạnh Hiếu Dư giải thích, Hàn Như Băng có chút nghi ngờ hỏi.

"Đương nhiên là vậy a! Lại nói, trên thế giới làm sao lại có loại võ công giống như Thái Cực Quyền cùng Thái Cực Kiếm, chậm rãi lại yếu ớt, hơn nữa thoạt nhìn một chút lực công kích đều không có chứ!" Mạnh Hiếu Dư đương nhiên trả lời nghi vấn của Hàn Như Băng.

Nhìn thấy bộ dáng của Mạnh Hiếu Dư làm sao cũng không tin võ công Thái Cực Quyền cùng Thái Cực Kiếm mình vừa mới luyện là hai loại võ công phi thường lợi hại mà phi thường tinh diệu. Hàn Như Băng liền nghĩ đến: "Xem ra tiểu gia hỏa này cũng không rõ đạo lý 'Lấy nhu thắng cương, lấy tĩnh chế động a'! Lúc tiểu gia hỏa luyện Thái Cực Quyền cùng Thái Cực Kiếm, mặc dù bề ngoài nhìn như chậm chạp bất lực. Kì thực uy lực vô tận, chiêu chiêu đan xen, vòng vòng tương hỗ, liên miên bất tuyệt." Nghĩ tới đây, Hàn Như Băng còn dự định mở miệng nói cho tiểu gia hỏa, Thái Cực Quyền cùng Thái Cực Kiếm chậm rãi, yếu ớt hơn nữa thoạt nhìn không có một chút lực công kích trong miệng nàng, chính là võ lâm tuyệt học hiếm thấy đương thời. Chỉ là nàng mới vừa vận há mồm, ngay cả một chữ cũng còn chưa kịp nói ra, liền bị Mạnh Hiếu Dư cắt ngang.

"Như Băng tỷ tỷ, chúng ta cũng không cần thảo luận loại chủ đề nhàm chán này có được hay không. Ta sắp chết đói rồi, chúng ta đi ăn điểm tâm trước có được hay không? Nếu như tỷ cùng Như Sương tỷ tỷ cảm thấy hứng thú với Thái Cực Quyền cùng Thái Cực Kiếm, lần sau ta chỉ cho các tỷ! Chúng ta đi ăn cơm trước có được hay không?" Mạnh Hiếu Dư nói xong, vuốt vuốt cái bụng đói đến xẹp lép của mình, giả bộ đáng thương nhìn hai tỷ muội Hàn Như Băng.

Thấy Mạnh Hiếu Dư bĩu môi cùng biểu lộ nũng nịu trên mặt, Hàn Như Băng lại đưa tay nheo nheo khuôn mặt của Mạnh Hiếu Dư, vừa cười vừa nói: "Được, chúng ta đi ăn điểm tâm đi!"

Mà Hàn Như Sương thì trực tiếp dắt tay Mạnh Hiếu Dư, đi về phía khách điểm.

===== đường phân cách =====

Trên đường cái tập nập.

"Oa.... Đường nhân* này thật xinh đẹp a! Đại thúc, ta muốn đường nhân này, bao nhiêu tiền?" Lúc này, Mạnh Hiếu Dư tay phải cầm một chuỗi hồ lô lò đường, đứng trước một sạp đường nhân, chỉ vào một đường nhân vô cùng xinh đẹp, nói với lão bản của sạp.

*đường nhân: đồ chơi/hình nhân làm bằng đường có hình thù những nhân vật

"Năm văn tiền một cái" Nam tử trung niên bán đường nhân cười ha hả nói với Mạnh Hiểu Dư.

"Được, cho ta một cái" Mạnh Hiểu Dư nói xong cũng từ trong túi móc ra năm đồng tiền, đưa cho nam tử trung niên. Sau đó cười hi hi tiếp nhận đường nhân từ tay nam tử trung niên. Liếm một cái, lập tức cười đến híp cả mắt nói: "Rất ngọt a! Tạ ơn đại thúc." Sau đó liền quay người tiếp tục đi dạo.

Hàn Như Băng nhìn Mạnh Hiểu Dư đi ở phía trước, tay trái tay cầm một đường nhân, tay phải cầm một chuỗi hồ lô đường ăn vui vẻ. Ở trong lòng buồn cười nghĩ: "Tiểu gia hỏa này không phải vừa mới ăn xong điểm tâm không bao lâu sao? Sao bây giờ còn có thể ăn nhiều đồ ăn vặt như vậy? Có đôi khi thật đúng là bội phục sức ăn của tiểu gia hỏa, lúc ăn điểm tâm rõ ràng ăn nhiều như vậy. Hiện tại cư nhiên còn có bụng ăn những đồ ăn vặt kia." Nghĩ tới đây, Hàn Như Băng lại nhìn Mạnh Hiểu Dư đi ở phía trước, vui vẻ ăn, thỉnh thoảng nhìn đồng nhân tây, đi dạo đến vui vẻ

Lại quay đầu nhìn thoáng qua muội muội mặt lạnh đi bên cạnh mình. Cùng một vị nữ giả nam trang khác, trên mặt mỉm cười, nhìn tiểu gia hỏa. Hàn Như Băng nhẹ nhàng thờ dài.

Ngay lúc Mạnh Hiểu Dư vừa dạo phố, vừa ăn vặt đến vui vẻ thì thấy phía trước cách đó không xa có một đám người vây quanh một vòng lớn, không biết đang làm gì. Vì vậy người có lòng hiếu kỳ phi thường nặng như Mạnh Hiểu Dư liền dự định đi qua nhìn một chút.

Khi Mạnh Hiểu Dư đến gần đám người, cũng chen vào bên trong, nàng nhìn thấy một màn phi thường cầu huyết lại thường xuyên xảy ra trong tiểu thuyết võ hiệp. Đó chính là một nam tử ăn mặc hoa lệ, nhưng tướng mạo lại phi thường hèn mọn, không biết là phú nhị đại* hay là quan nhị đại*, mang theo một đám nô tài chó cạy gần nhà, gà cạy gần chuồng* phía sau hắn, đang đùa giỡn một nữ tử nhà lành nhu nhược rất xinh đẹp.

*quan nhị đại: con quan

*phú nhị đại: con nhà giàu

*ám chỉ những tên phách lối trong "địa bàn" của mình

"Nhưng phàm là một người bình thường có tinh thần hiệp nghĩa, lúc gặp phải loại chuyện như vậy. Phần lớn đều vào lúc này nhảy ra, sau đó hô to một tiếng "Dừng tay" sau đó sẽ là một màn anh hùng cứu mỹ nhân. Thế nhưng mà, Mạnh Hiểu Dư là một người có tinh thần hiệp nghĩa, nhưng nàng lại không tính là một người bình thường. Sau khi nàng nhìn thấy tình cảnh này, đầu óc lập tức nổi lên một câu, thuật ngữ chuyên môn phi thường kinh điển mạng. Vì vậy nàng liền đuổi ra tay phải lúc này còn nắm chặt cây kẹo hồ lô đã bị nàng ăn ba viên còn lại hai viên, chỉ vào nam tử tướng mạo phi thường hèn mọn, lớn tiếng thốt lên một câu: "Cầm thú, mau buông cô nương kia ra, ta đến! ! !"

Thấy vote ta - nàng nhiều nên đề ta - nàng nhé ^^

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân Cổ Đại Thật Đáng Sợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Chương 26

Nhìn thấy bốn phía trong nháy mắt an tĩnh lại, cùng đồng đảo ánh mắt nhìn về phía mình. Ngay cả thiếu nữ đang hoảng mới vừa rồi một mực lời lời kéo kéo gã bi ôi kia. Lúc này đều đình chỉ lời kéo, nhìn về phía mình. Lúc này Mạnh Hiểu Dư thật sự muốn đánh chết mình, sao mình lại nói luôn cả hai chữ sau cùng ra vậy? Đồng thời cũng không nhịn được bắt đầu gào thét trong lòng: "Ánh mắt các người nhìn ta là có ý gì? Không phải ta chỉ không cẩn thận nói nhiều thêm hai chữ sao? Các người có cần phải dùng loại ánh mắt nhìn quái vật kia mà nhìn ta sao? Còn có, gã bi ôi đùa giỡn thiếu nữ nhà lành, ánh mắt như nhìn người đồng đạo của người là có ý gì? Lão nương cùng người không phải người một đường có được không! Lão nương chính là một thanh niên năm tốt chính trực a! Còn có còn có, nữ tử bị đùa giỡn kia, ta chính là người cứu người đó nha! Người không cảm tạ ta thì thôi đi, nhưng mà người cũng không thể dùng loại ánh mắt sợ hãi còn hơn nhìn thấy sắc lang nhìn ta a. Nếu người như vậy, kêu người chuẩn bị anh hùng cứu mỹ nhân như ta làm sao chịu nổi a?"

Mạnh Hiểu Dư rất muốn lớn tiếng gầm hét những lời ở trong lòng nghĩ tới ngay trước mặt những người đó. Dùng những lời này chỉ trích những người đó, sao có thể dựa vào hai chữ sau cùng của câu nói vừa rồi kia bóp méo hành động vĩ đại không cúi đầu thế lực ác, dừng cảm động ra, anh hùng cứu mỹ nhân của nàng đây?

Mặc dù Mạnh Hiểu Dư rất muốn làm như vậy, nhưng mà dưới các loại ánh mắt của nhiều người nhìn về phía mình như vậy. Mạnh Hiểu Dư chậm rãi thu hồ tay phải còn nắm chặt hồ lô đường chỉ gã bi ôi kia. Sau đó cúi đầu hung hăng cắn một hơi, sau đó lại mãnh liệt nhai mấy cái. Sau khi nuốt hồ lô vào trong bụng thì há miệng bình tĩnh nói: "Thật xin lỗi, vừa rồi miệng ta bị rút gân, các người tiếp tục đi!" Sau khi câu nói này khiến toàn thể đám người bị đánh bại liền bình tĩnh xoay người đi ra.

"Hô. . . Rốt cục đi ra rồi, những ánh mắt kia thật sự là thật là làm cho người ta sợ hãi!" Mạnh Hiểu Dư từ trong đám người đi ra, nặng nề thở ra một hơi, cảm thán nói. Nhưng mà nàng mới vừa vận cảm thán xong liền nhìn thấy ba người Hàn Như Băng lúc này đang đứng không xa ở trước mặt mình.

Nhìn thấy ngoại trừ gương mặt của Như Sương tỷ tỷ vẫn lạnh lùng như cũ, thì trên mặt của hai người Như Băng tỷ tỷ cùng Nam Cung Vân Hàn buổi sáng

vừa gặp ở cửa khách điểm đi dạo cùng đều mang một nụ cười mà Mạnh Hiểu Dư xem không hiểu. Mặc dù Mạnh Hiểu Dư xem không hiểu nụ cười trên mặt Hàn Như Băng cùng Nam Cung Vân Hàn là có ý gì. Nhưng mà nàng có thể khẳng định là, nhất định ba người Như Băng tỷ tỷ đã thấy được trò mèo lúc này của nàng.

Nghĩ tới đây, Mạnh Hiểu Dư không khỏi nước mắt giàn giụa. Hình tượng của ta a, cứ như vậy hủy bởi một câu trên mạng!

Ai!! Hình tượng hủy còn chưa tính, trong những người kia cũng không có ai quen ta. Cùng lắm thì về sau lúc ta ra cửa cải trang một chút là được rồi. Thế nhưng mà tại sao phải để Như Băng tỷ tỷ cùng Như Sương tỷ tỷ trông thấy đây? Nghĩ đến đây, Mạnh Hiểu Dư lại giương mắt nhìn hai tỷ muội Hàn Như Băng một chút. Giương mắt Hàn Như Sương vẫn lạnh lùng như cũ, nhưng mà ánh mắt lại một mực nhìn lấy mình, đôi môi gắt gao mím lại. Mà Như Băng tỷ tỷ thì cũng một mực nhìn mình, nhưng mà trên mặt vẫn mang nụ cười Mạnh Hiểu Dư xem không hiểu, nhưng trực giác cho nàng biết nụ cười này rất nguy hiểm.

Biểu lộ của hai người này, nếu như Mạnh Hiểu Dư nhìn thấy trước chiều hôm qua, khẳng định sẽ cho rằng đây là rất bình thường. Dù sao Như Sương tỷ tỷ vẫn luôn là gương mặt lạnh lùng đó a! Mà trên mặt Như Băng tỷ tỷ thì thường xuyên mang một nụ cười mình xem không hiểu. Cho nên nét mặt bây giờ của bọn họ cũng không có cái gì không đúng.

Thế nhưng mà sau khi trải qua chiều hôm qua, sau khi mình choáng choáng váng váng đáp ứng lời bày tỏ của hai tỷ muội Hàn Như Băng, sau đó lại nhìn thấy biểu tình hiện tại của hai tỷ muội các nàng, Mạnh Hiểu Dư có một loại cảm giác phi thường mãnh liệt, mình sắp xui xẻo rồi. Mà tại sao mình lại có loại cảm giác phi thường mãnh liệt này đây?

Đương nhiên là bởi vì từ chiều hôm qua sau khi mình tiếp nhận hai tỷ muội Hàn Như Băng tỏ lộ, hành vi của hai người này biểu hiện ra...! Như Băng tỷ tỷ thì không nói, dù sao hôm qua sau khi mình tiếp nhận Như Băng tỷ tỷ cùng Như Sương tỷ tỷ tỏ lộ, Như Băng tỷ tỷ chỉ hôn mình một chút, sau đó liền đi làm việc. Cho tới buổi sáng hôm nay mới trở lại khách điểm. Cho nên coi như mình cảm giác ra Như Băng tỷ tỷ đối với mình có chút thay đổi, nhưng mà vô luận như thế nào cũng không nói rõ đến cùng là thay đổi ở đâu.

Nhưng mà Như Sương tỷ tỷ lại khác biệt, từ khi mình tiếp nhận nàng cùng Như Băng tỷ tỷ, thái độ của Như Sương tỷ tỷ đối với mình thay đổi vô cùng lớn a! Đơn giản chính là, trực tiếp từ băng sơn chuyển biến thành hỏa sơn *nha! Hơn nữa còn là loại hỏa sơn đang phun trào!

*hỏa sơn: núi lửa

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân Cổ Đại Thật Đáng Sợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Thằng Cha Này Là Xuyên Không Tới Đi!

"Tiểu Dư Nhi đang suy nghĩ gì đấy?" Nam Cung Vân Hàn đến gần Mạnh Hiểu Dư, duỗi ra một tay nhẹ nhàng xoa đầu Mạnh Hiểu Dư, ngữ khí ôn nhu hỏi với Mạnh Hiểu Dư. Hoàn toàn mặc kệ sắc mặt của hai tỷ muội Hàn Như Băng sau lưng nàng biến hóa như thế nào.

"Ách không có không có suy nghĩ gì!" Mạnh Hiểu Dư bị giọng nói ôn nhu của Nam Cung Vân Hàn gọi hoàn hồn trí, trong nháy mắt lại bị dung nhan tuyệt mỹ mang theo nụ cười ôn nhu yếu ớt của Nam Cung Vân Hàn hấp dẫn. Sau khi trả lời Nam Cung Vân Hàn liền hai mắt hình trái tim nhìn dung nhan tuyệt mỹ của Nam Cung Vân Hàn, bắt đầu hoa si*. Hoàn toàn ném hai tỷ muội Hàn Như Băng đến tận sông Amazon. (tác giả viết thế chứ tui ko có chề đâu :v)

*hoa si: mê trai/gái

Nhìn hai người trước mặt cách đó không xa "thâm tình nhìn nhau", hoàn toàn bỏ quên các nàng. Mặt của Hàn Như Sương đã đen đến không thể đen hơn, lúc này nàng rất muốn một kiếm chặt cái tay đặt ở trên đầu Mạnh Hiểu Dư của Nam Cung Vân Hàn. Sau đó lại ôm Dư Nhi vào trong ngực hung hăng trừng phạt dùm. Nếu không phải tay phải Hàn Như Băng một mực lôi kéo mình, rất có thể nàng đã xông lên làm như vậy.

Mà Hàn Như Băng thì tay phải bận rộn lôi kéo muội muội nhà mình, đồng thời, nụ cười nguy hiểm bên miệng thì càng lúc càng nguy hiểm. Trong lòng đã nghĩ kỹ phải trừng trị tiểu gia hỏa không nghe lời nhà nàng thế nào.

Sau khi tính toán tốt tới hôm nay phải trừng phạt tiểu gia hỏa thế nào, nụ cười nguy hiểm trên mặt Hàn Như Băng càng tăng thêm. Đồng thời nàng cũng nghĩ trong lòng nghĩ: "Tiểu gia hỏa, tới hôm nay, nàng cũng đừng trách ta cùng muội muội. Lúc đầu ta còn không muốn nhanh như vậy, thế nhưng mà nàng thật sự quá không nghe lời. Hơn nữa còn quá chiều nhân*, nếu như ta cùng muội muội không nhanh một chút, không chừng ngày nào đó nàng liền bị những người khác lừa mất. Nghĩ đến nơi này, Hàn Như Băng nhìn thoáng qua Nam Cung Vân Hàn đang cười hèn mọn đứng bên cạnh tiểu gia hỏa. ("Uy uy người ta là cười ôn nhu có được không a!" Tiểu Vũ gầm thét lên.) Sau đó lại như tổng kết nghĩ đến: "Cho nên, bởi vì nàng không nghe lời, mà lại quá chiều nhân. Vì "lý tưởng hạnh phúc" sau này của ta cùng muội muội, tới hôm nay vô luận như thế nào, nàng cũng chạy không thoát. (Tiểu Vũ đập đen rau muống nói: "Kỳ thật nói tới nói lui, chính là người muốn tới hôm nay đẩy ngã Tiểu Maij đi! Còn kiếm cớ nhiều như vậy cho mình làm gì.)

*chiều nhân: gây chú ý, có sức hút với người khác

Ngay lúc mặt Hàn Như Sương đen lên, Hàn Như Băng cười nguy hiểm, mà Mạnh Hiểu Dư cùng Nam Cung Vân Hàn vẫn không phát giác gì mà "thâm

tình nhìn nhau". Một tiếng "Nữ hiệp" đột ngột phá vỡ không khí phi thường quý dị lúc này.

Lúc này Mạnh Hiểu Dư đầy dấu chấm hỏi nhìn chăm chăm gã bi ổi trước mặt đang dùng biểu tình kích động như nhìn thấy thần tượng, lại còn luôn miệng kêu mình là nữ hiệp. Sau đó có chút khó tin chỉ cái mũi của mình hỏi: "Vừa rồi là người gọi ta sao?"

"Đúng vậy a! Vừa rồi lúc ta nhìn thấy người đi ra khỏi đám đông, ta còn tưởng rằng không dễ dàng tìm thấy người đâu? Chờ ta để gia đình đưa cô nương kia về nhà nàng, lại ra khỏi đám đông, không ngờ người vẫn còn đứng phía ngoài đoàn người chưa đi. Nữ hiệp, người biết lúc ta gặp lại người, ta kích động cỡ nào sao?" Gã bi ổi lúc này bị Mạnh Hiểu Dư định nghĩa là thiếu gia ăn chơi đùa giỡn thiếu nữ nhà lành bởi vì thấy hắn đang cùng một nữ tử lời kéo, lúc này đang nhìn chăm chăm Mạnh Hiểu Dư bằng ánh mắt hình ngôi sao trả lời câu hỏi của Mạnh Hiểu Dư.

"Như vậy người tìm ta vì cái gì?" Lúc này Mạnh Hiểu Dư bị gã bi ổi dùng ánh mắt hình ngôi sao đầy sùng bái nhìn liền cảm thấy toàn thân không thoải mái.

Nghe Mạnh Hiểu Dư hỏi, gã bi ổi kia lập tức đứng thẳng người. Dùng một loại ngữ khí vô cùng nghiêm túc nói: "Nữ hiệp, ta gọi Lý Cao Thăng, ở Lí phủ nằm trên đường cái phía đông. Cha ta là Tri phủ Phú Vân Thành, mà ta là Đại công tử của Tri phủ Phú Vân Thành này." Sau khi giới thiệu xong gia thế của mình, gã bi ổi gật đầu một cái lại nói tiếp: "Kỳ thật ta tìm nữ hiệp không có đại sự gì khác. Chỉ là muốn xin người thu ta làm tiểu đệ của người, sau đó về sau ta liền theo người lẫn lộn."

"Vì sao?" Lúc này Mạnh Hiểu Dư đã có chút choáng váng tại chỗ. Ngay cả Nam Cung Vân Hàn cùng hai tỷ muội Hàn Như Băng đều có chút không hiểu nhìn gã bi ổi kia.

Nghe được Mạnh Hiểu Dư hỏi hắn vì sao, lúc này gã bi ổi liền kích động lôi kéo ống tay áo của Mạnh Hiểu Dư nói: "Đương nhiên là bởi vì chúng ta là cùng một loại người a! Người biết không? Khi ta nghe được người ngay trước đám người lớn tiếng nói với ta: "Cầm thú, mau buông ra cô nương kia, ta đến!" Người biết lúc ấy trong tim ta kích động cỡ nào sao! Nhất là hai chữ "ta đến" sau cùng trong câu kia của người, với ta mà nói đơn giản chính là thiên lại chi thanh* a! Người biết không? Từ lúc còn rất nhỏ, ta liền cho rằng nữ nhân không nên cùng một chỗ với nam nhân, mà hắn là cùng một chỗ với nữ nhân a! Loại trọc vật như nam nhân, sao có thể xứng với nữ nhân sạch sẽ như nước đây? Thế nhưng người của thế giới này lại hay nói cái gì nam nữ xứng đôi, âm dương tương hợp mới là thiên địa chính đạo. Chó má thiên địa chính đạo, theo ta thì nữ nhân cùng một chỗ với nữ nhân mới thật sự là nhân gian chính đạo... .

*thiên lại chi thanh: âm thanh/tiếng của trời. Địa lại chi thanh: tiếng đất

Mạnh Hiểu Dư xam mặt nhìn tên đang phẫn hận trắng trợn phê phán đạo lý nam nữ xứng đôi, âm dương tương hợp của thế giới này. Đồng thời lại cực lực tuyên truyền cho mình lý luận nữ nữ tướng phối mới là nhân gian chính đạo, mà nam tử nên bị trục xuất ra khỏi thế gian.

Nhìn không được ở trong lòng đầu đen rau muống: "Kỳ thật thằng cha này là xuyên không tới đi! Hơn nữa cái loại lý luận nâng nữ tử lên trời, đạp nam tử xuống của người là chuyện gì xảy ra? Hơn nữa người không nên quên, chính người cũng là nam nhân đi! Còn có, nếu như thế giới này thật sự phát triển theo hướng giống như người nói, nữ nhân đều đi làm bách hợp, mà nam nhân thì đều bị trục xuất khỏi thế gian. Ta nghĩ thế giới này cách ngày diệt vong cũng không xa đi!"

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân Cổ Đại Thật Đáng Sợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 31: Càng Thêm Hạnh Phúc

"A a rốt cục thoát khỏi tên điên nào tàng kia!" Lúc này Mạnh Hiểu Dư không có hình tượng chút nào ghé vào trên giường trong nàng cùng Hàn Như Băng. Vừa lẫn lộn vừa cảm thán rốt cục đưa tiễn được cái tên nam nhân điên nào tàng liền tục ở bên tai nàng tuyên truyền lý luận nam nữ không đúng, nữ nữ vô tội kia đi.

"Nga, chẳng lẽ tiểu gia hỏa không tán đồng cách nói của vị công tử Lý Cao Thăng kia?" Hàn Như Băng ngồi bên cạnh bàn, tay phải bưng một chén trà xanh, sau khi uống một hơi liền thả lại trên bàn. Sau đó nhìn Mạnh Hiểu Dư đang lẫn lộn trên giường, chậm rãi hỏi vấn đề này.

"Đương nhiên không tán đồng, nếu như trên đời này nữ tử đều cùng một chỗ với nữ tử, vậy không phải thiên hạ đại loạn rồi sao?" Mạnh Hiểu Dư vẫn vừa lẫn lộn trên giường vừa nói.

"A! Vậy ý của tiểu gia hỏa là nữ tử nhất định phải cùng nam tử mới là chính đạo?" Khuôn mặt Hàn Như Băng như cười mà không phải cười nhìn Mạnh Hiểu Dư nói.

"Cái đó cũng không đúng, dù sao không phải mỗi người đều thích nam nhân hoặc là nữ nhân. Sao có thể ép buộc, nữ nhân không thích nam nhân sao phải cứ cùng một chỗ với nam nhân chứ? Đồng dạng cũng không thể ép buộc nam nhân không thích nữ nhân phải cứ cùng một chỗ với nữ nhân, cho nên, cách nói nữ tử nhất định phải cùng nam tử cùng là không đúng."

"Vậy tiểu gia hóa cho rằng như thế nào mới là đúng đây?"

"Tình cảm "

"Tình cảm?"

"Ân, song phương có tình cảm với nhau mới có thể cảm giác được hạnh phúc. Mặc kệ là nam nữ hay là nữ nữ hoặc là nam nam, cũng phải có tình cảm, cùng một chỗ mới cảm thấy hạnh phúc a! Cho nên a! Tình cảm mới là trọng yếu nhất, chỉ cần song phương có tình cảm, như vậy đối phương là nam hay là nữ cũng đều không trọng yếu a!"

"A! Thì ra tiểu gia hóa cho là như vậy a! Vậy tiểu gia hóa cảm thấy cùng một chỗ với ta cùng muội muội có hạnh phúc không?" Trên mặt Hàn Như Băng treo một nụ cười đầy tính toán nói.

"Ừm, ta cảm thấy rất hạnh phúc a!" Mạnh Hiểu Dư vẫn không có nhìn Hàn Như Băng, mà là ôm chần mền tiếp tục vừa lẩn lộn vừa trả lời Hàn Như Băng .

"Vậy tối nay ta cùng muội muội để tiểu gia hóa càng thêm "hạnh phúc" được chứ?" Nụ cười trên mặt Hàn Như Băng càng lúc càng rộng.

"Càng thêm hạnh phúc?" Lúc này Mạnh Hiểu Dư rốt cục nhìn về phía Hàn Như Băng, trên đầu treo đầy dấu chấm hỏi thật to.

"Đúng vậy, tiểu gia hóa nguyện ý không?" Hàn Như Băng cười hỏi, bất quá trong giọng nói chứa một chút dè dặt.

"Nguyện ý thì nguyện ý, bất quá Như Băng tỷ tỷ cùng Như Sương tỷ tỷ làm như thế nào để cho ta càng thêm hạnh phúc đây?" Mạnh Hiểu Dư đặc biệt hiếu kỳ, dù sao định nghĩa hạnh phúc rất mơ hồ a!

"Ha ha đến lúc đó nàng sẽ biết." Ngữ khí lúc này của Hàn Như Băng cực kỳ giống đại hôi lang lừa gạt thành công tiểu hồng mao* đến lang oa* của mình.

*tiểu hồng mao: cô bé quàng khăn đỏ

*lang oa: ô sói

"Không thể nói cho ta biết trước sao?" Mạnh Hiểu Dư nhìn thấy nụ cười như đại hôi lang của Hàn Như Băng, trong lòng bỗng nhiên dâng lên một loại dự cảm vô cùng không tốt. Thế nhưng không đợi đến Hàn Như Băng trả lời liền bị một tràng tiếng gõ cửa cắt ngang .

Mạnh Hiểu Dư nghi ngờ nhìn về phía cửa, sau đó lên tiếng hỏi: "Ai vậy?"

"Khách quan, ta là điểm tiểu nhị a! Ta tới đưa nước nóng cho ngài." Điểm tiểu nhị ngoài cửa xách theo một thùng nước nóng vừa đun xong nghe thấy Mạnh Hiểu Dư hỏi, cung kính trả lời.

"A, vậy người vào đi!" Mạnh Hiểu Dư nghe thấy là điểm tiểu nhị đến đưa nước nóng liền đứng dậy xuống giường đi tới cửa giúp điểm tiểu nhị mở cửa. Sau đó liền đến bên cạnh Hàn Như Băng, ôm một cái cánh tay của Hàn Như Băng. Một mặt làm nũng ngửa đầu nhìn Hàn Như Băng, hi vọng nàng có thể trả lời vấn đề vừa rồi của mình.

Thế nhưng Hàn Như Băng lại chỉ mặt mỉm cười uống trà trong tay nàng, căn bản cũng không nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đáng thương mang theo làm nũng của Mạnh Hiểu Dư.

Cho đến khi điểm tiểu nhị đổ đầy nước nóng vào thùng sau bình phong, đi đến trước mặt Mạnh Hiểu Dư cùng Hàn Như Băng. Xoay người nói: "Khách quan, nước nóng đã đổ đầy, ngài tùy thời đều có thể tắm rửa . Nếu như khách quan ngài không có dặn dò gì , tiểu nhân đi xuống trước. Nói xong những này, điểm tiểu nhị đợi một hồi, thấy Mạnh Hiểu Dư cùng Hàn Như Băng đều không có dặn dò gì liền thối lui ra khỏi phòng, đóng cửa lại.

Hàn Như Băng thấy điểm tiểu nhị ra khỏi gian phòng cũng đóng kỹ cửa. Liền buông chén trà trong tay xuống, quay đầu vừa cười vừa nói với Mạnh Hiểu Dư: "Nước nóng đã chuẩn bị xong, vậy tiểu gia hóa mau đi tắm đi! Nếu không chờ một lát nước lạnh sẽ dễ dàng sinh bệnh nha! Ta đi qua bên muội muội trước, chờ nàng tắm rửa xong ta cùng muội muội sẽ qua. Đến lúc đó nàng sẽ biết, chuyện khiến nàng càng thêm hạnh phúc là cái gì." Sau khi nói xong, Hàn Như Băng cúi đầu đặt một nụ hôn nhẹ nhàng lên môi Mạnh Hiểu Dư. Sau đó liền cười, khuôn mặt quý dị ra khỏi phòng, vèn vèn lưu lại một mình Mạnh Hiểu Dư suy nghĩ lung tung.

Cau mày suy nghĩ kỹ một hồi, cũng không có nghĩ ra chuyện Hàn Như Băng nói khiến cho mình càng thêm hạnh phúc là chuyện gì. Mạnh Hiểu Dư dứt khoát không nghĩ: "Dù sao lát nữa Như Băng tỷ tỷ sẽ nói cho ta biết không phải sao? Vậy ta còn ở đây đoán mò làm gì cho phí sức?" Sau khi Mạnh Hiểu Dư ở trong lòng an ủi mình như thế một chút liền đi tới cửa chốt cửa thật kỹ. Sau đó thì đi ra sau bình phong, lột sạch y phục. Khuôn mặt thỏa mãn bước vào thùng tắm đã đổ đầy nước nóng.

Sắp bị thịt roài...v

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân Cổ Đại Thật Đáng Sợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 32: Chương 29

Sau khi Mạnh Hiểu Dư tắm rửa xong, lau khô nước trên người liền trần trụi bò lên giường, chui vào trong chăn. Bàn đầu nàng còn nằm ở trong chăn, mở to hai mắt hưng phấn nghĩ: "Rốt cuộc việc Như Băng tỷ tỷ nói để cho ta càng thêm hạnh phúc là chỉ cái gì đây?"

Thế nhưng không bao lâu, Mạnh Hiểu Dư liền không chống cự nổi sâu ngủ tiến công, ngủ thiếp đi.

Ngay lúc Mạnh Hiểu Dư vừa mới ngủ không bao lâu. Nàng liền bị một phen ngứa ngáy trên mặt làm mở mắt. Khi Mạnh Hiểu Dư mở mắt thì liền nhìn thấy Hàn Như Sương thân mang một bộ trung y bạch sắc, hai tay ôm lấy eo của mình, khoe môi hơi vênh, hai mắt trong suốt nhìn mình.

"Ngô, là Như Sương tỷ tỷ à! Như Băng tỷ tỷ đâu?" Mạnh Hiểu Dư có chút còn buồn ngủ hỏi.

"Tỷ tỷ đang ở trong phòng ta tắm rửa! Một lát nữa sẽ tới." Hàn Như Sương nhìn thấy bộ dáng híp nửa mắt buồn ngủ đáng yêu của Mạnh Hiểu Dư, đường cong ở khoe môi thoáng tăng thêm. Sau đó dường như nàng lại nghĩ đến cái gì đó, ngừng hơi chút kích động hỏi Mạnh Hiểu Dư lúc này đã cúi đầu vào trước ngực mình chuẩn bị ngủ tiếp: "Dư Nhi, nàng thật sự nguyện ý sao?"

Đầu tựa vào trước ngực Hàn Như Sương, Mạnh Hiểu Dư buồn ngủ mơ mơ màng màng nghe thấy Hàn Như Sương hỏi nàng thật sự nguyện ý sao? Mặc dù nhất thời còn chưa hiểu Hàn Như Sương nói cái gì, nhưng vẫn theo thói quen gật đầu một cái, sau đó nhẹ nhàng ản một tiếng. Sau đó lại chuẩn bị ngủ tiếp.

Ngay lúc Mạnh Hiểu Dư vừa mới chuẩn bị ngủ tiếp, mà Hàn Như Sương lại thấy Mạnh Hiểu Dư gật đầu một cái liền phi thường vui vẻ lại phi thường kích động, hai tay nắm chặt eo Mạnh Hiểu Dư. Bởi vì quá cao hứng cũng quá kích động, cho nên trong lúc nhất thời không khống chế được lực độ hai tay. Kém chút nữa bề gãy cái eo nhỏ mảnh khảnh của Mạnh Hiểu Dư.

Mà Mạnh Hiểu Dư vốn đang buồn ngủ lại bị Hàn Như Sương đột nhiên tăng lực đạo ở hai tay liền bị cảm giác đau đớn trên lưng truyền đến khiến hô đau một tiếng, ngay cả sâu ngủ cũng hoàn toàn chạy hết. Lúc này Mạnh Hiểu Dư mở to hai mắt rung rung trần ngập lên ản nhìn Hàn Như Sương.

Sau khi Hàn Như Sương đang nghe thấy một tiếng nhàn nhạt kêu đau của Mạnh Hiểu Dư liền phát hiện mình ôm Mạnh Hiểu Dư quá chặt, vì vậy lập tức thả lỏng lực đạo hai tay, sau đó mang giọng áy náy nói với Mạnh Hiểu Dư: "Thật xin lỗi Dư Nhi, vừa rồi ta thật cao hứng cho nên nhất thời không khống chế được lực đạo, vì vậy làm đau nàng !" Nói xong những lời này, Hàn Như Sương cũng không đợi Mạnh Hiểu Dư trả lời gì liền trần ngập thương tiếc hôn lên môi Mạnh Hiểu Dư, sau đó từ từ đẩy sâu nụ hôn này. Nụ hôn càng sâu, hai tay Hàn Như Sương vốn đặt ở trên lưng Mạnh Hiểu Dư cũng bắt đầu không an phận lướt khắp cơ thể trần trụi của Mạnh Hiểu Dư.

Mà Mạnh Hiểu Dư vừa lúc bị Hàn Như Sương ôn nhu hôn khiến cho có chút ngốc. Khi nàng vừa mới hoàn hồn, lại không nghĩ rằng lại bị nụ hôn sâu của Hàn Như Sương đoạt đi thần trí vừa mới kéo về.

Ngay lúc Mạnh Hiểu Dư bị Hàn Như Sương hôn đến thần trí mơ hồ. Lại đột nhiên phát hiện không biết khi nào Hàn Như Băng đã vào phòng. Mà lúc này mặt Hàn Như Băng đang trần đầy ý cười nhìn nàng và Hàn Như Sương.

Phát hiện này khiến Mạnh Hiểu Dư vô cùng quần bách. Thần trí vốn bị Hàn Như Sương hôn đến chết phân nửa cũng vào lúc này hoàn toàn thu hồi.

Lúc Mạnh Hiểu Dư phát hiện Hàn Như Băng, đồng thời, Hàn Như Sương cũng phát hiện tỷ tỷ của mình. Nhưng nàng chỉ ngẩng đầu nhìn tỷ tỷ nhà mình một chút, sau đó lại cúi đầu xuống bắt được đôi môi vì quần bách mà né tránh của Mạnh Hiểu Dư. Ngay lúc đó, tay trái của nàng ôm thật chặt eo Mạnh Hiểu Dư, tay phải chống đỡ trên giường. Sau đó đột nhiên phát lực, liền dễ dàng lật Mạnh Hiểu Dư bay một vòng, sau đó lăn vào tận cùng bên trong giường.

Hàn Như Băng nhìn thấy muội muội nhà mình chừa một chỗ trống cho mình. Nụ cười trên mặt càng tươi hơn, sau đó nàng cời ngoại y vừa mới tắm rửa xong mới mặc lên người không được bao lâu, chỉ mặc một thân trung y giống như Hàn Như Sương bò lên trên giường. Sau đó hơi nghiêng người, tới gần bên tai Mạnh Hiểu Dư, dùng giọng khàn khàn mang theo dụ hoặc chậm rãi nói: "Tiểu gia hỏa, không phải lúc trước nàng hỏi ta. Muốn như thế nào mới có thể để cho nàng càng thêm hạnh phúc sao? Hiện tại ta sẽ cùng muội muội nói cho nàng biết, thế nào?" Sau khi Hàn Như Băng ở bên tai Mạnh Hiểu Dư nói xong những lời này, liền vươn lưỡi ra nhẹ nhàng liếm lấy vành tai Mạnh Hiểu Dư một chút. Sau khi Mạnh Hiểu Dư run nhẹ một cái liền cúi đầu xuống hôn lên cái cổ dài nhỏ của Mạnh Hiểu Dư. Mà tay phải cũng xoa lấy ngọn núi nhỏ đã đứng thẳng của Mạnh Hiểu Dư, khi thì nhào nặn, khi thì vuốt khe viền đầu đỏ màu hồng phấn trên ngọn núi kia.

Bởi vì miệng Mạnh Hiểu Dư bị Hàn Như Sương hôn. Sau khi nghe được lời nói của Hàn Như Băng thì triệt để khóc thầm. Đồng thời cũng hiểu được lúc trước Hàn Như Băng nói để cho mình càng thêm hạnh phúc là chỉ cái gì. Vì vậy Mạnh Hiểu Dư không nhịn ở trong lòng mắng to Hàn Như Băng phúc hắc. Cũng mắng mình ngây thơ, sao lại tin tưởng lời nói của Hàn Như Băng chứ?

Đã up 2 chương H trên bachgiatrang.com. Bạn nào muốn xem trước thì qua đó ả

Vài ngày nữa mình sẽ up H bên này (up từng chương). Hoặc nếu thấy vote nhiều thì mình sẽ up sớm ả

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân Cổ Đại Thật Đáng Sợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 33: Chương 30[H]

"Ân... a... a..." Cho dù miệng bị Hàn Như Sương hôn, vẫn có một ít tiếng rên rỉ vỡ vụn từ cổ họng Mạnh Hiểu Dư tràn ra. Lúc này, miệng Mạnh Hiểu Dư bị Hàn Như Sương hôn, cái cổ trắng nõn thì bị Hàn Như Băng tình tế mút lấy. Hai chỗ trước ngực thì bị hai người này một trái một phải nắm trong tay, nặng nhẹ không đồng đều xoa nắn. Bởi vì hai tỷ muội Hàn Như Băng đều bắt đầu tập võ luyện kiếm từ nhỏ liền, cho nên tay phải cảm kiếm của hai người bọn họ đều phủ kín những vết chai móng.

Khi hai bộ vị mẫn cảm trước ngực đồng thời bị hai bàn tay đầy vết chai nặng nhẹ không đều xoa nắn, loại cảm giác tê dại mang theo có chút nhói nhói, trực tiếp đánh tan tất cả lý trí của Mạnh Hiểu Dư. Dù cho miệng bị Hàn Như Sương dán chặt, vẫn có chút tiếng rên rỉ vỡ vụn từ trong cổ họng tràn ra.

Bởi vì những tiếng rên rỉ đứt quãng thỉnh thoảng từ trong cổ họng Mạnh Hiểu Dư tràn ra ngoài, tiếng hít thở của hai tỷ muội Hàn Như Băng cũng càng ngày càng nặng nhọc. Lúc này môi Hàn Như Băng rời đi cái cổ trắng nõn mà chuyển tới trước ngực của Mạnh Hiểu Dư, há miệng ngậm chặt viên đậu đỏ màu hồng vốn bởi vì bị tay mình treu chọc mà đứng thẳng, nhẹ nhàng gặm cắn mút lấy. Mà tay phải của nàng cũng vào lúc này trượt đến phần bụng tròn nhẵn của Mạnh Hiểu Dư, vuốt ve khắp bụng.

Lúc này Hàn Như Sương cũng rời khỏi đôi môi Mạnh Hiểu Dư, hơi cúi người hôn lên xương quai xanh nổi lên đầy gọi cảm của Mạnh Hiểu Dư. Mà tay đang đặt ở một chỗ mềm mại trên người Mạnh Hiểu Dư cũng hơi tăng thêm một chút lực đạo.

"Ân... a... a... Như... Như Băng tỷ tỷ... Không... Đừng đừng... Nơi đó... Ân a... Cảm giác thật kỳ... Quái" Cho dù miệng đã bị Hàn Như Sương thả ra, nhưng Mạnh Hiểu Dư vẫn rất khó nói ra một câu đầy đủ. Từ nhiều nơi trên thân thể truyền đến những khoái cảm xa lạ, trực tiếp ép Mạnh Hiểu Dư không ngừng rên rỉ, lý trí thì sớm đã bị ném đến sông Amazon. Thẳng đến tay của Hàn Như Băng xẹt qua bụng dưới, đi vào hoa viên đã có chút hiện ẩm ướt kia, động tác nhu hòa vỗ về chơi đùa ở hoa viên, Mạnh Hiểu Dư mới bị cảm giác mãnh liệt lại kỳ quái đột nhiên xuất hiện khiến tim về chút lý trí. Hơi ngẩng đầu nhìn một chút, sắc mặt Mạnh Hiểu Dư lập tức bị xấu hổ đến nóng hỏa thiêu. Muốn ra tay lấy tay của Hàn Như Băng đang đặt ở hạ thân nàng ra, nhưng bắt đầu hai cánh tay của nàng lại bị hai tỷ muội Hàn Như Băng mỗi người dùng một tay ép chặt trên đầu. Mạnh Hiểu Dư không có cách nào đành phải lên tiếng ngăn cản bàn tay đang tác quái dưới hạ thân của Hàn Như Băng. Không ngờ vừa mới há miệng, phun ra không phải là câu nói ngăn cản Hàn Như Băng, mà là tiếng rên rỉ liên tiếp. Rốt cục phải phí khí lực thật là lớn mới nói ra một câu ngăn cản Hàn Như Băng, trong đó lại xen lẫn một chút tiếng rên rỉ đứt quãng.

"Làm sao vậy, tiểu gia hỏa? Là ta làm đau nàng sao?" Hàn Như Băng khàn khàn giọng hỏi, thế nhưng mặc dù như vậy, tay đặt ở hoa viên dưới hạ thân của Mạnh Hiểu Dư cũng không có rời đi, mà là vẫn như cũ không nặng không nhẹ khuấy động ở hoa viên thần bí mà mỹ lệ kia.

"Không... Không phải... Ân a... Chỉ là cảm thấy... Vô cùng... kỳ quái thôi." Mạnh Hiểu Dư đứt quãng trả lời, nửa đường bởi vì hạ thân đột nhiên truyền đến một trận khoái cảm mãnh liệt, càng làm cho Mạnh Hiểu Dư không nhịn được rên rỉ ra tiếng. Đồng thời Mạnh Hiểu Dư cũng cảm thấy, có gì đó từ chỗ tư mật của mình chậm rãi chảy ra.

"Không có chuyện gì tiểu gia hỏa, chỉ vì đây là lần đầu tiên của nàng nên mới cảm thấy có chút kỳ quái. Không có chuyện gì, rất nhanh nàng sẽ rất thoải mái." Hàn Như Băng vừa khàn giọng an ủi Mạnh Hiểu Dư, lại ngẩng đầu hôn lên môi Mạnh Hiểu Dư. Mà ngón trỏ tay nàng đặt ở hoa viên bí mật của Mạnh Hiểu Dư thì thuận theo phương hướng chảy ra của mật hoa, chính xác tìm được lối vào có thể mang mình cùng tiểu gia hỏa bay về thế giới cực lạc. Mượn mật hoa bôi trơn, ngón trỏ Hàn Như Băng chậm rãi chen vào thông đạo cực nóng mà lại chật hẹp. Ngón trỏ trong thông đạo chặt chẽ chậm rãi đi vào, cho đến khi đụng phải một tầng trở ngại thật mỏng mới dừng lại. Nhưng nàng cũng chỉ vờn vờn ngừng một chút thôi, sau đó đầu ngón tay Hàn Như Băng liền hơi dùng lực, xuyên qua tầng trở ngại thật mỏng kia thẳng tới chỗ sâu nhất.

"A..." một cổ đau đớn như bị xé rách từ hạ thân lan tràn ra, bởi vì miệng bị Hàn Như Băng thật hôn sâu khiến cho Mạnh Hiểu Dư không cách nào đau kêu thành tiếng, chỉ có hai giọt nước mắt trong suốt xẹt qua khóe mắt, chảy xuống tóc.

"Tiểu gia hỏa đừng sợ, rất nhanh sẽ hết đau, tin tưởng ta." Lúc này Hàn Như Băng rời khỏi môi của Mạnh Hiểu Dư, ngược lại vừa nhẹ nhàng hôn lấy vết nước mắt ở khóe mắt Mạnh Hiểu Dư, vừa khàn giọng an ủi Mạnh Hiểu Dư.

Lúc này Hàn Như Băng cũng vô cùng không dễ chịu, ngón trỏ của nàng bị vách tường chật hẹp trong cơ thể Mạnh Hiểu Dư hút lấy. Cảm giác ấm áp, chặt chẽ ở lối đi không lúc nào không kích thích thần kinh của Hàn Như Băng, nàng sắp bị cảm giác thoải mái ở ngón trỏ tay truyền đến bức điên rồi, muốn động lại không dám động, bởi vì nàng sợ lại tăng thêm đau đớn cho tiểu gia hỏa.

Mãi đến một lúc sau, Hàn Như Băng nhìn thấy thần sắc thống khổ trên mặt Mạnh Hiểu Dư dần dần thối lui, lúc này mới bắt đầu nhẹ nhàng co rút ngón tay. Sau đó từ từ càng lúc càng nhanh, thần sắc thống khổ trên mặt Mạnh Hiểu Dư đã hoàn toàn biến mất không thấy nữa, ngược lại nét mặt tràn đầy mê say.

Vote/cmt nhiều up luôn chương kế tiếp cho đỡ tụt mood :v

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân Cổ Đại Thật Đáng Sợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 34: Chương 31 [H]

"Ân. . . Ân. . . Ân a ! ! !" Sắc mặt ung hồng, hai mắt ướt át mê ly hơi híp lại, mồ hôi trong suốt theo chóp mũi chảy xuống, từng nhịp thở gấp, mỗi móng phần ngọn khẽ nhếch, từng tiếng rên rỉ kiều mị tận xương tràn ra. Bởi vì khoái cảm liên tiếp không ngừng đánh tới, trên dưới toàn thân càng hiện ra một màu hồng phấn mê ly. Từng tiếng rên rỉ quặn rũ tận xương tủy càng vì khoái cảm không ngừng đột kích mà tiếng sau càng quặn rũ, càng câu nhân hơn tiếng trước. Lúc này, Mạnh Hiểu Dư phảng phất như một yêu tinh câu nhân, trên dưới toàn thân đều lộ ra một loại khí tức xinh đẹp, quặn rũ câu nhân.

Nhìn thấy Mạnh Hiểu Dư như thế, tiếng thở dốc của Hàn Như Sương càng thêm nặng nề, đồng thời bụng của nàng cũng bốc lên một cỗ lửa nóng đốt người. Lúc này, trên dưới toàn thân Hàn Như Sương đều bị cỗ lửa nóng đột nhiên dâng lên khiến vô cùng khó chịu. Thế nhưng nàng lại không biết làm sao để phóng xuất lửa nóng khó chịu toàn thân ra ngoài.

Nghe âm thanh yêu kiều của Mạnh Hiểu Dư, nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn lộ ra mị hoặc cùng mê say của Mạnh Hiểu Dư, lại nhìn thấy sắc mặt tỷ tỷ nhà mình cũng ung hồng mang theo mê say, Hàn Như Sương cảm giác được cỗ nhiệt khí trong bụng càng hùng hực đốt người. Hàn Như Sương bị loại cảm giác hùng hực xa lạ này khiến toàn thân khó chịu nhưng lại không biết như thế nào mới có thể làm dịu được, đành phải xin giúp đỡ mà gọi một tiếng tỷ tỷ.

Nghe tiếng kêu như xin giúp đỡ của muội muội nhà mình, Hàn Như Băng nghi ngờ quay đầu lại. Khi nàng nhìn thấy trên mặt Hàn Như Sương ung hồng, cùng lòng mảy mòi vì khó chịu mà nhúu chặt. Hàn Như Băng hiểu rõ nỗi nụ cười, đồng thời cũng thăm mắng mình "Sao lại quên mất là ở phương diện này thì muội muội nhà mình lại đơn thuần như giấy trắng chứ?" Sau khi thăm mắng mình một trận, Hàn Như Băng thả chậm động tác ra vào trên tay. Sau đó dùng ánh mắt ra hiệu muội muội nhà mình đưa tay đến lối vào hoa viên của Mạnh Hiểu Dư, sau đó Hàn Như Băng chậm rãi rút ngón tay của mình từ trong cơ thể của Mạnh Hiểu Dư ra. Lại ra hiệu muội muội nhà mình đưa ngón trở ra, sau đó bản thân cùng muội muội đồng thời tiến vào cơ thể Mạnh Hiểu Dư, chậm rãi ra vào.

"Ách...aaa

"Bởi vì Hàn Như Băng thả chậm động tác, sau đó lại đột nhiên rút lui khiến thân thể Mạnh Hiểu Dư bởi vì cực độ trống rỗng mà trở nên vô cùng khó chịu. Bởi vì không thể thừa nhận cảm giác trống rỗng đột nhiên xuất hiện, nghi ngờ muốn khẽ ngẩng đầu nhìn một chút. Nhưng mà còn không đợi nàng ngẩng đầu lên, vì thân thể lại bị đột nhiên tiến vào lần nữa mà cao giọng kêu lên.

"Như. . . Như Băng tỷ tỷ?" Cảm thụ được trong cơ thể có chút cảm giác chướng bụng khiến nàng không cách nào thích ứng, Mạnh Hiểu Dư có chút thở gấp hỏi.

"Tiểu gia hòa thả lỏng một chút, rất nhanh sẽ không khó chịu nữa." Hàn Như Băng vừa mang theo ngón tay muội muội chậm rãi ra vào, vừa nhẹ giọng an ủi Mạnh Hiểu Dư.

Lối đi vốn vô cùng chật hẹp, hiện tại lại bị hai ngón tay của Hàn Như Băng cùng Hàn Như Sương đồng thời tiến vào khiến cho lối đi vốn vô cùng chật hẹp giờ phút này bị lấp đầy ngay cả một khe hở cũng không lưu lại. Cảm thụ được vách tường ấm áp bên trong Mạnh Hiểu Dư chặt chẽ bao quanh ngón tay, mặc dù bởi vì bên trong thật chặt mà kẹp ngón tay của Hàn Như Băng cùng Hàn Như Sương có chút đau, nhưng là cảm giác thoải mái từ ngón tay truyền đến lan tràn khắp toàn thân, cơ hồ khiến Hàn Như Băng cùng Hàn Như Sương cao giọng rít gào.

Mới đầu bởi vì sợ làm đau Mạnh Hiểu Dư, hai người cũng chỉ chậm rãi ra vào. Đến khi Mạnh Hiểu Dư dần dần thích ứng hai người đồng thời tiến vào, trong miệng cũng tràn ra âm thanh yêu kiều nặng nề không đồng nhất, hai tỷ muội Hàn Như Băng mới bắt đầu tăng nhanh tốc độ ra vào.

Không thể không nói, Hàn Như Băng là một lão sư* giỏi, bởi vì nàng dạy vô cùng cẩn thận. Cũng không thể không nói Hàn Như Sương là một đệ tử* giỏi, bởi vì nàng chẳng những học rất nhanh, hơn nữa còn phối hợp cùng Hàn Như Băng không chê vào đâu được.

*lão sư: giáo viên

*đệ tử: học sinh

"Ân. . . Ân. . . Không. . . Không muốn. . . Ách a. . . Ta. . . Ân a. . . Ta. . . Ta chịu. . . Không chịu nổi. . . Ân a. . ." Càng ngày càng nhiều khoái cảm từ dưới thân truyền đến, lan tràn đến toàn thân, cuối cùng lại tập trung ở dưới bụng, sau đó càng gop càng nhiều, đến khi Mạnh Hiểu Dư không chịu được nữa, nương theo một tiếng rên dài, Mạnh Hiểu Dư nghênh đón lần thứ nhất cao trào trong đời của nàng.

Rút tay từ trong cơ thể Mạnh Hiểu Dư ra, Hàn Như Băng nhìn thân thể Mạnh Hiểu Dư bởi vì cao trào tập kích mà khẽ run. Cười khẽ một tiếng, sau đó quặn rũ nói một câu: "Tiểu gia hòa, lúc này mới vừa mới bắt đầu thôi ! ! !" Sau đó không đợi Mạnh Hiểu Dư trả lời, lại cúi người xuống bắt được mỗi móng phần ngọn mê người của Mạnh Hiểu Dư, cạy mở hàm răng nàng, câu lấy lưỡi của nàng hung hăng quấn lấy. Mà lúc này hai tay của Hàn Như Băng cũng không nhàn rỗi, một trước một sau vuốt ve khắp thân thể bóng loáng hấp dẫn của Mạnh Hiểu Dư.

Hàn Như Sương thì là cúi đầu há miệng, ngậm lấy một chỗ mềm mại trước ngực Mạnh Hiểu Dư, nhẹ nhàng nhắm nháp cắn mút. Tay trái của nàng vẫn nắm chặt tay của Mạnh Hiểu Dư, mà tay phải của nàng thì lại nhẹ nhàng trêu chọc bên ngoài hoa viên ở hạ thân của Mạnh Hiểu Dư.

Đêm còn rất dài, lương thần mỹ cảnh* như thế, há có thể tùy tiện lãng phí?

*lương thần mỹ cảnh : ngày tốt cảnh đẹp

Mình biết có những bạn không thích những từ như "ăn, a, ách, ngô, nga,....." Nhưng mình lại thích vì lúc đọc mới có cảm giác đang đọc bhtt :v tính mình thích dễ nghĩa hán việt hơn là thuần việt....nếu dễ thuần việt thì thôi mình đi đọc mấy bộ fanfic Việt cho rồi :v

Cho nên ai k thích thì tự động trans lại từ đó trong lúc đọc hộ mình nhé :v

Mọi ý kiến đóng góp có thể tiếp thu nhưng đừng "ép" mình edit thuần việt 100% :D

Chúc các bạn đọc truyện vui vẻ :3

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân Cổ Đại Thật Đáng Sợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: Chương 32

Edit: Thiên Ngân

Beta: Wall

Buổi chiều hôm sau, bên trong phòng khách điểm

"Tiểu gia hòa, tiểu gia hòa, rời giường! ! !" Hàn Như Băng ngồi ở bên giường, tay phải nhẹ vỗ về khuôn mặt Mạnh Hiểu Dư, ngữ khí ôn nhu gọi Mạnh Hiểu Dư rời giường. Nhưng Mạnh Hiểu Dư đang ngủ say chỉ nhẹ ậm một tiếng, sau đó tiếp tục ngủ. Hàn Như Băng bắt đầu sốt ruột, đành phải tiếp tục ôn nhu kêu: "Tiểu gia hòa dậy ăn một chút rồi ngủ tiếp được không?"

"Tỷ tỷ, Dư Nhi còn chưa tỉnh sao?" Hàn Như Sương trong tay bưng một cái khay, đi vào trong phòng bày đồ ăn lên bàn. Sau đó đi ra cửa, sau khi khóa cửa xong thì xoay người nhìn về phía Hàn Như Băng vẫn ngồi bên giường gọi Mạnh Hiểu Dư, trong mắt lo lắng hỏi.

"Đúng vậy a! Có thể là tối hôm qua mệt chết rồi đi! Băng không, cũng không đến nỗi đã trễ như vậy vẫn còn ngủ say gọi không tỉnh. Không bằng để cho nàng ở đây ngủ thêm một chút đi!" Lúc Hàn Như Băng nói những lời này, giọng nói mang theo chút tự trách. Biết rõ tối hôm qua là lần đầu tiên của tiểu gia hòa, thế mà mình cùng mọi người còn muốn nàng nhiều lần như vậy.

"Thế nhưng tỷ tỷ, Dư Nhi nàng đã một ngày không ăn gì rồi. Tối hôm qua lại mệt mỏi như vậy, ta sợ thân thể của nàng không chịu đựng nổi." Lúc Hàn Như Sương nói những lời này, trong giọng nói đồng dạng mang chút tự trách, nhưng nhiều hơn chính là lo lắng.

Khi Hàn Như Băng nghe được giọng nói mang ngữ khí lo lắng cùng tự trách của mọi người nhà mình, liền lập tức an ủi nói: "Yên tâm đi! Mặc dù thân thể tiểu gia hòa 'yếu một chút' nhưng mà tốt xấu trong cơ thể của nàng cũng có hơn hai mươi năm nội công Mễ lão tiên bồi truyền cho để hộ thể, một ngày không ăn gì cũng không đáng ngại, chúng ta vẫn nên để nàng nghỉ ngơi một chút đi! Nói không chừng lát nữa nàng sẽ tự dưng tỉnh thôi! Chúng ta trước mang thức ăn xuống để tiểu nhị hâm nóng. Để tiểu gia hòa kia tỉnh lúc nào thì lập tức có đồ ăn nóng lúc đó."

"Ân, vậy ta đem thức ăn này xuống lầu, giao cho điểm tiểu nhị để hắn đặt lên bếp hâm nóng. Đợi Dư Nhi tỉnh lại thì để hắn bưng lên." Nói xong, Hàn Như Sương để đồ ăn trên bàn lại trong khay, bưng ra khỏi phòng.

"Ngô ân

~" Mạnh Hiểu Dư ngủ rờn rã một ngày, rốt cuộc chịu không nổi đói bụng chậm rãi mở mắt.

"Tiểu gia hòa tỉnh, đói bụng không?" Nghe thấy âm thanh, Hàn Như Băng lập tức đi tới bên giường, trông thấy Mạnh Hiểu Dư nằm trên giường dụi mắt, ôn nhu hỏi.

"Ân." Mạnh Hiểu Dư nhẹ nhàng trả lời, sau đó nàng quay đầu mắt nhìn ngon nết trên bàn, lại liếc mắt nhìn ngoài cửa sổ, sắc trời đã hoàn toàn đen. Sau đó mặt mê hoặc hỏi: "Như Băng tỷ tỷ, trời còn chưa sáng sao? Tỷ cùng Như Sương tỷ tỷ làm gì dậy sớm như vậy a?"

Nhìn thấy bộ dáng mơ hồ đáng yêu của Mạnh Hiểu Dư, Hàn Như Băng nhẹ bật cười, sau đó mắt mang ý cười nói: "Tiểu gia hòa, không phải trời chưa sáng, mà là đã sáng rồi, hiện tại lại tối. Tiểu gia hòa, nàng đã ngủ rờn rã một ngày, đã tỉnh dậy thì ăn chút cơm đi! Nếu nàng còn mệt thì có thể dậy ăn cơm xong lại tiếp tục ngủ. Lúc nàng tỉnh Sương Nhi đã ra ngoài kêu điểm tiểu nhị đem đồ ăn lên rồi. Nàng mặc y phục đi! Ta đoán chừng chờ nàng mặc y phục xong, đồ ăn cũng đưa tới."

"Ân, vậy ta lập tức rời giường mặc y phục. Tê

"Mạnh Hiểu Dư nói xong liền muốn ngồi dậy mặc y phục, nhưng mà nàng vừa mới động một cái liền bị cảm giác đau nhức khắp người truyền đến hít một ngụm lạnh khí.

Lúc này Mạnh Hiểu Dư mới phát hiện, toàn thân đau nhức kịch liệt. Cảm giác kia thật giống như thân thể bị một cỗ xe tải nặng ép qua. Nhất là eo, thật giống như gấp bụng mấy trăm cái, đau nhức giống như muốn gãy mất. Mà chỗ tư mật dưới hạ thân cũng truyền tới một phen cảm giác đau đớn cùng mãnh liệt khó chịu khiến Mạnh Hiểu Dư đang định đứng dậy lại nằm xuống giường, động cũng không dám động.

"Thế nào? Thân thể chỗ nào khó chịu?" Nhìn thấy Mạnh Hiểu Dư vừa nhức nhích liền giống như không thoải mái, hít một ngụm lạnh khí xong nằm lại trên giường, khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy đau khổ, chân mày nhíu chặt nằm ở trên giường, động cũng không dám. Hàn Như Băng liền quan tâm hỏi.

Mạnh Hiểu Dư vốn bởi vì cảm giác đau nhức toàn thân cùng cảm giác đau đớn mãnh liệt khó chịu ở chỗ tư mật dưới hạ thân mà buồn bực vô cùng. Nghe Hàn Như Băng nói xong, lập tức trong lòng tức giận gào lên: "Tỷ cư nhiên còn dám hỏi ta? Tỷ cư nhiên còn dám hỏi ta? Đồ nữ nhân phúc hắc không biết tiết chế này! Nếu như không phải tỷ cùng Như Sương tỷ tỷ hai người không biết thương hương tiếc ngọc. Ta sẽ biến thành như bây giờ sao? Nếu như không phải là các tỷ biết rõ người ta là lần đầu tiên, còn không có chút tiết tháo muốn người ta nhiều lần như vậy. Ta sẽ biến thành như bây giờ sao?" Mặc dù ở trong lòng cuồng bạo găm thét hai tỷ muội Hàn Như Băng nhiều lần, nhưng khi nàng nhìn thấy con người Hàn Như Băng đầy lo lắng cùng tự trách, Mạnh Hiểu Dư chỉ đỏ mặt, yếu ớt trả lời một câu: "Àn, có chút không thoải mái." Sau đó liền không nói nữa.

Nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn vô cùng đáng yêu của Mạnh Hiểu Dư đỏ lên, Hàn Như Băng chỉ một nghĩ một chút liền hiểu được. Sau đó Hàn Như Băng đổi lại một nụ cười trên tức nói: "Tiểu gia hỏa, thân thể nàng không thoải mái, không tiện mặc y phục, vậy ta tới giúp nàng được chứ?" Nói xong liền không đợi Mạnh Hiểu Dư trả lời, duỗi ra hai tay ôm Mạnh Hiểu Dư từ trong chăn ra ngồi trên đùi của mình. Sau đó lại thừa dịp Mạnh Hiểu Dư không chú ý, kéo chân mền Mạnh Hiểu Dư một mực túm lấy che thân thể xuống.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân Cổ Đại Thật Đáng Sợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 36: Chương 33

Edit: Thiên Ngân

Beta: Wall

"A...!" Mắt đi chân bông che chắn, thân thể xích lửa của Mạnh Hiểu Dư trong nháy mắt bại lộ. Vì không khí ban đêm có chút lạnh, lại đột nhiên phơi bày ra ngoài khiến cho Mạnh Hiểu Dư kinh hô một tiếng, vội vàng vòng hai tay chặn hai điểm trước ngực, sau đó quay đầu lại, hai gò má đỏ bừng trong mắt chứa giận dữ nhìn Hàn Như Băng.

Mà Hàn Như Băng khi nhìn đến thân thể của Mạnh Hiểu Dư bại lộ trong không khí, mà thân thể trần trụi lại hiện chằng chịt những dấu hôn xanh đỏ thì độ cong ở khoe miệng càng lớn hơn. Nhưng khi nàng nhìn thấy Mạnh Hiểu Dư với hai gò má xấu hổ tức giận nhìn nàng, trong mắt Hàn Như Băng sâu thẳm không ít, hô hấp cũng có chút nặng nề. Nhìn thân thể trần trụi trong lòng, nghĩ đến vừa rồi Mạnh Hiểu Dư nổi giận càng thêm mỉa mai. Hai mắt Hàn Như Băng vốn sâu thẳm, lúc này lại càng đầy lên hỏa diễm mang tên dục vọng.

Nhìn thấy mắt Hàn Như Băng vốn sâu thẳm lại đầy lên hỏa diễm, còn có nghe thấy hô hấp của nàng ngày càng nặng nề. Trải qua đêm trường thành kéo dài từ nửa đêm tới tận sáng, Mạnh Hiểu Dư lập tức minh bạch phản ứng này của Hàn Như Băng đại biểu cái gì. Đồng thời ở trong lòng nàng âm thầm kinh hô một tiếng không tốt, liền lập tức muốn thoát đi ôm ấp của Hàn Như Băng. Nhưng mà ý này của nàng sớm bị Hàn Như Băng xem thấu, vì vậy tại thời điểm nàng muốn phải thoát khỏi ngực Hàn Như Băng, không nghĩ tới Hàn Như Băng lại càng ôm chặt hơn.

Mắt thấy thoát đi vô vọng, Mạnh Hiểu Dư đành phải xuất ra đòn sát thủ của nàng, nũng nịu giả ngây thơ, giả bộ đáng thương. Vì vậy Mạnh Hiểu Dư tranh thủ lúc mặt của Hàn Như Băng cách mình càng ngày càng gần, dùng tay phải bấm mạnh một cái trên đùi của mình, sau đó lại đưa tay trái ra chặn miệng Hàn Như Băng đang hướng về phía mình hôn tới.

Lúc Hàn Như Băng không hiểu nhìn qua, Mạnh Hiểu Dư lập tức bày ra vẻ mặt đáng thương, cùng với cặp mắt bởi vì vừa mới hưng hăng bấm mà đau đến rung rung nước mắt nhìn Hàn Như Băng. Đồng thời còn dùng một loại giọng nói yếu đuối mang theo nũng nịu nói với Hàn Như Băng: "Đừng mà Như Băng tỷ tỷ, nơi đó của người ta còn đau đây!"

Nghe Mạnh Hiểu Dư nói, Hàn Như Băng chớp mắt không hiểu, sau đó dường như nàng hiểu ra cái gì, nói: "Nơi đó của tiểu gia hỏa còn đau sao?"

"Àn." Mạnh Hiểu Dư vội vàng gật đầu, giống như sợ gật đầu chậm Hàn Như Băng sẽ không tin nàng.

"Vậy... ta giúp tiểu gia hỏa nhìn có được không?" Giọng nói Hàn Như Băng mang theo chút ân cần hỏi. (tự làm vậy không thể sống ㄚ)

"Ách, không. Không cần đâu! Kỳ thật. . Không phải. . Rất đau, ta nghĩ. . Nghi ngại mấy ngày liền. . Liền tốt." Nghe Hàn Như Băng nói, Mạnh Hiểu Dư lập tức có loại cảm giác lấy tảng đá tự đập vào chân mình, vì vậy vội vàng lấp ba lấp bấp cự tuyệt.

"Ngaoan, để ta xem một chút được chứ? Bằng không, ta không yên lòng." Ngữ khí Hàn Như Băng ôn nhu dụ dỗ, đồng thời cũng để Mạnh Hiểu Dư từ

trong ngực mình ngồi cạnh mép giường, còn nàng thì nửa ngồi bên cạnh chiếc giường. Hai tay từ từ tách hai chân Mạnh Hiểu Dư còn đang khép lại ra, sau đó cẩn thận nhìn chỗ hoa viên thần bí dưới hạ thân Mạnh Hiểu Dư. Khi nàng nhìn thấy đóa hoa có chút sùng đỏ, hai mắt Hàn Như Băng lập tức dâng lên một tia tự trách cùng thương tiếc, ngay lúc đó Hàn Như Băng cúi người ôn nhu hôn lên đóa hoa có chút sùng đỏ kia .

"Ân a, Như. . Như Băng tỷ tỷ". Cảm nhận được nơi riêng tư truyền đến một trận khoái cảm, Mạnh Hiểu Dư không khỏi rên rỉ thành tiếng, đồng thời nàng cũng gọi Hàn Như Băng một tiếng.

"Ân? Sao vậy tiểu gia hỏa?" Đầu Hàn Như Băng chui dưới hoa viên, miệng có chút không rõ hỏi.

"Không cần. . . Cái kia. . . Nơi đó. . . A. . . Nơi đó bản. . . Ân a. . ."

"Tiểu gia hỏa ngoan, một hồi sẽ ổn. Còn có, nơi này của tiểu gia hỏa không có bản chút nào, ngược lại rất mỹ vị nha!"

Sau đây là màn tự tưởng tượng ==))

Nhìn thấy Mạnh Hiểu Dư mê man trong ngực mình, lại liếc mắt nhìn thấy muội muội nhà mình vừa mới bùng đồ ăn còn bốc hơi nóng vào phòng. Hàn Như Băng không khỏi ở trong lòng khiển trách mình một chút, sao lại không nhìn được chứ! Lần này thì tốt rồi, nhìn tiểu gia hỏa thành cái dạng này, không ngủ thẳng đến sáng ngày mai sẽ không tỉnh lại.

Ngồi nơi này, Hàn Như Băng liếc mắt nhìn muội muội đang ngồi uống trà ở bàn. Mặc dù mặt vẫn không biểu tình như thường ngày, nhưng mà từ sắc mặt ửng hồng cùng hô hấp có chút nặng của nàng liền có thể đoán ra, nàng nhất định là đứng ở ngoài cửa một thời gian.

"Sương Nhi?" Hàn Như Băng gọi Hàn Như Sương vẫn đang bùng chén trà ngăn người một tiếng.

"Ân." Hàn Như Sương nghe thấy giọng của tỷ tỷ nhà mình, có chút hững hờ ân một tiếng. Lúc này trong đầu nàng đều là tiếng rên rỉ kiều mị lúc đứng ở ngoài cửa nghe được, cùng với thân thể trần trụi đầy dấu hôn xanh đỏ xinh đẹp khắp người Dư Nhi lúc nàng vừa vào cửa trông thấy được.

Nhìn thấy dáng vẻ ngẩn người của muội muội nhà mình, khóe môi Hàn Như Băng nổi lên ý cười, đồng thời trong lòng nàng cũng nghĩ đến: "Thật không nghĩ tới, muội muội nhà mình luôn luôn lãnh tình lúc lâm vào lưới tình lại trở nên khả ái như vậy. Mị lực của tiểu gia hỏa thật đúng là lớn nha!"

Mấy bạn cho mình hỏi là mấy bạn biết đến bộ NNCD này từ đâu nha. Vì hiện tại mình k tìm được nó trên chỗ search của Wattpad -_- lúc tìm chỉ hiện ra bộ của bạn khác edit thôi...

1. Tìm kiếm trên nút Search của Wattpad
2. Google ca ca
3. Follow Wall nên thấy
4. Đọc truyện khác thấy bộ này được hiện ra ở phần tác phẩm liên quan
5. Fanpage/Forum Bách Gia Trang
6. Khác (nêu ra hộ mình)

Hy vọng mấy bạn bỏ ra ít tgian cmt hộ mình nha :))

Cảm ơn :3

p/s: bộ này đã bị mấy trang truyện auto :v

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân Cổ Đại Thật Đáng Sợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 37: Chương 34

Edit: Thiên Ngân

Beta: Wall

Giữa trưa, tại đại sảnh khách điểm.

"Tiểu gia hỏa ăn no chưa?" Hàn Như Băng hỏi Mạnh Hiểu Dư đang ngồi bên cạnh vừa để chén đĩa xuống, tay thì đang xoa xoa bụng.

"Ân, ăn ngon, no bụng a!" Trên mặt Mạnh Hiểu Dư mang nụ cười thỏa mãn, vừa lấy tay xoa bụng hơi căng vì ăn quá no vừa quay đầu trả lời Hàn Như Băng.

"Vậy có muốn đi ra ngoài ngao du không? Ta nhớ tiểu gia hỏa mấy ngày nay đều một mực ngồi ở trong phòng chưa từng đi ra ngoài, luôn buồn bực trong phòng đối với thân thể không tốt nha!"

"Ân, được a!" Sau khi Mạnh Hiểu Dư nghe Hàn Như Băng nói, liền nhịn không được ở trong lòng đầu đen rau muống: "Tỷ cư nhiên còn không biết xấu hổ nói luôn buồn bực ở trong phòng không tốt! Nếu như không phải mấy ngày trước, tỷ cùng Như Sương tỷ tỷ ở trên người của ta lưu lại nhiều ô mai ẩn như vậy, ta phải liên tiếp vài ngày đều buồn bực trong phòng không ra sao? Mạnh Hiểu Dư vừa nghĩ tới mấy ngày trước, thời điểm mình rời giường mặc y phục, đẩy người đều là ô mai ẩn xanh đỏ liền không nhịn được mặt mũi tràn đầy hắc tuyến. Trên người in đầy ô mai ẩn còn chưa tỉnh, dù sao mặc y phục che đi cũng sẽ không thấy được. Thế nhưng vì cái gì trên cổ của mình cũng có nhiều ô mai ẩn như vậy? Hơn nữa còn đều ở những chỗ rất rõ ràng, để cho mình muốn che cũng che không được.

Dù thử thật nhiều phương pháp đều không thể che khuất những ô mai ẩn rõ ràng trên cổ mình. Minh đành phải ngồi trong phòng, không đi ra gặp người. Cho tới buổi sáng hôm nay, khi phát hiện những ô mai ẩn đáng chết trên cổ mình rốt cục biến mất, bản thân mới dám đi ra gặp người.

Bây giờ nghe ngữ khí của Hàn Như Băng mang theo chút chế nhạo, nói cái gì luôn trong phòng buồn bực đối thân thể không tốt các kiểu. Mạnh Hiểu Dư thật muốn phun một ngụm máu tươi phun chết nữ nhân phúc hắc tới cực điểm này.

Mặc dù trong lòng rất muốn làm như vậy, bất quá Mạnh Hiểu Dư thật không dám làm như vậy. Nguyên nhân là nàng cũng không muốn lại bị ép tới hai ngày không xuống giường, mấy ngày không ra khỏi phòng được một lần nữa.

"Tiểu gia hỏa muốn đi đâu dạo đây?"

"A

"Mạnh Hiểu Dư cúi đầu nghĩ một lát ngẩng đầu nói với Hàn Như Sương ngồi đối diện mình: "Như Sương tỷ tỷ, ta nghĩ ta muốn đến quảng trường phía nam đi dạo có được không?" Khi Hàn Như Sương gật đầu, Mạnh Hiểu Dư lại mở miệng nói ra: "Vậy hôm nay chúng ta liền đến quảng trường phía nam dạo đi! Ta nghe nói nơi đó có thật nhiều cửa hàng bán y phục, trang sức cùng yên chi thủy phần*, chúng ta đi ra đó chơi đi! Thuận tiện lại đi mua một số y phục và đồ trang sức xinh đẹp, Như Băng tỷ tỷ với Như Sương tỷ tỷ cảm thấy thế nào?" Mạnh Hiểu Dư nói xong, liền mắt đầy chờ mong nhìn hai tỷ muội Hàn Như Băng, hi vọng hai tỷ muội Hàn Như Băng có thể đáp ứng.

*phần son

Kỳ thật sở dĩ Mạnh Hiểu Dư hi vọng đến quảng trường phía nam dạo như vậy cũng không phải bởi vì nơi đó có rất nhiều cửa hàng bán y phục đồ trang sức son phấn bột nước các loại. Mà là bởi vì Mạnh Hiểu Dư đã sớm nghe nói, "Vũ Xuân Các" - thanh lâu nổi danh nhất trong nước nằm trên một con phố nào đó ở quảng trường phía nam Phú Văn Thành.

Cùng đông đảo người xuyên không, Mạnh Hiểu Dư cũng vô cùng trông ngóng, tò mò về nơi đầy đủ sắc màu trong truyền thuyết như thanh lâu. Cho nên vô luận như thế nào Mạnh Hiểu Dư đều muốn đi vào thanh lâu nhìn một chút, sau đó mở mang kiến thức đối với những người sáng tạo ra rất nhiều truyền kỳ: nữ tử thanh lâu.

Thế nhưng loại ý nghĩ này của nàng vô luận như thế nào cũng không thể để hai tỷ muội Hàn Như Băng biết được. Bởi vì Mạnh Hiểu Dư biết, nếu để cho hai tỷ muội Hàn Như Băng biết nàng có loại ý tưởng này, Mạnh Hiểu Dư dám vỗ ngực cam đoan, nàng tuyệt đối sẽ chết rất thê thảm. Cho nên Mạnh Hiểu Dư chỉ nói muốn đi quảng trường phía nam, mua chút y phục đồ trang sức xinh đẹp. Nhưng mà nàng không có nói hết, thuận tiện thăm dò rõ ràng vị trí cụ thể thanh lâu nổi danh nhất "Kiêu Quốc" - "Vũ Xuân Các". Chờ sau này thừa dịp hai tỷ muội Hàn Như Băng có việc, nàng có thể len lén trốn đi, mở mang kiến thức một chút thanh lâu trong truyền thuyết đến cùng là cái dạng gì. Có phải thật giống như trong rất nhiều tiểu thuyết viết, có rất nhiều kỹ nữ vừa xinh đẹp lại còn tài hoa hơn người hay không.

"Ba vị tiểu thư các ngài xem, đây đều là kiểu dáng tốt nhất năm nay của bản điểm, cũng dính rất nhiều phục sức." Ở bên trong một nhà nào đó tại khu phố nam. Một vị tiểu nhị đang ân cần đề cử với ba vị khách hàng trước mặt hẳn y phục trong cửa hàng bọn họ.

"Ân

"Mạnh Hiểu Dư nhìn chằm chằm từng dãy giá gỗ treo y phục trước mặt, chân mày qua thời gian dần nhú lại. "Tất cả kiểu dáng y phục trong tiệm các người đều ở nơi này sao?"

"Làm sao vậy, Dư Nhi? Không nhìn trúng sao? Nếu như không có y phục ưa thích, chúng ta có thể đi cửa hàng khác nhìn xem." Trông thấy Mạnh Hiểu Dư nhăn mày, Hàn Như Sương thay đổi gương mặt xưa nay không biểu tình, đưa tay trái ra nhu hòa xoa lấy chân mày Mạnh Hiểu Dư, ngữ khí ôn nhu nói.

"Ba vị tiểu thư, cửa hàng chúng ta có thể nói là cửa tiệm tốt nhất trên toàn bộ khu phố Nam. Mà y phục của chúng ta đều dùng tơ lụa thượng đẳng nhất. Kiểu dáng cũng là kiểu mới nhất năm nay, nếu như ba vị tiểu thư cảm thấy những y phục này có chỗ ngài không thích, ngài cũng có thể lưu lại bản vẽ y

phục ngài muốn, bản điểm có sự phụ may và tốt nhất, có thể chuyên môn vì ba vị tiểu thư đo thân mà làm kiểu dáng y phục ba vị tiểu thư ưa thích." Thọ may bên trong sợ ba vị khách nhân trước mặt cái gì cũng không mua liền rời đi sẽ bị chương quỹ chửi mình vô dụng, vì vậy lại vội vàng đề cử y phục bên trong cửa hàng với Mạnh Hiểu Dư cùng hai tỷ muội Hàn Như Băng lần nữa.

"Tiểu gia hòa cảm thấy thế nào?" Trên mặt Hàn Như Băng mang nụ cười cung chiêu hỏi ý kiến Mạnh Hiểu Dư.

Hàn Như Sương tuy không nói lời nào, nhưng cũng nhìn về phía Mạnh Hiểu Dư, trên khóe miệng đồng dạng cong lên một nụ cười cung chiêu.

Trông thấy hai tỷ muội Hàn Như Băng đều nhìn về phía Mạnh Hiểu Dư, vì vậy điểm tiểu nhị cũng dời ánh mắt tha thiết của hắn về phía Mạnh Hiểu Dư.

Cảm thấy trong ánh mắt hai tỷ muội Hàn Như Băng chứa đựng ôn nhu mang theo cung chiêu, cùng ánh mắt tha thiết của tiểu nhị. Mạnh Hiểu Dư cúi đầu nghĩ một lát liền ngừng đầu nói với tiểu nhị: "Tiểu nhị ca, nếu như ta cho các người bán về kiểu dáng y phục, các người thật sự có thể dựa vào số đo mà làm ra sao?"

"Đúng vậy, chỉ cần khách nhân ngài cảm bản vẽ kiểu dáng y phục đến, lại nói yêu cầu của ngài cho chúng ta biết, sau đó chọn loại vải vóc ngài muốn dùng. Chúng ta sẽ giao tất cả bản vẽ kiểu dáng y phục, vải vóc ngài lựa chọn cùng yêu cầu đối với y phục cho sự phụ may và trong tiệm chúng ta. Sau đó sự phụ may và sẽ dựa theo yêu cầu của ngài làm tốt y phục. Đến lúc đó khách nhân ngài chỉ cần chờ ngày tới lấy là được." Tiểu nhị nghe Mạnh Hiểu Dư hỏi vội vàng trả lời.

"A như vậy a! Vậy liền phiền phức tiểu nhị ca giúp ta cầm giấy bút đến đây."

"Ài, được rồi! Ba vị tiểu thư chờ một lát, tiểu nhân đi đem giấy bút tới." Tiểu nhị nói xong dùng tốc độ rất nhanh chạy tới quầy hàng tìm chương quỹ cầm giấy bút đi.

"Tiểu gia hòa cảm thấy những y phục kia không dễ nhìn?" Hàn Như Băng cười hỏi

"Cũng không phải là không dễ nhìn, nhưng mà những cái y phục kia quá phổ thông. Ngoại trừ màu sắc cùng hoa văn có chút không giống bên ngoài, kiểu dáng cơ hồ là giống nhau như đúc."

"Nga, cho nên tiểu gia hòa mới muốn tự mình vẽ kiểu dáng y phục?"

"Ân, nếu như vậy thì sẽ không đụng hàng a!"

"Đụng hàng?"

"Ân, đụng hàng là chỉ mặc y phục kiểu dáng giống người khác."

"Tiểu gia hòa cảm thấy mặc y phục giống người khác không tốt?"

"Cũng không phải là không tốt, nhưng mà cảm thấy rất nhiều người đều mặc kiểu y phục giống nhau sẽ rất kỳ quái. Mặc dù màu sắc cùng hoa văn có chút không giống, nhưng vẫn cảm thấy rất quái lạ. Chẳng lẽ Như Băng tỷ tỷ không cảm thấy rất kỳ quái sao?"

"Nghe tiểu gia hòa nói kiểu này, cảm giác thực có chút kỳ quái. Như vậy một hồi lúc tiểu gia hòa vẽ y phục cũng giúp ta cùng muội muội vẽ mấy bộ được không"

"Ân, không có vấn đề."

"Ba vị tiểu thư, tiểu nhân đã đem giấy bút tới. Mời ba vị tiểu thư đến bàn bên này vẽ kiểu dáng y phục!" Tiểu nhị cầm giấy bút bày trên bàn liền đi qua dẫn Mạnh Hiểu Dư cùng hai tỷ muội Hàn Như Băng tới bên bàn, sau đó liền đứng ở một bên chờ Mạnh Hiểu Dư vẽ kiểu dáng ra giao cho hắn.

Đi tới bên cạnh bàn, Mạnh Hiểu Dư liền ngồi ở trên ghế tiểu nhị đưa tới, cầm lấy bút lông chấm mực, sau đó nằm ở trên bàn, chuyên tâm vẽ, vừa vẽ vừa ở trong lòng cẩn thận nghĩ đến những kiểu dáng y phục đẹp để từng nhìn thấy trong một số phim truyền hình cổ trang.

Cảm ơn mấy bạn trả lời giúp W nha ^^

Dạo này toàn bạn Thiên Ngân edit W beta thôi :v Cảm ơn Thiên Ngân nhiều ^^

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân Cổ Đại Thật Đáng Sợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 38: Chương 35

Edit: Thiên Ngân

Beta: Wall

"Tiểu gia hòa vẽ xong rồi?" Sau nửa canh giờ, thấy Mạnh Hiểu Dư thả bút lông trong tay, đứng dậy đuổi người, Hàn Như Băng hỏi.

"Ân, vẽ xong rồi." Sau khi Mạnh Hiểu Dư đuổi cái lưng mồi xong thì đưa bản vẽ trên bàn cho Hàn Như Băng, sau đó nói "Như Băng tỷ tỷ, mấy bức này là của tỷ cùng Như Sương tỷ tỷ, các tỷ nhìn một chút xem thế nào?"

"Ân, không tệ." Hàn Như Băng nhìn những bản vẽ kiểu dáng y phục trong tay, nhẹ giọng khen. Sau đó lại quay sang muội muội nhà mình hỏi: "Sương Nhi cảm thấy thế nào?"

"Nhìn rất đẹp." Hàn Như Sương cũng lạnh giọng khen.

"Đúng vậy! Kiểu dáng những y phục này rất xinh đẹp nha? Không ngờ tiểu gia hòa có thể nghĩ ra những kiểu y phục như thế, thật sự là thông minh a!" Hàn Như Băng lần nữa tán dương Mạnh Hiểu Dư.

"Ha ha ha, các tỷ thích là tốt rồi." Mạnh Hiểu Dư được khen đến mức có chút ngượng ngùng nói.

"Của tiểu gia hòa đâu? Nàng nói những cái này là hình vẽ của ta cùng muội muội, vậy của nàng đâu rồi?" Hàn Như Băng nhìn Mạnh Hiểu Dư đang có chút đỏ mặt hỏi.

"A? Nha! Của ta ở chỗ này." Hàn Như Băng nói, Mạnh Hiểu Dư sững sốt một chút sau đó phản ứng lại, xoay người, lấy mấy bản vẽ khác còn nằm trên bàn đưa cho Hàn Như Băng.

Nhìn mấy bản vẽ kiểu dáng y phục Mạnh Hiểu Dư đưa qua, Hàn Như Băng cười hỏi: "Tiểu gia hòa, vì sao nàng lại vẽ cho mình hai bộ nam trang đây?"

"Ha ha ha, đó là giữ lại về sau mặc chơi." Sau khi nghe Hàn Như Băng nói, lại thấy Hàn Như Sương đưa ánh mắt nghi vấn qua, Mạnh Hiểu Dư vội vàng gượng cười, có chút chột dạ đáp.

Vì sao Mạnh Hiểu Dư phải chột dạ đây? Bởi vì hai bộ nam trang kia là nàng muốn đợi sau này lúc đi thanh lâu sẽ mặc. Loại lý do này đương nhiên là không thể nói cho hai tỷ muội Hàn Như Băng được. Băng không còn không biết hai tỷ muội Hàn Như Băng làm sao thu thập mình đâu!

"A! Vậy sao?" Hàn Như Băng vẫn như cũ cười hỏi.

"Ân ân chính là như vậy." Mạnh Hiểu Dư nhanh chóng gạt đầu. Sau đó sợ Hàn Như Băng tiếp tục hỏi nên tranh thủ thời gian đổi chủ đề: "Áy áy Như Băng tỷ tỷ, Như Sương tỷ tỷ, chúng ta nhanh giao những bản vẽ y phục này cho hóa kế của* cửa hàng đi! Sau đó chờ chúng ta chọn vải để may y phục xong thì lại đi một số tiệm bán đồ trang sức đạo nha!" Nói xong còn mang theo ánh mắt mong đợi nhìn hai tỷ muội Hàn Như Băng.

*hóa kế: những người phục vụ trong cửa hàng, tiểu nhị

"Ân, được a!" Nhìn thấy ánh mắt đáng thương mang theo chờ mong của Mạnh Hiểu Dư, Hàn Như Băng cười đáp. Đồng thời trong lòng cũng nghĩ "Nét mặt của Tiểu gia hòa thật đáng yêu a! Nếu như không phải có hóa kế ở đây, thật muốn nhào nặn chúng một phen a!"

Nghe được Hàn Như Băng đáp ứng, lại nhìn thấy Hàn Như Sương khẽ gạt đầu, Mạnh Hiểu Dư nhẹ nhàng thở ra, đồng thời trong lòng cũng âm thầm may mắn một chút "May mắn Như Băng tỷ tỷ không có hỏi ta đến cùng nguyên nhân vẽ bản vẽ nam trang."

Trong cửa hàng, sau khi hóa kế cầm bản vẽ y phục giao cho thợ may, điểm tiểu nhị lại dẫn ba người Mạnh Hiểu Dư đi chọn lựa vải vóc. Mấy người lựa vải xong, lại đặt tiền đặt cọc liền ra khỏi tiệm may, dựa theo phương hướng tiểu nhị vừa chỉ đi đến cửa hiệu trang sức lớn nhất, tốt nhất cũng nổi danh nhất Phú Vân thành.

"Ai, nghe gì chưa? Ngày mai tri phủ đại nhân lại muốn thăng đường thẩm vấn vụ án "Yêu đương vụng trộm" ở một quán trà nhỏ nào đó ở khu phố Nam." Nam tử trung niên gầy gò mặc y phục vải thô nói với một nam tử trung niên mập mạp cũng mặc y phục vải thô ngồi cùng bàn hắn.

"Làm sao không nghe nói a! Nghe nói lần này thăng đường thẩm vấn là ý chỉ của triều đình, nói lần thăng đường này nhất định phải thẩm ra kết quả. Mà phía trên còn phải tuần phủ đặc biệt tới xem phán xét nha!" Cái tên mập mạp kia nghe nam tử gầy nhỏ tiếng nói xong, có chút khinh thường nói ra tin tức mới nhất mình có.

"Thật sao? Ngay cả tuần phủ đều đến a!" Nghe người mập mạp nói xong, người gầy một mặt kinh ngạc nói. Sau đó hắn tựa như nhớ tới cái gì: "Bất quá triều đình sao lại đột nhiên coi trọng đối với vụ án kia đây?"

"Ai cái này ngươi không biết đâu! Ta nghe nói a, tháng trước, tri phủ đại nhân chúng ta mỗi ngày thẩm án, lại cũng giống như trước kia, mỗi tháng thẩm án một lần. Đầu thẩm nửa ngày cũng không có kết quả a."

"Đây không phải là giống như ngày thường sao? Thế nhưng cái này cùng triều đình lại có quan hệ gì a?" Người gầy không đợi mập mạp nói xong liền cắt ngang người mập mạp nói.

"Người a, không phải ta đây còn chưa nói xong sao." Thấy người gầy nửa đường cắt ngang mình, mập mập tức giận nói. Sau đó lại tiếp tục kể: "Vốn là không có quan hệ gì với triều đình, thế nhưng ngày đó đứng bên ngoài nha môn xem phán xét, có một người hình như là một vị vương gia nước láng giềng."

"Thế nhưng có quan hệ gì với vị vương gia nước láng giềng kia a?" Người gầy một lần nữa cắt ngang lời của tên mập mập.

"Đương nhiên là có quan hệ, dường như sau đó vị vương gia nước láng giềng vào hoàng thành triều kiến Hoàng Thượng chúng ta. Hơn nữa còn ngay tại lúc Hoàng Thượng mở tiệc đón gió cho hân, hân ngay trước mặt mấy trăm đại thần nói ra quá trình cùng kết quả thẩm vấn vụ án kia, cái này cũng chưa tính, vị vương gia nước láng giềng kia còn trên yến hội công khai nói, đại thần Kiêu quốc chúng ta đều là một đám người vô năng, một bản án nhỏ nhỏ thế mà thẩm hơn một năm đều không có tra ra kết quả. Nghe thấy lời vị vương gia nước láng giềng nói, hoàng đế của chúng ta phát lửa lớn tại chỗ. Hơn nữa còn lập tức hạ thánh chỉ, để cho tri phủ đại nhân chúng ta ngày mai thẳng đường thẩm tra xử lý án này. Còn phải làm rõ hai cô tẩu* kia đến cùng ai mới là người cùng đạo sĩ thông dâm, đồng thời hại chết Vương Quý Lương. (Vương Quý Lương là nạn nhân trong vụ án này) nếu như tìm không ra được kết quả, toàn gia tri phủ đều bị bắt đầu. Mà hơn nữa a, ta còn nghe nói..."

*cô – tẩu: một người là cô cô, một người là vợ nạn nhân

"Tiểu gia hỏa cảm thấy hứng thú đối với bản án hai người kia nói sao?" Hàn Như Băng nhìn thấy dáng vẻ dừng lỗ tai nghe lén hai người kia của người ngồi đối diện mình, cảm thấy buồn cười không thôi. Từ khi các nàng ra cửa hàng trang sức đi tới quán trà nhỏ này uống trà nghỉ ngơi. Tiểu gia hỏa này ngồi xuống, liền bắt đầu xoay đầu, dừng thẳng lỗ tai, nghe lén hai trung niên nam tử một gầy một mập ngồi không xa các nàng nói chuyện.

"Àn, Như Băng tỷ tỷ, ngày mai chúng ta cũng đi nha môn xem thẩm án có được hay không?" Nghe thấy Hàn Như Băng hỏi mình, Mạnh Hiểu Dư gật đầu một cái nói.

"Nàng cảm thấy rất hứng thú sao?" Nhìn thấy Mạnh Hiểu Dư lộ ra khuôn mặt hưng phấn, Hàn Như Băng buồn cười hỏi.

"Đúng vậy a!" Mạnh Hiểu Dư gật đầu nói, lúc nàng còn rất nhỏ rất thích xem các thể loại trinh thám, có tiểu thuyết, kịch truyền hình còn có anime. Bởi vậy vừa mới nghe được bản án hai người kia nói làm gọi lên hứng thú của nàng. Nàng rất muốn biết là dạng án gì mà thẩm lâu như vậy đều không có kết quả.

"Nếu Dư Nhi đã cảm thấy hứng thú như vậy, vậy ngày mai chúng ta liền đi nhìn một chút." Hàn Như Băng từ nãy giờ không lên tiếng, lúc này mặt không thay đổi nói.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân Cổ Đại Thật Đáng Sợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Chương 36

Edit: Thiên Ngân

Beta: Wall

Phú Vân Thành, cửa nha môn tri phủ lúc này vây quanh đông đảo bách tính đều muốn xem một chút, hôm nay tri phủ đại nhân có thể thẩm tra xử lý vụ án kia hay không.

"Không biết hôm nay kết quả như thế nào a!" Bách tính Giáp

"Còn có thể thế nào nha! Thẩm tra rõ sẽ không sao. Thẩm tra xử lý không rõ ràng thì rơi đầu chứ sao." Bách tính Ất

"Người nói hoàng thượng này cũng thật là, sao có thể bởi vì vì một vụ án mới một năm không có tra rõ liền hạ một đạo thánh chỉ dạng này đây? Như vậy hôm nay nếu làm rõ bản án này còn tốt. Nếu thẩm không rõ, như vậy một nhà tri phủ đại nhân không phải đều không giữ được đầu sao?" Bách tính Bính

"Đúng vậy a, tri phủ đại nhân chính là một quan tốt mà nha! Lúc trước cũng bởi vì không chịu tùy tiện dùng hình đối với nghi phạm mới kéo đến hiện tại còn không có tìm ra hung thủ là ai." Bách tính Ất

"Vì sao a?" ~Bách tính Giáp

"Còn có thể vì sao? Đương nhiên là sợ vu oan giá họa, phán sai án chứ sao." Bách tính Bính

"Ai! Hi vọng lần này lão thiên có thể giúp tri phủ đại nhân một chút, để tri phủ đại nhân hôm nay có thể thẩm rõ vụ án này, nếu không, Phú Vân Thành chúng ta liền thiếu một vị quan tốt a!" Bách tính Ất

"Đúng vậy đúng vậy. . . ." Bách tính Giáp cùng Bách tính Bính phụ họa nói.

"Như Bể tỷ tỷ, xem ra tri phủ đại nhân vẫn là vị quan tốt, không tệ a! Cũng không biết là dạng án gì mà khó như vậy, đã thẩm lâu rồi cũng thẩm không ra kết quả." Mạnh Hiểu Dư lúc này đứng giữa đông đảo dân chúng vây xem, nghe thấy nội dung mấy vị dân chúng nói liền quay đầu nói với Hàn Như Bể đứng phía sau mình.

"Ân ta cũng có chút hiểu kỳ nữa nha!" Nhìn thấy Mạnh Hiểu Dư mang gương mặt tươi cười, Hàn Như Bể cười lại ôn nhu nói.

"Như Sương tỷ tỷ thì sao?" Mạnh Hiểu Dư lại nghiêng đầu sang chỗ khác, nhìn Hàn Như Sương đứng bên trái mình.

"Ân quả thật có chút hứng thú" Nhìn thấy Mạnh Hiểu Dư mang khuôn mặt tươi cười chuyển hướng sang mình, Hàn Như Sương hơi cong khóe miệng nói ra.

Hàn Như Sương vừa dứt lời, không biết trong đám người vây xem ai hô lớn một tiếng "Mau nhìn mau nhìn, tri phủ đại nhân ra rồi." Lúc này dân chúng vây xem đứng trước cửa nha môn tri phủ đều ngưng lại việc nhỏ giọng nói chuyện phiếm, ngược lại đều nhìn về phía đại đường nha môn. Sau khi Mạnh Hiểu Dư nghe lời kia cũng nhìn lên công đường thì nhìn thấy, từ bên phải công đường, sau tấm bình phong, xuất hiện một vị nam tử trung niên trên người mặc quan phục màu lam, đầu đội ô sa, thân hình không mập không ốm, ngũ quan phổ thông không quá mức đặc biệt, trên cằm có một chút râu, khoảng chừng hơn bốn mươi tuổi, bên cạnh hắn còn có một vị khác, mặc quan phục đỏ thẫm, đầu đội ô sa, dáng người hơi béo, khuôn mặt hiền lành, trên cằm cũng có một chùm râu, bất quá dài hơn một chút so với vị mặc quan phục màu lam bên cạnh hắn, là lão giả khoảng chừng hơn sáu mươi tuổi.

Chỉ thấy sau khi nam tử mặc quan phục màu lam đi vào công đường liền ôm quyền bái vị mặc quan phục màu đỏ bên cạnh hắn. Sau đó đi tới vị trí chủ tọa trên công đường ngồi xuống, còn vị lão giả mặc quan phục đỏ thì ngồi ở vị trí phía dưới, bên tay phải của hắn.

Nhìn đến đây, Mạnh Hiểu Dư cũng đoán được. Người mặc quan phục màu lam ngồi ở vị trí chủ tọa trên công đường là tri phủ đại nhân Phú Văn Thành. Mà vị lão giả mặc quan phục đỏ ngồi phía bên phải hắn là Tuần phủ đại nhân triều đình phái tới để xem phán xét.

Theo tri phủ đại nhân kêu một tiếng "Thăng đường" bọn nha dịch đứng hai bên công đường liền hô lên "Uy vũ", sau khi hô "Uy vũ" xong, tri phủ lại hô một tiếng "Mang nghi phạm ra" liền có hai nha dịch mang hai nữ một nam đi vào công đường, quỳ gối trên công đường.

Bởi vì ba tên nghi phạm từ khi đến công đường vẫn đưa lưng về phía Mạnh Hiểu Dư. Cho nên Mạnh Hiểu Dư căn bản không nhìn thấy hình dạng ba người kia là thế nào, việc này khiến Mạnh Hiểu Dư không thỏa lòng hiếu kỳ, có chút thất vọng.

Lúc nội tâm Mạnh Hiểu Dư đang rối rắm không nhìn thấy hình dạng ba tên nghi phạm ra sao liền bị một tiếng "Lão đại" cắt đứt nội tâm xoắn xuýt, khi Mạnh Hiểu Dư ngẩng đầu nhìn về phía giọng nói đó, giọng nói đó đã tới bên cạnh.

"Lão đại, thực sự là người a!" Lý Cao Thăng vừa chen qua người bên cạnh, hét lên với Mạnh Hiểu Dư đứng không xa trước mặt hắn.

Khi Mạnh Hiểu Dư thấy rõ người gọi nàng là lão đại thì lập tức thốt lên "Không phải là tên điên nào tàng kia sao?" Sau khi nói xong, Mạnh Hiểu Dư mới phát giác được nói như vậy không đúng, vì vậy lập tức đổi giọng nói "Người không phải là đại công tử Lý Cao Thăng của tri phủ sao?"

"Chính là ta, lão đại người hôm nay cũng tới nhìn cha ta thẩm án?" Lúc này Lý Cao Thăng đã chen qua đám người, đứng bên phải Mạnh Hiểu Dư.

"Ân. Người cũng đến xem tri phủ đại nhân thẩm án a!" Mạnh Hiểu Dư nhìn Lý Cao Thăng đứng bên cạnh mình một chút, sau đó lại quay đầu nhìn về phía ba người bị tình nghi lúc này đã âm ỉ trên công đường.

"Đúng vậy a, nếu như hôm nay cha ta thẩm không ra phạm nhân là ai, một nhà chúng ta đều bị mất đầu." Lý Cao Thăng nói đến đây, giọng nói có chút chán nản.

Nghe được giọng nói chán nản của Lý Cao Thăng, Mạnh Hiểu Dư chuyển ánh mắt đến trên người Lý Cao Thăng. Nhìn thấy khuôn mặt Lý Cao Thăng mang theo chút tuyệt vọng, Mạnh Hiểu Dư an ủi: "Đừng chán nản như vậy, nói không chừng hôm nay tri phủ đại nhân có thể làm rõ bản án thì sao!"

"Không thể nào, từ ngày vụ án này phát sinh, cũng không biết cha ta đã thẩm bao nhiêu lần, hơn nữa còn đi tìm những quan viên địa phương khác đến giúp đỡ thẩm tra qua, thế nhưng đều không có thẩm ra kết quả. Mà cha ta lại không nguyện ý tùy tiện dùng đại hình đối với nghi phạm, cho nên ta đoán chừng hôm nay cũng rất khó thẩm rõ ràng." Ngữ khí của Lý Cao Thăng vẫn sa sút như cũ nói.

"Tri phủ đại nhân chưa một lần dùng hình đối với ba nghi phạm sao?"

"Cũng không phải chưa bao giờ dùng qua, lúc mới bắt đầu dùng qua một hai lần. Thế nhưng vẫn không thẩm ra được gì, ngược lại còn có một nghi phạm xem chút chết vì đại hình, cho nên từ đó về sau cha ta không dùng đại hình đối với ba người kia nữa."

Nghe Lý Cao Thăng nói, lại nhìn biểu lộ Lý Cao Thăng mang theo chút tuyệt vọng, Mạnh Hiểu Dư thấp giọng nói: "A ~ ra là vậy! Kỳ thật. . . Ta có một biện pháp, có lẽ có thể thẩm ra hung thủ là ai."

Lời này vừa nói ra, hai tỷ muội Hàn Như Bể đều nhìn Mạnh Hiểu Dư. Lý Cao Thăng càng kích động kéo tay Mạnh Hiểu Dư, nắm thật chặt, giọng nói có chút run rẩy, lắp ba lắp bắp hỏi: "Lão . . . lão . . . Lão đại, người. . . người vừa. . . vừa rồi nói cái gì?"

Nhìn thấy Lý Cao Thăng cầm tay Mạnh Hiểu Dư. Mặt Hàn Như Bể trong nháy mắt đen lại, mà mặt Hàn Như Sương thì lạnh xuống như băng sơn, nhanh chóng rút tay Mạnh Hiểu Dư từ trong tay Lý Cao Thăng ra.

Nhìn thấy khuôn mặt băng sơn của Hàn Như Sương trong nháy mắt xuống đến âm mười mấy độ, Mạnh Hiểu Dư thoáng nuốt một chút nước bọt, trong lòng nghĩ đến "Bao lâu rồi mình không có nhìn thấy khuôn mặt băng sơn của Như Sương tý tý, giống như từ sau đêm đó, Như Sương tý tý luôn dùng khuôn mặt ôn hòa, miệng cười ôn nhu với mình." Nghĩ tới đây Mạnh Hiểu Dư lại quay đầu nhìn thoáng qua sau lưng, mặt Hàn Như Băng cũng đen lại. Lại một lần nữa nuốt nước miếng một cái, sau đó ở trong lòng mắng Lý Cao Thăng một trận "Tên điên nào tàng nhà nui, người có kích động cũng không thể kéo tay của ta a! Không biết bản cô nương là người có lão công sao? Mà lại còn là hai lão công giống như đại thần đứng ở bên cạnh ta. Tên điên nào tàng nhà nui, dám ngay trước mặt hai đại thần kéo tay của ta. Chính người muốn chết cũng đừng lôi kéo ta a!..."

Có mùi thịt ('▽`*)

Vote nhiều thì có thịt ăn sớm. Hắc hắc...

(`▽`)

Sẵn tiện pr bộ mới trên BGT .bachgiatrang.com/showthread.php?t=4275

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân Cổ Đại Thật Đáng Sợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 40: Chương 37

Edit: Thiên Ngân

Beta: Wall

"Lão đại, người mới vừa nói gì, người nói lại một lần a!" Lúc này Lý Cao Thăng đã hơi khá hơn một chút, không có kích động như vừa rồi. Nhưng mà hấn sợ mới vừa rồi là hấn nghe lầm, cho nên hấn lại hỏi Mạnh Hiểu Dư một lần.

"Ách! Ta nói, ta có một biện pháp có lẽ có thể giúp Tri phủ cha người thăm ra vụ án này." Nhìn thấy Lý Cao Thăng mang theo gương mặt vội vàng, Mạnh Hiểu Dư chậm rãi nói.

"Thật? Lão đại là biện pháp gì? Người mau nói cho ta biết, xong ta đi nói cho cha ta biết a!" Khi rõ ràng nghe được Mạnh Hiểu Dư lặp lại lời nói vừa rồi một lần, Lý Cao Thăng lại kích động, vì vậy hấn kích động nói, tay cũng lần nữa chụp lấy tay của Mạnh Hiểu Dư.

Chú ý tới Lý Cao Thăng lại chụp lấy tay của Mạnh Hiểu Dư, Hàn Như Sương nhanh chóng ôm eo Mạnh Hiểu Dư lách mình một cái tránh thoát tay của Lý Cao Thăng. Sau đó lạnh lùng phun ra một câu "Lý công tử, nam nữ thụ thụ bất thân, xin tự trọng."

Nghe được ngữ khí có thể lạnh chết công gấu bắc cực của Hàn Như Sương, Mạnh Hiểu Dư bị nàng kéo không khỏi rung mình một cái. Sau đó hung hăng trợn mắt nhìn Lý Cao Thăng, ở trong lòng lại hung hăng mắng Lý Cao Thăng một trận "Cái tên ngu ngốc nào tàn người, có phải là người không đi tìm đường chết thì người sẽ chết hay không a! Chẳng lẽ người không có chú ý tới vừa rồi người đứng bên cạnh chúng ta đều đã tránh xa qua một bên sao? Tình huống rõ ràng như vậy người cũng không có chú ý đến còn chưa tính, thế nhưng vì cái gì người muốn tìm chết lại tới kéo tay của ta a? Người không thấy được mặt hai vị đại thần bên cạnh ta đã đen đến không thể đen hơn sao?" Nghĩ tới đây, Mạnh Hiểu Dư nhìn không được ngẩng đầu liếc mắt nhìn hai tỷ muội Hàn Như Băng. Khi nhìn đến mặt Hàn Như Sương đã kết một lớp băng dày cộp, cùng Hàn Như Băng từ mặt đen lại chuyển thành khuôn mặt treo một nụ cười tươi ý vị không rõ nhìn mình. Mạnh Hiểu Dư ở trong lòng triệt để rót nước mắt, nàng rất muốn lớn tiếng gào thét với hai tỷ muội Hàn Như Băng "Biểu lộ đó của các người có ý gì? Là tên Lý Cao Thăng ngu ngốc nào tàn kia bắt tay của ta, không phải ta bắt tay của hấn a! Ta vô tội mà!" Mặc dù Mạnh Hiểu Dư rất muốn gào thét như vậy với hai tỷ muội Hàn Như Băng, nhưng mà nàng không dám a! Cho nên lúc này ở trong lòng nàng gào thét với hai tỷ muội Hàn Như Băng xong liền ủy khuất, khuôn mặt tựa ở trong ngực Hàn Như Băng, thỉnh thoảng trừng Lý Cao Thăng một chút.

"Lão đại đến cùng là biện pháp gì, người mau nói cho ta biết a!" Lúc này Lý Cao Thăng đã có chút nóng nảy.

Nhìn thấy bộ dáng Lý Cao Thăng gấp gáp, Mạnh Hiểu Dư lại trừng mắt liếc hấn một cái, đồng thời trong lòng nghĩ đến "Cho người tìm đường chết còn kéo theo ta, ta không nói cho người, gấp chết người! Đồ ngu nào tàng." Mắng xong, Mạnh Hiểu Dư lại liếc mắt nhìn Lý Cao Thăng lúc này gấp đến xoay quanh một vòng, khóe miệng nổi lên nụ cười trả thù.

Nhìn thấy Mạnh Hiểu Dư lộ ra nụ cười sáng rỡ với Lý Cao Thăng, (Mạnh Hiểu Dư gào thét: "Rõ ràng là nụ cười trả thù, chỗ nào thành sáng rỡ rồi??) Mỗi Hàn Như Sương mím chặt, chân mày cũng gắt gao nhíu lại, tay phải vốn đang ôm eo Mạnh Hiểu Dư cũng siết thật chặt.

Mà Hàn Như Băng thì khi nhìn Mạnh Hiểu Dư lộ ra nụ cười sáng rỡ với Lý Cao Thăng (mới nói, đó là nụ cười trả thù" Mạnh Hiểu Dư, lần nữa thét lên.), nhiệt độ quanh thân cũng trong nháy mắt hạ xuống âm mười mấy độ, chỉ là nụ cười trên khóe miệng lại càng thêm sâu.

"Lão đại, ta van ngươi. Ngươi mau nói cho ta biết ngươi có biện pháp gì đi!" Lúc này Lý Cao Thăng đã sắp vội muốn chết.

Nhìn thấy Lý Cao Thăng đã gấp đến tận chân, Mạnh Hiểu Dư mới chậm rãi lấy tay phải Hàn Như Sương ôm trên lưng mình ra. Sau đó từ từ chuyển đến bên người Lý Cao Thăng, nhón chân nói thầm vào tai của hắn. Mà Lý Cao Thăng từ bắt đầu thì sốt ruột, càng về sau càng toét ra nụ cười rục rịch.

"Lão đại, ngươi thật sự là quá lợi hại. Lại nghĩ ra một ý kiến lợi hại như vậy." Nghe xong chủ ý của Mạnh Hiểu Dư, Lý Cao Thăng một mặt sùng bái nhìn Mạnh Hiểu Dư.

"Ha ha ha, ta nói trước nha! Ta cũng không biết biện pháp này đến cùng có được hay không, nếu như không được, đến lúc đó ngươi cũng đừng trách ta nha!" Bị Lý Cao Thăng nhìn bằng ánh mắt sùng bái, Mạnh Hiểu Dư có chút ngượng ngùng cười khan hai tiếng nói.

"Khẳng định được, lão đại, ta đi trước nói biện pháp này cho cha ta biết đây. Ngươi ở đây tiếp tục xem đi!" Lý Cao Thăng nói xong câu đó liền xoay người chạy ra đám người.

"Dư Nhi, chúng ta về khách điểm, được không?" Thấy Lý Cao Thăng đi, Hàn Như Sương đi đến bên cạnh lấy một tay ôm Mạnh Hiểu Dư vào trong ngực, ngữ khí nhu hòa nói.

"Ân? Không xem sao? Còn không biết hung thủ là ai đâu!" Bị Hàn Như Sương ôm vào trong ngực, Mạnh Hiểu Dư hơi kinh ngạc nói.

"Ân không xem, chúng ta về khách điểm được không?" Lần này nói chuyện lại là Hàn Như Băng.

"Ân được a!" Mặc dù Mạnh Hiểu Dư rất muốn ở lại xem biện pháp vừa rồi nàng nghĩ cho Lý Cao Thăng có thể giúp tri phủ cha hắn làm rõ bản án này hay không. Nhưng khi nàng nhìn thấy ánh mắt không cho cự tuyệt của Hàn Như Băng, rút cổ một cái, vẫn đáp ứng, sau đó liền đi theo sau lưng hai tỷ muội Hàn Như Băng, vừa đi ba bước vừa quay đầu lại nhìn đám người.

Trên thế giới này luôn luôn có rất nhiều chuyện ngoài ý muốn, có chuyện là thiên ý, có chuyện thì là cố ý.

Hàn Như Băng mặt lạnh lùng đi ở phía trước, Hàn Như Sương cũng mặt lạnh lùng đi theo đằng sau Hàn Như Băng, cúi đầu không biết suy nghĩ cái gì. Mà Mạnh Hiểu Dư đi phía sau cùng thì bị ai đi ba bước lại quay đầu nhìn lại, vì vậy bước đi không nhìn đường, ngoài ý muốn liền phát sinh.

"Bộp." "Ai u!" "Thật xin lỗi, thật xin lỗi."

Lúc này Mạnh Hiểu Dư rất bị ai nằm trên mặt đất, mà trên người của nàng thì nằm một tiểu ăn mày y phục rách rưới. Tiếng "Bộp" lúc này là tiếng hai người chạm vào nhau sinh ra, cái âm thanh "Ồ!" là lúc Mạnh Hiểu Dư bị đụng nằm trên mặt đất, miệng phát ra tiếng kêu đau đớn, mà hai câu có lỗi thì rất rõ ràng là vị tiểu ăn mày đụng ngã Mạnh Hiểu Dư hơn nữa còn "không cẩn thận" nằm ở trên người Mạnh Hiểu Dư phát ra.

"Tiểu gia hòa (Dư Nhi), nàng không sao chứ?" Hai tỷ muội Hàn Như Băng đi ở phía trước không biết suy nghĩ cái gì, nghe thấy giọng của Mạnh Hiểu Dư thì lập tức quay người đi đến bên cạnh Mạnh Hiểu Dư, kéo tiểu ăn mày một mực nằm trên người Mạnh Hiểu Dư miệng không ngừng nói xin lỗi qua một bên. Sau đó đỡ Mạnh Hiểu Dư nằm dưới đất dậy, quan tâm hỏi.

"Ta không sao." Được hai tỷ muội Hàn Như Băng nâng dậy, Mạnh Hiểu Dư vừa đưa tay phải ra vuốt vuốt cái ót mình vừa mới bị đụng vừa nói. Sau đó nàng lại quay đầu nhìn về tiểu ăn mày vừa mới đụng ngã nàng, hơn nữa còn ép ở trên người nàng. Nhìn tiểu ăn mày không rõ tướng mạo hỏi lâu, Mạnh Hiểu Dư hỏi "Ngươi không sao chứ?" Kỳ thật Mạnh Hiểu Dư muốn hỏi không phải câu này, mà là "Ngươi đi đường không có mắt a? Bốn phía rộng như vậy ngươi không đi, làm gì khư khư một mực đụng trên người của ta a?" Nhưng khi nàng nhìn thấy tên tiểu khất cái kia toàn thân run rẩy, không nói một lời đứng cách đó không xa, lời chỉ trích đã đến bên miệng lại bị Mạnh Hiểu Dư cứng rắn nuốt xuống bụng, ngược lại phun ra một câu làm Mạnh Hiểu Dư phi thường buồn bực. Rõ ràng mình mới là người bị đụng vào người a! Vì cái gì mình vẫn phải quay qua quan tâm người đụng mình đây?

"Ách, ta không sao" Nghe ngữ khí quan tâm của Mạnh Hiểu Dư, tiểu ăn mày không rõ tướng mạo phun ra một câu liền chạy đi thật nhanh, giống như đằng sau có chó săn đang đuổi nàng.

Nhìn thấy tiểu ăn mày chạy thật nhanh, trán Mạnh Hiểu Dư treo đầy hắc tuyến. Đồng thời không nhịn được ở trong lòng oán thầm: "Mình khủng bố như vậy sao? Mà ta cũng không nói muốn ngươi bồi vì đụng ta mà bồi thường tiền cho ta. Cần phải chạy còn nhanh hơn thỏ như vậy sao!" Oán thầm xong, Mạnh Hiểu Dư liền nói với hai tỷ muội Hàn Như Băng: "Như Băng tỷ tỷ, Như Sương tỷ tỷ, chúng ta về khách điểm đi!"

"Ân." Hàn Như Sương lên tiếng liền ôm eo Mạnh Hiểu Dư, để Mạnh Hiểu Dư tựa trong ngực mình đi về phía khách điểm. (dân chúng mù hết hay sao mà lộ dữ vậy trời =.=)

Mà Hàn Như Băng thì là như có suy nghĩ nhìn thoáng qua phương hướng tên tiểu khất cái kia biến mất. Sau đó quay người đi theo sau lưng Hàn Như Sương cùng Mạnh Hiểu Dư.

Tiểu ăn mày trốn ở trong đám người trước cửa nhà môn tri phủ, nhìn thân ảnh ba người Mạnh Hiểu Dư chậm rãi biến mất mới chậm rãi gạt đám người ra, nhìn phương hướng Mạnh Hiểu Dư biến mất gần người một hồi, sau đó liền đưa tay từ trong ngực móc ra một cái dây đỏ có mặt dây chuyền hình tiểu hồ ly bằng thủy tinh trong suốt. Mà mặt sau mặt dây chuyền còn có một chữ "Dư" khắc bằng chữ khải. Đưa mắt nhìn mặt dây chuyền hình tiểu hồ ly bằng thủy tinh trong tay một hồi, khóc miệng tiểu ăn mày giương lên một nụ cười sáng rỡ. Nhưng khi nàng muốn đeo sợi dây chuyền lên trên cổ mình lại hậu tri hậu giác nhớ tới sợi dây đỏ bị đứt, hơn nữa là do chính mình cắt đứt, nghĩ tới đây, tiểu ăn mày mỉm cười bỏ nó lại vào trong ngực, sau đó vận khinh công,

trong chớp nhoáng đã biến mất.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân Cổ Đại Thật Đáng Sợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 41: Chương 38

"Ách a... Như Băng tỷ tỷ... Ân... Không.. Từ bỏ... A a.. Ta.. Ta thật.. Một mối.. Một mối a... Ân a..." Mạnh Hiểu Dur lồm cồm nằm trên giường, hai tay bị một sợi dây lụa trói lại trên đỉnh đầu. Khí tức bất ổn hướng về phía hai tỷ muội Hàn Như Băng đang làm loạn khắp nơi trên người nàng cầu xin tha thứ. Nàng thật sự là không chịu nổi, bắt đầu từ xé chiều bị hai người này mang về khách điểm, đến hiện tại trời đều đã tối mịt mà hai người này cũng đã liên tục muốn mình nhiều lần, vậy mà còn không ngừng tay.

"Không muốn nữa sao?" Nghe tiếng Mạnh Hiểu Dur dứt quãng cầu xin tha thứ, Hàn Như Băng nâng đầu đang chôn ở hoa viên giữa hai chân Mạnh Hiểu Dur, giọng khàn khàn mỉa mai hỏi.

"Ừm. Ân... Ta mệt mỏi quá a!" Nhìn thấy Hàn Như Băng rốt cục đáp lại mình, Mạnh Hiểu Dur liền vội vàng gạt đầu nói. Thế nhưng khi nàng nhìn thấy khóe miệng Hàn Như Băng dính chất lỏng sáng lấp lánh, hai gò má vốn ửng hồng của Mạnh Hiểu Dur lúc này càng đỏ như tôm luộc.

"Thế nhưng ta còn muốn, làm sao bây giờ?" Vừa nói, ngón giữa tay phải Hàn Như Băng một lần nữa thẳng tiến vào bên trong Mạnh Hiểu Dur, hung hăng kéo ra đút vào. Nhìn thấy Mạnh Hiểu Dur bởi vì chính mình đột nhiên tiến vào mà không kịp phòng bị, từ cổ họng tràn ra một tiếng rên rỉ dễ nghe, miệng Hàn Như Băng nhếch lên một nụ cười mỉa mai. Nàng đương nhiên biết mặt của tiểu gia hỏa vì sao bỗng nhiên đỏ lên. Nàng cũng biết tiểu gia hỏa vì sao lại mệt mỏi. Bắt đầu từ lúc xé chiều, mình cùng muội muội liên tục muốn nàng nhiều lần, cho nên tiểu gia hỏa mệt mỏi là rất bình thường. Thế nhưng Hàn Như Băng lúc này lại không muốn ngừng lại, trong nội tâm nàng còn chưa hết giận đối với việc làm lúc chiều của Mạnh Hiểu Dur, không những dám to gan lớn mật ở trước mặt mình cùng muội muội cười dị thường sáng lạng với đại công tử tri phủ kia, mà lại còn dám thân mật kề tai nói nhỏ, xì xầm bàn tán! Cho nên hôm nay mặc kệ tiểu gia hỏa cầu xin tha thứ thế nào, mình cùng muội muội cũng không thể buông tha tiểu gia hỏa này. Lần này không đành lòng trừng phạt nàng một chút, về sau tiểu gia hỏa này còn không phải vô pháp vô thiên sao!

"A a...ân...a...Như... Như Sương tỷ... Tỷ... Ân a..." Nhìn thấy Hàn Như Băng nghe mình cầu xin tha thứ, chẳng những không có ngừng mà ngược lại còn làm mạnh hơn, Mạnh Hiểu Dur đành phải xin Hàn Như Sương giúp đỡ, hi vọng khi Hàn Như Sương nhìn đến bộ dáng đáng thương của mình có thể ngừng cái đầu đang làm loạn trước ngực mình, thuận tiện ngăn cản tên tỷ tỷ phúc hắc vô lương kia.

"Dur Nhi ngoan" Vốn đang chuyên tâm trước ngực Mạnh Hiểu Dur, Hàn Như Sương nghe Mạnh Hiểu Dur gọi mình, ngẩng đầu, nghi hoặc nhìn về phía Mạnh Hiểu Dur, thấy Mạnh Hiểu Dur làm bộ đáng đáng thương, Hàn Như Sương không giống ngày thường đau lòng trấn an, mà giữ khí dụ hống ba chữ kia, lại lần nữa cúi đầu xuống chui ở trước ngực Mạnh Hiểu Dur. Giống Hàn Như Băng, trong lòng Hàn Như Sương cũng còn tức giận đối với hành động qua lại của Mạnh Hiểu Dur cùng Lý Cao Thăng. Cho nên vừa nhìn thấy Mạnh Hiểu Dur làm bộ đáng đáng thương cũng không có bao nhiêu mềm lòng. Huống hồ khuôn mặt ủy khuất vừa rồi của Dur Nhi, biểu tình kia thật sự rất là dụ hoặc người a! Cho nên không quản chuyện buổi chiều, đối với Dur Nhi trừng phạt cũng tốt, hay là bởi vì biểu tình ủy khuất dụ hoặc muốn người chà đạp kia cũng tốt. Dù sao vô luận thế nào, mình hôm nay cũng sẽ không dễ dàng buông tha Dur Nhi.

Nghe được câu "Dur Nhi ngoan" của Hàn Như Sương, Mạnh Hiểu Dur triệt để rơi nước mắt, đồng thời ở trong lòng cũng một lần nữa mắng tên ngu nào tâng Lý Cao Thăng thêm một lần, sau đó lại ở trong lòng căm hận thế "Về sau chờ thời điểm ta xoay người, ta nhất định phải áp hai tỷ muội các người đến khóc lóc cầu xin." Ở trong lòng phát xong thế xong, Mạnh Hiểu Dur lại tưởng tượng một chút tràng cảnh hai tỷ muội Hàn Như Băng cùng Hàn Như Sương bị mình hung hăng áp dưới thân, hướng mình cầu xin tha thứ. Nghĩ đến tràng cảnh tương lai có thể sẽ phát sinh, Mạnh Hiểu Dur lập tức vui vẻ. Nhưng mà không đợi Mạnh Hiểu Dur cười ra tiếng, "Ách a" hạ thân một trận mãnh liệt bức Mạnh Hiểu Dur về hiện thực.

Hàn Như Băng vốn đang cố gắng hoạt động ở trên người Mạnh Hiểu Dur, đột nhiên phát hiện tiểu gia hỏa ngừng kêu, vì vậy nghi ngờ ngẩng đầu nhìn lên liền thấy bộ dáng của tiểu gia hỏa đang suy nghĩ viễn vông, trong lòng Hàn Như Băng tức giận, loại thời điểm này mà tiểu gia hỏa còn có thể thất thần, cũng quá xem thường mình đi. Nhất định phải trừng phạt một phen mới được, nghĩ tới đây tay phải Hàn Như Băng dùng lực tiến thật sâu vào hoa tâm tiểu gia hỏa "Tiểu gia hỏa thất thần nha! Chẳng lẽ tỷ muội chúng ta không cách nào thỏa mãn tiểu gia hỏa sao? Cứ nhiên còn có thể thất thần, xem ra ta cùng muội muội phải cố gắng mới được a!" Nói xong tốc độ tay phải Hàn Như Băng rút ra đút vào càng thêm nhanh, cường độ càng thêm lớn hơn so với vừa rồi. Mỗi một lần tiến vào đều là thẳng tới hoa tâm, quả thực làm cho Mạnh Hiểu Dur không ngừng rên rỉ.

Gà gáy sáng, mặt trời mọc lên ở phía Đông đẩy lui những chòm sao.

Mây tản ra để lộ những tia sáng mặt trời ở trên đầu ngọn tre.

Buổi trưa khách điểm thật náo nhiệt, tiếng khách nhân nói chuyện, tiếng điểm tiểu nhị chào hỏi, cùng thỉnh thoảng có khách bởi vì bất mãn đối với đồ ăn mà mắng chửi điểm tiểu nhị. Nhưng mà những tạp âm phiền lòng này lại không ảnh hưởng đến một thân ảnh nhỏ đang ngủ say bất tỉnh ở phòng nào đó trên lầu hai.

Lúc này Mạnh Hiểu Dư trong ngực ôm gối đầu, co lại ở trong chăn ngủ say sưa. Mà hai tỷ muội Hàn Như Băng từ sáng sớm liền không thấy bóng dáng, thẳng đến giờ Mùi mới trở lại khách điểm.

Hai tỷ muội Hàn Như Băng trở lại khách điểm, chuyện đầu tiên là đến phòng nhìn xem Mạnh Hiểu Dư tỉnh chưa. Khi hai người vào trong phòng thì nhìn thấy Mạnh Hiểu Dư co lại trong chăn ngủ say, một chút dấu hiệu muốn tỉnh cũng không có. Nhìn thấy Mạnh Hiểu Dư ngủ say cùng đáy mắt có màu xanh nhàn nhạt, hai tỷ muội Hàn Như Băng liền đoán được, đêm qua mệt chết nàng. Ai, mặc dù không muốn quấy nhiễu nhiều nàng nghỉ ngơi, thế nhưng nhất định phải đánh thức nàng, bởi vì bắt đầu từ chiều hôm qua tiểu gia hỏa vẫn chưa ăn qua thứ gì, lại thêm đêm qua bị hai tỷ muội các nàng giầy vò lâu như vậy, nếu như bây giờ không kêu tiểu gia hỏa dậy ăn gì đó thì thân thể tiểu gia hỏa sẽ chịu không nổi. Nghĩ vậy, Hàn Như Băng liền đi tới bên giường ôn nhu khẽ gọi Mạnh Hiểu Dư rời giường. Mà Hàn Như Sương thì đi ra khỏi phòng, gọi điểm tiểu nhị chuẩn bị thức ăn cho Mạnh Hiểu Dư.

Phân phó điểm tiểu nhị nhanh làm thức ăn rồi đem lên phòng xong, Hàn Như Sương liền quay lại phòng, mà Mạnh Hiểu Dư cũng bị Hàn Như Băng kêu dậy, lúc này nàng đang híp mắt ngồi ở trên giường, mà Hàn Như Băng thì cầm một bộ y phục giúp nàng mặc. Nhìn thấy dáng vẻ Mạnh Hiểu Dư mất híp lại, đầu gật gù có thể ngủ lại bất cứ lúc nào, thấy tỷ nhà mình tay chân luồn cuống, vừa phải giúp Mạnh Hiểu Dư mặc y phục, vừa phải canh chừng không để tên kia ngã xuống giường ngủ tiếp, Hàn Như Sương nhếch miệng cười khẽ, sau đó đi tới bên giường đỡ lấy Mạnh Hiểu Dư đang muốn đồ lên trên giường, sau đó cùng tỷ tỷ nhà mình giúp Mạnh Hiểu Dư mặc y phục xong, lại giúp nàng cầm nước súc miệng, sau đó giúp nàng rửa mặt mới tỉnh là đã thu thập chính tề cho Mạnh Hiểu Dư.

Mà Mạnh Hiểu Dư thì từ đầu đến đuôi đều là bộ dáng mơ mơ màng màng nửa ngủ nửa tỉnh. Thẳng đến khi điểm tiểu nhị đưa đồ ăn vào phòng, Mạnh Hiểu Dư vẫn nhắm mắt con mắt, ngồi dựa vào trong ngực Hàn Như Sương.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân Cổ Đại Thật Đáng Sợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42: Chương 39

"Tiểu gia hỏa đừng ngủ, ăn cơm trước được không? Ăn cơm xong, ta có chuyện muốn nói với nàng." Hàn Như Băng nhẹ lay động Mạnh Hiểu Dư uốn ở trong ngực của mình tiếp tục ngủ, nhẹ nhàng nói.

"Ngô ân. . . Chuyện gì a?" Mạnh Hiểu Dư bị lay tỉnh, nghe thấy Hàn Như Băng có chuyện muốn cùng nàng, vì vậy híp nửa mắt cọ nhẹ đầu trong ngực Hàn Như Băng, giọng lười biếng mà hỏi.

"Ha ha, ngoan đi ăn cơm trước, cơm nước xong xuôi ta lại nói cho nàng." Nhìn bộ dạng lười biếng như mèo con của tiểu gia hỏa trong lòng mình, Hàn Như Băng cũng chiều nói.

"Ân." Nghe Hàn Như Băng nói, Mạnh Hiểu Dư nghe lời nhẹ gật đầu, thoát khỏi ôm ấp của Hàn Như Băng, đi tới bàn đã bày sẵn đồ ăn ngồi xuống, sau đó liền từng ngụm từng ngụm bắt đầu ăn. Mà Hàn Như Sương ngồi ở bên người nàng thì thỉnh thoảng gấp thức ăn cho nàng.

"Ây. . . Thật no!" Sau khi dùng tốc độ cực nhanh ăn xong, Mạnh Hiểu Dư thỏa mãn cảm thán một câu.

"Tiểu gia hỏa ăn no rồi?" Nhìn vẻ mặt thỏa mãn nhẹ vỗ bụng của Mạnh Hiểu Dư, Hàn Như Băng buồn cười hỏi một câu.

"Ân, Như Băng tỷ tỷ mới vừa nói có chuyện muốn nói với ta là chuyện gì?" Trên mặt Mạnh Hiểu Dư mang thần sắc tò mò hỏi.

"Dư Nhi còn nhớ rõ vì sao chúng ta đến Phú Vân Thành không?" Hàn Như Sương nhẹ giọng hỏi.

"Đương nhiên nhớ kỹ, bởi vì chuyện Anh hùng đại hội a!" Sau khi trả lời Hàn Như Sương, trong mắt Mạnh Hiểu Dư càng thêm nghi hoặc, nàng không rõ vì cái gì Như Sương tỷ tỷ đột nhiên hỏi nàng vấn đề này.

Nhìn thấy nồng đậm nghi hoặc trong mắt Mạnh Hiểu Dư, Hàn Như Băng cười khẽ một tiếng nói: "Vậy tiểu gia hỏa có nhớ từ giờ đến Anh hùng đại hội còn bao lâu không?"

"Ân, hẳn là không bao lâu đi!" Nghe Hàn Như Băng hỏi, sau khi Mạnh Hiểu Dư suy nghĩ một chút liền nói ra.

"Ân, xác thực không bao lâu, còn không đến bảy ngày." Nghe Mạnh Hiểu Dư có chút mơ hồ trả lời, Hàn Như Băng vừa cười vừa nói. Sau đó Hàn Như Băng thu lại nụ cười trên mặt, thần sắc có chút nghiêm túc nói: "Bởi vì khoảng cách kỳ hạn tổ chức Anh hùng đại hội càng ngày càng gần, bởi vậy bên trong Phú Vân Thành cũng tụ tập càng càng nhiều nhân sĩ giang hồ. Mà trong những nhân sĩ giang hồ kia, hoặc nhiều hoặc ít sẽ có người của Ma giáo trà trộn trong đó. Mà ta cùng muội muội cũng bởi vì Anh hùng đại hội đến gần nên sẽ có rất nhiều chuyện phải bận rộn, có thể không có cách nào thời thời khắc khắc chiếu cố nàng. Mà nàng tâm tư đơn thuần, võ công lại không quá tốt, cho nên vì bảo hộ nàng an toàn, ta cùng muội muội giúp nàng tìm một tên hộ vệ đến bảo hộ nàng. Thời điểm ta cùng muội muội không ở khách điểm thì nàng ấy sẽ bảo hộ nàng an toàn. Mà trong lúc đó, nàng ấy cũng sẽ đốc thúc nàng luyện võ thật tốt. Mà nàng liền thừa dịp mấy ngày này phải ở trong khách điểm luyện tập kiếm pháp Mê lão tiên bối dạy, còn có bí tịch "Lăng Phong chương" lúc hần gần đi để lại cho nàng! Bằng không thì luyện Thái Cực quyền cùng Thái Cực Kiếm kia của nàng cũng được, tóm lại trong thời gian này ở trong thành không an toàn, nàng phải thành thành thật thật ở trong khách điểm, biết không?" Hàn Như Băng nói xong liền nhìn về phía Mạnh

Hiếu Dur.

Kỳ thật Hàn Như Băng ào ào nói một đồng lớn như thế, nhưng mà trọng điểm cũng chỉ có hai cái. Một cái liền là: "Bởi vì Anh hùng đại hội tiếp cận, có rất nhiều võ lâm nhân sĩ đều tới Phú Vân Thành, mà bên trong những võ lâm nhân sĩ kia lại có thật nhiều nhân sĩ tà ma bại hoại. Cho nên mấy ngày nay, nàng phải cẩn thận một chút.

Cái thứ hai chính là: "Bởi vì là Anh hùng đại hội đến gần, ta cùng muội muội cũng vì vậy mà bề bộn nhiều việc, không thể thường xuyên ở tại khách điểm cùng nàng, cho nên trong thời gian này, ngươi phải thành thành thật thật ở trong khách điểm luyện công cho ta, không cho phép thừa dịp ta cùng muội muội không có ở đây mà tùy tiện ra ngoài câu người. Cho nên vì an toàn của nàng cũng vì hạnh phúc của ta cùng muội muội, ta sẽ tìm một người rất lợi hại đến bảo vệ nàng đồng thời cũng sẽ trông chừng nàng, không cho nàng có cơ hội đi ra ngoài khắp nơi câu người.

"A! Ta đã biết." Sau khi nghe Hàn Như Băng nói, Mạnh Hiếu Dur thành thành thật thật đáp ứng. Mặc dù ngoài miệng đáp ứng, nhưng trong lòng Mạnh Hiếu Dur thì lại có dự định khác "Nếu như Như Băng tỷ tỷ cùng Như Sương tỷ tỷ vì có chuyện phải bận rộn mà không thể thường xuyên ở khách điểm cùng ta, vậy sao ta không thừa cơ hội trộm chuồn đi "Vũ Xuân Các" nhìn một chút? Về phần hộ vệ Như Băng tỷ tỷ nói, đến lúc đó tìm một cơ hội vứt bỏ là được rồi, dù sao khinh công của mình lợi hại như vậy, muốn vứt bỏ một tên hộ vệ còn không đơn giản sao?" Nghĩ tới đây, Mạnh Hiếu Dur liền muốn chống nạnh ngửa mặt lên trời cười to. Nhưng mà vì không bị hai tỷ muội Hàn Như Băng phát hiện cái gì, nàng vẫn miễn cưỡng nhịn được.

"A! Nàng hiểu thật sao?" Nhìn thấy tiểu gia hòa đáp ứng nhanh như vậy, Hàn Như Băng hoài nghi nhìn Mạnh Hiếu Dur.

"Ân, ân, đương nhiên là thật." Nhìn thấy ánh mắt hoài nghi của Hàn Như Băng, Mạnh Hiếu Dur lập tức khẳng định gật đầu nói.

Nhìn thấy Mạnh Hiếu Dur giống như sợ mình không tin nàng mà mãnh liệt gật đầu, Hàn Như Băng thờ dài một cái cũng không nói cái gì nữa, bởi vì nàng tin tưởng Dạ Hàn sẽ trông chừng nàng ấy.

"Như Băng tỷ tỷ, tên hộ vệ tỷ vừa mới nói đang ở đâu?" Nhìn thấy Hàn Như Băng không nói gì nữa, có chút tò mò hỏi.

"Tiểu gia hòa muốn gặp nàng ngay sao?" Nhìn thấy thần sắc hiếu kỳ của tiểu gia hòa, Hàn Như Băng vừa cười vừa nói.

"Ân, có thể chứ?" Mạnh Hiếu Dur có chút không xác định hỏi.

"Dạ Hàn, vào đi." Nghe ngữ khí có chút không xác định của Mạnh Hiếu Dur, Hàn Như Băng không nói gì thêm, mà là trầm giọng gọi một tiếng về phía cửa.

Hàn Như Băng vừa dứt lời, cửa liền được mở ra. Một vị nữ tử thân mang trang phục hắc sắc đi vào, sau đó quỳ một chân trên đất, cung kính gọi một tiếng Đại cung chủ, Nhị cung chủ với Hàn Như Băng cùng Hàn Như Sương.

"Lúc ta cùng Nhị cung chủ ra ngoài làm việc không ở khách điểm, ngươi phải chịu trách nhiệm bảo vệ tốt an toàn của nàng, đồng thời đốc thúc nàng ở khách điểm hảo hảo tập võ, hiểu chưa?" Nhìn thấy Dạ Hàn quỳ một gối xuống trước mặt mình, Hàn Như Băng trầm giọng phân phó, trong giọng nói lộ ra một loại uy nghiêm của thượng vị giả.

"Dạ." Nghe được Hàn Như Băng phân phó, Dạ Hàn quỳ một chân trên đất thấp giọng đáp.

Từ lúc Dạ Hàn vừa mới vào cửa đến giờ, Mạnh Hiếu Dur vẫn luôn đánh giá nàng, trang phục hắc sắc, thân hình gầy gò, giọng nói đậm đặc, cùng với khuôn mặt Mạnh Hiếu Dur không nhìn thấy rõ.

"Này, này... ngươi có thể ngẩng đầu lên không?" Mạnh Hiếu Dur đặc biệt hiếu kỳ tướng mạo của vị tên là Dạ Hàn này, vì vậy nàng liền mở miệng ngọt ngào hỏi.

Nghe được Mạnh Hiếu Dur nói, nữ tử mặc trang phục hắc sắc tên Dạ Hàn kia cũng không lập tức ngẩng đầu, mà là đợi đến sau khi Hàn Như Băng ân nhẹ một tiếng biểu thị đồng ý mới chậm rãi ngẩng đầu.

Nhìn thấy nữ tử mặc trang phục hắc sắc Dạ Hàn Dạ kia ngẩng đầu lên, Mạnh Hiếu Dur liền cẩn thận quan sát tướng mạo của nàng. Mặt trái xoan, chân mày anh khí, đôi mắt không có bất kỳ cảm xúc gì, cái mũi không tính cao, bờ môi hơi mỏng, gò má trái có hai vết sẹo hết sức rõ ràng, hẳn là bị lợi khí gì đó quét làm bị thương a! Mạnh Hiếu Dur nghĩ như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân Cổ Đại Thật Đáng Sợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43: Chương 40

Edit: Thiên Ngân

Beta: Wall

Chương 40:

"Mạnh cô nương, hai vị cung chủ đã phân phó, lúc các nàng không ở đây, ngài không thể bước ra khách điểm nửa bước." Dạ Hàn mặt không thay đổi ngăn cản Mạnh Hiểu Dư đang hưng phấn muốn đi ra ngoài dạo phố.

"Vì cái gì?" Mạnh Hiểu Dư tức giận đối mặt với Dạ Hàn đang ngăn trở nàng đi ra dạo phố.

"Đây là cung chủ phân phó." Dạ Hàn mặt đơ như cũ nói.

"Dựa vào cái gì a? Ta cũng không phải sủng vật của cung chủ nhà ngươi, dựa vào cái gì trông chừng ta không cho ta ra ngoài? Mà hiện tại ta muốn đi ra ngoài mua mứt quả ăn, ngươi đừng cản ta." Mạnh Hiểu Dư nổi giận đùng đùng rống một câu với Dạ Hàn mặt đơ, xong liền muốn vượt qua nàng đi ra ngoài. Nhưng mà không đợi Mạnh Hiểu Dư đi được ba bước thì đã bị Dạ Hàn cản lại, sau đó giọng nói Dạ Hàn không mang bất kỳ tâm tình nào truyền vào tai Mạnh Hiểu Dư "Cung chủ đã phân phó, không thể để cho ngươi ra khách điểm một bước, bởi vì bên ngoài quá nguy hiểm. Nếu như Mạnh cô nương muốn ăn mứt quả, vừa rồi đã có người giúp cô nương đi mua." Dạ Hàn vừa dứt lời, Mạnh Hiểu Dư chỉ thấy một đạo thân ảnh màu đen cực nhanh vọt đến bên người Dạ Hàn, giao hai chuỗi hồ lô đường vào tay Dạ Hàn, lại một đạo hắc ảnh hiện lên, người kia liền biến mất, lưu lại Dạ Hàn trong tay cầm mứt quả, mặt không thay đổi ngăn trước người Mạnh Hiểu Dư đang há hốc miệng.

"Đây là tốc độ quỷ quái gì a! Lóe lên, đến, lại lóe lên, biến mất. Cái quỷ này so với nhanh chân còn nhanh chân hơn a!" Mạnh Hiểu Dư há miệng thật to nhìn bên cạnh, ngay nơi vừa mới có một đạo hắc ảnh hiện lên liền có một người đấy, xong lại một đạo hắc ảnh hiện lên, người kia lại biến mất. "Biết là thế giới này có khinh công, nhưng tốc độ này cũng quá nghịch thiên đi!" Mạnh Hiểu Dư ngờ ngác há mồm đứng đó, ngay cả Dạ Hàn đưa mứt quả tới trước mặt nàng cũng không nhìn thấy, chỉ lo ở trong lòng đập đen rau muống khinh công của thế giới này thật sự là quá biến thái.

"Mạnh cô nương, mứt quả của ngươi." Dạ Hàn giờ hai chuỗi hồ lô đường trong tay lên trước mặt Mạnh Hiểu Dư nửa buổi cũng không thấy nàng lấy, vì vậy Dạ Hàn đành phải lên tiếng nhắc nhở.

"A? Nha! Tạ ơn a!" Mạnh Hiểu Dư Láy lại tinh thần, đưa tay nhận lấy mứt quả, nói tiếng cảm ơn liền buồn bực quay người đi lên lầu. Lúc này trong lòng Mạnh Hiểu Dư vô cùng phiền muộn, từ chiều hôm qua hai tỷ muội Hàn Như Băng nói với mình gần đây các nàng sẽ rất bận bịu không thể tùy thời chơi với mình, đồng thời để Dạ Hàn bảo vệ mình trong khoảng thời gian này thì sáng sớm hôm nay hai tỷ muội Hàn Như Băng liền ra đi làm việc. Cho nên sau khi Mạnh Hiểu Dư rời giường, không nhìn thấy hai tỷ muội Hàn Như Băng liền đoán có khả năng các nàng đã đi làm việc, nhưng chỉ là đoán, Mạnh Hiểu Dư không dám quá can rở đi ra khách điểm dạo phố. Vì vậy vì xác định suy đoán của chính mình, Mạnh Hiểu Dư liền trước trước sau sau, trong trong ngoài ngoài tìm khắp toàn bộ khách điểm mấy lần đều không tìm được thân ảnh hai tỷ muội Hàn Như Băng. Mạnh Hiểu Dư liền khẳng định hai tỷ muội Hàn Như Băng đã đi ra ngoài làm việc, rất có thể trong một thời gian ngắn không về được. Vì vậy Mạnh Hiểu Dư liền cao hứng, đổi một thân nam trang hai ngày trước thợ may đưa tới, thay một thân bạch y phiêu dật, lại tháo xuống đuôi ngựa mình thường hay cột. Sau đó dựa theo cổ trang võ hiệp trước kia nàng từng xem, dùng một sợi dây cột tóc màu trắng, buộc một phần tóc lên, còn lại thả phía sau, lại sửa sang một chút tóc mái trước trán. Khi hết thấy đều làm xong, Mạnh Hiểu Dư từ một thiếu nữ tươi đẹp đáng yêu, lúc mình biến hoá thành một chân chính mỹ thiếu niên phong độ nhẹ nhàng. Nhìn mỹ thiếu niên trong gương, Mạnh Hiểu Dư không khỏi tự luyến cảm thán một chút: "Quả thật là tuyệt thế tiểu soái T phong độ nhẹ nhàng, anh tuấn tiêu sái, tuyệt đại phong hoa, thiên hạ vô song, độc nhất vô nhị, mê đảo ngàn vạn ngư ty nữ vương a!" (Tiểu Vũ: ngươi xác định ngươi là T sao?) Cảm thán xong, Mạnh Hiểu Dư liếc mắt nhìn hai tay trống tuếch lại nói một mình: "Nếu như hiện giờ có một cái chiết phiến thì càng hoàn mỹ" Mạnh Hiểu Dư nhớ kỹ một vị bạn xấu nào đó của nàng đã từng nói "chiết phiến là lợi khí thiết yếu để nam tử cổ đại hãm hại lừa gạt mỹ nữ a! Có một vị đại nhân vật rất lợi hại đã từng nói như vậy "Một thanh bạch ngọc chiết phiến trong tay, các loại mỹ nữ ta đều sẽ có." Mặc dù sau đó Mạnh Hiểu Dư tra baidu rất nhiều lần, cũng không tra được là vị đại nhân vật nào nói qua như vậy, nhưng Mạnh Hiểu Dư vẫn rất tin tưởng vị bạn xấu kia của nàng, cho nên Mạnh Hiểu Dư quyết định đợi lát nữa nàng đi dạo phố phải mua một thanh bạch ngọc chiết phiến, sau đó lại đi hỏi thăm vị trí cụ thể của "Vũ Xuân Các". Mặc dù lần trước có cùng hai tỷ muội Hàn Như Băng đi dạo qua khu phố Nam, thế nhưng Mạnh Hiểu Dư cũng chưa tìm được vị trí cụ thể của "Vũ Xuân Các". Chờ hỏi thăm vài người cho rõ vị trí, đến lúc đó chỉ cần chờ đến tối liền có thể đi xem thanh lâu trong truyền thuyết rốt cục là cái dạng gì.

Nghĩ đến đây, Mạnh Hiểu Dư cao hứng đi tới bên cạnh hòm gỗ bị khóa nằm ở trong góc của gian phòng. Sau đó tìm chìa khóa từ y phục mình vừa thay ra, mở hòm gỗ ra tìm ba lô nhỏ bảo bối của mình. Sau đó từ trong ba lô nhỏ lấy ra mấy tấm ngân phiếu một trăm lượng cùng ba tấm ngân phiếu một ngàn lượng, nhét vào trong ngực, làm bầm lều bầu nói: "Nghe nói đi dạo thanh lâu phải tốn rất nhiều tiền, từng này ngân phiếu hẳn là đủ đi!" Kỳ thật Mạnh Hiểu Dư là người với tính cách có chút mâu thuẫn, ngươi nói nàng hào phóng! Nhưng lúc trước nàng lại bởi vì phí ản ở khách điểm quá đắt mà hưng hăng gầm thét chửi bới khách điểm. Làm hiện tại chửi bới nhìn thấy Mạnh Hiểu Dư liền né tránh, sợ ngày nào đó Mạnh Hiểu Dư lại không hài lòng cái gì, lại nắm lấy hăn hưng hăng lay động gào thét mãnh liệt, hăn lớn tuổi, chịu không được Mạnh Hiểu Dư giày vò một lần nào nữa. Nhìn đến đây khẳng định sẽ có người cảm thấy Mạnh Hiểu Dư hẹp hòi, thế nhưng ngươi nói nàng hẹp hòi đi! Nàng bởi vì muốn đi dạo thanh lâu mà chuẩn bị hơn ba ngàn lượng ngân phiếu.

Đổi nam trang, cầm ngân phiếu, Mạnh Hiểu Dư phi thường hạnh phúc mở cửa phòng, chuẩn bị dạo phố. Thế nhưng không đợi Mạnh Hiểu Dư bước ra cửa khách điểm liền bị Dạ Hàn đột nhiên xuất hiện cản lại. Vì vậy rờn rã một buổi sáng, Mạnh Hiểu Dư đã dùng hết thủ đoạn, nũng nịu giả ngây thơ, cố tình gây sự, thậm chí ngay cả uy bức lợi dụng đều đã vận dụng, thế nhưng Dạ Hàn mặt đơ kia quả thực khó chơi, mềm không được cứng không xong. Vừa rồi một màn trước mặt, là Mạnh Hiểu Dư lần thứ n thừa dịp Dạ Hàn không chú ý, muốn lên đi ra ngoài. Thế nhưng cùng kết cục của rất nhiều lần tọt đi trước, chỉ cần Mạnh Hiểu Dư đập tới cánh cửa khách điểm, Dạ Hàn liền đột nhiên xuất hiện ngăn trước mặt Mạnh Hiểu Dư.

"Mặt đơ chán ghét, mặt đơ đáng ghét, luôn ngăn cản ta, không cho ta đi ra ngoài, ta nguyện rửa ngươi, ăn cơm bị nghẹn, uống nước bị sặc, sau đó ăn đồ ăn quá thời hạn, uống nước trà quá thời hạn, làm ngươi hưng hăng tiêu chảy, đến mức chân ngươi nhũn ra đi không nổi." Cứ như vậy Mạnh Hiểu Dư vừa hậm hực ăn mứt quả vừa đi lên lầu, vừa hậm hực ở trong lòng nguyện rửa Dạ Hàn, hi vọng nàng ăn đồ ăn quá thời hạn, uống nước trà quá thời hạn, sau đó hưng hăng tiêu chảy đến run chân. Như thế thì nàng không có cách nào ngăn đón mình, nguyện rửa Dạ Hàn xong, Mạnh Hiểu Dư còn cố ý tưởng tượng dáng vẻ Dạ Hàn mặt đơ kia bởi vì ăn uống đồ quá hạn, mà rồi rít chạy đi nhà vệ sinh. Nghĩ đến chỗ buồn cười còn thỉnh thoảng cười ra tiếng, làm tất cả mọi người trong đại đường khách điểm liên tục nhìn hướng thang lầu.

Mị chuyển nghề thành beta cmnr v

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân Cổ Đại Thật Đáng Sợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 44: Chương 41

Edit: Thiên Ngân

Beta: Wall

Ăn mút quả xong trở về phòng, Mạnh Hiểu Dư bắt đầu cẩn thận nghĩ đến làm cách nào mới có thể thoát khỏi Dạ Hàn mặt đơ kia. Mà trải qua sự kiện mút quả vừa rồi, hiện tại Mạnh Hiểu Dư đã khẳng định, người bảo hộ mình, ngoại trừ Dạ Hàn tuyệt đối còn có vài người khác, chỉ là mình không biết ngoại trừ Dạ Hàn cùng với bóng đen bên ngoài vừa rồi giúp nàng mua mút quả, còn có người khác không. Nếu có, thì còn có bao nhiêu người? Chỉ Dạ Hàn mặt đơ cũng đã kèm mình chặt như vậy, lại tăng thêm bóng đen khinh công nhất lưu kia, còn có không biết bao nhiêu người núp trong bóng tối. Như thế mới nói, mình muốn thừa dịp Như Băng tỷ tỷ cùng Như Sương tỷ tỷ không ở đây ngăn cản, mộng tưởng đi thanh lâu mở mạng kiến thức chẳng phải ngậm nước nóng sao? Nghĩ tới đây, Mạnh Hiểu Dư liền ngã xuống giường lăn lộn, hơn nữa còn lăn qua lăn lại lung tung miệng lẩm bẩm nói: "Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ?"

"A! Có." Rốt cục trên giường lăn gần năm phút, Mạnh Hiểu Dư linh quang chợt lóe, hét to, sau đó liền dính chỉ lăn lộn trên giường, bỗng nhiên từ trên giường ngồi dậy. Sau đó nói một mình: "Đã không biết ngoại trừ Dạ Hàn cùng bóng đen khinh công kia thì bên ngoài còn có bao nhiêu người bí mật trông chừng mình, nư vậy thì lời từng người từng người ra giầy vò, chờ thăm dò rõ ràng các nàng có mấy người trông chừng mình, đến lúc đó mới nghĩ biện pháp chuẩn đi."

Nói một mình xong, Mạnh Hiểu Dư liền nghĩ làm thế nào mới có thể kéo hết người ẩn núp trong bóng tối ra. Vì vậy lại ngã xuống giường lăn lộn, miệng cũng bắt đầu lẩm nhảm, làm thế nào mới có thể kéo hết nhóm người này ra? Giống như chỉ có làm vậy mới có thể nghĩ ra biện pháp. Rốt cục lại năm phút trôi qua, Mạnh Hiểu Dư vẫn không nghĩ ra biện pháp gì, có chút bức bối ngừng lăn lộn, xuống giường đi tới bên cạnh bàn, sau đó cầm ấm trà trên bàn, không cần chén, trực tiếp rót từng ngụm từng ngụm nước trà đã sớm hết nóng vào miệng. Uống hết nửa ấm trà, Mạnh Hiểu Dư mới thả ấm trà lại trên bàn, sau đó thoa mặt lau miệng dính nước trà vì uống quá mau mà chảy ra. Sau đó ngồi xuống bên cạnh bàn hai tay chống cằm tiếp tục suy nghĩ biện pháp, thẳng đến khi điểm tiểu nhị gõ cửa đưa cơm trưa mới hoàn hồn.

"Khách quan, đồ ăn đã bày xong, ngài thông thả dùng, tiểu nhân cáo lui." Điểm tiểu nhị bày cơm trưa và đồ ăn trên bàn xong liền xoay người nói với Mạnh Hiểu Dư.

"Àn, đi xuống trước đi!" Mạnh Hiểu Dư vẫn duy trì bộ dạng ngồi bên cạnh bàn, hai tay chống cằm trầm tư suy nghĩ, hữu khí vô lực nói với điểm tiểu nhị. Nhưng mà không đợi điểm tiểu nhị đi tới cửa, Mạnh Hiểu Dư giống như nghĩ tới điều gì, kêu một tiếng: "Ài, người chờ một chút "

"Khách quan ngài còn gì phân phó?" Điểm tiểu nhị đã đi tới cửa, nghi hoặc xoay người cung kính hỏi.

Mạnh Hiểu Dư thấy điểm tiểu nhị xoay người qua cung kính hỏi mình còn có dặn dò gì, cười khề, từ trong ngực mình lấy ra một thỏi bạc, sau đó đi đến trước mặt điểm tiểu nhị gơ bạc lung lay trước mắt hắn. Nhìn mắt điểm tiểu nhị sáng lên, Mạnh Hiểu Dư tà ác cười, sau đó dùng ngữ khí dụ hoặc nói: "Muốn không?" Nhìn điểm tiểu nhị tham lam gật đầu, tiếp tục dùng ngữ khí dụ hoặc nói: "Muốn liền cho người, bất quá. . . ." Nói tới chỗ này, Mạnh Hiểu Dư cố ý dừng lại.

"Khách quan, ngài có dặn dò gì cứ việc nói, tiểu nhân nhất định giúp ngài lo liệu thỏa đáng." Nghe Mạnh Hiểu Dư nói được nửa câu đột nhiên dừng lại, điểm tiểu nhị lập tức hiểu rõ, sau đó dùng giọng nói phi thường nịnh nọt nói với Mạnh Hiểu Dư.

"Kỳ thật cũng không có chuyện trọng yếu gì muốn người lo liệu, chỉ bất quá ta có một số việc muốn hỏi người thôi." Nói đến đây Mạnh Hiểu Dư lại liếc mắt nhìn điểm tiểu nhị đang nhìn chăm chăm bạc trong tay mình, sau đó tiếp tục nói: "Nếu như trả lời tốt, thôi hai mươi lượng bạc này liền về người, thế nhưng. . . ." Nói đến đây Mạnh Hiểu Dư ngữ khí run lên "Thế nhưng nếu người dám vì hai mươi lượng bạc này mà dám lừa gạt ta, vậy cũng đừng trách ta đối với người không khách khí "

"Khách quan ngài có vấn đề gì cứ hỏi đi! Chỉ cần là tiểu nhân biết, tiểu nhân nhất định không dám giấu diếm." Nghe được ý vị Mạnh Hiểu Dư mang theo uy hiếp, điểm tiểu nhị lập tức cúi đầu khom lưng tỏ thái độ.

"Tốt, vậy hỏi người, người đối với Phú Vân Thành này quen thuộc không? Có biết đông tây nam bắc bốn quảng trường của Phú Vân Thành, mỗi nơi có món điểm tâm gì ngon nhất, hơn nữa cách khách điểm này càng xa càng tốt không?" Nhìn thấy điểm tiểu nhị cúi đầu khom lưng tỏ thái độ, Mạnh Hiểu Dư liền hỏi.

"A! Khách quan ngài hỏi cái này a! Vậy ngài hỏi đúng người, tiểu nhân sinh ra tại Phú Vân Thành, cho nên Phú Vân Thành tứ đại quảng trường đối với tiểu nhân cực kỳ quen thuộc, nơi nào ăn ngon nơi nào chơi vui, tiểu nhân biết tất cả a! Ta nói cho ngài a! Phú Vân Thành tứ đại quảng trường a! Đều có

địa điểm bán điểm tâm và vui chơi nổi danh khác nhau! Cách khách điểm này thật xa cũng có rất nhiều nơi a! Nói thí dụ như, phố Nam cuối khu thứ ba, cửa hàng cao điểm nhà họ Lý có món "Phượng lê tô" rất nổi danh a! Còn có đông quảng trường khu con đường thứ năm về phía nam, món "Bánh bao nhân thịt nướng" của cửa hàng bánh bao nhà A Vượng cũng là tay nghề số một ở toàn Phú Vân Thành a! Còn có còn có..." Vốn cho là Mạnh Hiểu Dur sẽ hỏi vấn đề đặc biệt khó trả lời, không nghĩ tới Mạnh Hiểu Dur hỏi lại là những thứ này, vì vậy điểm tiểu nhị dễ khay trong tay trên bàn, kéo băng để Mạnh Hiểu Dur ngồi xuống, mà hắn cũng kéo ghế ngồi xuống, muốn cùng Mạnh Hiểu Dur đặc biệt nói một phen, bên trong Phú Vân Thành, nơi nào chơi vui nơi nào ăn ngon. Mà Mạnh Hiểu Dur cũng ngồi ở chỗ đó, tư thế nghiêm túc nghe giảng, chỉ là mỗi lần nghe điểm tiểu nhị nói một nơi, Mạnh Hiểu Dur đều sẽ xen vào hỏi một câu "Nơi đó cách khách điểm này xa không?"

Nửa canh giờ qua đi, điểm tiểu nhị mới đình chỉ việc ào ào giới thiệu, mà Mạnh Hiểu Dur cũng biết những nơi ăn ngon chơi vui của Phú Vân Thành, hơn nữa còn cách khách điểm này thật xa. Vì vậy sau khi Mạnh Hiểu Dur đều hỏi rõ ràng việc muốn biết liền đưa thỏi bạc hai mươi lượng trong tay cho điểm tiểu nhị, sau đó nói "Trả lời không sai, ta rất hài lòng, hai mươi lượng bạc này thưởng ngươi." Sau đó lúc điểm tiểu nhị cao hứng lĩnh thưởng nói cảm ơn, Mạnh Hiểu Dur còn nói: "Tiểu nhị ca còn muốn kiếm càng nhiều bạc hơn không?" Khi nhìn điểm tiểu nhị mảnh liệt gật đầu, Mạnh Hiểu Dur nói: "Nếu còn muốn kiếm bạc, ngươi liền giúp ta làm một việc, nếu như chuyện này làm xong một trăm lượng bạc này sẽ là của ngươi." Nói xong, Mạnh Hiểu Dur liền từ trong ngực lấy ra một tấm ngân phiếu một trăm lượng, lung lay trước mắt điểm tiểu nhị.

"Cái này. . . Cái này. . . ." Nhìn thấy ngân phiếu một trăm lượng trong tay Mạnh Hiểu Dur, điểm tiểu nhị có chút do dự, muốn tiếp lại không dám tiếp, muốn từ bỏ lại không nỡ. Dù sao đó là một trăm lượng bạc a! Một tháng tiền công của hắn cũng chỉ hai mươi lượng bạc, một năm cũng chỉ có hai mươi bốn lượng bạc a! Đây là tận một trăm lượng a! Đây là tiền công bản thân phải làm nhiều năm mới có thể kiếm được! Mà mình cũng đã hai mươi mấy, vẫn còn chưa lấy vợ, không phải bởi vì mình nghèo sao! Nhưng nếu có được một trăm lượng bạc, lại thêm hai mươi lượng vì khách quan kia vừa mới khen thưởng cho mình, cùng với số tiền những năm này để dành, chẳng những mình có thể cưới một tân nương xinh đẹp, mà thời gian sau này của mình hẳn là sẽ tốt hơn rất nhiều!.

Nghĩ tới đây, điểm tiểu nhị rất muốn đáp ứng Mạnh Hiểu Dur. Thế nhưng hắn lại sợ Mạnh Hiểu Dur để hắn đi làm việc giết người phóng hỏa gì đó nguy hiểm muốn chết thì sao, nếu hắn bởi vì một trăm lượng bạc mà mất mạng, vậy thì có vẻ không ổn rồi, mà hắn lại là nam tử duy nhất trong nhà, nếu như hắn chết rồi, nhà bọn hắn coi như xong. Cho nên muốn đáp ứng mà hắn lại không dám đáp ứng, vì vậy hắn xoắn xuýt đứng một mình ở đó.

"Ngươi yên tâm, những chuyện ta để ngươi làm không có tính nguy hiểm." Nhìn thấy bộ dáng xoắn xuýt của điểm tiểu nhị, Mạnh Hiểu Dur hiểu ra chậm rãi nói.

"Khách quan ngài nói thật?" Nghe thấy Mạnh Hiểu Dur nói, điểm tiểu nhị lập tức cao hứng muốn đáp ứng, thế nhưng hắn vẫn có chút không yên tâm hỏi.

"Làm sao? Không tin? Nếu không tin thì thôi vậy, để ta đi tìm người khác! Dù sao khách điểm lớn như vậy cũng không chỉ có mình ngươi là điểm tiểu nhị, một trăm lượng bạc, khẳng định có người dám nhận." Thấy thấy dáng vẻ điểm tiểu nhị còn có chút do dự, Mạnh Hiểu Dur cố ý nói, nói xong, còn cố ý lung lay ngân phiếu một trăm lượng trong tay trước mắt điểm tiểu nhị.

"Ai khách quan, ngài có chuyện gì, phân phó tiểu nhân đi làm là được rồi. Tiểu nhân nhất định làm tốt cho ngài, ngài không cần đi tìm người khác! Mà người khác cũng không có tay chân lưu loát như ta a!" Nghe Mạnh Hiểu Dur muốn đi tìm điểm tiểu nhị khác, tiểu nhị cũng không do dự nữa, lập tức nịnh nọt nói với Mạnh Hiểu Dur. Lúc này hắn cũng mặc kệ nguy hiểm hay không nguy hiểm, hắn chỉ biết là nếu như hắn không đáp ứng, vị khách quan kia rất có thể đi tìm người khác, hắn biết nếu như vị khách quan kia đi tìm điểm tiểu nhị khác, vậy hắn liền không có một trăm lượng bạc, không có một trăm lượng bạc, vậy thì vợ của hắn cũng sẽ không có. Nếu như không có, nhà hắn làm sao có người nối dõi a! Cho nên vì vợ xinh đẹp của hắn sau này, còn có hậu đại hương hỏa nhà hắn, điểm tiểu nhị không thêm đếm xỉa.

"Thật?"

"Đúng thế, chương quỹ bình thường cũng khen ta làm việc lưu loát." Sợ Mạnh Hiểu Dur không tin, điểm tiểu nhị lập tức khoe khoang.

"Tốt, nếu đã nói vậy, chuyện này liền giao cho ngươi. Làm thành, một trăm lượng bạc này thuộc về ngươi. Nhưng nếu làm hỏng, một trăm lượng bạc ngươi chẳng những không lấy được, mà ta còn sẽ lập tức đưa ngươi đi châu diêm vương." Nghe điểm tiểu nhị khoe khoang, Mạnh Hiểu Dur cố ý giả vờ uy hiếp, bộ dáng hung thần ác sát.

Kỳ thật coi như điểm tiểu nhị làm hư việc, Mạnh Hiểu Dur cũng sẽ không làm gì hắn, sở dĩ nàng làm bộ hung thần ác sát uy hiếp điểm tiểu nhị cũng là trước kia học trên TV.

"Khách quan ngài yên tâm, tiểu nhân nhất định tận tâm tận lực làm tốt cho ngài." Điểm tiểu nhị tranh thủ thời gian cúi đầu khom lưng cam đoan.

"Như vậy cũng tốt, đưa lỗ tai lại gần đây." Nhìn thấy dáng vẻ cúi đầu khom lưng cam đoan của điểm tiểu nhị, Mạnh Hiểu Dur vui vẻ cười nói.

Mà điểm tiểu nhị bị tiếng cười của Mạnh Hiểu Dur làm cho ngáy người, không nhìn ở trong lòng cảm thán: "Tại sao có thể có một tiểu công tử xinh đẹp như vậy a! Tựa như tiên đồng từ bên trong bức tranh đi ra." Điểm tiểu nhị cũng không biết lúc này Mạnh Hiểu Dur một thân bạch y nam trang là nữ tử.

"Uy, ta bảo ngươi đưa lỗ tai tới đây, có nghe thấy không?" Mạnh Hiểu Dur nhìn thấy dáng vẻ dằn dặt của điểm tiểu nhị, có chút tức giận nói. Nhưng đồng thời, không nhìn được ở trong lòng tự luyện "Bộ dạng của ta thật sự là đầu qua Tây Thi, tức chết Điều Thuyền a!" Chỉ một nụ cười là có thể mê điểm tiểu nhị đến không phân được nam bắc." (Editor: nếu em ko điên điên là tốt rồi =.)

"Khách quan ngài có chuyện gì cứ phân phó đi! Tiểu nhân nhất định làm thật tốt cho ngài." Bị Mạnh Hiểu Dur gọi hoàn hồn, điểm tiểu nhị nói với Mạnh Hiểu Dur.

Nhìn thấy điểm tiểu nhị lại gần, Mạnh Hiểu Dur liền ghé vào lỗ tai hắn nói nhỏ. Nói xong, Mạnh Hiểu Dur còn cố ý căn dặn điểm tiểu nhị không được nói

với bất kỳ ai. Đợi điểm tiểu nhị gạt đầu cam đoan, Mạnh Hiểu Dư mới cho hắn rời khỏi phòng.

Mà điểm tiểu nhị nghe xong việc Mạnh Hiểu Dư để hắn làm, một mặt vui vẻ rời đi. Bởi vì việc Mạnh Hiểu Dư bàn giao hắn làm không phải là quá khó, cũng sẽ không nguy hiểm tính mạng, cho nên hắn rất vui vẻ cầm hai mươi lượng bạc lúc trước Mạnh Hiểu Dư thưởng cho hắn lui xuống. Sau đó đợi đến xế chiều ngày mai, làm thỏa đáng chuyện Mạnh Hiểu Dư bàn giao cho hắn là hắn có thể cầm thù lao một trăm lượng bạc của Mạnh Hiểu Dư.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân Cổ Đại Thật Đáng Sợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 45: Chương 42

Edit: Thiên Ngân

Beta: Wall

Giao phó việc để điểm tiểu nhị đi làm xong, nghĩ đến kế hoạch ngày mai, tâm tình Mạnh Hiểu Dư trở nên vô cùng tươi đẹp. Bởi vì tâm tình tốt hơn, nên ngay cả cơm cũng ăn hơn hai bát.

"Nha, chào Dạ Hàn tỷ tỷ!" Ăn cơm xong, bởi vì tâm tình thư sướng, Mạnh Hiểu Dư quyết định đi đình viện phía sau khách điểm luyện kiếm một chút, vì vậy nàng liền cầm lên "Thanh Nguyệt Kiếm" treo ở bên giường đi ra khỏi phòng. Nhưng mà Mạnh Hiểu Dư vừa mở cửa phòng liền gặp Dạ Hàn mặt đỏ, hai tay ôm kiếm trong ngực, lưng tựa vách tường, có chút cúi đầu, hai mắt khép hờ, tựa như đang nhắm mắt dưỡng thần lại giống như suy nghĩ cái gì. Vốn bởi vì sáng hôm nay nàng ba lần bốn lượt ngăn cản mình ra đi dạo phố, khiến cho Mạnh Hiểu Dư đối với vị mặt mày co quắp này không thoải mái tới cực điểm. Nhưng mà do tâm tình lúc này tốt, cho nên Mạnh Hiểu Dư vẫn vô cùng vui vẻ lên tiếng chào hỏi vị mặt đỏ thủ ở trước cửa này.

Vốn cho là Dạ Hàn sẽ lễ phép chào lại nàng một câu, hoặc là lạnh lùng hắng giọng một cái cho mình. Thế nhưng Mạnh Hiểu Dư đứng ở cạnh cửa, đứng đến nỗi mạng nhện đều căng dày mấy tầng vẫn không đợi được nàng lễ phép đáp lại hoặc là lạnh lùng ăn một tiếng như trong dự đoán.

Mà Dạ Hàn thì ngay thời điểm Mạnh Hiểu Dư vui vẻ cùng mình chào hỏi, liền mở mắt ra quay đầu nhìn chằm chằm vào gương mặt Mạnh Hiểu Dư đang cười đến xán lạn, không biết suy nghĩ cái gì.

"Uy ta đang chào hỏi người a!" Nhìn thấy Dạ Hàn không nói lời nào, chỉ nhìn mình ngẩn người, Mạnh Hiểu Dư khó chịu, tại sao lại có người như thế này a! Chính mình chào hỏi với nàng, theo lễ phép thì nàng cũng phải đáp lại mình một tiếng chứ! Thế nhưng nàng ngược lại quá tốt, trực tiếp nhìn mình một chút, liền ngẩn người ra.

"....."

"Người chẳng phải nên lễ phép đáp lại ta một chút sao?" Nhìn thấy ánh mắt Dạ Hàn thay đổi một chút, Mạnh Hiểu Dư biết nàng đã hoàn hồn, vì vậy nói như thế.

"Không biết Mạnh cô nương muốn đáp trả thế nào?" Giọng của Dạ Hàn bình thường trở lại.

"....." Lần này Mạnh Hiểu Dư bó tay rồi.

"Mạnh cô nương, cung chủ đã phân phó, người không thể ra khách điểm nửa bước. Cho nên người vẫn nên an tâm trở về phòng nghỉ ngơi đi!" Nhìn thấy Mạnh Hiểu Dư không nói, Dạ Hàn mặt đỏ bắt đầu nói.

"Ai nói với người ta sắp đi ra ngoài?" Nghe được Dạ Hàn, tâm tình vốn tốt của Mạnh Hiểu Dư trong nháy mắt hạ nhiệt độ đến đóng băng, vì vậy nàng lớn tiếng phản bác.

Nghe Mạnh Hiểu Dư lớn tiếng phản bác, Dạ Hàn rất muốn đậu đen rau muống nói: "Vậy buổi trưa là ai, một khóc hai nháo ba thất cổ nghĩ hết biện pháp muốn đi ra ngoài dạo phố?"

Nhìn thấy bộ dáng Dạ Hàn mặt không tin, Mạnh Hiểu Dư rất khó chịu hừ lạnh một tiếng, sau đó, trực tiếp mang theo "Thanh Nguyệt Kiếm" vượt qua Dạ Hàn đi xuống dưới lầu. Còn trên mặt Dạ Hàn mang theo biểu tình nồng đậm không tin thì bị Mạnh đại tiểu thư chúng ta cho một ánh mắt khinh bỉ thật sâu.

"Có ý kiến gì sao? Ta không đáng tin như vậy sao? Sao lại lộ ra biểu tình kia, không phải chỉ là buổi sáng vì muốn đi ra ngoài dạo phố mà náo loạn người một chút sao? Dùng biểu tình như ta muốn gạt người vậy? Hung hăng khinh bỉ người." Mạnh Hiểu Dư vừa xuống lầu vừa ở trong lòng hung hăng đậu đen rau muống, thời điểm Mạnh Hiểu Dư trong lòng đậu đen rau muống hung hăng khinh bỉ Dạ Hàn, Mạnh Hiểu Dư còn lên lên quay người giơ ngón giữa với Dạ Hàn. Lúc Dạ Hàn nhìn về phía nàng, nàng lại lập tức xoay người tiếp tục đi xuống cầu thang của nàng. (người thật thô bỉ =.=)

Mà Dạ Hàn thì trong lúc Mạnh Hiểu Dư xuống đến đại sảnh lầu một, liền phi thân một cái từ hành lang lầu hai trực tiếp nhảy xuống, sau đó ở giữa không trung nhẹ nhàng linh hoạt xoay người một cái liền vững vàng rơi xuống bên cạnh Mạnh Hiểu Dư. Một cú nhảy hoàn mỹ kia, cùng cú xoay người duyên

dáng giữa không trung kia, cùng cú rơi xuống vững vàng bên người Mạnh Hiểu Dư mà không phát ra một điểm tiếng vang. Không chỉ được nghênh đón một mảnh âm thanh ủng hộ, càng làm cho người biết hàng nhìn ra người này tu vi vô công bất phạm.

"Cất, chỉ biết thể hiện." Nhìn thấy đám người ở đại đường khách điểm vỗ tay lớn tiếng khen ngợi khinh công kia của Dạ Hàn, lại nhìn thoáng qua vị bên cạnh mặt đơ không biểu tình, Mạnh Hiểu Dư khinh bỉ cất một tiếng, nói một câu "chỉ biết thể hiện" xong liền xoay người đi về phía đình viện sau khách điểm.

Nhìn thấy Mạnh Hiểu Dư phi thường khinh bỉ nhìn mình cất một tiếng, sau đó ném câu tiếp theo khiến mình không hiểu là có ý gì xong liền xoay người đi, Dạ Hàn đành phải đi theo sau. Kỳ thật nàng cũng không biết tại sao mình lại từ hành lang lầu hai khách điểm nhảy xuống, biểu diễn một màn khinh công kia. Chỉ là khi nhìn thấy một tiểu thân ảnh bạch sắc đi xuống dưới lầu, trong lòng mình liền toát ra một ý nghĩ xúc động như thế. Đến khi lấy lại tinh thần thì đã từ hành lang lầu hai nhảy xuống, hơn nữa còn vững vàng rơi vào bên cạnh nàng. Mà bốn phía thì nghe được một số âm thanh ủng hộ nàng không thể hiểu được, nàng không rõ, mình có làm chuyện gì vĩ đại sao? Vì cái gì những người trong khách điểm kia lại lớn tiếng khen hay đây? Nhưng mà không đợi mình nghĩ ra cái gì, người bên cạnh liền khinh bỉ cất một tiếng, sau đó phun ra một câu mình căn bản không biết là có ý gì liền xoay người đi ra đình viện phía sau khách điểm. Nhìn thấy Mạnh Hiểu Dư đi ở phía trước, Dạ Hàn thật rất muốn hỏi một câu "Người mới vừa nói thể hiện là có ý gì a?" Thật rất muốn hỏi thân ảnh nhỏ bé đi ở phía trước kia như vậy, thế nhưng đã đường thành tính cách không hỏi nhiều, nên Dạ Hàn vẫn không có mở miệng hỏi ra hiểu kỳ trong lòng.

Đi vào tiểu đình viện phía sau khách điểm, Mạnh Hiểu Dư tìm một mảnh đất trống tương đối lớn, sau đó rút kiếm ra khỏi vỏ. Tay trái quăng vỏ kiếm tùy ý trên mặt đất, sau đó phối hợp với động tác huy kiếm của tay phải liền múa bộ kiếm Pháp nhập môn Mễ Cửu đã từng giao cho nàng. Mặc dù vẫn múa không thuận tay, nhưng so với đoạn thời gian vô cùng thê thảm lúc trước, Mạnh Hiểu Dư lúc này đã có thể hoàn chỉnh luyện xong bộ kiếm pháp này một cách ăn khớp, chứ không như đoạn thời gian luyện tập trước đây, luyện xong chiêu trước liền quên chiêu tiếp theo, chớ nói chi là luyện cho ăn khớp. Kỳ thật mấy ngày trước Như Băng tỷ tỷ còn dạy nàng luyện qua bộ kiếm pháp nhập môn này nhiều lần, thế nhưng mặc dù Mạnh Hiểu Dư đều nhớ kỹ chiêu thức, nhưng cũng không cách luyện ra trọn vẹn, không hề ăn khớp. Cho nên hiện tại khi Mạnh Hiểu Dư một hơi luyện trôi chảy bộ kiếm pháp này. Nàng không khỏi ngơ ngác một hồi, chờ một lát sau lấy lại tinh thần, nàng không khỏi hoan hô: "Ta đã luyện thành! Ta đã luyện thành! Ha ha ha ta rốt cục đã luyện thành bộ kiếm pháp kia! Một bộ kiếm pháp khó như vậy, cư nhiên ta chỉ dùng vẹn vẹn hơn một tháng thời gian liền luyện thành, ta quả nhiên là một thiên tài a!"

Bên này Mạnh Hiểu Dư vừa chống nạnh ngửa mặt lên trời cười to, còn không quên thiếp vàng khoe khoang ở trên mặt mình. Lúc này người nào đó đang ngồi trên nóc nhà, nhìn thấy Mạnh Hiểu Dư vừa chống nạnh ngửa mặt lên trời cười to vừa khoe khoang, khuôn mặt được Mạnh Hiểu Dư xưng là mặt đơ vạn năm không đổi lúc này đang treo đầy hắc tuyến, khóe miệng co quắp. Đồng thời ở trong lòng không nhịn được lườm nguýt, sau đó đậu đen rau muống nói: "Một bộ kiếm pháp nhập môn đơn giản như vậy, người luyện hơn một tháng mới luyện thành thì thôi đi, thế nhưng người có cần phải ngửa mặt lên trời cười to khoe khoang là thiên tài không? Rốt cuộc muốn da mặt dày bao nhiêu mới có thể đạt tới cảnh giới này như người a!"

Thời gian qua cực nhanh, năm tháng như thoi đưa, đảo mắt liền tới giờ Thân ba khắc buổi chiều ngày hôm sau, mà lúc này Mạnh Hiểu Dư thành thành thật thật ngốc ở trong phòng, trong lòng lại tràn đầy kích động. Một hồi điểm tiểu nhị liền sẽ dựa theo phân phó của nàng ngày hôm qua mang người tới, mắt thấy kế hoạch chuẩn êm của mình sắp bắt đầu, Mạnh Hiểu Dư lúc này vừa kích động vừa khẩn trương. Nhìn sắc trời bên ngoài một chút, lại đưa tay nhìn đồng hồ điện tử năng lượng mặt trời trên cổ tay mình, đã ba giờ rưỡi. Cái đồng hồ điện tử năng lượng mặt trời là thời điểm sinh nhật mười lăm tuổi của nàng, biểu tỷ ở nước Anh đặc biệt gửi về làm lễ vật mừng sinh nhật cho nàng! Lúc gọi điện thoại, biểu tỷ nói với chính mình, tính năng đồng hồ này vô cùng tốt, cam đoan tuổi thọ sử dụng một trăm năm! Về sau Mạnh Hiểu Dư liền một mực mang theo, mãi cho đến khi xuyên đến thế giới này, ngoại trừ lúc tắm rửa, lúc ngủ, thời gian còn lại Mạnh Hiểu Dư đều một mực mang theo. Lúc này Mạnh Hiểu Dư nhìn chằm chằm mặt đồng hồ biểu hiện mười lăm giờ ba mươi tám phút, tâm tình không nhịn được trở nên kích động. Đồng thời trong miệng cũng nói một mình: "Ta cũng nên đi giày vò những người trong bóng tối đang trông chừng ta đi ra." Nói xong, khóe miệng Mạnh Hiểu Dư cong ra một độ cong tà ác.

Trong phòng sửa sang lại y phục một chút, khóe môi Mạnh Hiểu Dư nhếch lên một nụ cười tiểu ác ma đi ra đại đường khách điểm. Đi đến đại đường khách điểm, Mạnh Hiểu Dư không nhìn Dạ Hàn đang nhàn nhã uống trà ở một bàn bên trong đại đường, đi ra phía cửa chính khách điểm. Ngay nháy mắt lúc Mạnh Hiểu Dư bước ra ngưỡng cửa, không ngoài dự đoán của Mạnh Hiểu Dư, người nào đó mới vừa rồi còn thành thoi uống trà, lúc này đã dùng khuôn mặt đơ ngăn trước người mình. Nhìn thấy mặt đơ ngăn trước người mình, Mạnh Hiểu Dư giương lên một nụ cười thật to, liền dùng một giọng nói phi thường ồ ồ nói: "Dạ Hàn tỷ tỷ, người cản trở ta làm gì? Ta đang vội vàng muốn đi mua đồ đây! Chậm một chút liền mua không được." Nói xong, Mạnh Hiểu Dư còn làm bộ nhìn sắc trời nói.

"Mạnh cô nương muốn đi mua thứ gì, nói cho ta biết một tiếng là được, ta phái người đi mua giúp người." Dạ Hàn vẫn mặt đơ như cũ nói.

"Thật sao?" Mạnh Hiểu Dư cố ý giả bộ như hoài nghi hỏi, sau đó nhìn Dạ Hàn mặt đơ gật đầu một cái lại tiếp tục nói "Thế nhưng đồ vật ta muốn mua hơi nhiều, người thật xác định người có thể giúp ta mua về?" Mạnh Hiểu Dư lại cố ý hỏi một câu.

"Ta xác định! Mạnh cô nương trước tiên nói đồ vật muốn mua cho ta biết đi!" Lúc này Dạ Hàn có một loại xúc động phi thường muốn đỡ trán, tiểu cô nương hôm nay sao thế? Làm sao luôn dùng một loại giọng điệu nũng nịu nói chuyện với mình? Nàng hẳn phải biết cho dù nàng đối với mình nũng nịu giả bộ đáng thương, mình cũng sẽ không vi phạm bàn giao của hai vị cung chủ, để cho nàng đi ra ngoài chơi a!

"Thật sao a? Dạ Hàn tỷ tỷ ta yêu người chết mất." Được Dạ Hàn khẳng định, Mạnh Hiểu Dư vui vẻ tiếp tục dùng giọng điệu giả vờ nũng nịu nói, sau đó nhìn đến bộ dáng sắp không chịu được của Dạ Hàn, bên miệng Mạnh Hiểu Dư thật nhanh hiện lên một nụ cười tiểu ác ma. Cười xong, Mạnh Hiểu Dư lập tức thu hồi giọng nói kia, chính nàng cũng không chịu được giọng nói nũng nịu ngọt ngào muốn chết kia. Đổi lại giọng bình thường, chừng chặc đáng hoàng nói: "Dạ Hàn tỷ tỷ nói như vậy, vậy ta cũng không từ chối. Ta muốn mua món 'Phượng lễ to' vừa mới ra lò ở cửa hàng cao điểm nhà họ Lý cuối khu thứ ba phố Nam, nhất định phải là vừa mới ra lò nha! Không đúng không ăn." Mạnh Hiểu Dư vừa mới nói xong, chỉ thấy một cái bóng biến mất về hướng phố Nam. Nhìn thấy bóng đen chợt lóe lên, khóe miệng Mạnh Hiểu Dư cũng hiện lên một nụ cười âm mưu như ý. Cười xong, Mạnh Hiểu Dư bắt đầu tiếp tục nói "Còn có ta còn muốn món 'Bánh bao nhân thịt nướng' của cửa hàng bánh bao nhà A Vượng ở con đường thứ năm về phía nam của

Đồng quảng trường, còn có còn có....." Mạnh Hiểu Dư nói hết những cửa hàng điểm tâm cùng quả vật ăn ngon lại nổi danh, hơn nữa còn cách khách điểm một khoảng lộ trình rất xa ngày hôm qua điểm tiểu nhị đã với nàng ra. Hơn nữa nàng còn vừa báo vừa chú ý đã đi ra mấy bóng đen, kỳ thật Mạnh Hiểu Dư tính qua, lúc nàng báo cửa hàng quả vật thứ bảy thì đã không còn bóng đen nào nữa. Vì vậy nàng âm thầm suy đoán bóng đen hẳn cũng chỉ có sáu người, nhưng vì phòng ngừa vạn nhất, Mạnh Hiểu Dư lại báo thêm mấy địa chỉ cửa hàng cùng quả vật. Báo xong tất cả tên điểm tâm cùng địa chỉ cửa hàng, ngẩng đầu một cái liền thấy sắc mặt Dạ Hàn đã đen có thể so với đáy nồi.

"Ách, đồ vật ta muốn mua đều báo xong." Nhìn thấy mặt Dạ Hàn đen đến dọa người, Mạnh Hiểu Dư nuốt một ngụm nước bọt nói. Thế nhưng nàng xem thấy Dạ Hàn một câu cũng không nói, chỉ là mặt đen thui nhìn mình chằm chằm, vì vậy Mạnh Hiểu Dư có chút sợ sệt lại nuốt nước miếng một cái mới tiếp tục nói: "Người không có việc gì chứ?"

"Ta không sao, chỉ là ta có một vấn đề muốn hỏi Mạnh cô nương." Nhìn thấy thần sắc Mạnh Hiểu Dư sợ sệt, Dạ Hàn rốt cục mở miệng nói chuyện.

"Ha ha chuyện gì?" Nhìn thấy Dạ Hàn đen mặt, nghe giọng nàng ấy có chút cắn răng nghiêng lợi, Mạnh Hiểu Dư càng thêm sợ sệt lại nuốt ngụm nước miếng, sau đó thận trọng nói.

"Ta chỉ là muốn hỏi Mạnh cô nương, ngài muốn lập tức mua nhiều đồ ăn như vậy, ngài ăn hết sao?"

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân Cổ Đại Thật Đáng Sợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 46: Chương 43

"Ha ha.. vậy, ta trở về phòng trước, đồ vật mua về làm phiền đem lên phòng giúp ta!" Nghe được giọng nói cắn răng nghiêng lợi của Dạ Hàn, Mạnh Hiểu Dư cười khan hai tiếng, vừa dứt lời, liền chạy nhanh về phòng.

"Hô ~ làm ta sợ muốn chết, không phải chỉ là muốn mua nhiều thứ một chút? Ở xa một chút thôi sao? Cần phải đen mặt thế không? Không biết là gan người ta rất nhỏ sao?" Phi tốc chạy trở về phòng đóng cửa lại, Mạnh Hiểu Dư lầm bầm lầu bầu oán trách. Bất quá sau khi oán trách một chút, nàng lại cười vui vẻ. "Hiện tại những hắc ảnh kia đều bị ta điều ra, cũng chỉ còn lại mặt đơ kia còn ở bên ngoài trông coi ta, muốn điều nàng đi, khả năng không quá lớn." Mạnh Hiểu Dư nghĩ tới đây, ngữ khí không khỏi sa sút, nhưng mà cũng chỉ là sa sút hai giây mà thôi, bởi vì nàng đã sớm làm xong chuẩn bị, nghĩ tới đây Mạnh Hiểu Dư không khỏi đắc ý "Hừ ở bên ngoài trông coi ta thì sao? Bằng vào một người hiện đại thể kỷ hai mươi mốt như ta, chẳng lẽ không giải quyết được một lão cổ nhân như người? Kim thiên thoát xác, nghe qua chưa? Hôm nay bản cô nương liền dạy cho người một khóa, nói cho người, đừng tưởng rằng giữ ở cửa ra vào, người khác sẽ trốn không thoát. Văn hóa thiên triều của ta bác đại tinh thâm, mà ta thân là nhân loại tiên tiến thể kỷ hai mươi mốt của thiên triều, há lại để một tiểu nhân vật cái gì cũng không biết như người đứng giữ cửa ra vào liền có thể coi chừng?" Nghĩ tới đây, Mạnh Hiểu Dư không khỏi muốn chống nạnh hai tay ngửa mặt lên trời cười to ba trăm tiếng, thế nhưng nàng chưa kịp cười ra tiếng, tiếng đập cửa liền truyền vào.

*Trung Quốc gọi họ là Thiên Triều

"Khách quan, nước tắm ngài muốn đã chuẩn bị xong, muốn đưa vào bây giờ sao?"

Nghe thấy là giọng của điểm tiểu nhị hôm qua, miệng Mạnh Hiểu Dư lập tức tràn ra nụ cười rực rỡ "Đưa vào đi!" Vừa nói Mạnh Hiểu Dư vừa đi qua mở cửa ra, nhìn thấy điểm tiểu nhị ngày hôm qua mang theo thùng nước nóng đứng ở cửa ra vào, thấy mình mở cửa ra, cười gật đầu một cái với mình liền khiêng thùng nước nóng vào phòng. Mà Mạnh Hiểu Dư đứng tựa ở cửa nhìn Dạ Hàn hai tay ôm kiếm trước ngực cũng đang tựa ở cạnh cửa. Lúc hai người không lời mặt đối mặt, điểm tiểu nhị bỗng thốt lên một tiếng kinh ngạc "Ài nha khách quan, thùng tắm trong phòng ngài bị chuột cắn thủng một lỗ nhỏ, nên bị rỉ nước."

"Cái gì? Làm sao bây giờ a?" Nghe tiếng kinh hô của điểm tiểu nhị, Mạnh Hiểu Dư lập tức đi vào phòng, sau đó có ý lớn tiếng nói.

"Khách quan ngài yên tâm, tiểu nhân lập tức đổi một cái thùng tắm mới đến cho ngài." Điểm tiểu nhị thấy Mạnh Hiểu Dư ra dấu cho mình, cũng lập tức lớn tiếng đáp lại.

"A! Vậy người đi nhanh đi! Tốc độ nhanh lên một chút! Ta đang chờ tắm rửa đây!" Mạnh Hiểu Dư lớn tiếng nói, lại có thâm ý khác dành cho điểm tiểu nhị.

"Dạ được, khách quan ngài chờ chút, tiểu nhân lập tức đổi cho ngài." Lớn tiếng nói xong câu đó, điểm tiểu nhị lấy tốc độ cực nhanh chạy ra khỏi phòng, thuận tiện còn dựa theo chỉ thị của Mạnh Hiểu Dư, đóng cửa lại.

Mà Mạnh Hiểu Dư thì thừa dịp này nhanh chóng thay bộ y phục tiểu nhị vừa rồi điểm tiểu nhị lấy từ trong ngực lấy ra đưa nàng. Hơn nữa còn dùng dầu cây trầu vừa rồi điểm tiểu nhị lấy đưa bôi lên mặt đến đen kịt. Bôi xong, Mạnh Hiểu Dư còn đặc biệt đi đến trước gương soi soi "A thật giống như đi Hawaii tắm nắng một tháng mà không bôi kem dưỡng da vậy, đen cũng quá cá tính đi!" (vãi hên =))

Lúc Mạnh Hiểu Dư đối diện tấm gương đầu đen rau muống mình lúc này mặt đen thật cá tính, tiếng đập cửa lại một lần nữa vang lên.

"Khách quan thùng tắm đã đưa đến cho ngài, ngài mở cửa ra đi!"

"Người trực tiếp vào đi! Cửa không khóa." Mạnh Hiểu Dư nói xong câu đó vội vàng trốn đằng sau bình phong. Sau đó nàng nghe thấy âm thanh cửa bị mở ra, tiếp theo là một loạt tiếng bước chân. Sau đó nàng nhìn thấy điểm tiêu nhị cùng một điểm tiêu nhị khác khiêng một thùng tắm lớn, đi tới đằng sau bình phong. Khi bọn hắn buông thùng tắm xuống, Mạnh Hiểu Dư liền thấy được diện mạo điểm tiêu nhị khác. Chiều cao, hình thể của nàng ấy không khác gì nàng, còn cả khuôn mặt đen kịt giống như mình bôi đầy dầu cây trầu.

"Khách quan, đây là muội muội ta, năm nay mười bảy tuổi, một hồi nàng sẽ thay thế ngài ở lại trong phòng. Mà khách quan ngài cùng tiểu nhân khiêng thùng tắm bị hư ra là được, chờ ra khỏi khách điểm, nương của ta ở cửa sau khách điểm đợi ngài. Đến lúc đó bà ấy sẽ mang ngài đến nhà ta tắm rửa thay y phục, y phục ngài bảo ta mua giúp, tiểu nhân đều đã mua để ở nhà ta, đến lúc đó ngài trực tiếp đổi là được rồi." Điểm tiêu nhị nhỏ giọng nói cùng Mạnh Hiểu Dư.

"Ân làm tốt lắm, vậy chúng ta đi ra ngoài đi!" Mạnh Hiểu Dư cũng nhỏ giọng nói lại.

"Khách quan, thùng tắm đã đưa đến cho ngài, hiện tại tiểu nhân đem thùng tắm hư đi, sau đó lại đem nước nóng đến cho ngài được chứ?" Nghe Mạnh Hiểu Dư, điểm tiêu nhị liền lớn tiếng nói.

"A tốt, các người nhanh chút đi! Ra ngoài nhớ khép cửa lại a!" Mạnh Hiểu Dư cũng lớn tiếng trả lời.

"Aiz, được rồi!" Điểm tiêu nhị nói xong để Mạnh Hiểu Dư cùng hắn khiêng thùng tắm đi ra khỏi phòng.

Rời khỏi phòng, đi xuống cầu thang lại đi theo điểm tiêu nhị đi đến cửa sau khách điểm. Đi theo nương của điểm tiêu nhị đi tới nhà của bọn hắn, ung dung thử thả tắm rửa, rửa sạch sẽ dầu cây trầu trên mặt, trên cổ, cùng trên tay xong. Mạnh Hiểu Dư liền thay đổi y phục hôm qua để điểm tiêu nhị mua giúp, đổi lại thành một thân tử sắc nam trang. Mạnh Hiểu Dư lại dựa theo bộ dáng ngày hôm qua buộc đầu tóc một phần lên đỉnh đầu, còn sót lại thì thả tung ở sau lưng, tóc cắt ngang tán ở trên trán.

Chỉnh lý bản thân xong, Mạnh Hiểu Dư lấy y phục điểm tiêu nhị mình vừa thay ra, từ bên trong lấy ra ngân phiếu cùng bạc. Sau đó phân biệt theo mệnh giá lớn nhỏ tách ra cất vào trong túi y phục đang mặc. Sau đó cất toàn bộ mấy thỏi bạc còn lại vào trong túi tay áo bên trái, lấy ra chiết phiến hôm qua phân phó điểm tiêu nhị mua giúp, xoay một cái mở ra quạt hai cái, cảm giác cũng không tệ lắm! Mạnh Hiểu Dư thu lại cất bên hông, sau đó mở cửa đi ra ngoài, nói cảm ơn với nương của điểm tiêu nhị ngoài cửa, lại cho mười lượng bạc mới đi ra khỏi nhà điểm tiêu nhị.

Ra khỏi cửa nhà điểm tiêu nhị, Mạnh Hiểu Dư vừa nhẹ phe phẩy chiết phiến trong tay, vừa thành thoi đi về phía quảng trường phía nam. Mà lúc này trời đã bắt đầu tối, mặt trời đã lặn trước lúc Mạnh Hiểu Dư còn thành thoi ngâm nước nóng trong nhà điểm tiêu nhị.

Bởi vì Mạnh Hiểu Dư không biết vị trí cụ thể của "Vũ Xuân Các", cho nên khi nàng đi nam quảng trường, cũng không đi lung tung khắp nơi, mà ở trên đường ngăn cản một lão đại gia chuẩn bị dọn quán về nhà hỏi một chút "Lão đại gia, xin hỏi "Vũ Xuân Các" ở đường nào? Đi như thế nào a?"

"Tiểu công tử muốn đi "Vũ Xuân Các"?"

"Ân đúng a! Ngài có thể nói cho ta biết đi làm sao không?"

"A! Người theo đường này đi thẳng, gặp ngã ba, rẽ trái sau đó lại đi thẳng, gặp một ngã ba nữa, rẽ phải lại đi thẳng một chút nữa là tới."

"A! Ta đã biết, tạ ơn lão đại gia " Mạnh Hiểu Dư cảm ơn lão đại gia một tiếng, liền đi theo phương hướng lão đại gia mới chỉ cho nàng.

"Nha, tuần tiểu công tử ở đâu đến a? Nhìn thật lạ mắt! Là lần đầu tiên đến "Vũ Xuân Các" của chúng ta phải không?"

Mạnh Hiểu Dư vừa tới đến trước cổng chính "Vũ Xuân Các", còn chưa kịp cảm thán một tiếng "Thật đúng là không khác gì trên TV a!" Liền bị một nữ tử y phục hồ hang ôm vào trong ngực.

"Khụ khụ vị tỷ tỷ này, có thể thả ta ra trước không?" Mạnh Hiểu Dư bị mùi son phấn dày đặc đột nhiên xuất hiện làm cho bị sặc đến ho khan. Mà mặt cũng bị nữ tử y phục hồ hang kia hung hãn ấn vào giữa hai ngọn núi đồ sộ, khiến Mạnh Hiểu Dư nghẹn đến hít thở không thông.

"Ai nha, tiểu công tử thẹn thùng a!" Vị nữ tử y phục hồ hang kia nghe thấy Mạnh Hiểu Dư nói, buông lỏng Mạnh Hiểu Dư ra, khi nhìn đến gương mặt đỏ ửng của Mạnh Hiểu Dư, liền trêu ghẹo nói.

"Ai nói ta thẹn thùng, ta là bị đôi hung khí kia của người ép đến thở không nổi a!" Nghe vị nữ tử kia trêu ghẹo mình, Mạnh Hiểu Dư tức giận trực tiếp đáp trả. Thật không biết nơi đó của nàng ấy sao lại có bộ dáng hùng vĩ như vậy, đều sắp ngạt chết nàng.

"Ha ha vị tiểu công tử này người thật là hư a!" Nghe Mạnh Hiểu Dư nói, nữ tử y phục hồ hang sùng sốt một chút, sau đó rất nhanh liền hiểu Mạnh Hiểu Dư nói là có ý gì, vì vậy nàng yêu kiều cười hai tiếng rồi nói, sau đó làm bộ nhào về phía Mạnh Hiểu Dư.

"Người đừng tới, người nhào tới, ta liền kêu người a!" Nhìn thấy nữ tử y phục hồ hang lại có tư thế nhào tới mình, Mạnh Hiểu Dư tranh thủ thời gian hai tay ôm ngực làm ra tư thái phòng ngự, sau đó nói với nữ tử y phục hồ hang.

Nhìn thấy Mạnh Hiểu Dư một bộ tư thế phòng sắc lang, vị nữ tử y phục hồ hang lại yêu kiều nở nụ cười, sau đó dùng một ngữ khí lão sói xám lừa gạt

tiểu hồng mao nói: "Tiểu đệ đệ, ngươi thật đáng yêu. Tới, tỷ tỷ thương ngươi."

"Ta... Ta không qua, ngươi thật là đáng sợ, ta muốn tìm tú bà của các ngươi." Nhìn thấy nữ tử dùng dáng vẻ lão sói xám nhìn tiểu bạch thỏ mà nhìn mình, Mạnh Hiểu Dư gấp đến nói không lưu loát.

"Ha ha ha tiểu đệ đệ ngươi thật là đáng yêu." Nhìn thấy bộ dạng đáng yêu kia của Mạnh Hiểu Dư, vị nữ tử y phục hồ lang phi thường không nể mặt mũi ôm bụng phá lên cười. Cười một hồi lâu, thẳng đến bụng đều cười để phát đau, vị nữ tử y phục hồ lang mới chậm rãi nín cười, trả lời Mạnh Hiểu Dư: "Ta chính là tú bà, tiểu đệ đệ ngươi tìm ta có chuyện gì?"

"Cái gì? Ngươi chính là tú bà?" Nghe vị nữ tử y phục hồ lang kia nói, giật nảy mình, buông ra tư thế phòng ngự, đi đến gần nữ tử y phục hồ lang tự xưng là tú bà kia, bắt đầu dò xét nàng cẩn thận.

Mày liễu dài nhỏ, mắt phượng vũ mị, mũi ngọc thẳng đứng tinh xảo, đôi môi nở nang khêu gợi, cái cằm nhỏ gọn, xuống chút nữa nhìn cổ cao ráo cùng xương quai xanh khiêu gợi, còn có đôi núi to lớn, eo thon, phần eo trở xuống đều bị quần lụa mỏng che chắn, cho nên Mạnh Hiểu Dư nhìn không ra chân nàng dài ngắn. Bất quá chỉ xem nàng kia so với chính mình cao hơn nửa cái đầu, chân của nàng hẳn là không thể ngắn. Từ trên xuống dưới đánh giá người trước mặt này một lần, Mạnh Hiểu Dư cho ra một cái kết luận: "Nữ nhân này tuyệt đối là hồ ly tinh Đất kỉ chuyển thế, quá yêu mị." Ở trong lòng cho nữ tử y phục hồ lang trước mặt này một kết luận, Mạnh Hiểu Dư ngẩng đầu nhìn mắt của nàng, lại hỏi: "Ngươi thật là tú bà nơi này?"

Yên Như Mị buồn cười nhìn vị trước mặt, từ trên xuống dưới đánh giá một lần thiếu nữ này. Không sai là thiếu nữ, khi nàng lần đầu tiên nhìn thấy người đứng trước cửa "Vũ Xuân Các" nàng liền nhận ra Mạnh Hiểu Dư là tiểu cô nương nữ phần nam trang.

"Ngươi cảm thấy có người sẽ giả mạo tú bà trong thanh lâu sao?"

"Cũng đúng." Nghe Yên Như Mị nói, Mạnh Hiểu Dư gật gật đầu, thế nhưng không tới hai giây, Mạnh Hiểu Dư nói thêm: "Thế nhưng không đúng! Ngươi cùng tú bà bọn họ nói tuyệt không giống a!"

"A! Vậy ngươi nói xem tú bà bọn họ nói là dạng gì?" Yên Như Mị buồn cười hỏi.

Nghe Yên Như Mị, Mạnh Hiểu Dư nghiêm túc suy nghĩ sau một chút nói: "Là cái loại bộ dáng vừa già vừa xấu, trên miệng còn có một nốt ruồi lớn, hơn nữa còn mập như heo." Mạnh Hiểu Dư vừa nói, vừa hồi tưởng hình tượng tú bà bên trong bộ kịch truyền hình nào đó trước kia nàng xem.

"Ha ha ha tiểu đệ đệ, là ai nói cho ngươi vậy?" Nhìn thấy bộ dáng đáng yêu vừa miêu tả, còn vừa dùng hai tay khoa tay của Mạnh Hiểu Dư, Yên Như Mị lại một lần nữa ôm bụng phá lên cười, đồng thời trong lòng nghĩ "Đây là tiểu gia hỏa nơi nào tới a! Thật là đáng yêu."

Up 2 chương nha ^^

ps: vote

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân Cổ Đại Thật Đáng Sợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 47: Chương 44

Nhìn người nào đó đang ôm bụng cuồng tiểu trước mặt, Mạnh Hiểu Dư triệt để im lặng. Vừa rồi nàng có nói cái gì buồn cười sao? Mạnh Hiểu Dư cau mày suy nghĩ, vẫn là nghĩ không ra câu nói kia của mình có gì buồn cười. Vì vậy, thực sự là nghĩ không ra, đến cùng mình mới vừa nói cái gì mà có thể làm cho nữ nhân trước mặt này cười đến eo đều không thẳng lên được. Mạnh Hiểu Dư suy nghĩ nửa ngày không có kết quả, liền quả quyết rút ra một kết luận, chính là đầu óc nữ nhân trước mặt này có vấn đề. Nghĩ vậy, Mạnh Hiểu Dư quyết định mình vẫn là không nên để ý đến nữ nhân đầu óc không bình thường này đi, quyết định như vậy, Mạnh Hiểu Dư quả quyết vòng qua trước mặt nữ nhân còn đang ôm bụng cười to này, đi vào trong thanh lâu.

"Ai, tiểu đệ đệ ngươi đang nhìn cái gì bốn phía đấy?" Yên Như Mị thật vất vả mới ngưng cười được, thế nhưng khi nàng nâng người lên ngẩng đầu muốn cùng tiểu tử khả ái kia nói gì đó, lại phát hiện tiểu gia hỏa vốn dĩ đứng trước mặt đã đi mất, vì vậy nàng liền quay đầu tìm tìm bốn phía, lại không nghĩ rằng vừa nghiêng đầu liền thấy tiểu gia hỏa kia đã đi vào trong thanh lâu, mặt mũi lúc này tràn đầy hiếu kỳ đánh giá chung quanh. Vì vậy Yên Như Mị liền đi tới bên cạnh nàng, lên tiếng hỏi.

"Đương nhiên là nhìn xem nơi này có mỹ nữ không." Lúc này Mạnh Hiểu Dư đang chuyên tâm nghiêng mắt nhìn tứ phía xem thử có mỹ nữ hoặc là hoa khôi gì đó không, cũng không để ý câu kia là ai hỏi, liền thuận miệng đáp.

"Phốc..." Nghe Mạnh Hiểu Dư thuận miệng trả lời, Yên Như Mị một lần nữa cười ra tiếng, thầm nghĩ "Ái chà chà, tiểu gia hỏa này thật sự là đáng yêu, ta đã lớn đến từng này còn chưa gặp qua ai bộ dáng đáng yêu như vậy. Nữ phần nam trang đi dạo thanh lâu trắng trợn coi như xong, lại còn đối mặt một mỹ nữ nói "Nhìn xem nơi này có mỹ nữ hay không.", chẳng lẽ toàn bộ trong đại sảnh thanh lâu lại không có một mỹ nữ nào nàng xem vào mắt sao? Thấy vậy, Yên Như Mị nín cười hỏi: "Vậy ngươi thấy được mỹ nữ chưa?"

"Trước mắt còn không nhìn thấy, lại nói chẳng phải ta còn chưa tìm được sao?" Mạnh Hiểu Dur vẫn không quay đầu nhìn một chút xem là ai đứng ở phía sau nói chuyện với nàng. Vẫn chuyện tâm tìm mỹ nữ của nàng như cũ.

"Chẳng lẽ toàn bộ trong đại sảnh thanh lâu, đều không có một mỹ nữ nào ngời vừa mắt sao?" Yên Như Mị có chút hiếu kỳ, trong "Vũ Xuân Các" của nàng, các cô nương từng người từng người đều được tỉ mỉ tuyển chọn ra, tuy không thể nói từng người đều đẹp đến mức khuynh quốc khuynh thành, nhưng dầu gì từng người đều xinh đẹp như hoa a! Nhưng tiểu gia hỏa này nhìn hồi lâu lại còn nói "một cái mỹ nữ cũng không nhìn thấy" thì cũng quá kì quái đi! Nghĩ tới đây, Yên Như Mị lại mở miệng hỏi: "Chẳng lẽ các cô nương trong đại sảnh đều không đẹp sao?"

"Đẹp a! Ai nói không đẹp "

"Vậy vừa rồi ta hỏi ngời thấy mỹ nữ không? Ngời lại nói không có "

"Ta nói không có, là bởi vì ta thấy, mặc dù đáng đáp những cô nương này rất đẹp, thế nhưng so với mỹ nữ trong nội tâm của ta vẫn kém một chút."

"A! Vậy mỹ nữ như ngời nghĩ là dạng gì?" Yên Như Mị hỏi xong câu này, liền đoán thử mỹ nhân dạng gì mới là mỹ nữ trong lòng tiểu gia hỏa này?

"Tựa như người ta vừa mới gặp phải ở cửa ra vào, nữ nhân có bộ dạng giống Đắc Kỷ kia là được." Mạnh Hiểu Dur vẫn như cũ hai mắt nhìn bốn phía, thuận miệng đáp.

"A! Cái kia.. Đắc Kỷ lại là người phương nào?" Nghe thấy Mạnh Hiểu Dur nói mình giống Đắc Kỷ gì đó, Yên Như Mị càng thêm tò mò.

"Hồ ly tinh."

Nghe Mạnh Hiểu Dur nói, trong lòng Yên Như Mị không thoải mái thầm nghĩ: "Đáng vẻ của ta đáng sợ như vậy sao? Tiểu gia hỏa này lại còn nói ta giống yêu quái." Nghĩ như vậy Yên Như Mị giương lên một nụ cười yêu mị nói "Tiểu đệ đệ, đáng đáp ta đáng sợ như vậy sao? Ngời lại còn nói ta giống hồ ly tinh."

Nghe được chữ tiểu đệ đệ kia, Mạnh Hiểu Dur lập tức quay đầu lại nhìn xem người đứng nói chuyện phía sau mình là ai. Khi nàng vừa quay đầu lại, liền thấy Yên Như Mị cười có chút nguy hiểm nhìn mình. Vì vậy Mạnh Hiểu Dur lần đầu tiên không hiểu lắm ý vị nụ cười mang theo nguy hiểm kia, lập tức cười nịnh nọt nói: "Sao có thể a! Ta nói cái gọi là Đắc Kỷ hồ ly tinh kia, đó là đáng đáp đẹp như tiên nữ, khuynh quốc khuynh thành, hoa nhường nguyệt thẹn, chim sa cá lặn, đơn giản chính là, ngoạn nhìn nhất tiểu bách mỹ sinh, lục cung phần đại vô nhan sắc a! Thế nào lại nói là xấu xí đáng sợ như yêu quái đây?" Đem tất cả những mỹ từ để khen người hiện tại bản thân có thể nghĩ ra được nói hết ra, khen vị hồ ly tinh Đắc Kỷ kia, Mạnh Hiểu Dur nhìn lại Yên Như Mị không còn cười nguy hiểm như vậy nữa, Mạnh Hiểu Dur len lén vuốt mồ hôi lạnh trên trán một cái, thầm nghĩ "Nữ nhân tương mạo yêu mị trước mặt này, mới vừa rồi sao có thể cười giống như Như Băng tỷ tỷ cười lúc tính kế người vậy a? Còn tốt chính mình vừa rồi phản ứng nhanh, bằng không lời mình nói khẳng định sẽ bị nữ nhân nguy hiểm cười giống Như Băng tỷ tỷ này chính rất thảm." Mạnh Hiểu Dur một bên ở trong lòng may mắn vừa rồi mình phản ứng nhanh, một bên lại ở trong lòng khóc ròng "Như Băng tỷ tỷ a! Hiện tại xem như ta bị tỷ rèn luyện triệt để rồi." Nghĩ đến bình thường thần kinh mình rất thô, lại nghĩ tới phản ứng nhanh chóng của mình vừa rồi, Mạnh Hiểu Dur một lần nữa ở trong lòng rót nước mắt cảm thán: "Mình thật đúng là bị nụ cười tính toán nguy hiểm kia của Như Băng tỷ tỷ chính ra di chứng, bằng không vì sao khi nhìn đến nữ nhân yêu mị trước mặt này cười đến yêu mị như vậy, chẳng những không có bị mê hoặc, ngược lại thần kinh nhanh nhẹn từ trong nụ cười yêu mị quá phân như vậy phát giác ý vị nguy hiểm đâu? Ngấm lại mình trước kia nhất định là không chịu được nụ cười của mỹ nữ, lại còn là cái loại tiểu dung hết sức dụ hoặc người kia." Nghĩ tới đây Mạnh Hiểu Dur không khỏi lại sâu sắc thở dài một hơi.

Nghe được âm thanh của Mạnh Hiểu Dur, Yên Như Mị có chút kỳ quái hỏi: "Tiểu đệ đệ, ngời vừa than thở cái gì a?"

"Àn." Nghe Yên Như Mị hỏi, Mạnh Hiểu Dur hơi nghi hoặc nhìn về phía Yên Như Mị. Trong lòng không khỏi nghĩ vẫn "Ta vừa mới thở dài sao? Mặc dù mình xác thực có ở trong lòng thở dài một cái, nhưng mình cũng không có phát ra âm thanh a! Chẳng lẽ nữ nhân này có thuật đọc tâm hay sao?" Nghĩ như vậy, ánh mắt Mạnh Hiểu Dur nhìn Yên Như Mị thêm một tia hiếu kỳ muốn thăm dò.

"Tiểu đệ đệ, ngời nhìn ta như vậy, chẳng lẽ coi trọng mỹ mạo của tỷ tỷ rồi?" Nói đến đây Yên Như Mị còn cố ý vút ra cái mị nhãn phong tình mười phần với Mạnh Hiểu Dur, sau đó tiếp tục nói: "Nếu là ngời coi trọng tỷ tỷ ta, tỷ tỷ ta cũng có thể cùng ngời vui chơi a, mặc dù tỷ tỷ ta cho tới bây giờ đều không tiếp khách qua đêm, nhưng xem ngời vừa rồi khen tỷ tỷ ta đến mức trên trời có một dưới đất không hai, tỷ tỷ ta liền phá lệ một lần, cùng ngời một đêm chịu không?" Nói xong lại ném một cái mị nhãn phong tình mười phần cho Mạnh Hiểu Dur.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân Cổ Đại Thật Đáng Sợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 48: Chương 45

Edit: Thiên Ngân

Beta: Wall

Chương 45:

"Thôi đi, không có ý nghĩa, trở về." Nghe Yên Như Mị trêu chọc mình, Mạnh Hiểu Dư không thèm nhìn thẳng nói, sau khi nói xong liền xoay người đi ra ngoài.

"Uy, tiểu đệ đệ! Người đi đâu vậy a?" Nhìn thấy Mạnh Hiểu Dư không quan tâm mình trêu chọc nằng, nói một câu không có ý nghĩa xong liền quay người đi ra ngoài, vì vậy mở miệng hỏi.

"Trở về." Mạnh Hiểu Dư vẫn đi đường của mình, cũng không quay đầu lại đáp.

"Làm sao? Người không nhìn mỹ nữ?"

"Không nhìn! Thế nào?"

"Ha ha tiểu đệ đệ, chúng ta làm một giao dịch, thấy thế nào?" Yên Như Mị nói xong, nhìn thấy Mạnh Hiểu Dư vẫn không quay đầu lại, tiếp tục đi, Yên Như Mị nói tiếp "Tiểu đệ đệ, ta dẫn người đi xem chân chính đại mỹ nữ, người đáp ứng ta một điều kiện, như thế nào?" Nói xong câu đó, Yên Như Mị quả nhiên thấy Mạnh Hiểu Dư dừng bước.

Vốn đã bước một chân ra khỏi cửa "Vũ Xuân Các", lại nghe được lời Yên Như Mị nói, Mạnh Hiểu Dư lại thu hồi bàn chân vừa bước ra ngưỡng cửa lại, sau đó quay đầu mặt mũi tràn đầy phòng bị nhìn Yên Như Mị nói: "Điều kiện gì?"

"Ha ha tiểu đệ đệ người thật là đáng yêu." Nhìn thấy Mạnh Hiểu Dư mặt mũi tràn đầy đề phòng nhìn mình, sau đó trong mắt lóe sáng hỏi mình điều kiện gì, bộ dáng vừa phòng bị lại vừa mong đợi thật đáng yêu làm Yên Như Mị buồn cười nói.

"..." Nhìn thấy Yên Như Mị lại một thân một mình đứng đó ôm bụng cười to, Mạnh Hiểu Dư bó tay rồi, quả quyết xoay người lần nữa đi ra ngoài.

"Ai, tiểu đệ đệ người đừng đi a!" Nhìn thấy Mạnh Hiểu Dư một lần nữa quay người đi ra ngoài, Yên Như Mị chạy tới ngăn nằng lại nói.

Thấy bị cản lại, quả quyết không nhìn, tránh sang bên cạnh cất bước tiếp tục đi.

"Ai, tiểu đệ đệ lần này là ta nói thật, người đáp ứng ta một điều kiện, ta liền dẫn người đi nhìn chân chính đại mỹ nữ, như thế nào?" Thấy Mạnh Hiểu Dư một lần nữa không nhìn mình, lại nhìn thấy đại sảnh lầu một "Vũ Xuân Các" đã chật náo nhiệt lên, Yên Như Mị cũng không đưa Mạnh Hiểu Dư nữa.

"Người nói là điều kiện gì trước đã, với lại ta làm sao biết người kia có phải đại mỹ nữ hay không, vạn nhất người lừa ta mà ta lại đáp ứng điều kiện của người, vậy chẳng phải ta lỗ nặng rồi?" Mạnh Hiểu Dư cảnh giác nói, Ý Thiên Đồ Long Ký nằng đã xem qua nhiều lần, nằng mới không giống như Trương Vô Kỵ, ngày ngày bán chính mình, lại còn vô cùng vui vẻ giúp người khác kiếm tiền, cho nên trước hết vẫn nên nói rõ ràng thỏa đáng mọi việc trước đã.

"Ha ha kỳ thật điều kiện của ta rất đơn giản, ta dẫn người đi xem đại mỹ nữ xong, người chỉ cần đáp ứng lên đài nửa tháng ở "Vũ Xuân Các" của ta là được rồi." Sau khi Yên Như Mị nói xong, nhìn Mạnh Hiểu Dư một chút sau đó bổ sung: "Đương nhiên, điều kiện này là sau khi ta dẫn người đi xem đại mỹ nữ kia, được người thừa nhận mới có công hiệu. Người cảm thấy thế nào? Tiểu muội muội?" Nói xong, Yên Như Mị cũng không gọi Mạnh Hiểu Dư là tiểu đệ đệ, mà đổi thành tiểu muội muội.

Sau khi nghe điều kiện của Yên Như Mị, vốn đang tự hỏi nên đáp ứng hay không, lại đột nhiên nghe thấy Yên Như Mị không gọi mình tiểu đệ đệ, mà đổi sang gọi mình tiểu muội muội, vì vậy Mạnh Hiểu Dư nhất thời phản ứng không kịp há miệng hỏi: "Làm sao người biết ta là nữ phần nam trang?" Nhưng mà vừa hỏi ra lời, Mạnh Hiểu Dư lập tức hối hận bưng kín miệng của mình, đồng thời còn ở trong lòng thầm mắng mình là đồ đần, làm sao lại hỏi ra vấn đề ngốc như vậy? Cứ coi như nguyên bản đối phương không biết, bây giờ bị mình hỏi một câu thì không biết cũng thành biết.

Nhìn thấy Mạnh Hiểu Dư che miệng lại, mặt lộ vẻ hối hận, Yên Như Mị buồn cười, song lần này nằng không như những lần trước cười to ra tiếng, mà chỉ nhẹ nhàng cười hai tiếng liền mở miệng hỏi Mạnh Hiểu Dư: "Thế nào? Tiểu muội muội người đáp ứng điều kiện này không? Mà ta lại nói cho người biết nha! Hai người ta dẫn người đi gặp tuyệt đối là đại mỹ nữ hàng thật giá thật nha! Không nhìn, người tuyệt đối sẽ hối hận nha!" Nói xong câu đó, Yên Như Mị liền mỉm cười nhìn Mạnh Hiểu Dư, chờ Mạnh Hiểu Dư ra quyết định.

Nghe Yên Như Mị dụ dỗ, Mạnh Hiểu Dư có chút do dự. Nội tâm nằng lúc này đang xoắn xuýt a! Nếu như đáp ứng, mình phải ở "Vũ Xuân Các" của nằng lên đài nửa tháng. Lên đài cũng đồng nghĩa nằng phải cùng những kỹ nữ thanh lâu bán nghệ không bán thân kia biểu diễn ca múa kỹ nghệ cho khách nhân nhìn.

Diễn ca múa đối với Mạnh Hiểu Dư không có vấn đề, nằng từ nhỏ đã rất ưa thích ca hát khiêu vũ các loại, cho nên lúc học tiểu học mặc dù thân thể không tốt lắm, nhưng bởi vì mình yêu thích, cho nên thời điểm đó nằng suốt ngày nũng nịu ồn ào cùng cha mẹ của mình muốn đi đến lớp ca múa học tập. Mà mặc dù cha mẹ lo lắng thân thể của nằng, nhưng cũng không nịn được Mạnh Hiểu Dư nũng nịu ồn ào, vì vậy liền cho nằng báo danh vào một lớp vũ đạo. Nhưng bởi vì khi còn bé Mạnh Hiểu Dư thân thể không tốt lắm, cho nên thời điểm cha mẹ của nằng đăng ký lớp huấn luyện, cố ý nhờ vị lão sư vũ đạo của Mạnh Hiểu Dư, hi vọng nằng lúc dạy khiêu vũ có thể chiếu cố Mạnh Hiểu Dư một chút, không để nằng quá mệt mỏi. Mà lão sư vũ đạo cũng đáp ứng cha mẹ Mạnh Hiểu Dư, sẽ chiếu cố Mạnh Hiểu Dư thật tốt. Cho nên thời gian Mạnh Hiểu Dư luyện tập vũ đạo ít hơn một nửa so với các bạn học khác. Nhưng may mà Mạnh Hiểu Dư vô cùng ưa thích vũ đạo, lại có thiên phú cực cao. Cho nên thời điểm lão sư vũ đạo dạy nằng khiêu vũ, nằng học rất chân thành. Vì vậy thành tích vũ đạo của Mạnh Hiểu Dư luôn đứng hàng đầu. Thời gian dần trôi, Mạnh Hiểu Dư dần trưởng thành, thân thể cũng dần tốt lên, thời gian tập vũ đạo cũng nhiều. Đến khi nằng lên tới trung học, các loại vũ đạo nằng đều học lướt qua một lần. Bởi vì Mạnh Hiểu Dư có thiên phú vũ đạo cao, lại còn rất thông minh, cho nên nặc kệ vũ đạo dạng gì, chỉ cần để cho nằng xem qua mấy lần, nằng cơ hồ đều có thể nhảy lại hoàn chỉnh. Cho nên ngoại trừ nhảy hiện đại cùng một số vũ điệu dân tộc là nằng học tại lớp vũ đạo ở tiểu học, còn múa cột là năm cấp ba, hơn nữa năm nằng cùng đồng đẳng mượn thẻ sinh viên của hai vị đại học tỷ tỷ, trà trộn vào một số quán ăn đêm trong vũ trường học được. Còn lại tất bản lĩnh vũ đạo của nằng

cơ bản đều là từ trên TV học về. Cho nên Mạnh Hiểu Dư ngoại trừ ca hát không tệ, bản lĩnh vũ đạo của nàng càng không tệ, hơn nữa còn có thời điểm lên trung học, Mạnh Hiểu Dư có một đoạn thời gian say mê tiểu thuyết Kim gia gia, đồng thời thật sâu say mê Hoàng lão tà trong xạ điêu anh hùng truyện cùng thần điêu hiệp lữ, cho nên vì bất chú hoặc là nói vì có thể giống với thần tượng Hoàng lão tà Hoàng Dược Sư của mình, Mạnh Hiểu Dư đặc biệt lấy ra tiền tiêu vặt mình để dành thật lâu, từ trên mạng mua một cây lục sơn trúc tiêu nhìn thật giống cây ngọc tiêu của Hoàng lão tà, sau đó liền ôm cây tiêu kia đi tìm cô cô của nàng vốn tinh thông nhiều loại nhạc khí để học thổi. Mà cô cô của Mạnh Hiểu Dư đúng là một cô cô tốt, cũng là một lão sư tốt. Để bồi dưỡng tình cảm nghệ thuật sâu đậm cho cháu nữ nhà mình, không chỉ dạy cho Mạnh Hiểu Dư thổi tiêu còn ép buộc Mạnh Hiểu Dư học đàn tranh, đàn dương cầm các loại nhạc khí. Vì thế dù Mạnh Hiểu Dư từng biểu thị kháng nghị mãnh liệt với cô cô kính yêu của mình, thế nhưng đều bị cô cô nhà nàng hoa hoa lệ lệ bỏ qua.

Cho nên nói, để Mạnh Hiểu Dư lên đài biểu diễn là không có vấn đề gì. Thế nhưng Mạnh Hiểu Dư không muốn lên đài biểu diễn a! Không phải nàng xem thường thanh lâu nữ tử mà không muốn ở thanh lâu lên đài biểu diễn. Mà là nàng sợ hai ty muội Hàn Như Băng trừng trị nàng, vốn hai ty muội Hàn Như Băng có nói qua với nàng, không có các nàng đi cùng là không cho phép một mình Mạnh Hiểu Dư đi ra ngoài. Bởi vì các nàng sợ Mạnh Hiểu Dư quá đơn thuần, sợ có người không có ý tốt thương tổn nàng. Còn có bởi vì Mạnh Hiểu Dư quá đơn thuần, cho nên dễ bị một số người trong lòng có quỷ lừa đi. Cho nên vì suy nghĩ cho an toàn của Mạnh Hiểu Dư, cũng vì suy nghĩ cho hạnh phúc của các nàng. Hai ty muội Hàn Như Băng ba lần bảy lượt dận dò Mạnh Hiểu Dư, không cho phép thừa dịp các nàng không có ở đây len lén một thân một mình chạy ra ngoài chơi. Đồng thời còn tìm Dạ Hàn cùng một số người có võ công tốt đến bảo hộ cùng coi chừng Mạnh Hiểu Dư.

"Vốn là Như Băng ty ty cùng Như Sương ty ty không để cho mình thừa dịp các nàng không có ở đây trộm chạy ra ngoài chơi, mà hiện tại mình chẳng những len lén chạy ra, hơn nữa còn là chạy đến thanh lâu chơi, nếu như mình lại ở trong thanh lâu lên đài nửa tháng, nếu như bị Như Băng ty ty biết, không biết sẽ làm sao thu thập mình đây?" Nghĩ đến đây, Mạnh Hiểu Dư liền nghĩ tới phương pháp trừng phạt đoạn thời gian trước hai ty muội Hàn Như Băng trừng phạt mình, vì vậy Mạnh Hiểu Dư kiên quyết ở trong lòng lắc đầu, cảm giác bị trói trên giường, sau đó bị hai ty muội Hàn Như Băng hành một đêm, Mạnh Hiểu Dư không muốn tiếp tục trải qua nữa.

Nghĩ vậy, Mạnh Hiểu Dư định cự tuyệt điều kiện của Yên Như Mị. Thế nhưng khi nàng ngẩng đầu nhìn Yên Như Mị, chuẩn bị cự tuyệt đề nghị của nàng. Nhưng vừa há miệng ra, âm thanh còn chưa có phát ra, Mạnh Hiểu Dư lại cúi đầu nghĩ "Thế nhưng người ta cũng rất muốn nhìn xem đại mỹ nữ trong miệng Yên Như Mị là cái dạng gì a! Thật vất vả phí nhiều khí lực như vậy lại tốn hết hai trăm lượng bạc mới trốn thoát, đến được thanh lâu mà mình hằng trông đợi, kết quả lại không thấy gì cả, không phải thật là đáng tiếc sao?" Nghĩ như vậy, Mạnh Hiểu Dư lại muốn đáp ứng điều kiện của Yên Như Mị, vì vậy nàng lại ngẩng đầu nhìn Yên Như Mị một chút, sau đó lại cúi đầu, đồng thời trong lòng nghĩ đến "Nhưng mình không muốn bị Như Băng ty ty cùng Như Sương ty ty thu thập." Nghĩ vậy, Mạnh Hiểu Dư lại ngẩng đầu nhìn Yên Như Mị muốn cự tuyệt, thế nhưng còn chưa mở miệng lại cúi đầu, đồng thời trong lòng lại nghĩ tới "Thế nhưng không gặp được mỹ nữ, trong lòng người ta rất không cam tâm a!" Vì vậy Mạnh Hiểu Dư đứng giữa hai lựa chọn nhìn mỹ nữ cùng bị hai ty muội Hàn Như Băng thu thập, xoắn xýt thật sâu.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: chương sau Tiểu Mạnh từ chính thức lên đài mà hai ty muội Hàn Như Băng cũng sẽ đi ủng hộ nha! O(∩_∩)O~~

Mọi người đoán xem vị thần bí mỹ nhân kia là ai? O(∩_∩)O~~

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân Cổ Đại Thật Đáng Sợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 49: Chương 46

Edit: Thiên Ngân

Beta: Wall

Chương 46:

"Sao thế? Tiểu muội muội còn chưa nghĩ kỹ sao?" Nhìn thấy Mạnh Hiểu Dư một thân một mình đứng ở cửa ra vào xoắn xýt nửa ngày chưa có kết quả, Yên Như Mị không thể không lên tiếng hỏi, dù sao trời càng ngày càng tối, khách nhân tới "Vũ Xuân Các" cũng càng ngày càng nhiều, một tiểu gia hỏa xinh đẹp luôn đứng ở cửa ra vào cũng không phải chuyện tốt a!

"Àn, ta nghĩ kỹ, ta đáp ứng điều kiện của ngươi, nhưng ta cũng có một yêu cầu." Nghe tiếng Yên Như Mị, Mạnh Hiểu Dư ngẩng đầu nói.

"Àn, ngươi nói một chút, yêu cầu gì?" Yên Như Mị rất ngạc nhiên tiểu gia hỏa này lại đưa ra yêu cầu gì.

"Yêu cầu của ta rất đơn giản, chính là, người ngươi dẫn ta đi gặp nhất định phải từ chính miệng ta thừa nhận là mỹ nữ thì điều kiện của ngươi mới được xác nhận, bằng không, ta sẽ không đáp ứng." Mạnh Hiểu Dư nói yêu cầu nàng với Yên Như Mị.

"Tốt, không có vấn đề, tiểu gia hỏa ngươi đi theo ta!" Yên Như Mị nói xong, trực tiếp đi lên lầu hai "Vũ Xuân Các".

Nghe Yên Như Mị đáp ứng yêu cầu của mình, Mạnh Hiểu Dư len lén ở sau lưng dựng chữ V, sau đó liền đi theo Yên Như Mị lên lầu hai. Đồng thời ở trong lòng không nhịn được tán thưởng mình thông minh "Hắc hắc ta thật sự là quá thông minh, nếu như vậy mặc kệ một hồi nàng mang ta gặp mỹ nữ dạng gì, chỉ cần ta không thừa nhận người kia là mỹ nữ, như vậy điều kiện lên đài biểu diễn nửa tháng liền không thành lập, đến lúc đó chẳng những ta

thấy được mỹ nữ, hơn nữa còn không cần đi lên đài biểu diễn, ha ha ha ta sao lại thông minh như vậy chứ?"

"Uy, đã tới chưa a!" Đi theo Yên Như Mị thật lâu cũng không thấy được mỹ nữ ở đâu, Mạnh Hiểu Dư không khỏi lên tiếng hỏi. Vốn là nàng đi theo Yên Như Mị lên lầu hai, nàng còn tưởng rằng đại mỹ nữ trong miệng Yên Như Mị ở phòng nào đó ngay lầu hai. lại không nghĩ tới Yên Như Mị mang nàng đi dạo hết một vòng lầu hai xong lại mang nàng xuống đại đường lầu dưới, thời điểm Mạnh Hiểu Dư bắt đầu buồn bực, Yên Như Mị lại mang nàng đi loạn trong tiểu đình viện phía sau "Vũ Xuân Các".

"Được rồi, không phải đã đến rồi sao" Yên Như Mị chỉ gian phòng trước mặt nói.

Nghe Yên Như Mị nói, Mạnh Hiểu Dư ngẩng đầu nhìn, xem xong Mạnh Hiểu Dư triệt để bùng nổ "Nha, người đùa bọn ta a! Căn phòng này người vừa dẫn ta tới hậu viện đi một chút ta đã thấy, làm gì người lại dẫn ta đi lung tung khắp nơi ở hậu viện, đi ngang qua căn phòng này không dưới ba lần, hiện tại người lại nói cho ta biết, mỹ nữ người muốn ta gặp ở trong phòng này. Vậy lúc này người dắt ta đi lung tung nửa ngày đều là muốn chơi ta sao?" Lúc này Mạnh Hiểu Dư vô cùng tức giận quát Yên Như Mị.

"Ai nha tiểu muội muội đừng nóng giận mà! Tỷ tỷ ta đây cũng chỉ muốn người làm quen hoàn cảnh trước một chút! Nếu không, chờ tới lúc người ở chỗ này, lại bởi vì không quen thuộc hoàn cảnh mà lạc đường thì sao." Nhìn thấy Mạnh Hiểu Dư xù lông, Yên Như Mị tốt tính nói.

"Ồ đây? Ta tại sao phải ở đây? Ta lại không phải là cô nương trong thanh lâu các người." Nghe Yên Như Mị nói, Mạnh Hiểu Dư không hiểu.

"Chẳng lẽ tiểu muội muội quên, người đáp ứng điều kiện của ta?" Yên Như Mị buồn cười nói

"Ta không quên, nhưng ta cũng đã nói, nhất định phải là ta thừa nhận người kia là mỹ nữ, điều kiện ta đáp ứng người mới có hiệu lực." Nhìn thấy bộ dạng cười yêu mị của Yên Như Mị, Mạnh Hiểu Dư tức giận trả lời.

"Ha ha ta cũng không quên." Yên Như Mị cười híp mắt nói liền xoay người đẩy cửa phòng ra đi thẳng vào.

"Thật đúng là không có lễ phép a! Cửa cũng không gõ một cái đã đi vào." Nhìn thấy Yên Như Mị đẩy thẳng cửa ra đi vào phòng, Mạnh Hiểu Dư âm thầm đầu đen rau muống một câu liền đi theo vào.

"Oa, bố trí thật đơn giản a!" Sau khi đi theo Yên Như Mị vào cửa, Mạnh Hiểu Dư nhìn thấy trong phòng ngoại trừ một cái bàn, bốn cái ghế thì cái gì cũng không có, không khỏi cảm thán một câu. Cảm thán xong Mạnh Hiểu Dư lại tò mò hỏi: "Người đâu?"

"Bên trong." Nghe Mạnh Hiểu Dư hỏi, Yên Như Mị chỉ trong phòng trong nói.

Nghe Yên Như Mị nói, Mạnh Hiểu Dư mới phát hiện trong phòng còn có một gian bị rèm vải ngăn cách. Vì vậy nàng đi qua, vén rèm lên nhìn vào bên trong. Nàng nhìn thấy có hai nữ tử một người đưa lưng về phía mình, một người đưa mặt về phía mình, ngồi trước bàn chuyên tâm đánh cờ. Vì vậy Mạnh Hiểu Dư đánh giá người quay mặt về phía mình trước, nữ tử mặc y phục màu vàng nhạt. Mặt trứng ngỗng, mày liễu, mắt hạnh, mũi ngọc thẳng đứng tinh xảo, cái miệng anh đào nhỏ nhắn "Ấn dáng đẹp rất xinh đẹp." Mạnh Hiểu Dư ở trong lòng kết luận.

"Thế nào? Tỷ tỷ ta không có lừa gạt người chứ." Yên Như Mị đi đến trước mặt Mạnh Hiểu Dư nói.

"Ấn, cũng được" Mạnh Hiểu Dư một bên hững hờ trả lời Yên Như Mị, một bên rướn cổ lên đánh giá thân hình nữ tử mặc bạch sắc sa y đang đưa lưng về phía mình.

"Cũng được? Vậy rốt cuộc có được tính là mỹ nữ hay không?" Yên Như Mị buồn cười hỏi

"Không tính." Mạnh Hiểu Dư trả lời chém đinh chặt sắt.

"A! Hai người đều không tính sao?" Yên Như Mị cố ý nói lớn tiếng.

"Y phục màu vàng không tính, y phục màu trắng thì không biết "

"Tại sao?"

"Chỉ thấy bóng lưng không thấy được mặt, cho nên không biết." Mạnh Hiểu Dư thành thật trả lời.

"Thế nào, chẳng lẽ bóng lưng này còn chưa đủ đẹp?" Yên Như Mị vẫn như cũ lớn tiếng nói.

Nghe Yên Như Mị tra hỏi, Mạnh Hiểu Dư khinh bi liếc mắt nàng sau đó nói: "Bóng lưng Như Hoa cũng xinh đẹp đấy! Không phải khuôn mặt cũng làm trời đất sụp đổ sao?"

"A! Như Hoa kia là ai?, chẳng lẽ lại đẹp đến trời đất sụp đổ sao?" Yên Như Mị cố ý xuyên tạc ý tứ trong lời nói của Mạnh Hiểu Dư.

*lên google search如花 nhé (ở cmt :v)

"Đúng vậy a! Không chỉ đẹp đến mức trời đất sụp đổ, còn đẹp đến mức làm cho nhân thần cộng phẫn!" Mạnh Hiểu Dư tròn trắng mắt nói.

"Nếu như vậy, ước định của chúng ta tính thế nào?"

"Tính thế nào?, đương nhiên là không còn giá trị rồi!"

"A. . Người nói xem tại sao lại hết hiệu lực!"

"Ta lúc trước đã nói, nhất định phải là chính miệng ta thừa nhận các nàng là mỹ nữ mới được, thế nhưng bây giờ người nhìn hai người này, một người mặc dù dáng dấp rất xinh đẹp, nhưng không tính là mỹ nữ, còn người kia càng không cần phải nói, ta chỉ thấy được cái bóng lưng, mặt dài ngắn đẹp xấu gì ta một chút cũng không biết, cho nên ước định lúc trước của chúng ta hết hiệu lực." Mạnh Hiểu Dư nói xong cũng mở rộng bước chân, đi ra cửa, hiện tại nàng có một loại dự cảm vô cùng không tốt, từ khi nhìn thấy nữ tử áo trắng đưa lưng về phía nàng, trong nội tâm nàng liền có một loại dự cảm vô cùng không tốt, một mực nhắc nhở nàng mau mau rời đi. Cho nên hiện tại, ngay cả mặt nữ tử kia còn chưa nhìn thấy liền quyết định mau mau rời khỏi nơi này.

"Ai. . Người không muốn nhìn xem bộ dáng của nàng? Nàng thật sự là phi thường xinh đẹp nha!" Nhìn thấy Mạnh Hiểu Dư muốn đi, Yên Như Mị lập tức giữ chặt nàng nói.

"Không được, ta hiện tại không muốn xem, ta đi trước, bái bai không tiễn a." Mạnh Hiểu Dư nói xong câu đó liền muốn kéo thoát ống tay Áo bị Yên Như Mị giữ chặt.

"Ta nói, tiểu muội muội người làm sao vậy?" Nhìn thấy biểu lộ vội vã muốn rời khỏi của Mạnh Hiểu Dư, Yên Như Mị buồn cười nói, mà tay vẫn không buông lỏng ống tay Áo của Mạnh Hiểu Dư.

Nhìn Yên Như Mị lôi kéo ống tay áo của mình, không có chút ý tứ muốn buông lỏng. Mạnh Hiểu Dư không khỏi có chút nóng nảy, loại dự cảm xấu trong lòng nàng càng ngày càng mãnh liệt, nàng muốn mau chóng rời khỏi nơi này trở lại khách điểm, tìm Như Băng tỷ tỷ cùng Như Sương tỷ tỷ của nàng, mặc dù nàng cũng không biết Như Băng tỷ tỷ cùng Như Sương tỷ tỷ có trở về khách điểm chưa. Ngay lúc Mạnh Hiểu Dư còn đang suy nghĩ muốn về khách điểm đi tìm hai tỷ muội Hàn Như Băng, một giọng nói mang theo mừng rỡ truyền vào trong tai của nàng.

"Tiểu Vũ, người về đến rồi!"

Sau đó Mạnh Hiểu Dư liền thấy một đạo bóng trắng hiện lên, một giây sau mình liền bị cái bóng trắng kia gắt gao ôm vào trong ngực.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân Cổ Đại Thật Đáng Sợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50: Chương 47

Mạnh Hiểu Dư bị bạch y nữ tử ôm thật chặt vào trong ngực, phách sức cả buổi mới giãy dụa để đầu của mình giữ được chút khoảng cách với sơn phong hùng vĩ trước mặt. "Hô. . thiếu chút nữa chết ta rồi, lão thiên thật đúng là không công bằng a, vì cái gì từ lúc ta xuyên không đến thế giới này đến giờ, gặp phải mỗi một nữ nhân, sơn phong của các nàng đều to hơn so với mình? Như Băng tỷ tỷ cùng Như Sương tỷ tỷ là như vậy, nữ nhân ôm mình này cũng là vậy, còn có nữ nhân tự xưng là tú bà thanh lâu mang mình tới nơi này càng là như vậy. Mà tiểu sơn phong vốn cùng xem là ngạo nghễ của nàng cùng với các nàng ấy so sánh, lập tức biến thành ị đất không ai chú ý, lão thiên gia a! Ngươi muốn sỉ nhục ta một lần lại một lần như vậy mới được sao?" Ở trong lòng oán trách lão thiên bất công xong, Mạnh Hiểu Dư cố gắng ngẩng đầu, đánh giá nữ nhân đang ôm chặt nàng vào trong ngực. "Làn da rất trắng, cái cổ rất đẹp, cái cằm vô cùng..."

Mạnh Hiểu Dư bị nữ nhân này hôn sâu "Mẹ ơi! Cường hôn a! Tỷ đã lớn như vậy lần đầu tiên gặp phải loại chuyện này a!" Ở trong lòng cảm thán một chút, Mạnh Hiểu Dư liền lập tức phản ứng lại, sau đó ở trong lòng hung hăng gào thét mình dừng lại "Mạnh Hiểu Dư! người cái tên ngớ ngẩn này, đã bị người ta cưỡng hôn, người lại còn có tâm tình cảm thán, người có bao nhiêu ngu ngốc a!!" Ở trong lòng hung hăng chà đạp mình một phen xong, Mạnh Hiểu Dư bắt đầu ra sức giãy giụa. Thế nhưng Mạnh Hiểu Dư không nghĩ tới, nữ nhân đang cưỡng hôn mình này vừa cảm thấy mình giãy giụa thì không những không buông ra, ngược lại càng ôm chặt hơn, hôn sâu hơn.

"Mẹ nó, làm sao mà khí lực của người này lại lớn như vậy a!" Vùng vẫy hồi lâu không có hiệu quả Mạnh Hiểu Dư không nhịn được, trong lòng bạo rống. Thời điểm mình giãy giụa, ngay cả nội lực xù lão đầu truyền cho mình đều đã vận dụng, nhưng nữ nhân này chẳng những không buông mình ra, ngược lại còn ôm chặt hơn cả vừa rồi. Giãy dụa hồi lâu không có hiệu quả, Mạnh Hiểu Dư dứt khoát bỏ cuộc, mặc kệ nàng ôm mặc nàng hôn. "Hừ. . Người thích ôm thì cho người ôm, người thích hôn thì cho người hôn, ta không có vấn đề gì, cùng lắm thì ta coi như là tự mình xui xẻo, không cần thận xuất phũ bị heo cưỡng hôn cưỡng hôn." Dùng hết khí lực cũng không thoát được nữ nhân kia ôm ấp, Mạnh Hiểu Dư dứt khoát vò đã mẹ không sợ sứt không vùng vẫy, đứng ở đó để cho nàng ôm để cho nàng hôn, sau đó đợi nàng ôm đủ hôn đủ rồi buông mình ra, đến lúc đó mình sẽ rời khỏi nơi này về khách điểm, về sau sẽ không tới địa phương quỷ quái này nữa.

Mạnh Hiểu Dư chuẩn bị tâm lý xong, liền đang hoàng đứng đó chấp nhận động tác của nữ nhân kia, chờ nữ nhân kia hôn đủ rồi buông nàng ra. Nhưng nàng không nghĩ tới, sau khi nữ nhân này cảm nhận được mình không phản kháng nữa, lại được một tác lại muốn tiến một thước đưa lưỡi muốn cạy mở răng của mình để xông vào trong miệng của mình, hai tay vốn ôm mình thật chặt hiện tại cũng chỉ còn một tay, còn một cái khác lại bỏ lên trên ngực của mình tùy ý vò chà "Thật sự là... lẽ nào lại như vậy, không thể nhẫn nhịn được nữa!" Bị nữ nhân kia được một tác lại muốn tiến một thước triệt để làm Mạnh Hiểu Dư xù lông, phi thường tức giận ở trong lòng rống lớn một câu, sau đó há miệng ra cho lưỡi của nữ nhân kia bỏ vào trong miệng của mình,

sau đó thừa dịp nữ nhân kia mừng rỡ, trong nháy mắt hung hăng cắn lên đầu lưỡi của nữ nhân kia.

"Tiểu Vũ, nàng cắn ta làm gì?" Bị Mạnh Hiểu Dư hung hăng cắn, bạch y nữ tử ăn đau bụng Mạnh Hiểu Dư ra, sau dùng một giọng nói phi thường ủy khuất nói.

Mạnh Hiểu Dư còn đang triệt để xù lông, khi nhìn về mặt vô tội ủy khuất đáng thương nhìn mình của bạch y nữ tử vừa mới cưỡng hôn cưỡng ôm mình kia, thì lập tức hoàn toàn triệt để xù lông (dù sao cũng là đã triệt để xù lông) "Ta cắn ngươi làm gì? Ta cắn ngươi làm gì? Nếu như ngươi không cưỡng ôm ta, không cưỡng hôn ta, ta có thể cắn ngươi sao?" Mạnh Hiểu Dư rõ ràng đã nổi khùng, một tay chống nạnh, một tay chỉ mặt bạch y nữ tử lớn tiếng nói.

"Ai u! Tiểu muội muội đừng nóng giận mà! Chỉ là Dạ gặp được ngươi có chút kích động mà thôi! Ngươi hào phóng một chút tha thứ nàng đi!" Nhìn thấy Mạnh Hiểu Dư xù lông, từ lúc này Yên Như Mị vẫn đứng bên cạnh xem trò vui ra mặt cười duyên nói.

"Làm gì lại kích động? Chúng ta trước giờ lại chưa gặp qua, nàng kích động cái quỷ a!" Mạnh Hiểu Dư vẫn như cũ xù lông.

Nghe Mạnh Hiểu Dư tức giận, còn không đợi Yên Như Mị giải thích, bạch y nữ tử được gọi là Dạ kia lại nói trước "Tiểu Vũ, ta là Dạ a! Nàng quên ta rồi sao?" Nói xong mặt mũi tràn đầy ủy khuất lại muốn đi qua ôm lấy Mạnh Hiểu Dư.

Phát giác nữ tử tên Dạ kia lại muốn ôm mình, Mạnh Hiểu Dư lập tức làm ra tư thế phòng ngự "Ngươi nói hươu nói vượn cái gì a! Trước giờ căn bản ta chưa từng gặp ngươi!"

"Không đúng, nàng chính là tiểu Vũ. Hiện tại nàng không chịu nhận ta, nhất định là còn đang giận ta hai năm trước đuổi nàng ra khỏi "Cửu U cung" đứng hay không?" Nhìn thấy Mạnh Hiểu Dư nhìn mình bằng ánh mắt đầy phòng bị, ánh mắt Dạ tối lại.

"Ta xuyên đến thế giới này của các ngươi còn chưa tới nửa năm. Mà trước kia cũng chưa từng thấy qua ngươi, ngươi nhất định là nhận sai người!"

"Không, ta sẽ không nhận lầm, nàng chính là tiểu Vũ." Nghe Mạnh Hiểu Dư nhiều lần phủ nhận, ngữ khí bạch y nữ tử có chút vội vàng .

"Thế nhưng ta thật không phải là tiểu Vũ mà ngươi nói a!" (mặc dù tên ta cũng như vậy) nói xong câu đó, Mạnh Hiểu Dư nhìn thoáng qua nữ tử tên Dạ kia, sau đó tiếp tục nói "Ta còn có việc, ta về trước, các ngươi chậm rãi trò chuyện a." Nói xong câu đó, Mạnh Hiểu Dư co cẳng muốn chạy ra ngoài, nàng muốn mau chóng rời đi nơi này, nơi này không có gì chơi vui hơn nữa còn rất đáng sợ. Nhưng mà không đợi Mạnh Hiểu Dư chạy ra tới cửa, bạch y nữ tử tên Dạ lại lách mình một cái ôm lấy Mạnh Hiểu Dư "Nàng chính là tiểu Vũ, ta sẽ không để cho nàng rời khỏi ta." Dứt lời nàng liền ôm chặt Mạnh Hiểu Dư.

"Ngươi buông tay, ta thật không phải là tiểu Vũ gì đó của ngươi!" Mạnh Hiểu Dư thật muốn khóc, đồng thời ở trong lòng nàng cũng không nhận được ai oán "Người này làm sao vậy a! Ta đã nói ta không phải tiểu Vũ, ngươi còn ôm ta không buông? Ta là người đã có lão công rồi a! Ngươi ôm ta như vậy sẽ để cho ta có một loại cảm giác vượt quá giới hạn a!" Ai oán xong người sau lưng ôm mình không thả, Mạnh Hiểu Dư lại không nhận được ở trong lòng đập đen rau muống mình một chút "Ta làm sao xui xẻo như vậy a! Vừa ra khỏi cửa liền gặp sự tình cầu huyết này. Hơn nữa còn là loại kịch ngôn tình cầu huyết trước kia đều diễn muốn nát trên kịch truyền hình rồi. Có cần phải tệ tới mức đó không a!"

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân Cổ Đại Thật Đáng Sợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 51: Chương 48

"Tiểu muội muội, sao ngươi có thể nói không giữ lời? Làm tỷ tỷ thật thương tâm" nghe Mạnh Hiểu Dư tức giận nói, về mặt Yên Như Mị như oán phụ bị vứt bỏ nói, nói xong tay còn lấy khăn lụa xoa xoa nước mắt căn bản không tồn tại.

"Ta lúc nào nói không giữ lời rồi? Là chính ngươi không có nghe rõ yêu cầu của ta có được hay không!" Nhìn nữ nhân già khóc trước mặt, Mạnh Hiểu Dư tức giận nói.

"Vậy tỷ tỷ hỏi ngươi, người ta dẫn ngươi đi xem không đẹp sao?" Yên Như Mị thu hồi dáng vẻ già khóc, lại khôi phục bộ dáng tươi cười quyến rũ nói.

"Đẹp a!" Mạnh Hiểu Dư lần này thành thật nói. Bạch y nữ tử tên Dạ vừa thấy mặt liền cưỡng ôm cưỡng hôn mình, thế nhưng Mạnh Hiểu Dư không phủ nhận, nàng là một nữ tử cực đẹp.

"Ha ha ngươi cũng đã nói nàng đẹp, thế nhưng ngươi vì sao vừa mới nói với ta ngươi không thừa nhận nàng là mỹ nữ?" Yên Như Mị buồn cười hỏi.

"Đẹp không chỉ là bên ngoài, còn có ở bên trong. Xem hành vi vừa rồi nữ nhân tên Dạ kia vừa nhìn thấy ta, liền xông lại ta cưỡng ôm lại cưỡng hôn, ta hoàn toàn có thể phán định nàng chỉ là nữ nhân chỉ có bên ngoài đẹp không có nội tâm đẹp. Cho nên là loại vẻ đẹp không hoàn toàn, ta sẽ không thừa nhận." Mạnh Hiểu Dư bịa chuyện nói.

"Thế nhưng ngươi vừa rồi cũng nhìn thấy, nàng là đem ngươi ngộ nhận thành người khác, cho nên mới đối với ngươi như vậy a!"

Nguyên bản phi thường tức giận, Mạnh Hiểu Dư nghe Yên Như Mị nói xong, đột nhiên phản ứng lại "A! Ngươi vừa nói như vậy, ta lại nghĩ ra, có phải ngươi cố ý hay không?"

"Cố ý cái gì?" Yên Như Mị giả ngu hỏi.

"Là dẫn ta đi gặp nữ tử tên Dạ kia, kỳ thật là bởi vì ngươi trông thấy ta cùng người gọi là "tiểu Vũ" gì đó nhìn giống nhau, nên ngươi mới dẫn ta đi gặp nữ tử kia đúng hay không?" Mạnh Hiểu Dư nói đến đây, vừa uất ức đồng thời trong lòng đã nhận định "Yên Như Mị là cố ý"

"Không phải giống, là giống như đúc, nếu không phải ta tận mắt thấy nàng đã chết, ta cũng sẽ cho là ngươi chính là nàng." Nghe Mạnh Hiểu Dư nói, Yên Như Mị thần sắc đau thương nỉ non nói.

"Ngươi nói cái gì?" Bởi vì Yên Như Mị nỉ non quá nhỏ, Mạnh Hiểu Dư căn bản không có nghe rõ nàng nói cái gì.

Nhìn thấy Mạnh Hiểu Dư hiểu kỳ, Yên Như Mị thu hồi biểu lộ đau thương vừa rồi, trong nháy mắt đổi lại bộ mặt yêu mị nói "Tiểu muội muội, chúng ta mỗi người lùi một bước đi! Giảm bớt ước định lên đài nửa tháng của chúng ta trước kia còn ba ngày thế nào?"

Nhìn thấy biểu lộ của Yên Như Mị trong nháy mắt biến hóa, Mạnh Hiểu Dư không khỏi mặt mũi tràn đầy hắc tuyến "Nữ nhân này học qua kịch trở mặt Tứ Xuyên đi! Biến hóa cũng quá nhanh đi! Mà ngươi muốn nói sang chuyện khác, đổi chủ đề cũng quá rõ ràng đi!" Ở trong lòng đầu đen rau muống tốc độ trở mặt cùng đổi chủ đề quá rõ ràng của Yên Như Mị xong. Mạnh Hiểu Dư lại hiểu kỳ, người gọi "tiểu Vũ" thật giống mình như đúc sao?

"Thế nào, tiểu muội muội?" Nhìn thấy Mạnh Hiểu Dư chẳng những không có trả lời vấn đề của mình, ngược lại phát ngược. Yên Như Mị có chút buồn cười hỏi.

"A! Tốt!" Trong lúc đang ngẩn người Mạnh Hiểu Dư nghe tiếng Yên Như Mị, cũng không nghe rõ ràng nàng nói cái gì, liền thuận miệng đáp ứng. Đến lúc nàng lấy lại tinh thần, lại hỏi "Ngươi vừa mới nói cái gì?"

"Tiểu muội muội, ngươi vừa mới đáp ứng rồi nha!" Yên Như Mị cười duyên nói.

"Ta đáp ứng gì?" Trong lòng Mạnh Hiểu Dư có loại dự cảm xấu "Sẽ không phải thời điểm ta ngẩn người, lại đáp ứng lung tung việc gì đi! Lão thiên a! Tuyệt đối không nên a!"

Nhưng mà lão thiên tựa hồ không nghe được thỉnh cầu của Mạnh Hiểu Dư

"Ngươi vừa rồi đáp ứng, sẽ ở "Vũ Xuân Các" của ta lên đài ba ngày." Yên Như Mị nhìn thấy Mạnh Hiểu Dư sau khi nghe lời mình nói, biểu tình khuôn mặt trở nên khiếp sợ, cảm thấy buồn cười, đồng thời trong lòng nghĩ "Mặc dù tướng mạo giống nhau, nhưng mà tính cách lại hoàn toàn không giống!"

Trong một gian phòng nào đó trên lầu hai tại khách điểm

Hai tỷ muội Hàn Như Băng ngồi trên ghế, nghe Dạ Hàn cùng điểm tiểu nhị kể lại Mạnh Hiểu Dư làm thế nào lừa từng người từng người những người bảo vệ bí mật đi, lại làm thế nào hóa trang thành đáng yêu điểm tiểu nhị qua mắt Dạ Hàn, từ đó trốn chạy ra khỏi khách điểm, đến hiện tại vẫn chưa về!

Nghe xong lời của điểm tiểu nhị, Hàn Như Băng từ trong ngực móc ra một thỏi bạc đưa cho điểm tiểu nhị "Tốt ta hiểu rồi, ngươi đi ra ngoài trước đi!"

"Ai! Tạ ơn khách quan" cảm năm mươi lượng bạc Hàn Như Băng thưởng, điểm tiểu nhị lập tức cúi đầu khom lưng nói, đồng thời cũng ở trong lòng nói xin lỗi với Mạnh Hiểu Dư "Xin lỗi, tiểu công tử xinh đẹp. Ta không phải cố ý muốn bán ngươi, thật sự là hai vị khách quan trước mặt này thật là đáng sợ, nếu ta có lời nào giấu diếm, các nàng liền giết ta cùng muội muội ta a! Cho nên ta là bị bắt buộc dĩ mới bán ngươi a! Ngươi sau khi trở về, tuyệt đối đừng tìm ta tính sổ a!" Điểm tiểu nhị vừa ở trong lòng xin lỗi Mạnh Hiểu Dư, khẩn cầu Mạnh Hiểu Dư sau khi trở về đừng tìm mình tính sổ, vừa kéo muội muội đứng góc một bên giả trang Mạnh Hiểu Dư nhanh chóng thối lui ra khỏi phòng.

Nhìn thấy điểm tiểu nhị ra khỏi phòng, Hàn Như Băng lại nói với Dạ Hàn đang quỳ một gối trước mặt mình cùng muội muội "Dạ Hàn ngươi đứng lên đi! Đây không phải trách nhiệm của ngươi."

"Không, là Dạ Hàn thất trách, Dạ Hàn không chăm sóc tốt Mạnh cô nương, xin hai vị cung chủ trách phạt." Dạ Hàn vẫn như cũ quỳ một chân trên đất nói.

"Đứng lên đi! Tỷ tỷ nói không sai, đây không phải trách nhiệm của ngươi, là Dư Nhi quá nghịch ngợm." Hàn Như Sương mặt lạnh một mực ngồi bên cạnh Hàn Như Băng cũng nói.

"Thế nhưng mà. . ." Dạ Hàn quỳ một chân trên đất còn đang muốn nói cái gì, liền bị Hàn Như Băng cắt đứt.

"Không nhưng nhị gì hết, ngươi đi xuống trước đi!"

"Dạ!" Nghe thấy thanh âm nghiêm túc, Dạ Hàn lên tiếng, liền đứng dậy lui ra khỏi phòng.

"Tỷ tỷ." nhìn thấy Dạ Hàn cũng ra khỏi phòng, Hàn Như Sương có chút bất an nhìn về phía tỷ tỷ nhà mình. Trời đã trễ đến như vậy, Dư Nhi vẫn chưa về, trong lòng Hàn Như Sương không khỏi có chút bận tâm.

Nhìn thấy muội muội nhà mình lo lắng, Hàn Như Băng cười khẽ một tiếng an ủi "Đừng lo lắng, tiểu gia hỏa rất thông minh, hẳn là sẽ không xảy ra chuyện gì." Hàn Như Băng một bên an ủi muội muội nhà mình, một bên ở trong lòng tính toán đợi khi tìm được tiểu gia hỏa về, làm thế nào trừng phạt tiểu gia hỏa không nghe lời này "Dám thừa dịp mình cùng muội muội đều không có ở đây, một mình lên đi ra ngoài, mà đến trễ như vậy vẫn chưa trở lại, chờ tìm được tiểu gia hỏa này về, không trừng phạt thật tốt là không được." Khi Hàn Như Băng trong lòng tính toán đến lúc tìm được Mạnh Hiểu Dư về phải làm sao trừng phạt nằng, người nằng phải đi tìm Mạnh Hiểu Dư cũng quay về rồi.

"Đại cung chủ, Nhị cung chủ." Nữ tử một thân hắc y vào phòng, quỳ một chân trên đất.

"Minh, đã tìm được chưa?" Nhìn nữ tử hắc y trước mặt quỳ một chân trên đất, Hàn Như Băng hỏi.

"Được." Nữ tử được gọi là Minh, ngẩng đầu trả lời.

"Ở đâu?"

"Vũ Xuân Các."

". . . Chắc chắn chứ?" Hàn Như Băng trầm mặc một lúc, hỏi.

"Thuộc hạ xác định!"

"Tốt ta đã biết, ngươi đi xuống trước đi!"

"Vâng, thuộc hạ cáo lui." Nói xong liền đi ra ngoài

"Sương nhi chúng ta đi đón tiểu gia hỏa đi!" Hàn Như Băng nói xong lộ ra một nụ cười phi thường yêu mị "Tiểu gia hỏa lá gan không nhỏ, trộm đi còn không tính, lại còn chạy đến "Vũ Xuân Các" chơi, xem ra không hảo hảo trừng phạt một chút nằng thật không biết trời cao đất rộng." Nghĩ như vậy, nụ cười trên mặt Hàn Như Băng càng yêu mị.

Bên này Hàn Như Băng cùng Hàn Như Sương biết được Mạnh Hiểu Dư tại "Vũ Xuân Các", hai người liền đổi một thân nam trang, chuẩn bị tới nơi đón Mạnh Hiểu Dư về khách điểm.

Mà bên kia Mạnh Hiểu Dư khuôn mặt ai oán đổi một bộ quần lụa mỏng màu hồng nhạt yên hoa, bên cạnh là khuôn mặt kinh ngạc của Yên Như Mị.

"Không ngờ sau khi ngươi thay đổi bộ y phục này, thật đúng là một tiểu mỹ nhân a! Ngươi dứt khoát đừng về khách điểm chi nữa, lưu tại "Vũ Xuân Các" của tỷ tỷ đi! Tỷ tỷ ta cam đoan nâng ngươi lên vị trí hoa khôi tại "Vũ Xuân Các."" Nhìn thấy Mạnh Hiểu Dư đã đổi lại nữ trang, Yên Như Mị cười mị hoặc nói.

"Thôi đi, ta mới không thèm vị trí hoa khôi của "Vũ Xuân Các" các ngươi!" Mạnh Hiểu Dư ngồi trên ghế, để một tiểu nha hoàn giúp mình vấn tóc, vừa khịt mũi coi thường nói với Yên Như Mị.

"Ngươi thật là đã thương lòng ta a!" Yên Như Mị khoa trương lấy ra khăn xoa xoa nước mắt căn bản lại không tồn tại trên khóe mắt, vừa thương tâm lên án.

"Ngươi bớt giả bộ cho ta, trước tiên ta phải nói rõ, ta ở đây lên đài ba ngày, ba ngày qua đi chúng ta liền cắt đứt liên hệ." Về mặt Mạnh Hiểu Dư khó chịu nói, đồng thời cũng ở trong lòng thầm mắng mình không có việc gì ngăn người cái gì? Bây giờ tốt rồi? Bán mình đi làm lao động miễn phí.

"Ha ha yên tâm, tỷ tỷ ta là người rất thủ tín, nói ba ngày là ba ngày." Yên Như Mị vừa cười vừa nói. Sau đó nàng trông thấy Mạnh Hiểu Dư quay đầu qua không thèm để ý mình, vì vậy nói tiếp "Tốt, tỷ tỷ ta đi ra phía trước chào hỏi khách, ngươi cũng chuẩn bị một chút, một hồi lên đài biểu diễn, tỷ tỷ ta ở phía trước chờ ngươi nha!" Nói xong, Yên Như Mị đưa tay lên gương mặt phấn nộn của Mạnh Hiểu Dư nhéo nhéo một cái, sau đó quay người đi ra khỏi phòng.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân Cổ Đại Thật Đáng Sợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 52: Chương 49

"Tỷ tỷ." Nhìn thấy nữ tử hồng y lui ra khỏi phòng, Hàn Như Sương khẽ gọi tỷ tỷ nhà mình một tiếng.

Nghe thấy muội muội nhà mình gọi, Hàn Như Băng ngừng khí nhu hòa nói "Strong Nhi đừng nóng vội, chúng ta nhìn xem một chút." Hàn Như Băng hiểu tại sao muội muội nhà mình lại gọi mình, vừa rồi từ khi nàng và muội muội đi vào "Vũ Xuân Các" liền tìm kiếm thân ảnh tiểu gia hỏa khắp nơi, tuy nhiên lại không tìm được cái gì.

"Vật nhỏ chuẩn bị kỹ càng chưa, thời gian biểu diễn sắp đến rồi nha!" Yên Như Mị vừa nói liền đến gần Mạnh Hiểu Dư đã thay xong y phục, đến cùng nàng còn có bạch y nữ tử tên Dạ kia.

"Được rồi." Mạnh Hiểu Dư nhìn thấy hai người kia liền phi thường khó chịu.

"Tiểu Vũ, bộ dáng bây giờ của nàng thật xinh đẹp." Dạ cùng Yên Như Mị vào phòng, nhìn Mạnh Hiểu Dư đang mặc một bộ quần lụa mỏng phấn sắc, không khỏi nở miệng tán thưởng, hơn nữa vừa tán thưởng đồng thời lại vừa đưa tay kéo Mạnh Hiểu Dư vào trong ngực.

"Cám ơn người khách lệ" Mạnh Hiểu Dư vừa nói vừa từ trong ngực Dạ vùng vẫy đi ra.

"Tiểu Vũ" nhìn thấy Mạnh Hiểu Dư giãy khỏi mình, trên mặt mang phòng bị nhìn mình, ngừng khí của Dạ có chút ủy khuất.

Nhìn thấy Dạ mang biểu lộ ủy khuất, Mạnh Hiểu Dư liền chuẩn bị mở miệng giải thích cùng nàng mình không phải là Tiểu Vũ gì đó trong miệng nàng, mặc dù mình cũng tên là Hiểu Dư, nhưng mà Hiểu Dư này cũng không phải Tiểu Vũ kia, cho nên làm phiền người không cần động một chút lại ôm ta. Nhưng mà còn không đợi Mạnh Hiểu Dư mở miệng, giọng của Yên Như Mị liền truyền tới "Ta nói tiểu muội muội, thời gian biểu diễn sắp bắt đầu rồi, người không có vấn đề gì chứ!"

*Tiểu Vũ và Hiểu Dư đồng âm đều đọc là Xiǎoyǔ

"Vấn đề? Vấn đề gì?" Mạnh Hiểu Dư nghi ngờ.

"Ta nói là, người khiêu vũ không có vấn đề gì chứ?"

"Người cứ nói đi?" Nhìn thấy Yên Như Mị nở nụ cười không có hảo ý, ngừng khí Mạnh Hiểu Dư không tốt nói ra ba chữ cho nàng.

"Vây tý tý đợi xem người biểu diễn nha!" Nghe Mạnh Hiểu Dư nói, Yên Như Mị nở nụ cười vô cùng yêu mị nói.

Nhìn thấy Yên Như Mị cười yêu mị, trong lòng Mạnh Hiểu Dư liền vô cùng khó chịu, vì vậy nàng cố ý nói "Người không sợ ta nhảy khó coi, đập nát chiêu bài "Vũ Xuân Các" các người?" Nàng rất hiểu kỳ vì sao lại muốn cho nàng lên đài biểu diễn, nàng không sợ mình hổ hàng, đập đi chiêu bài "Vũ Xuân Các" của nàng?

Nghe Mạnh Hiểu Dư nói, Yên Như Mị cũng không nói lời nào chỉ là ý vị thâm trường nở nụ cười. Kỳ thật cũng không phải là không phải Mạnh Hiểu Dư lên đài biểu diễn là không thể, sợ dĩ nàng làm như vậy, chỉ là muốn giữ Mạnh Hiểu Dư lại mà thôi. Cho nên coi như nàng ấy không có tài nghệ gì, nàng cũng sẽ làm như vậy. Còn về việc đập nát chiêu bài, nàng thật không có chút lo lắng nào. Nàng đã dám trong tình trạng không biết Mạnh Hiểu Dư có tài nghệ hay không, để Mạnh Hiểu Dư lên đài biểu diễn, nàng đã chuẩn bị tốt tiết mục chữa cháy. Cho nên coi như Mạnh Hiểu Dư biểu diễn hỏng đi nữa, nàng cũng có biện pháp cứu tràng diện trở về.

Nhìn thấy Yên Như Mị không trả lời mình, Mạnh Hiểu Dư cũng không hỏi lại, không bao lâu nàng liền nghe thấy bên ngoài có chút âm thanh truyền đến.

"Tiểu muội muội đã đến giờ lên đài nha! Mau cùng tý tý qua bên kia đi!" Nghe thấy tiếng nhạc truyền đến, Yên Như Mị liền tranh thủ thời gian lôi kéo Mạnh Hiểu Dư đi ra ngoài.

Yên Như Mị bước nhanh mang theo Mạnh Hiểu Dư đi vào đằng sau bình phong, sau đó xoay người nói với Mạnh Hiểu Dư "Bên kia bình phong là vũ đài! Nhớ nhảy thật tốt nha!"

Nhìn thấy Yên Như Mị nở nụ cười yêu mị, Mạnh Hiểu Dư không nhìn nàng, nhắm mắt lại hít thở sâu hai lần, liền lấy từ trong ngực ra một cái khăn lụa màu hồng che trên mặt, sau đó bộ pháp ung dung vượt qua bình phong, đi lên vũ đài, tiếp theo liền khinh động đáng người theo âm nhạc mà nhảy múa.

Vân vũ bán la y. Niều niều yêu nghi chiết, khiến khiến tự dục phi. Vụ khinh hồng trịch trịch, phong diễm từ sắc vi. (Bài "Vũ" của Trương Hồ, tạm thời chưa tìm được phân dịch nghĩa mà mình mù thơ nên để luôn T_T)

Lúc này đại sảnh "Vũ Xuân Các" vô cùng tĩnh lặng, không phải nói là ngoài âm thanh của âm nhạc, không còn một âm thanh nào khác. Từ một khắc Mạnh Hiểu Dư ra đài theo tiết tấu âm nhạc khởi động thân mình khiêu vũ, toàn bộ đại sảnh liền bắt đầu từ từ yên tĩnh trở lại. Ánh mắt mọi người đều tập trung vào dáng người say sưa vũ động trên đài.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân Cổ Đại Thật Đáng Sợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 53: Chương 50

Điều múa hoàn tất, Mạnh Hiểu Dư nhìn thấy đám người dưới đài an tĩnh, nghi ngờ. "Chẳng lẽ ta nhảy không giỏi sao? Làm sao dưới đài lại an tĩnh như vậy?" Mạnh Hiểu Dư vừa nghĩ vừa đi xuống đài, tiến vào sau tấm bình phong. Nhưng mà nàng vừa mới tiến vào sau tấm bình phong, trong nháy mắt, liền bị một thân ảnh màu trắng ôm vào trong ngực. Bởi vì Mạnh Hiểu Dư còn đang rầu rĩ trong đầu "không phải bởi vì mình quá lâu không khiêu vũ, làm cho động tác cứng nhắc nhảy không đẹp mắt, cho nên người ở dưới đài đều bị dáng múa khó coi của mình dọa sợ?" Bởi vậy cũng quên đây người đột nhiên ôm mình kia ra.

"Tiểu Vũ, bộ dáng người vừa rồi khiêu vũ thật đẹp, tựa như bướm bướm翩翩 khởi vũ, cực kỳ xinh đẹp. . ." Dạ thần sắc kích động ôm Mạnh Hiểu Dư, trong miệng vui vẻ nói về dáng vẻ vừa rồi Mạnh Hiểu Dư khiêu vũ.

"Người nói thật sao?" Mạnh Hiểu Dư vốn đang lâm vào trong xoắn xuýt thật sâu, nghe thấy Dạ ca ngợi, ánh mắt mang chờ mong hỏi.

"Ân đúng vậy" nhìn thấy dáng vẻ Mạnh Hiểu Dư mang ánh mắt chờ mong, Dạ cúi đầu tại trên trán nàng nhẹ nhàng ấn xuống một nụ hôn nói.

"Ha ha ta đã nói rồi, thiên tài vũ đạo giống như ta vậy, làm sao có thể bởi vì vài tháng không nhảy, liền quên bài đây? Vừa rồi những người bên ngoài kia sở dĩ an tĩnh như vậy, nguyên lai là bị dáng múa duyên dáng của ta rung động a!" Nghe được Dạ khẳng định, Mạnh Hiểu Dư lập tức tự luyện.

"Ha ha tiểu muội muội người vừa rồi là múa điệu gì? Xác thực rất xinh đẹp, tỷ tỷ cùng người làm một giao dịch như thế nào?" Yên Như Mị đứng ở một bên cũng mở miệng.

"Giao dịch gì?" Nguyên bản khi nghe thấy Dạ khích lệ, tâm đang tự luyện, Mạnh Hiểu Dư lại nghe Yên Như Mị nói giao dịch gì đó, liền bỗng nhiên từ bên trong tự luyện hồi thần lại, trong mắt mang theo tràn đầy đề phòng nhìn về phía Yên Như Mị.

"Ha ha ta chỉ muốn cùng người làm một giao dịch nhỏ mà thôi, người làm gì dùng loại ánh mắt này nhìn ta a! Thật sự là quá đau đớn tâm của tỷ tỷ ta" Yên Như Mị nói xong liền cầm một đầu khăn tay, che khuất mặt ô ô giả khóc.

Nhìn thấy Yên Như Mị giả khóc, Mạnh Hiểu Dư đầu đầy hắc tuyến "Ta nói, người giả khóc cũng vô dụng. Ta sẽ không lại cùng người làm giao dịch gì nữa, bị người hù một lần coi như xong, ta mới sẽ không ngây ngốc lại bị người hù lần thứ hai đâu?" Mạnh Hiểu Dư nói xong liền nghiêng đầu sang chỗ khác không nhìn Yên Như Mị đang giả khóc.

"Tiểu Vũ, cái gì là bị hù a?" Không đợi Yên Như Mị có phản ứng, Dạ đang ôm Mạnh Hiểu Dư, tò mò hỏi.

"A! Bị hù nghĩa là. . . A! Người làm gì lại ôm lấy ta!" Mạnh Hiểu Dư vốn là muốn giải thích bị hù nghĩa là gì, đột nhiên phát hiện mình không biết lúc nào lại bị bạch y nữ tử tên Dạ này ôm vào trong lòng. Vì vậy vội vàng từ trong ngực của nàng nhảy ra ngoài.

"... . ."

"... . ."

Lần này đến phiên Yên Như Mị cùng Dạ xạm mặt lại thêm bó tay rồi "Nha đầu này là có bao nhiêu tri độn a!" Trong tâm Yên Như Mị vô cùng im lặng lại vô cùng buồn cười nghĩ. Mà Dạ thì muốn một lần nữa đem Mạnh Hiểu Dư ôm vào trong ngực, mà trong nháy mắt nàng vừa tới gần Mạnh Hiểu Dư. Một đạo bóng trắng hiện lên, liền thấy được Mạnh Hiểu Dư bị ôm vào trong ngực một nam tử mặc trường bào xanh nhạt, tướng mạo tuyệt mỹ, thần sắc lạnh lùng. Nam tử kia lúc ôm lấy Mạnh Hiểu Dư, đồng thời còn dùng một loại ánh mắt đề phòng nhìn chăm chăm Dạ cùng Yên Như Mị.

Bỗng nhiên lại bị người không biết tên ôm vào trong ngực, Mạnh Hiểu Dư lại xù lông. Nhưng mà chưa kịp để lông của nàng toàn bộ thức dậy, một đạo tiếng nói ôn nhu truyền vào trong tai.

"Dư Nhi."

Nghe thấy thanh âm quen thuộc, xưng hô quen thuộc. Mạnh Hiểu Dư lập tức ngẩng đầu hướng về người đang ôm mình nhìn lại, vừa xem xong, toàn bộ lông vừa dựng lên của Mạnh Hiểu Dư, trong nháy mắt liền bị vuốt thuận "Nhu. . . Như Sương. . . Tỷ tỷ" có chút cả lăm gọi người đang ôm lấy mình, Mạnh Hiểu Dư trong lòng nhất thời gào lên "Như Sương tỷ tỷ làm sao lại đến chỗ này a a a. . ." Nhưng mà còn không đợi Mạnh Hiểu Dư gào thét xong, một đạo thanh âm quen thuộc khác làm Mạnh Hiểu Dư trong lòng gào thét trong nháy mắt biến thành kêu rên.

"Tiểu gia hóa chơi vui vẻ sao?" Nương theo thanh âm vang lên, một nam tử mặc trường bào màu lam cũng đi tới chỗ bình phong. Tựa tiểu phi tiểu, làm Mạnh Hiểu Dư nhìn thấy, ở trong lòng kêu rên không ngừng "Ồ ô. . . Xong đời, như Băng tỷ tỷ cùng Như Sương tỷ tỷ khẳng định là biết ta trộm chạy ra ngoài chơi, đến bắt ta. Ô ô. . . Tại sao ta lại xui xẻo như vậy a! Trộm đi bị phát hiện còn không tính, hiện tại lại đề hai vị Đại Thần biết ta đến thanh lâu chơi đồng thời còn tới bắt ta về, ta xong đời rồi. Hi vọng như Băng tỷ tỷ cùng Như Sương tỷ tỷ vừa mới đến đây, không nhìn thấy việc ta vừa lên đài biểu diễn ở chỗ này." Mạnh Hiểu Dư lúc này một bên ở trong lòng kêu rên một bên lại ở trong lòng cầu nguyện hai tỷ muội Hàn Như Băng vừa mới tới đây, các nàng không thấy mình vừa lên đài biểu diễn. Nhưng mà lão thiên tựa hồ không nghe Mạnh Hiểu Dư cầu nguyện, bởi vì Hàn Như Băng nói tiếp một câu liền để Mạnh Hiểu Dư triệt để nước mắt.

"Tiểu gia hóa nhảy múa không tệ, một hồi trở lại khách điểm nhất định ban thưởng cho người thật tốt" Hàn Như Băng vẫn như cũ tựa tiểu phi tiểu nhìn Mạnh Hiểu Dư nói.

Nghe Hàn Như Băng câu nói này, Mạnh Hiểu Dư tâm lý hối hận không biên giới. Lúc này nàng một bên ở trong lòng hung hăng đánh mình vài cái, một

bên hướng mình hung hăng gào thét "Lần này xong đời? Cho người nhất định phải nào rút muộn đến thanh lâu kiến thức cái gì mà thanh lâu nữ tử trong tiểu thuyết, chẳng lẽ người không biết tiểu thuyết đều là gat người sao? Lần này hay chưa? Chẳng những không gặp truyền kỳ nữ tử gì đó, còn bị một nữ nhân giống như hồ ly lừa. Mà hiện tại còn bị hai vị Đại Thần trong nhà phát hiện đồng thời đuổi tới nơi, lần này thảm rồi a? Xong đời a? Chờ trở về bị phạt đi! Hơn nữa nhìn bộ dáng này của Hàn Như Băng, về khách điểm còn không biết làm cách nào để trừng phạt mình đâu?" Nghĩ tới đây khuôn mặt nhỏ của Mạnh Hiểu Dur nguyên bản đã ai oán lúc này trở nên càng thêm ai oán, nguyên bản ánh mắt như nước long lanh lúc này bên trong càng chứa đầy nước mắt, phảng phất một giây sau liền giống như muốn khóc .

"Dur Nhi, thế nào?" Nhìn thấy người trong ngực bộ dáng phảng phất giống như bị ai hung hăng khi dễ qua, biểu lộ ai oán giống như muốn khóc lên. Hàn Như Sương nhẹ nhàng hôn con mắt đã chứa đầy nước mắt của Mạnh Hiểu Dur, giọng quan tâm hỏi.

Nhìn thấy biểu lộ ân cần của Hàn Như Sương, Mạnh Hiểu Dur vừa định nói không có việc gì, nhưng mà không đợi nàng mở miệng. Một đạo thanh âm lạnh lùng mang theo tức giận liền truyền vào trong tai.

"Thả Tiểu Vũ của ta ra" nguyên bản bởi vì hai tỷ muội Hàn Như Băng đột nhiên xuất hiện làm cho Dạ có chút thất thần, khi nhìn thấy Hàn Như Sương khẽ hôn Mạnh Hiểu Dur trong nháy mắt hồi thần lại, tiếp đến trong lòng liền bốc lên một cỗ lửa giận hừng hực, Vì vậy trong lúc mở miệng chất vấn, hai tay cũng thành chương hướng về phía Hàn Như Sương công qua.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân Cổ Đại Thật Đáng Sợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54: Chương 51

"A không biết tiểu gia hỏa nhà ta trở thành của người lúc nào?" Nhìn thấy bạch y nữ tử chặn trước mặt muội muội nhà mình, Hàn Như Băng cười phi thường mỉa mai hoặc nhìn Mạnh Hiểu Dur nói.

Nhìn thấy Hàn Như Băng nở nụ cười phi thường mỉa mai, lại nghe lấy nàng nhìn như là hỏi Dạ, kì thực là hỏi mình. Mạnh Hiểu Dur rất muốn bá khí rống một tiếng "Ta là chính ta " thế nhưng khi nàng nhìn thấy ba người nhìn mình chằm chằm nhìn mình chằm chằm, nàng vẫn là rất không có cốt khí im lặng .

"Tiểu Vũ, lại đây với ta" sau khi đối chiêu với hai tỷ muội Hàn Như Băng, Dạ nhìn thấy Mạnh Hiểu Dur bị Hàn Như Sương vây khốn trong ngực nói, thanh âm ôn nhu so với vừa rồi đóng băng hoàn toàn tương phản. (Tiểu Vũ đậu đen rau muống: tiểu Mạnh tử là tự nguyện tựa ở trong ngực Như Sương tỷ tỷ)

Nhìn thấy Dạ đột nhiên chuyển biến, Mạnh Hiểu Dur quả thực phản ứng không kịp "Chuyện gì xảy ra? Vừa rồi không phải còn là về mặt đóng băng cùng Như Sương tỷ tỷ đối nghịch sao? Sao lại kéo tới ta rồi? Người thay đổi nhanh như vậy là không được a! Còn có, xin người đừng dùng loại biểu lộ ôn nhu có thể làm người chết chìm kia nhìn ta a! Rất dễ gây hiểu lầm đấy! Chẳng lẽ người không có cảm giác nhiệt độ không khí quanh thân Như Sương tỷ tỷ lại chột hạ xuống mấy độ sao? Còn có nụ cười trên mặt Như Băng tỷ tỷ cũng càng ngày càng nguy hiểm sao? Tốt a! Coi như người không sợ lạnh cũng không không sợ nguy hiểm, thế nhưng là người không sợ ta sợ a!" Ở trong lòng trắng trợn đậu đen rau muống Dạ một trận, Mạnh Hiểu Dur lại ngẩng đầu liếc nhìn Hàn Như Sương đang ôm mình, cùng Như Băng tỷ tỷ đứng bên cạnh mình cùng Như Sương tỷ tỷ, khi nhìn đến Hàn Như Sương trên mặt còn đang tiếp tục hạ nhiệt độ cùng Hàn Như Băng khuôn mặt tươi cười ôn mị hoặc đã muốn đến cực hạn, Mạnh Hiểu Dur lại một lần nữa nước mắt, nghĩ thầm "Như Sương tỷ tỷ người đừng tiếp tục hạ nhiệt độ chế tạo hơi lạnh , ta rất sợ lạnh a! Còn có như Băng tỷ tỷ a! Người cũng đừng cười mỉa mai hoặc như vậy, rất làm người ta sợ hãi đó a!"

"Tiểu Vũ, lại đây với ta" đợi một lúc, thấy Mạnh Hiểu Dur không có phản ứng gì. Dạ liền nói lại một lần, chỉ là thần sắc so với vừa rồi càng thêm ôn nhu chết người.

Lần nữa nghe thấy Dạ nói , Mạnh Hiểu Dur có chút khó chịu ngẩng đầu muốn nói "Người không cần gọi ta nữa, ta thật sự không phải là Tiểu Vũ gì đó của người, chúng ta không hề quen biết a!" Thế nhưng khi nàng ngẩng đầu lên nhìn thấy biểu lộ ôn nhu đến cực điểm kia, nguyên bản lời định nói ra miệng, lại toàn bộ đều nuốt trở lại trong bụng "Ôn nhu ngư tỷ a!" Mạnh Hiểu Dur không khỏi rất không có tiền đồ ở trong lòng cảm thán một câu, hoàn toàn đem sự tình người trước mặt hạ nàng rất có thể sẽ bị hai tỷ muội Hàn Như Băng hung hăng trừng phạt quăng đi trăm dặm, chỉ lo nhìn chằm chằm Dạ giờ phút này hoàn toàn hóa thân thành ôn nhu ngư tỷ, khởi xương hoa si.

Nhìn thấy Mạnh Hiểu Dur nhìn chằm chằm bạch y nữ tử cản ở trước mặt các nàng phát khởi hoa si, Hàn Như Sương trong mắt lóe lên một tia cảm xúc phức tạp, tay phải ôm trên lưng Mạnh Hiểu Dur cũng không tự chủ tăng thêm lực đạo. Đến khi Mạnh Hiểu Dur trên mặt hoa si bị cảm giác đau trên lưng làm cho tỉnh táo lại.

"Như Sương tỷ tỷ?" Mạnh Hiểu Dur bị cảm giác đau bên hông kéo hồi thần, quay đầu nhìn về phía Hàn Như Sương đang ôm mình, chỉ thấy nàng lông mày nhíu chặt, đôi môi khẽ héch, ánh mắt hư không, không biết đang suy tư điều gì. Từ khi mình xuyên qua đến cái thế giới này đụng vào hai tỷ muội Hàn Như Băng đến hiện tại, Mạnh Hiểu Dur là lần đầu tiên nhìn thấy Hàn Như Sương như thế này, điều này không khỏi làm nàng nghi hoặc trong lòng. Như Sương tỷ tỷ luôn luôn quanh quẩn vì sao lại lộ ra vẻ mặt như thế, trong lòng cảm thấy một tia buồn buồn cùng đau nhức, nàng không thích Như Sương tỷ tỷ lộ ra loại vẻ mặt này. Cảm giác kia rất làm cho lòng người đau nhức, nghĩ như vậy Mạnh Hiểu Dur vươn tay chậm rãi xoa lông mày nhíu chặt của Hàn Như Sương.

Nguyên bản bởi vì người trong ngực đối với người khác lộ ra ánh mắt hoa si, trong lòng đột nhiên sinh ra cảm giác mất mát mà thất thần, cũng cảm giác được mi tâm được một cỗ lực đạo nhu hòa nhẹ vỗ về, cúi đầu xem xét liền thấy người trong ngực bộ dáng mang theo vẻ lo lắng. Vì vậy nguyên bản cố bất an cùng thất lạc quanh quẩn trong ngực trong nháy mắt biến mất không còn tăm tích, đồng thời cũng ở trong lòng tự trách mình làm sao lại đột nhiên sinh ra loại bất an cùng thất lạc là Dư Nhi sẽ rời đi?"Dư Nhi sẽ không rời đi mình cùng tỷ tỷ, mà mình cùng tỷ tỷ cũng sẽ không để Dư Nhi rời đi, vĩnh viễn cũng sẽ không" nghĩ vậy Hàn Như Sương lồng mây giãn ra, đôi môi khẽ nhếch lúc này cũng hướng hai bên nhếch lên một độ cong đẹp mắt.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân Cổ Đại Thật Đáng Sợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55: Chương 52

Nhìn thấy một đại mỹ nhân như vậy mà thần sắc bỗng nhiên lập tức trở nên vô cùng đau thương, Mạnh Hiểu Dư vừa muốn nói gì đó an ủi Dạ một chút, thế nhưng nàng chưa kịp mở miệng, Hàn Như Băng đã mở miệng nói trước "Nếu như tiểu gia hỏa đã không phải là Tiểu Vũ kia của các ngươi, vậy chúng ta cáo từ trước" Hàn Như Băng dứt lời liền dẫn đầu cất bước đi ra khỏi phòng, ngay sau đó Hàn Như Sương cũng ôm eo Mạnh Hiểu Dư mang theo Mạnh Hiểu Dư cũng đi ra khỏi phòng.

Ra "Vũ Xuân Các" cùng hai tỷ muội Hàn Như Băng sống vai đạo bước trên đường cái tối đen, lúc này Mạnh Hiểu Dư cũng chẳng biết tại sao không còn chút buồn ngủ nào. Vì vậy nàng một tay lôi kéo tay Hàn Như Băng, một tay khác giữ chặt tay Hàn Như Sương, thanh âm có chút đau thương hỏi: "Như Sương tỷ tỷ, như Băng tỷ tỷ, các ngươi nói, Tiểu Vũ kia có phải đã chết rồi không!"

"Tiểu gia hỏa vì sao lại hỏi như vậy?" Hàn Như Băng nắm chặt bàn tay nhỏ của Mạnh Hiểu Dư trong tay mình hỏi.

"Ngươi xem! Nếu như Tiểu Vũ kia không chết, vậy nàng vì sao không tìm nữ tử tên Dạ kia?"

"Ha ha ha có lẽ bởi vì nàng đã đi đến một nơi rất xa. Lại không có cách nào trở về thì sao?"

"Địa phương xa cũng không có khả năng suốt hai năm trời cũng không quay về! Trừ phi. . ." Mạnh Hiểu Dư nói đến đây dừng một chút, sau đó nàng tựa như tựa như nghĩ tới điều gì nói "Trừ phi nàng giống như ta, xuyên qua cho nên mới không có cách nào trở về "

"Xuyên qua?" Hàn Như Sương bắt đầu từ nãy giờ vẫn im lặng không nói chuyện, nghe Mạnh Hiểu Dư nói, thắc mắc hỏi.

"Đúng a! Giống như ta, từ thế kỷ hai mươi mốt thiên triều xuyên qua đến nơi này mà lại không biết có thể lại xuyên trở về hay không" Mạnh Hiểu Dư nói đến đây, ngữ khí rõ ràng sa sút rất nhiều.

Nghe được ngữ khí của Mạnh Hiểu Dư sa sút, Hàn Như Băng ôn nhu hỏi: "Tiểu gia hỏa nhớ nhà?"

Nghe Hàn Như Băng hỏi mình có phải nhớ nhà hay không, Mạnh Hiểu Dư trầm thấp "Ừ" một tiếng coi như trả lời. Sau đó không lên tiếng nữa, chỉ an tĩnh cùng hai tỷ muội Hàn Như Băng sống vai đi tới.

Bởi vì Mạnh Hiểu Dư trầm mặc, khiến cho đường đi ban đêm vốn yên tĩnh lúc này càng là tĩnh đến đáng sợ. Giống như có chút không quen Mạnh Hiểu Dư đột nhiên trở nên an tĩnh như thế, Vì vậy Hàn Như Băng liền lên tiếng: "Tiểu gia hỏa ngươi hôm nay trên sân khấu ở "Vũ Xuân Các" nhảy rất được "

"A? Như Băng tỷ tỷ ngươi nói cái gì?" Mạnh Hiểu Dư vốn còn đắm chìm trong tâm tình nhớ nhà, đột nhiên nghe Hàn Như Băng thốt ra một câu như thế, mơ mơ màng màng hỏi lại.

"Ta nói, ngươi hôm nay ở trên sân khấu của "Vũ Xuân Các" nhảy không tệ, tại sao trước kia chưa nghe nói qua ngươi biết khiêu vũ?" Hàn Như Băng tiểu tựa phi tiểu nói.

Nghe Hàn Như Băng nói cùng với ngữ khí tiểu tựa phi tiểu kia, Mạnh Hiểu Dư ở trong lòng rên một tiếng "Xong, nghe ngữ khí của Như Băng tỷ tỷ, đây là muốn tính sổ với ta sao? Ô ô. . . Tuyệt đối không nên a!"

"Tiểu gia hỏa?" Đợi một hồi không thấy Mạnh Hiểu Dư trả lời, Hàn Như Băng lên tiếng.

"A? Cái gì?" Nghe Hàn Như Băng kêu mình một tiếng, Mạnh Hiểu Dư tranh thủ thời gian giả ngu hỏi.

Nghe thấy ngữ khí của Mạnh Hiểu Dư, Hàn Như Băng liền biết tiểu gia hỏa đang giả ngu Vì vậy nàng nhẹ nhàng trả lời một câu "Ngươi cứ nói đi?" Trong giọng nói từ từ nguy hiểm, để Mạnh Hiểu Dư đi bên cạnh nàng không khỏi rung mình một cái.

Cảm giác được trong giọng nói của Hàn Như Băng lộ ra ý vị nguy hiểm, Mạnh Hiểu Dư lập tức bé ngoan nhận lỗi "Như Băng tỷ tỷ ta sai rồi, về sau ta cũng không tiếp tục gạt các ngươi vùng trộm chạy đến "Vũ Xuân Các" đi chơi "

"Về sau" nghe Mạnh Hiểu Dư nhận sai, Hàn Như Băng khẽ cười nói.

"Ách ta nói sai, không có về sau. Cho nên, như Băng tỷ tỷ ngại tha thứ cho ta lần này đi!" Nói xong Mạnh Hiểu Dư liền ôm lấy cánh tay Hàn Như Băng nũng nịu cọ cọ.

"Ngươi à!" Nhìn thấy Mạnh Hiểu Dư giống như chó con, ôm cánh tay của mình cọ cọ, khoe miệng Hàn Như Băng giờ lên một nụ cười cưng chiều ngừ khi có chút bất đắc dĩ nói.

"Như Băng tỷ tỷ ngại tha thứ chuyện ta lần này trốn đi "Vũ Xuân Các" chơi sao?" Mạnh Hiểu Dư mắt nhắm chờ mong hỏi.

"Ừm nhìn thái độ nhận lỗi của ngươi tạm được, lần này tha thứ cho ngươi!" Hàn Như Băng buồn cười nói.

"Như Băng tỷ tỷ ngại thật sự là quá tốt, ta yêu ngươi chết mất! Umm môa " nghe Hàn Như Băng nói, Mạnh Hiểu Dư cao hứng hôn một cái trên mặt Hàn Như Băng, sau đó nằng nui về kéo cánh tay Hàn Như Băng cùng Hàn Như Sương tiếp tục đi lên phía trước, tâm tình tươi đẹp à!

Đưa thay sờ sờ nơi vừa mới bị Mạnh Hiểu Dư hôn qua, Hàn Như Băng mỉa hoặc cười cười, đồng thời ở trong lòng nói "Tiểu gia hỏa, ta chỉ nói tha thứ hành vi ngươi lần này trốn đi, chứ không có nói không trừng phạt ngươi nha! Dám thừa dịp ta cùng muội muội không ở len lén chạy đi "Vũ Xuân Các", ở thanh lâu trên hoa ghẹo nguyệt, không trừng phạt ngươi một chút, sau này ngươi lại đi chỗ khác câu người?" Nói cho cùng Hàn Như Băng vẫn chú ý đến sự việc của Dạ.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân Cổ Đại Thật Đáng Sợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56: Chương 53

"Tiểu gia hỏa ăn xong rồi sao?" Hàn Như Băng đột nhiên đổi đề tài nói.

"Ách tốt" Hàn Như Băng đột nhiên nói sang chuyện khác, Mạnh Hiểu Dư sững sốt một chút rồi trả lời.

"Vậy còn một không?" Hàn Như Băng vẫn như cũ nói những lời khiến Mạnh Hiểu Dư không hiểu

"Không một" mặc dù không biết tại sao Hàn Như Băng lại hỏi như vậy, Mạnh Hiểu Dư vẫn thành thật trả lời.

"Vậy là tốt rồi" nghe Mạnh Hiểu Dư nói, Hàn Như Băng bỗng nhiên lộ ra một nụ cười phi thường mỉa hoặc.

"Tốt. . . Tốt cái gì?" Nhìn thấy Hàn Như Băng đột nhiên lộ ra nụ cười mỉa hoặc đến cực điểm, Mạnh Hiểu Dư theo bản năng cảm thấy nguy hiểm hỏi.

"ngươi hiện đã nghỉ ngơi tốt, cũng ăn no rồi, vậy chúng ta đến nói một chút chuyện ngày hôm qua đi!" Hàn Như Băng vẫn như cũ cười mỉa hoặc nói.

"Hôm qua? Như Băng tỷ tỷ ngại không phải đã nói không truy cứu việc ta trốn đi "Vũ Xuân Các" chơi rồi sao? Ngươi không có thể nói không giữ lời à!" Mạnh Hiểu Dư vội vàng nói.

"Ta không có ý định truy cứu à! Bất quá. . . ." Nói tới đây Hàn Như Băng dừng lại một chút, sau đó liếc qua tiểu gia hỏa đang khần trương nhìn mình chằm chằm nói tiếp "Trừng phạt vẫn phải phạt, nếu không ngươi sẽ không nhớ kỹ giáo huấn " Hàn Như Băng nói xong câu đó, nhìn thoáng qua tiểu gia hỏa đột nhiên xụ mặt xuống, tâm tình trong nháy mắt từ phong thanh khí lãng nâng lên thành dương quang xán lạn, gió mát nhẹ nhẹ.

Nghe lời của tỷ tỷ nhà mình, Hàn Như Sương không nói gì, biểu lộ cũng không biến hóa gì, khuôn mặt không thay đổi, ngồi ở một bên uống trà. Chỉ là tâm tình cũng như tỷ tỷ nhà mình tốt hơn rất nhiều.

So với Hàn Như Băng cười nhẹ nhàng cùng Hàn Như Sương mặt không biểu tình, Mạnh Hiểu Dư thì là khuôn mặt ai oán, ánh mắt như nước long lanh, nước mắt trong suốt như sắp tràn ra, cái miệng nhỏ nhắn đẹp lên, cùng khuôn mặt nhỏ ai oán tựa như là bị ai hung hăng khi dễ qua, tâm tình ưu thương "Ô ô Như Băng tỷ tỷ, ngươi không thể phúc hắc như vậy à! Ngươi hôm qua không phải mới nói không truy cứu sao? Làm gì, hôm nay còn muốn trừng phạt người ta à! Ô ô ~ ta về sau sẽ không tin ngươi nữa, ngươi cái đồ đại lừa gạt, đại phíc hắc, về cái vòng tròn nguyên rửa ngươi về sau ăn mì tôm đều không có gói gia vị (có vẻ như thời đại này không có mì tôm đi!)" Mạnh Hiểu Dư một bên ai oán nhìn Hàn Như Băng, một bên ở trong lòng khóc lóc nguyên rửa Hàn Như Băng. Mà đại mỹ nữ của chúng ta bị Mạnh Hiểu Dư ở trong lòng hung hăng nguyên rửa, thì đối với ánh mắt ai oán của Mạnh Hiểu Dư nhìn như không thấy, chỉ lo ở trong lòng YY một hồi phải làm sao trừng phạt tiểu gia hỏa không nghe lời này mới có thể làm cho nàng đáng hoàng ở yên bên cạnh mình cùng muội muội, không đi câu người loạn khắp nơi.

Hàn Như Sương mặc dù nhìn thấy biểu tình ai oán của Mạnh Hiểu Dư, nhưng vì trong lòng còn khó chịu việc hôm qua nhìn thấy Mạnh Hiểu Dư bị một nữ nhân khác ôm, cho nên khi nàng nhìn thấy biểu lộ buồn bã của Mạnh Hiểu Dư cũng xem như không thấy, tự ngồi tự chơi với chén trà.

(Editor: ... bà Sương đủ tự kỷ :v)

Lúc ba người ngoài mặt im lặng, trong lòng đang tự suy nghĩ, điểm tiêu nhị đến phá vỡ trầm mặc của ba người.

"Khách quan, ngài vừa mới phân phó tiểu nhân chuẩn bị nước nóng, tiểu nhân đã nấu xong, cũng đã đem nước vào phòng, khách quan ngài có thể dùng" điểm tiêu nhị khom người nói với Hàn Như Băng.

"Ủm ta đã biết người đi xuống trước đi! Đây là thưởng người" Hàn Như Băng lấy một thỏi bạc từ tay áo đưa cho điểm tiêu nhị.

"Tạ ơn khách quan ban thưởng" điểm tiêu nhị vui vẻ nhận bạc, cúi đầu khom lưng nói.

"Tiểu gia hóa, về phòng tắm rửa trước đi! Đem hương vị son phấn mang về từ "Vũ Xuân Các" tẩy sạch đi" Hàn Như Băng nhìn thấy điểm tiêu nhị rời đi, liền quay sang Mạnh Hiểu Dư nói. Nàng không thích tiểu gia hóa trên người mang theo mùi của những phong trần nữ tử kia, hoặc nói chính xác hơn là nàng không thích trên người tiểu gia hóa mang theo mùi của bạch y nữ tử kia.

"Mùi son phấn?" Nghe Hàn Như Băng nói, Mạnh Hiểu Dư nâng lên cánh tay đặt ở trước mũi dùng sức hít hà, nhưng không ngửi thấy mùi gì "Không có a! Ta không ngửi được mùi vị son phấn gì cả!" Mạnh Hiểu Dư nhìn Hàn Như Băng vẻ mặt ngây thơ nói.

"Hôm qua nữ tử áo trắng kia ôm qua người" không đợi Hàn Như Băng nói cái gì, Hàn Như Sương ngồi bên cạnh Mạnh Hiểu Dư thần sắc lạnh lùng mở miệng. Vừa nghĩ tới hôm qua Dư Nhi bị bạch y nữ tử kia ôm vào trong ngực, Hàn Như Sương sắc mặt vốn lạnh lùng càng trở nên lạnh hơn.

"A?" Nghe Hàn Như Sương nói Mạnh Hiểu Dư trong nháy mắt không hiểu, nhưng sau đó nàng liền rất nhanh phản ứng lại "Đúng rồi, hôm qua là Như Sương tỷ tỷ đem ta từ trong ngực bạch y nữ tử tên Dạ đoạt về" nghĩ ra Mạnh Hiểu Dư trong lòng khóc không ra nước mắt "Không phải ta muốn để nàng ôm a! Là nàng cưỡng ép ta đó a! Mà nữ nhân kia khí lực lớn đến kinh người, ta làm cách nào cũng tránh không ra a! Như Băng tỷ tỷ các người đừng như vậy a, ta rất là vô tội đó a!" Mạnh Hiểu Dư rất muốn đem những lời này găm thét lên với hai tỷ muội Hàn Như Băng, nhưng là nàng không dám, cho nên nàng chỉ có thể ở trong lòng găm thét.

"Tiểu gia hóa, nhớ chưa?" Nhìn thấy mặt Mạnh Hiểu Dư liên tục biến đổi, Hàn Như Băng liền biết nàng đã hiểu muội muội nhà mình nói cái gì.

"Như Băng tỷ tỷ, Như Sương tỷ tỷ, oan uổng a! Là bạch y nữ tử tên Dạ kia cưỡng ép ta, hơn nữa còn cưỡng hôn ta. . ." Nhìn thấy hai tỷ muội Hàn Như Băng đột nhiên biến sắc, Mạnh Hiểu Dư lập tức ý thức được mình vừa nói cái gì, Vì vậy vội vàng lấy tay bưng kín miệng, đồng thời cũng ở trong lòng hung hăng đem mình mắng một trận "Mạnh Hiểu Dư! người bị ngu a, sao lại đem cái này nói ra? Người là ngại mình chưa đủ lắm sao?" Nghĩ tới đây Mạnh Hiểu Dư nhìn thoáng qua Hàn Như Sương lúc này mặt đã hoàn toàn chụp lên tầng một tầng băng sương thật dày, cùng một người đang ngồi bên cạnh mình cười đến phi thường mỉa mai hoặc, nhưng lại khiến người ta cảm thấy vô cùng nguy hiểm Hàn Như Băng. Mạnh Hiểu Dư trong lòng triệt để nước mắt "Lần này xong, Như Băng tỷ tỷ cùng Như Sương tỷ tỷ lần này khẳng định đã rất tức giận, ta xong rồi!" nghĩ tới tương lai của mình, Mạnh Hiểu Dư lại không khỏi ở trong lòng kêu rên "Mạnh Hiểu Dư! Đồ ngu ngốc nhà người a a a a a ! ! ! ! ! ! ! ! !"

"Tiểu gia hóa, người mới vừa nói cái gì?" Hàn Như Băng lúc này cười vô cùng nguy hiểm hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân Cổ Đại Thật Đáng Sợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 57: Chương 54

"Ủm?" Nghe thấy tiểu gia hóa gọi mình, Hàn Như Băng ngẩng đầu nhìn tiểu gia hóa, sau đó hỏi "Thế nào?" Biểu lộ phi thường vô tội cùng nghi hoặc.

"Ta muốn tắm rửa" nhìn thấy Hàn Như Băng lộ ra vẻ mặt vô tội, Mạnh Hiểu Dư thật muốn phát cuồng, vì vậy thần sắc nghiêm túc phun ra bốn chữ ý tứ rõ ràng. Ta muốn tắm rửa a, Như Băng tỷ tỷ cùng Như Sương tỷ tỷ không phải nên tránh đi một chút sao?

"A! Đi đi!" Hàn Như Băng không thay đổi biểu lộ nói, sau khi nói xong liền không để ý đến Mạnh Hiểu Dư đứng ở một bên, cúi đầu xuống tiếp tục phẩm trà của nàng.

Nhìn thấy Hàn Như Băng lần nữa cúi đầu thưởng thức trà, Mạnh Hiểu Dư không ngừng ở trong lòng tự an ủi mình "Tinh táo một chút, mặc dù Như Băng tỷ tỷ là một đại phúc hắc, nhưng mà tuyệt đối sẽ không vô si như vậy, nhất định là vừa rồi nàng không nghe rõ ta nói" cứ như vậy an ủi mình một hồi lâu, Mạnh Hiểu Dư lần nữa nghiêm túc nói "Như Băng tỷ tỷ, ta muốn tắm rửa "

"A! Ta nghe thấy rồi, mau đi đi! Nếu không một hồi nước lạnh, dễ sinh bệnh" lần này ngay cả đầu Hàn Như Băng cũng không ngẩng lên.

Nghe Hàn Như Băng nói, Mạnh Hiểu Dư xem như triệt để mình bạch. Như Băng tỷ tỷ của nàng chẳng những là một đại phúc hắc hơn nữa còn vô cùng vô si. Vì vậy Mạnh Hiểu Dư không thêm nhìn Hàn Như Băng đang cúi đầu "Chuyên tâm" thưởng thức trà, ngược lại nhìn về phía Hàn Như Sương lúc này đang ngồi ở trên giường luyện công "Như Sương tỷ tỷ" một tiếng này Mạnh Hiểu Dư kêu đặc biệt ủy khuất.

"... ."

"Như Sương ty ty" trông thấy Hàn Như Sương không để ý tới mình, Mạnh Hiểu Dư lên giọng kêu lại lần nữa, nhưng mà vẫn không nhận được Hàn Như Sương hồi đáp, thậm chí ngay cả mắt cũng không mở một chút. Nhìn thấy hai ty muội Hàn Như Băng, Mạnh Hiểu Dư xù lông vì vậy nằng nằng lớn một tiếng "Như Sương ty ty", thanh âm cực lớn, ngay cả điểm tiểu nhị đang lau bàn ở tầng dưới đều bị giật nảy mình. Nhưng mà một tiếng sư tử Hà Đông rống của Mạnh Hiểu Dư vẫn không làm Hàn Như Sương để ý đến nằng, vẫn như cũ ngay cả con mắt cũng không trợn một chút. Hàn Như Sương không có phản ứng nằng nhưng Hàn Như Băng ngồi bên bàn thưởng thức trà lại nói.

"Thế nào? Tiểu gia hòa "

"Không có. . . Không có gì, Tôi chỉ muốn gọi Như Sương ty ty một chút mà thôi, ta. . . Ta đi tắm. . . tắm rửa" nhìn thấy nguy hiểm tiểu dung của Hàn Như Băng, Mạnh Hiểu Dư cả làm trả lời một câu xong liền tốc độ chạy ra sau tắm bình phong, sau đó nhanh chóng lột sạch y phục của mình, ngồi vào trong thùng tắm chứa nước nóng

Bởi vì vừa mới bị nộ cười nguy hiểm của Hàn Như Băng làm giật mình, Mạnh Hiểu Dư cuống quýt tiến vào sau tắm bình phong tắm rửa trong thùng tắm, cho nên ngay cả y phục để thay cũng không mang theo, đến khi Mạnh Hiểu Dư tắm xong mới phát hiện quên mang y phục. Thấy y phục mình vừa cởi ra, Mạnh Hiểu Dư làm sao cũng không thể mặc lại, thế nhưng Mạnh Hiểu Dư lại không muốn lửa thể đi ra ngoài, dù sao hai ty muội Hàn Như Băng còn ở trong phòng. Nếu như nằng cứ như vậy lửa thể đi ra ngoài, khẳng định sẽ bị hai ty muội Hàn Như Băng cùng Hàn Như Sương ăn ngay cả cặn cũng không còn. Đồng dạng nếu gọi một trong hai ty muội các nằng giúp nằng đưa y phục vào, Mạnh Hiểu Dư nhìn nửa người trên trần trụi ngoài thùng tắm của mình, quả quyết lắc đầu, khẳng định cũng chạy không thoát vận mệnh bị ăn. Vì vậy Mạnh Hiểu Dư thật sâu xoắn xuýt, đến cùng mình nên làm cái gì mới có thể không bị hai người luôn nhìn mình chăm chăm ngoài kia ăn hết? Kỳ thật lúc này Mạnh Hiểu Dư xoắn xuýt hoàn toàn là dư thừa, bởi vì vô luận như thế nào hôm nay nằng đều trốn không thoát vận mệnh bị hai ty muội Hàn Như Băng ăn xong lau sạch. Cho nên không bằng nằng chủ động một chút, tự động thoát y, nằm ở trên giường, dâng hoàng đế hai ty muội Hàn Như Băng hưởng dụng, nói không chừng hai ty muội người ta lại bói vì biểu hiện của người mà ít gãy vỡ một chút!

"Dư Nhi "

Lúc Mạnh Hiểu Dư rầu rĩ nên làm cái gì mới có thể miễn đi vận mệnh bị ăn, một thanh âm phá vỡ xoắn xuýt của Mạnh Hiểu Dư, ngẩng đầu lên liền nhìn thấy hai ty muội Hàn Như Băng đứng bên thùng tắm, hai mắt nhìn chăm chăm thân thể trần trụi của mình. Nhìn thấy ánh mắt không chút nào che giấu của hai ty muội Hàn Như Băng, Mạnh Hiểu Dư thẹn thùng vòng hai tay lên che khuất hai điểm trước ngực mình. Nhưng mà nằng không biết một cử động kia của mình triệt để đốt lên dục hỏa trong lòng của hai ty muội Hàn Như Băng.

Nhìn thấy hai gò má đỏ bừng của tiểu gia hòa, cùng thân thể mềm mại như ẩn như hiện trong nước, Hàn Như Băng cúi đầu trên gò má đỏ bừng của tiểu gia hòa khẽ hôn một cái, sau đó duỗi ra hai tay đem tiểu gia hòa trong thùng tắm nâng ra, cuối cùng ôm tiểu gia hòa toàn thân tích nước đi đến bên giường.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân Cổ Đại Thật Đáng Sợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 58: Chương 55

"Dư Nhi" nhìn thấy người trong ngực khi ty ty mình vỗ về chơi đùa hạ thân, bộ dáng trở nên kiều mị động lòng người như thế, Hàn Như Sương hô hấp cũng trở nên dồn dập. Tay phải của nằng nguyên bản đặt ở bờ mông đáng yêu mượt mà của Mạnh Hiểu Dư cũng trượt đến chỗ tư mật, sau đó tìm đường cửa vào che giấu sau vườn hoa, liền đem ngón giữa tay phải của mình đưa vào u kình bên trong vườn hoa làm cho người khó mà tự kiềm chế, chậm chạp ra vào, nhẹ nhàng thăm dò .

"Ân a. . ." Bởi vì Hàn Như Sương đột nhiên xâm nhập, kích thích Mạnh Hiểu Dư thanh âm không khỏi cao lên. Đột nhiên xuất hiện cảm giác chướng bụng, bởi vì thân thể vẫn chưa hoàn toàn chuẩn bị kỹ càng lại bị đột nhiên xâm nhập mà đưa đến cảm giác đau, để Mạnh Hiểu Dư không cách nào không chế được thanh âm của mình.

Nghe tiểu gia hòa đột nhiên đề cao thanh âm, nhìn thấy lông mày tiểu gia hòa cau lại, cùng tay phải muội muội nhà mình nội dung sâu sắc, lời lẽ dễ hiểu. Hàn Như Băng không khỏi ở trong lòng hơi thở dài "Sương nhi cũng quá gấp, tiểu gia hòa còn chưa chuẩn bị xong đâu? Nằng lại đột nhiên xông vào, lần này tiểu gia hòa hẳn là bị nằng đột nhiên xâm nhập làm đau đi!" Nghĩ như vậy Hàn Như Băng liền nhu hòa hôn lên môi Mạnh Hiểu Dư, tay phải nhẹ nhàng xoa bóp bẹn đùi Mạnh Hiểu Dư, để thân thể tiểu gia hòa từ từ trầm tĩnh lại.

"Ngô ân. . ." Theo Hàn Như Băng nhu hòa vỗ về chơi đùa cùng Hàn Như Sương dần dần tăng tốc độ tay phải, khó chịu ban đầu bởi vì đột nhiên xâm nhập rút đi thay vào đó là khoái cảm sóng sau cao hơn sóng trước, phô thiên cái địa đánh tới. Bởi vì môi bị Hàn Như Băng hôn, cho nên tiếng than nhẹ làm cho người điên cuồng đều bị Hàn Như Băng nuốt đi, chỉ ngẫu nhiên một hai tiếng lúc hai người lấy hơi, hoạt bát chạy tới, tiêu tán ở trong không khí.

"Tiểu gia hòa. . ." Lè lưỡi đem chất lỏng trong suốt không biết là của nằng hay của tiểu gia hòa chảy ra vương ở khóe miệng Mạnh Hiểu Dư liếm đi, nhìn chăm chú ánh mắt mê ly của tiểu gia hòa, gương mặt ửng hồng, cùng môi đỏ mình vừa mới hôn sâu mà hơi sưng, còn có âm thanh mê người từ trong miệng nhỏ thành thoáng phát ra vì khoái cảm đến, khi thì cao vút khi thì than nhẹ. Nhìn thấy tiểu gia hòa dụ người như vậy, Hàn Như Băng hô hấp càng nặng hơn so với vừa rồi "Tiểu gia hòa" nhẹ nhàng gọi.

Mạnh Hiểu Dư nghe Hàn Như Băng gọi mình lại không thêm để ý tới nàng, không rõ vì sao không nặng không nhẹ giận Hàn Như Băng một chút. Trong thân thể ngón tay của Hàn Như Sương tốc độ càng lúc càng nhanh, lực đạo cũng là càng ngày càng mãnh liệt, cho nên mang cho mình khoái cảm càng ngày càng mãnh liệt, mình bây giờ căn bản là không có biện pháp nói chuyện, mà Hàn Như Băng còn một lần hai lần gọi mình, cho nên Mạnh Hiểu Dư giận Hàn Như Băng một chút.

Nhìn Mạnh Hiểu Dư phong tình vạn chủng giận mình, ngọn lửa Hàn Như Băng kiềm chế đã lâu tức thì toàn bộ bạo phát ra. Nguyên bản hai con người còn chút thanh minh, giờ phút này cũng u ám dấy lên dục hỏa, Hàn Như Băng đưa tay đụng nhẹ muội muội nhà mình còn đang hoàn toàn đắm chìm trong u cốc, chờ đến khi muội muội nhà mình không hiểu nhìn về phía mình, Hàn Như Băng đôi môi khẽ mở, im ắng phun ra mấy chữ. Sau đó nhìn thấy muội muội nhà mình ngừng tay, từ từ đem ngón tay chậm rãi rút ra khỏi cơ thể tiểu gia hỏa.

Bởi vì Hàn Như Sương đột nhiên rút lui, khiến cho Mạnh Hiểu Dư sắp đạt đến đỉnh điểm vô cùng khó chịu. nàng có chút bất mãn nhìn về phía Hàn Như Băng, bởi vì nàng giống như có nhìn thấy như Băng tỷ tỷ nói với Như Sương tỷ tỷ gì đó, Như Sương tỷ tỷ mới dừng lại.

"Tiểu gia hỏa đừng nóng vội, lập tức liền thỏa mãn nàng" nhìn thấy Mạnh Hiểu Dư nhìn qua, ánh mắt có chút bất mãn, Hàn Như Băng cười phi thường mỉa mai nói.

Bên này Hàn Như Băng vừa dứt lời, bên kia Hàn Như Sương liền hai tay ôm Mạnh Hiểu Dư muốn đem thân thể Mạnh Hiểu Dư hướng về mình, sau đó ôm Mạnh Hiểu Dư đang nằm trên giường, để Mạnh Hiểu Dư quỳ ghé vào trên người mình. không đợi Mạnh Hiểu Dư có phản ứng, Hàn Như Sương liền dùng tay trái xoa cái ót của Mạnh Hiểu Dư, sau đó ngẩng đầu nhắm ngay môi Mạnh Hiểu Dư hôn lên. Mà tay phải của nàng thì lại tới hạ thân của Mạnh Hiểu Dư, khẽ vuốt mấy lần, liền lại tiến nhập bên trong u kính của Mạnh Hiểu Dư, tiếp tục vận động vừa rồi bị cắt đứt. Một loạt động tác của Hàn Như Sương vô cùng gọn gàng, một mạch mà thành, không có một chút dây dưa dài dòng. Mạnh Hiểu Dư lúc này mới phát hiện mình đang dùng một loại tư thế phi thường xấu hổ quỳ ghé vào trên người Hàn Như Sương, nàng thật muốn bóp chết người dưới thân làm nàng biến thành bộ tư thế này, vậy mà lúc này miệng nàng bị Hàn Như Sương hôn, thân thể bị Hàn Như Sương chiếm hữu cho nên ý tưởng muốn bóp chết người dưới thân này đành phải tạm thời bị gác lại.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân Cổ Đại Thật Đáng Sợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 59: Chương 56

Nhìn thấy tiểu gia hỏa cùng muội muội nhà mình lần nữa sa vào khoái hoạt, nhìn lại phần lưng bóng loáng tinh tế tỉ mỉ, khiết bạch vô hà của tiểu gia hỏa, dục hỏa trong mắt Hàn Như Băng thiêu đốt mạnh hơn. Đưa tay phải ra đặt trên lưng tiểu gia hỏa nhẹ nhàng vuốt ve mấy lần, sau đó liền từ từ trượt đến bờ mông mượt mà ngạo nghễ uốn lên nhẹ nhàng vỗ bóp. Cuối cùng đi đến hậu đình của tiểu gia hỏa, đưa ngón tay giữa ra, đặt hậu đình bốn phía nhẹ nhàng đảo quanh, tìm cơ hội chuẩn bị đột nhập.

Nguyên bản đắm chìm trong hoan ái, Mạnh Hiểu Dư tại cảm giác được động tác của Hàn Như Băng, liền đoán được nàng muốn làm gì, thân thể đột nhiên cứng một chút, sau đó thanh âm run run nói với Hàn Như Băng "Như Băng tỷ tỷ, dừng. . . Ách a. . ." Nói ra một nửa liền bị Hàn Như Sương mãnh liệt đem một cái thật sâu cắt đứt.

"Dừng cái gì?" Thừa dịp Mạnh Hiểu Dư thân âm dừng lại để thở dốc, Hàn Như Băng đem ngón giữa tay phải của mình nhắm ngay cửa vào hoa huyết hậu đình của tiểu gia hỏa chậm rãi đẩy vào, nhưng mà mới đi vào một chút ngón tay, Hàn Như Băng liền ngừng lại. Hoa đạo hậu đình của tiểu gia hỏa quá chật, Hàn Như Băng sợ đã thương nàng, đành phải ngừng lại, chờ đợi tiểu gia hỏa buông lỏng, tại tiếp tục.

"Như Băng tỷ tỷ không cần" hậu đình đột nhiên bị tiến vào cảm giác khó chịu, làm Mạnh Hiểu Dư trong nháy mắt căng thẳng thân thể, lông mày cũng nhăn lại.

"Không có chuyện gì tiểu gia hỏa, buông lỏng một chút, sẽ không đau, ngoan, từ từ buông lỏng thân thể" Hàn Như Băng một bên cúi người hôn hít lấy phần lưng trắng nõn tròn mềm của Mạnh Hiểu Dư, một bên nhẹ giọng dụ dỗ Mạnh Hiểu Dư.

Cảm thụ thân thể Mạnh Hiểu Dư căng thẳng, nhìn thấy Mạnh Hiểu Dư nhũn chặt lông mày, Hàn Như Sương tăng nhanh tốc độ tay phải, đồng thời duỗi ra ngón cái nhẹ nhàng nắn lấy hoa hạch của Mạnh Hiểu Dư, ý đồ để Mạnh Hiểu Dư từ từ buông lỏng thân thể.

"A ă. . . Ắn. . . A. . ." Dưới sự cố gắng đồng thời của hai tỷ muội Hàn Như Băng, Mạnh Hiểu Dư từ từ buông lỏng thân thể, lông mày nhũn chặt cũng dần dần giãn ra.

Cảm giác được tiểu gia hỏa chậm rãi buông lỏng thân thể, cùng dần dần ướt át đường hành lang, Hàn Như Băng lại bắt đầu chậm rãi cử động ngón giữa tay phải, chậm rãi tiến lên, thẳng đến khi ngón giữa ngay ngắn không tiến vào sâu hơn được nữa. nhìn biểu lộ của tiểu gia hỏa cũng không quá mức khó chịu, Hàn Như Băng bắt đầu chậm rãi rút ra dứt vào, đồng thời cúi người cúi đầu hôn lên phần lưng tinh tế tỉ mỉ trắng trợt, cũng ở phía trên lưu lại cái này đến cái khác dấu hôn đỏ tươi.

"Ân . . A . . A . . A" song trọng kích thích để Mạnh Hiểu Dư không khỏi lên giọng.

"Tiểu gia hòa, dễ chịu không? Phía sau của nàng thật chặt, kẹp chặt ngón tay của ta thật thoải mái" nghe tiểu gia hòa dần dần lên giọng, Hàn Như Băng một bên từ từ tăng nhanh tốc độ trên tay, một bên khăn khăn nói. Đằng sau của tiểu gia hòa rất căng, làm cho Hàn Như Băng như muốn điên cuồng.

"Ô a . . Ân . . A . . ." Nghe Hàn Như Băng nói lời làm cho người ta xấu hổ đến cực điểm, Mạnh Hiểu Dư rất muốn quay người ngăn chặn cái miệng của Hàn Như Băng, thế nhưng là nàng lúc này toàn thân trên dưới mềm không tương nổi, căn bản không có khí lực xoay người sang chỗ khác chặn miệng Hàn Như Băng.

"Trả lời ta, tiểu gia hòa, nàng dễ chịu sao?" Đợi một hồi, không có nghe được tiểu gia hòa trả lời, Hàn Như Băng lại hỏi một lần, đang hỏi đồng thời, lại tăng lên lực đạo rút ra đút vào của tay phải.

Nghe lời của tỷ tỷ nói, tựa hồ cũng muốn biết đáp án từ Mạnh Hiểu Dư. Nàng cũng một bên tăng thêm trên tay lực đạo cùng tốc độ rút ra đút vào, vừa nói "Đúng vậy a! Dư Nhi, nàng dễ chịu không? Thích ta cùng tỷ tỷ làm như vậy với nàng không?"

"Không . . Ách a . . Không biết . . A . . Nói . . Ân a . . ." Ba chữ bị Mạnh Hiểu Dư nói đứt quãng, trong thân thể khoái cảm càng ngày càng nhiều, đều nhanh muốn đem mình bức điên rồi. Nhưng như Băng tỷ tỷ cùng Như Sương tỷ tỷ còn muốn hỏi mình vấn đề cảm thấy khó xử như thế, Mạnh Hiểu Dư lúc này đã ở trong lòng đem hai tỷ muội Hàn Như Băng mắng trăm ngàn lần.

"Không biết a!" Hiên nhiên hai tỷ muội Hàn Như Băng đối với câu trả lời của Mạnh Hiểu Dư rất không hài lòng, hai người tuân tự dừng lại động tác rút ra đút vào.

"Như Băng tỷ tỷ. . Như Sương tỷ tỷ. . ." Mạnh Hiểu Dư vốn sắp treo lên đỉnh phong đạt tới cao trào, nhưng bởi vì hai tỷ muội Hàn Như Băng đột nhiên đình chỉ, mà bị làm đến nửa vời, lúc này Mạnh Hiểu Dư vô cùng khó chịu, cho nên lúc nàng gọi hai tỷ muội Hàn Như Băng, ngữ khí ủy khuất vô cùng.

"Tiểu gia hòa ngoan, nói cho chúng ta biết, vừa rồi nàng có dễ chịu không? Yêu thích chúng ta làm như vậy với nàng không? Nói cho chúng ta biết, chúng ta liền dễ dàng dễ chịu" nghe thanh âm ủy khuất đến cực điểm của tiểu gia hòa, Hàn Như Băng một bên cực lực chịu đựng xúc động muốn hung hăng chà đạp tiểu gia hòa, một bên khăn khăn nói.

"Ta. . ." Lúc này Mạnh Hiểu Dư toàn thân đều cực kỳ khó chịu, nhưng là nàng làm thế nào cũng không có cách nói ra đáp án hai tỷ muội Hàn Như Băng muốn.

Trông thấy Mạnh Hiểu Dư bộ dáng khó chịu, Hàn Như Sương có chút không đành lòng, nàng cũng mở miệng dụ dỗ "Dư Nhi ngoan, nói cho ta cùng tỷ tỷ biết, vừa rồi nàng dễ chịu sao? Thích ta cùng tỷ tỷ làm như vậy với nàng sao? Nói cho chúng ta biết, nàng liền không khó chịu" nói đồng thời, Hàn Như Sương dùng ngón cái nhẹ nhàng nắn lấy tiểu hạch trong hoa viên đã sưng đỏ không chịu nổi của Mạnh Hiểu Dư.

"Ta. . ."

"Tiểu gia hòa mau nói a! Nói nàng liền không khó chịu" Hàn Như Băng tiếp tục dùng thanh âm dụ dỗ nói.

Nhìn thấy ánh mắt mong đợi của hai người, Mạnh Hiểu Dư cuối cùng vẫn dùng một loại thanh âm nhỏ đến không thể nhỏ hơn nói ra: "Rất dễ chịu, rất thích các tỷ làm như vậy với ta" nói xong câu đó, Mạnh Hiểu Dư hận không thể tìm một cái lỗ giấu đi, thật sự là quá xấu hổ.

Mặc dù thanh âm vừa rồi của Mạnh Hiểu Dư rất nhỏ, thế nhưng hai tỷ muội Hàn Như Băng vẫn nghe rõ ràng, hai người đều rất vui vẻ khẽ cười một tiếng, sau đó liền đồng thời nhanh chóng co rút tay phải của mình, các nàng muốn đem tiểu nhân nhi các nàng yêu nhất này đưa lên đỉnh phong khoái hoạt.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân Cổ Đại Thật Đáng Sợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 60: Chương 57

"Phốc ha ha . . ." Nghe danh tự vị tuần tú năm tử xong, Mạnh Hiểu Dư lập tức rất không nề mặt mũi cười ra tiếng, đồng thời trong lòng nghĩ đến " 'Không làm nổi sự' đó không phải có nghĩa là chẳng làm nên trò trống gì sao? Danh tự nghe cũng thật là tài tình!"

"Không biết vị cô nương này vì sao vô cớ bật cười? Chẳng lẽ danh tự của tại hạ có chỗ không ổn?" Ngô Thành Tư thấy mình vừa báo ra tính danh, Mạnh Hiểu Dư đứng sau lưng hai tỷ muội Hàn Như Băng liền nở nụ cười, liền có chút nghi ngờ hỏi.

"Không có không có tên của người nghe rất khá, không có gì không ổn" nghe Ngô Thành Tư nghi vấn, Mạnh Hiểu Dư vội vàng lắc đầu nói.

"Vậy vì sao cô nương vô cớ bật cười?" Ngô Thành Tư nhìn thiếu nữ mặc đồ hồng nhạt đứng bên cạnh Hàn Như Băng nói.

"A? Ta cười là bởi vì . Là bởi vì . . Ta cũng không biết ta cười cái gì, muốn cười liền cười thôi!" Nghĩ nửa ngày tìm không thấy lý do vì sao vô cớ bật cười, Mạnh Hiểu Dư đành phải nói như thế.

"Phiên phúc Ngô thiếu hiệp mang chúng ta đi gặp lệnh sư cùng Triệu trang chủ" nhìn thấy Ngô Thành Tư còn đang muốn hỏi tiếp, cùng tiểu gia hỏa biểu lộ né tránh, Hàn Như Băng đành phải mở miệng nói sang chuyện khác, nàng cũng không muốn tiểu gia hỏa nhà mình bị người khác khi dễ.

"Ách tốt, ba vị mời tới bên này" Ngô Thành Tư còn đang muốn nói tiếp gì đó, nghe thấy Hàn Như Băng nói, sừng sốt một chút liền dùng tay làm dấu mời với ba người Hàn Như Băng, sau đó liền dẫn ba người Hàn Như Băng đi đến phòng tiếp khách

"Nơi này chính là phòng tiếp khách, gia sư cùng Triệu trang chủ cùng với chương môn các môn các phái cùng đông đảo võ lâm tiền bối đều ở bên trong, mời hai vị cung chủ cùng vị tiểu nữ hiệp chờ một lát, tại hạ đi thông báo một tiếng" Ngô Thành Tư mang theo ba người Hàn Như Băng bên trong điện trang rẽ trái lượn phải đi nửa ngày rốt cục dừng lại trước một cánh cửa, cùng ba người Hàn Như Băng nói một tiếng, trực tiếp tiến vào Nội đường thông báo.

"phòng tiếp khách này cũng quá xa đi! Ta đi chân đều đau mới đến" nhìn thấy 'không làm nổi sự' đi vào thông báo, Mạnh Hiểu Dư cúi người xoa xoa mắt cá chân mình, oán trách nói. Các nàng đi theo tên 'không làm nổi sự' đi vào Thiết Phiến môn này, 'không làm nổi sự' liền mang theo nàng Như Băng tỷ tỷ cùng Như Sương tỷ tỷ rẽ trái lượn phải đi, mà lại tốc độ cũng rất nhanh, giống như có người ở phía sau truy đuổi vậy, làm nàng chỉ có thể tăng thêm tốc độ đi theo đằng sau các nàng, ngay cả phong cảnh chung quanh cũng không kịp thưởng thức một chút. Lúc Mạnh Hiểu Dư xoay người xoa mắt cá chân có chút đau của mình, vừa phàn nàn 'không làm nổi sự' đi quá nhanh, làm hại nàng ngay cả phong cảnh dọc đường đều không có cách nào thưởng thức. Một thanh âm hùng hậu lại trung khí mурi phản truyền vào trong tai Mạnh Hiểu Dư, dọa đến nàng vội vàng ưỡn thẳng lưng.

"Ha ha ha nhị vị cung chủ Triều Nguyệt Cung đại giá quang lâm, thật là làm cho hàn xá bỗng tất sinh huy a!"

Nương theo thanh âm đỉnh tai như óc truyền đến, Mạnh Hiểu Dư thấy từ phòng tiếp khách đi ra một đoàn người. Cầm đầu là một vị nam tử trung niên tướng mạo thô kệch mặt mũi đầy râu dài, cùng một vị lão giả khác tóc hoa râm râu ria cũng hoa râm, nhưng tướng mạo so với vị râu dài nhả nhận hơn nhiều. Vị râu dài cùng lão giả kia cầm đầu ra ngoài, phía sau họ còn một nhóm người. Mà 'không làm nổi sự' thì đứng đằng sau chòm râu dài, xem ra chòm râu dài chính là sư phụ của hắn kiêm môn chủ Thiết Phiến Môn, cũng là nói vừa rồi cái tiếng sư tử hống đỉnh tai như óc là hắn phát ra. Nghĩ như vậy, Mạnh Hiểu Dư lại nghiêm túc quan sát một chút chòm râu dài trước mặt. Hình thể cao lớn, làn da ngăm đen, mặt chữ quốc, lông mày vừa thô lại nồng, hai mắt sắc bén nhưng rất đực trực, cái mũi cao thẳng, đôi môi dày đặc, gương mặt râu ria, nhìn rất có tư thái Hắc Toàn Phong Lí Quý. Đánh giá Thiết Phiến Môn môn chủ nửa ngày, Mạnh Hiểu Dư kì quái, một người thô kệch như thế, vì sao lại thu một người đáng đáp nhả nhận rất có tiềm chất tiêu bạch kiêm 'không làm nổi sự' làm đồ đệ đây? Không phải đều nói sư phụ thế nào đồ đệ thế nấy sao? Vì sao hai người bọn họ lại tương phản lớn như vậy chứ?

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân Cổ Đại Thật Đáng Sợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 61: Chương 58

Lúc Mạnh Hiểu Dư còn đầu đen rau muống chòm râu dài cư nhiên lại thu một tên tiêu bạch kiêm làm đồ đệ, chòm râu dài lại mở miệng nói chuyện "Giang hồ một mực đồn đại tân nhiệm nhị vị cung chủ Triều Nguyệt Cung dung mạo như thiên tiên, hôm nay gặp mặt quả nhiên danh bất hư truyền a! Ha ha ha "

Nghe chòm râu dài nói, Mạnh Hiểu Dư khó chịu "Dựa vào ngoại chòm râu dài chết tiệt, nói ngoại giống Lý Quý thật đúng là đề cao ngoại, ngoại chính là một lão sắc quỷ a! Lại dám đùa bỡn Như Băng tỷ tỷ cùng Như Sương tỷ tỷ của ta, thật là quá đáng, ta về cái vòng vòng nguyên rủa ngoại lát nữa lúc tỷ vô sẽ bị tiêu chảy không ngừng (Tiểu Vũ: không cần thiết ngoại phải làm quá như vậy đi! Cái lão sắc quỷ kia chỉ là khen hai tỷ muội Hàn Như Băng một chút mà thôi a! Ngoại có cần phải nguyên rủa ác như vậy không?) "

"Ha ha Thiết môn chủ quá khen, lấy hai tỷ muội chúng ta son đã chỉ tư, thực sự không dám nhận bốn chữ "dung mạo thiên tiên" Hàn Như Băng nhàn nhạt trả lời.

"Ha ha ha Hàn đại cung chủ thật sự là quá khiêm tốn, người trong giang hồ ai không biết tân nhiệm nhị vị cung chủ Triều Nguyệt Cung không chỉ có võ công cao cường thâm bất khả trắc, dung mạo càng là mỹ nhân tuyệt sắc trăm năm khó gặp a! Thật là không biết về sau trên giang hồ vị thiếu hiệp nào có thể có được phương tâm của nhị vị cung chủ, có thể ôm mỹ nhân về a!" Chòm râu dài nói xong lại cười to.

"Dựa vào cái lão sắc quỷ như ngoại còn dám được voi đòi tiên!" Vốn đã không thoải mái, lúc này Mạnh Hiểu Dư nghe chòm râu dài nói xong thì triệt để xù lông, từ phía sau Hàn Như Băng đi ra, đứng trước mặt chòm râu dài giương lên nụ cười vô cùng ngọt ngào: "Theo lời vị bá bá này nói, Như Băng tỷ tỷ cùng Như Sương tỷ tỷ nhà ta chính là cung chủ xinh đẹp nhất Triều Nguyệt Cung rồi? Mà võ công cũng là lợi hại nhất trong Triều Nguyệt Cung?"

"Ha ha ha tiểu oa nhi ngoại nói không sai a! Hàn đại cung chủ cùng Hàn nhị cung chủ xác thực là cung chủ xinh đẹp nhất, cùng với võ công lợi hại nhất" đột nhiên nghe Mạnh Hiểu Dư hỏi, chòm râu dài cũng không nghĩ gì nhiều liền thuận theo lời Mạnh Hiểu Dư đáp trả.

Nghe được chòm râu dài trả lời, Mạnh Hiểu Dư lại lộ ra nụ cười càng thêm ngọt ngào, chỉ là bên trong nụ cười này xen lẫn chút tà ác "Như vậy dựa theo ý tứ của chòm râu dài bá bá nói, vậy có phải cung chủ đời trước của Triều Nguyệt Cung không xinh đẹp? Mà võ công cũng không cao phải không?"

Mạnh Hiểu Dur nói xong liền thấy sắc mặt của chòm râu dài trong nháy mắt biến đổi, Mạnh Hiểu Dur tâm tình khá hơn nhiều "Hừ cho lão sắc quỷ người dám đùa giỡn như Băng tỷ tỷ cùng Như Sương tỷ tỷ, lần này ta xem người nói thế nào! Ta nghe Như Sương tỷ tỷ nói qua, tiền nhiệm cung chủ Triều Khuyết Cung Bách Lý Thường Hồng cũng chính là sư phụ của hai người bọn họ, chẳng những võ công cao cường, đứng trong top 5 các cao thủ giang hồ, dung mạo lại là thuộc hàng đứng đầu thiên hạ có một không hai, mười chín tuổi đã từ tay sư phụ của nàng Mạc Vô Ưu cũng chính là người sáng lập Triều Khuyết Cung tiếp nhận vị trí cung chủ, tiếp quản bảy năm đã đem Triều Khuyết Cung vốn vắng vẻ vô danh phát triển thành một môn phái không thể xem nhẹ trên giang hồ, về sau nàng đem vị trí cung chủ truyền cho hai vị quan môn đệ tử của mình, cũng chính là hai tỷ muội Hàn Như Băng, sau đó liền đi theo sư phụ không đáng tin cậy của nàng là Mạc Vô Ưu, cùng một chỗ đi vân du tứ hải.

Theo lời Hàn Như Sương nói, sư phụ của các nàng cùng sư tổ đều là người thoải mái không bị trời buộc, cho nên mới sáng lập Triều Khuyết Cung xong không đến một năm, liền truyền vị cho đồ đệ của mình đi tiêu dao tứ hải. Mà một người khác thì sau khi đem Triều Khuyết Cung phát triển cường đại, cũng đem cung chủ chỉ vị truyền cho hai đệ tử tâm đắc của mình, sau đó đuổi theo sư phụ mình, cũng đi tiêu dao tứ hải.

Mặc dù Hàn Như Sương nói rất có đạo lý, thế nhưng Mạnh Hiểu Dur lại không cho là như vậy. Bởi vì nàng đã từng hỏi qua Hàn Như Băng sự tình của Mạc Vô Ưu sư tổ của các nàng, từ miệng Hàn Như Băng, Mạnh Hiểu Dur biết được sư phụ cùng sư tổ của hai người số tuổi chênh lệch không nhiều, vèn vèn sáu tuổi mà thôi, mà lại nghe Như Băng tỷ tỷ đã từng nói, lúc sư phụ của các nàng Bách Lý Thường Hồng vẫn còn là cung chủ, sư tổ của các nàng cứ cách mỗi ba tháng sẽ về Triều Khuyết Cung một chuyến, thế nhưng là đến khi hai tỷ muội các nàng tiếp nhận cung chủ chỉ vị, sư phụ của các nàng Bách Lý Thường Hồng cùng sư tổ của các nàng sau khi cùng một chỗ vân du tứ hải, hai người kia đến giờ cũng chưa có trở lại Triều Khuyết Cung, người nói ở đây không phải có gian tình thì là gì? Cho nên khi hai tỷ muội Hàn Như Băng miêu tả Mạc Vô Ưu cùng Bách Lý Thường Hồng, Mạnh Hiểu Dur trong lòng YY hai người này không ít.

Lúc chòm râu dài xấu hổ, Mạnh Hiểu Dur âm thầm đắc ý, Hàn Như Băng lên tiếng "Hiệu Dur không được vô lễ, sao lại nói như thế? Thật không biết lớn nhỏ" trách cứ Mạnh Hiểu Dur xong, Hàn Như Băng lại quay người xin lỗi "Hiệu Dur tuổi còn nhỏ, không hiểu chuyện bởi vậy mạo phạm Thiết môn chủ, xin hãy thứ lỗi", nói xong, Hàn Như Băng lại không đợi chòm râu dài nói gì, liền nói tiếp "Ta thấy Thiết môn chủ là người rộng lượng như vậy, hẳn là sẽ không nhỏ mọn đến nỗi cùng một đứa bé so đo đi!" Sau khi nói xong Hàn Như Băng vẫn như cũ duy trì bộ dạng mỉm cười, chỉ là biểu tình kia ở trong mắt Mạnh Hiểu Dur lại là biểu hiện tức giận của Hàn Như Băng.

Nhìn thấy biểu lộ của Hàn Như Băng, lại nhớ lại lời Hàn Như Băng vừa nói, Mạnh Hiểu Dur vui vẻ "Như Băng tỷ tỷ khẳng định cũng sinh khí chòm râu dài lúc này dám đùa giỡn nàng cùng Như Sương tỷ tỷ, cho nên vừa rồi lúc trách cứ mình, mình không cảm thấy Như Băng tỷ tỷ tức giận, ngược lại lúc Như Băng tỷ tỷ nói xin lỗi chòm râu dài, nói gần nói xa đều là nói thay mình"

"Ha ha ha đại cung chủ nói đùa, lão Thiết ta há lại là người keo kiệt như vậy? Huống hồ cũng là ta nói sai trước, là ta không đúng mới phải, tiểu cô nương này không có quan hệ" chòm râu dài nói xong lại cười lớn.

"Trời thật nhanh a!" Đậu đen rau muống chòm râu dài xong, Mạnh Hiểu Dur móc móc lỗ tai của mình, trong lòng lại đậu đen rau muống nói ". Thật là, cười thì cười đi! Còn cười lớn tiếng như vậy làm gì? sợ người khác không biết người giọng lớn sao? Võ giọng như vậy còn dám cười lớn tiếng, tạp âm liên nhân đôi a! Không thấy chim nhỏ đang bay trên bầu trời đều bị giọng của người dọa đến nỗi rớt xuống đất rồi sao? . . ."

"Tiểu oa nhi người tên là gì? Đã từng báai sư chưa?" Lúc Mạnh Hiểu Dur ở trong lòng đậu đen rau muống chòm râu dài tiếng cười lớn tiếng lại khó nghe, lão già tóc hoa râm, râu ria cũng hoa râm vẫn đứng bên cạnh chòm râu dài lên tiếng

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân Cổ Đại Thật Đáng Sợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 62: Chương 59

"A? Người hỏi ta?" Mạnh Hiểu Dur không chắc chắn chỉ mình hỏi lại.

"Đúng vậy a! Lão phu hỏi chính là người" nhìn thấy Mạnh Hiểu Dur bộ dạng không xác định, lão già khề vuốt chòm râu hoa râm của mình nói.

Thấy lão già xác định, Mạnh Hiểu Dur kì quái "Ta hình như không có trêu chọc đến hấn a! Hấn hỏi tên của ta cùng sư phụ làm gì? Làm khó hấn cùng chòm râu dài là cùng một bọn, nhìn thấy ta vừa làm chòm râu dài xấu mặt cho nên muốn thay chòm râu dài giáo huấn ta? Thế nhưng nếu là như vậy, hấn hỏi ta có sư phụ hay không để làm gì? Vậy ta có nên nói cho hấn hay không?" Nghĩ vậy Mạnh Hiểu Dur có chút xoắn xuýt .

"Ha ha tiểu oa nhi người không cần lo lắng, lão phu chỉ là nhìn người xương cốt tinh kỳ là kỳ tài luyện võ, muốn thu người làm đồ đệ, nhưng lại không xác định tiểu oa nhi người đã có sư phụ chưa, vậy nên mới hỏi một chút" tựa hồ nhìn ra Mạnh Hiểu Dur xoắn xuýt, lão già giải thích.

Nghe lão già giải thích, Mạnh Hiểu Dur thở phào một hơi "Không phải muốn giúp chòm râu dài giáo huấn ta thì tốt" nghĩ vậy liền tính nói cho lão già tên mình cùng sư phụ, nhưng không đợi Mạnh Hiểu Dur mở miệng, Hàn Như Băng liền lên tiếng thay Mạnh Hiểu Dur nói.

"Ha ha chắc tiểu gia hóa nhà ta đành phải cô phụ hảo ý của Triệu trang chủ, bởi vì hai tháng trước tại ngoại ô Phú Vân Thành, tiểu gia hóa đã báai Mễ Cửu Mễ lão tiền bối làm vì sư" Hàn Như Băng vừa dứt lời, liền nghe được từng đợt tiếng kinh hô, sau đó nàng liền chú ý đến mười người ở đây đều ném ánh

mắt không thể tin được đến tiểu gia hỏa. Dù sao võ công cao cường thâm bất khả trắc, hành tung phiêu hốt Bắc đẩu vô lâm Mễ Cửu Mễ lão tiền bối, cư nhiên thu một hoàng mao nha đầu không có danh tiếng gì làm đồ đệ. Quả thực làm cho người ta không thể tin được, đến cùng tiểu nha đầu này có năng lực gì cư nhiên lại có thể làm cho Mễ lão tiền bối từ một người không thu đồ đệ lại phá lệ thu làm đồ đệ? Nghĩ như vậy, đám người nhìn Mạnh Hiểu Dư trong ánh mắt lại mang theo mấy phần tìm tòi nghiên cứu.

Bị đám người vây xem, Mạnh Hiểu Dư lúc này vô cùng quần bách "Nhìn cái gì mà nhìn a! Tỷ cũng không phải khi trong vườn bách thú, có gì đáng xem? Không phải chỉ là bái Xú lão đầu làm thầy sao? Đáng để các người ở đây ngạc nhiên nhìn ta chăm chăm như vậy sao?" Cứ bị đám người chăm chăm đến nỗi trong lòng xù lông, nhưng Mạnh Hiểu Dư lại không dám nói cái gì, bởi vì những người ở đây đều là người có ít danh tiếng trên giang hồ, nếu như lúc này nằng nặc gào thét với bọn hắn, Mạnh Hiểu Dư dám cam đoan mình nhất định sẽ bị những người này ghi hận, lấy chút công phu mèo quào của nàng, nàng chỉ có bị những người này chinh, cho nên lúc này mặc dù ở trong lòng đã mắng chửi trăm ngàn lần, nhưng vì mạng nhỏ của mình suy nghĩ, nàng chỉ có thể rất không có tiền đồ đỏ mặt, đứng tại chỗ để đám người xem nàng như khi trong vườn bách thú để cho người ta thưởng thức.

Hai tỷ muội Hàn Như Băng nhìn ra Mạnh Hiểu Dư quần bách, sắc mặt Hàn Như Sương càng thêm băng lãnh đem Mạnh Hiểu Dư che ở sau lưng, mà Hàn Như Băng thì vẫn giương môi mỉm cười nói: "Ta nghĩ các vị hôm nay tụ tập ở đây, hẳn không phải là đến vây xem tiểu gia hỏa a!" Mặc dù Hàn Như Băng một mực mỉm cười, mà Hàn Như Sương thì mặt lạnh từ đầu tới đuôi một câu cũng không nói qua. Nhưng chỉ cần con mắt không mù, hoặc là lỗ tai không điếc, đều có thể nhìn ra hoặc nghe được, hai tỷ muội Hàn Như Băng đã phi thường không vui.

Mặc dù mọi người ở đây cũng không e ngại hai tỷ muội Hàn Như Băng vừa mới ra giang hồ không lâu, nhưng là các nàng e ngại người sau lưng hai tỷ muội Hàn Như Băng Mạc Vô Ưu cùng Bách Lý Thường Hồng a! Hai người này là hai nhân vật truyền kỳ có thể cùng Mễ Cửu xếp chung a! Không phải là người bọn hắn có thể đắc tội nổi. Cho nên khi bọn hắn nhìn ra hai tỷ muội Hàn Như Băng không vui, liền nhao nhao thu hồi ánh mắt dò xét Mạnh Hiểu Dư.

Bởi vì quan hệ với hai tỷ muội Hàn Như Băng mà được giải thoát khỏi ánh mắt quần chúng, Mạnh Hiểu Dư lúc này vô cùng muốn ôm đuôi hai tỷ muội Hàn Như Băng, khóc cảm tạ hai người bọn họ đem mình từ trong vườn thú cứu ra.

Bởi vậy khi hai tỷ muội Hàn Như Băng nhìn thấy bộ dáng Mạnh Hiểu Dư, hận không thể lập tức ôm bấp đuôi mình hung hăng hoa si, hai người đều không hèn mà cùng co giật khóe miệng mấy lần.

"Ha ha ha tiểu oa nhi nếu là đồ đệ của Mễ lão tiền bối, như vậy võ công nhất định không tầm thường? Một hồi anh hùng đại hội cần phải để cho chúng ta mở mắt một chút a!" Lúc Mạnh Hiểu Dư hoa si nhìn chăm chăm hai tỷ muội Hàn Như Băng, chồm râu dài lên tiếng.

Chòm râu dài dứt lời, những người khác cũng phụ họa theo.

"Đúng vậy a! Người có thể được Mễ lão tiền bối coi trọng, tất nhiên bất phàm a!" Một vị trung niên đạo sĩ, mặc đạo bào tay cầm trường kiếm nói.

"Tiền chương môn nói không sai, người có thể làm cho Mễ lão tiền bối coi trọng đồng thời thu làm đồ đệ, nhất định võ công bất phàm, đến lúc đó tiểu lão Nhị muốn lãnh giáo một chút uy lực của tiểu nữ hiệp a!" Một nam tử trung niên mặt đỏ thân mặc áo vải màu lam, dáng dấp xấu xí nói.

Nam tử mặt đỏ vừa dứt lời, bên kia liền có một tên nam tử trẻ tuổi, đồng dạng dáng dấp xấu xí, một mặt hèn mọn, ăn mặc hoa lệ nói "Vương huynh người rõ ràng khi dễ tiểu cô nương người ta? Không nói đến người ta là tiểu cô nương, coi như hắn là một đại nam tử mà còn là một thiên tài võ học, thế nhưng vừa rồi người cũng nghe thấy, người ta hai tháng trước mới bái Mễ lão tiền bối làm thầy, ngắn ngủi gần hai tháng, xem như nàng là thiên tài võ học, cũng không có khả năng đánh qua người một lão giang hồ lẫn lộn hơn nửa đời người trên giang hồ a!" Nam tử xấu xí quần áo hoa lệ mặc dù đang nhạo báng nam tử mặt đỏ, lấy lớn hiếp nhỏ, già bất nạt trẻ. Thế nhưng nói gần nói xa đều là trào phúng Mạnh Hiểu Dư, trào phúng nàng là một tiểu nha đầu, coi như bái Mễ Cửu làm thầy cũng không lợi hại được chút nào.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân Cổ Đại Thật Đáng Sợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 63: Chương 60

"Tèm xấu xa bi ối, tỷ có nói qua muốn tham gia cái tỷ võ đồ bỏ kia sao? Cái gì phá Huyền Phong Lệnh, các người quý hiếm còn tỷ đây không thèm. Tỷ bắt quả chỉ là đến tham gia náo nhiệt, đánh đánh xì dầu, người nói hươu nói vượn cái gì? Bị người nói kiểu này, hiện tại tỷ đây không tham gia cũng không được. Còn có người a! Đừng tưởng rằng người choàng một thân hoa lệ, thì có thể che khuất bộ mặt xấu xí hèn mọn của người, một tiện nhân, xem như ăn mặc hoa lệ, cũng che không được gương mặt ti tiện của người. Nãi nãi, làm sao người biết tỷ đánh không lại tên vương bát đản kia? Ở giang hồ lẫn lộn hơn nửa đời người thì không tầm thường a? Chẳng lẽ người chưa từng nghe qua thiên tài cùng xuẩn tài khác nhau sao? Mặc dù người khác thường nói thiên tài cùng xuẩn tài chỉ cách nhau một đường, nhưng hiệu quả thì kém xa. Đã là xuẩn tài thì chỉ có nhờ trời mới có thể trong thời gian ngắn học được, hoặc cả đời cũng không đạt được thành tựu. Cho nên coi như xuẩn tài hèn mọn đại thúc kia lẫn lộn trên giang hồ hơn nửa đời người thì sao? Tỷ cũng có thể đem hắn đánh thành đầu heo, người tin hay không?" Nghe hai gã bi ối nói xong, Mạnh Hiểu Dư phi thường tức giận ở trong lòng đem hai tên vương bát đản hung hăng cho mắng một trận.

"Hiểu Dư lần này vốn là bởi hai tỷ muội ta đến đây, lại vô ý ở anh hùng đại hội luận võ tranh đoạt võ lâm minh chủ chi vị cùng Huyền Phong Lệnh. Nhưng nếu Vương tiền bối hữu tâm luận bàn chỉ giáo tiểu gia hỏa nhà ta một chút, Hiểu Dư nếu không đáp ứng cũng không tốt lắm. Cho nên không bằng thừa dịp lúc này cách anh hùng đại hội bắt đầu còn có chút thời gian, để hai vị luận bàn một chút như thế nào? Nếu như tiêu dao công tử cũng muốn cùng tiêu

gia hòa tỷ thí một chút, có thể cùng Vương tiền bối cùng tiến lên" nghe hai cái gã bỉ ổi xem thường tiểu gia hòa như thế, Hàn Như Băng cũng phi thường tức giận, nằng nặt treo mím cười, môi son khẽ mở nói.

"Như Băng tỷ tỷ?" Nghe Hàn Như Băng nói, Mạnh Hiểu Dư phi thường kinh ngạc nhìn Hàn Như Băng.

"Không có chuyện gì tiểu gia hòa, hai người kia mặc dù cũng được cho là cao thủ, nhưng nằng có thể thắng" nhìn thấy gương mặt không thể tin được của Mạnh Hiểu Dư, Hàn Như Băng nhẹ nhàng vuốt đầu nằng thấp giọng an ủi.

"Ồ ô làm sao có thể không có việc gì a! Một mình ta làm sao có thể đánh thắng được hai tên bỉ ổi được tính là cao thủ kia a!" Nghe được Hàn Như Băng an ủi Mạnh Hiểu Dư triệt để nước mắt.

"Dư Nhi, không có chuyện gì bọn hần đánh không thắng nằng" nhìn thấy vẻ mặt cầu xin của Mạnh Hiểu Dư, Hàn Như Băng cũng nhẹ giọng an ủi. Nằng hiểu được tỷ tỷ nhà mình tại sao phải làm như vậy, lấy tu vi võ công hiện tại của Dư Nhi hoàn toàn có thể liệt kê vào hàng cao thủ, thế nhưng nằng lại đối với võ công của mình lại không tự tin, đây là tối kỵ đối với người tập võ. Một người nếu như không tin năng lực của mình, coi như ngày sau nằng học thành tuyệt thế thần công, một lại bởi vì thiếu khuyết tự tin mà thua người khác. Còn có, Dư Nhi quá đơn thuần, ở tại giang hồ hiểm ác căn bản là không có cách đặt chân, mặc dù mình cùng tỷ tỷ sẽ đem hết toàn lực bảo hộ nằng, thế nhưng nằng và tỷ tỷ năng lực dù sao cũng có hạn. Nếu ngày nào đó mình cùng tỷ tỷ có chỗ sơ sẩy, Dư Nhi rất có thể bởi vì chính mình đơn thuần mà bị thương tổn. Nếu đề đến về sau vạn nhất Dư Nhi bị thương tổn mới đi dạy nằng, không bằng hiện tại để nằng lịch luyện một chút. Hai người kia võ công mặc dù không tệ, nhưng so với Dư Nhi vẫn kém rất nhiều, chỉ cần Dư Nhi cẩn thận một chút, đánh bại hai người kia vẫn rất nhẹ nhàng. Mà coi như hai người kia có ám chiêu, vẫn còn có mình cùng tỷ tỷ ở đây!

Bên này hai tỷ muội Hàn Như Băng an ủi Mạnh Hiểu Dư, bên kia nghe xong lời Hàn Như Băng nói từng người đều sùng sốt. Đề tiểu cô nương kia cùng hai người trưởng kỳ lân lộn giang hồ Vương mặt rõ cùng tiêu dao công tử Lý Thiên Lộc tỷ thí? Thật không thể tưởng tượng nổi! Hai người kia nói thế nào cũng coi như là cao thủ trên giang hồ có chút thanh danh, nằng một tiểu cô nương, xem như bái Mễ lão tiền bối làm thầy cũng không có khả năng trong hai tháng ngắn ngủi liền có thể học được võ công tuyệt thế a? Đây không phải là đẩy tiểu cô nương người ta đi chịu chết sao!

"Ha ha ha Triều Khuyết Cung đại cung chủ đã nói như thế, tiểu khả ta liền tôn kính không bằng tông mệnh! Chỉ là quyền cước không có mắt, nếu tại hạ cùng Vương huynh không cẩn thận đã thương vị tiểu cô nương này, mong rằng đến lúc đó đại cung chủ tha thứ a!" Vốn là nghe Hàn Như Băng nói, Lý Thiên lộc còn có chút lo nghĩ, lo tiểu nha đầu kia có phải là học được võ công tuyệt thế cho nên Hàn Như Băng mới dám nói ra, để tiểu nha đầu kia một người đấu với hai người hần cùng Vương mặt rõ, thế nhưng khi hần nhìn thấy tiểu nha đầu kia sau khi nghe Hàn Như Băng nói, vẻ mặt kinh ngạc cùng biểu lộ phẫn nân, Lý Thiên lộc liền triệt để bỏ đi lo nghĩ lúc trước, sau đó rất vô sỉ đáp ứng, đồng thời lời nói ra cũng phi thường vô sỉ.

"Không sao, luận võ vốn là như thế, chỉ cần không thương tổn tính mệnh, ta cùng muội muội nhà mình không ngại" nghe Lý Thiên Lộc nói ra lời nói vô sỉ, Hàn Như Băng trong nội tâm vô cùng tức giận, nhưng coi như Hàn Như Băng đang tức giận, trên mặt của nằng vẫn như cũ treo lên mím cười, chỉ là trong mắt lại là khắp nơi đóng băng lạnh lẽo.

"Hỗn đản vương bát đản không biết xấu hổ, lời không biết xấu hổ này ngươi cũng nói ra được? Tỷ hôm nay nếu không đem ngươi đánh mặt nở đầy hoa đào, ngươi còn thật sự cho rằng tỷ là quả hồng mềm dễ bóp?" Nghe Lý Thiên Lộc nói lời vô sỉ không biết xấu hổ, Mạnh Hiểu Dư cũng đặc biệt tức giận. Nằng không trách Như Băng tỷ tỷ để cho nằng một đầu hai, bởi vì nằng biết Như Băng tỷ tỷ sẽ không hại nằng, nằng chỉ là tức giận tên vương bát đản Lý Thiên Lộc kia được tiện nghi còn khoe mẽ, thật sự là quá vô sỉ."Ngươi đã nói như vậy, nếu như ta không cẩn thận đã thương hai người các ngươi, các ngươi cũng không ngại a?" Lúc này Mạnh Hiểu Dư mặt đầy vẻ giận dữ nhìn chằm chằm Lý Thiên Lộc.

"Ha ha ha đương nhiên không ngại, Vương huynh ngươi thì sao?" Nghe Mạnh Hiểu Dư nói, Lý Thiên lộc cuống vọng vừa cười vừa nói.

"Hắc hắc hắc ta đương nhiên không ngại" vương mặt rõ nói xong lại quay đầu nhìn về phía chòm râu dài cùng lão giả râu hoa râm nói "Vậy thì mời Thiết môn chủ cùng Triệu trang chủ làm người làm chứng cho chúng ta a!"

"Ha ha ha không cần khách khí?" Chòm râu dài cười lớn nói.

"Ha ha ha ba vị hào hứng như thế, lão phu làm chứng cũng không sao. Chỉ là quyền cước không có mắt, hi vọng hai vị đến điểm là dừng, chớ có thương tới tính mệnh tiểu cô nương này a!" lão giả râu hoa râm cũng cười nhẹ nói, chỉ là lời kia ý tứ đều là nói Mạnh Hiểu Dư chỉ là một tiểu oa nhi, các ngươi hạ thủ cần phải lưu ý một chút, chớ có đem người đánh chết.

Lời lão giả nói nghe vào tai Mạnh Hiểu Dư trở nên cực kỳ chói tai "Từ lão đầu này, ngươi có ý gì? Lại còn nói loại lời này! Quá tiện "nguyên bản Mạnh Hiểu Dư đối với lão giả râu bạc này còn có chút hảo cảm, nhưng là sau khi nghe xong lời hần nói, một chút xíu hảo cảm trong nháy mắt liền giảm xuống thành số âm. Nhưng mà đề cho nằng không nghĩ tới chính là, sau khi nghe xong lão giả nói, nghe chòm râu dài nói tiếp, càng đem Mạnh Hiểu Dư tức chết đi được.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhân Cổ Đại Thật Đáng Sợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.